

AL CINCILEA VAL (1)

Rick Yancey

AL CINCILEA VAL

Rick Yancey

Traducere din limba engleză de:

Laura Sandu

Cuprins

Intruziune: 1995	8
Ultimul istoric.....	9
II. Țara Minunilor	90
III. Amuțitorul	113
IV. Efemerida	120
V. Alegerea grâului de neghină	149
VI. Lutul uman.....	171
VII. Inima să ucizi.....	214
VIII. Spiritul răzbunării.....	227
IX. Ca o floare în ploaie	264
X. O mie de feluri	316
XI. Marea nesfârșită	324
XII. Din cauza lui Kistner	330
XIII. Gaura neagră.....	334
Mulțumiri	363

Rick Yancey s-a născut pe 4 noiembrie 1962, la Miami, dar a crescut în Lakeland, Florida, alături de părinții săi adoptivi. A absolvit Roosevelt University și pentru o vreme a fost profesor de limba engleză și funcționar public. Din 2004 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând din 2001 până în prezent 13 romane și o carte de memorii. Cărțile sale s-au tradus în peste 20 de limbi și au obținut numeroase premii.

Al Cincilea Val, prima parte dintr-o trilogie despre supraviețuirea pământenilor în urma unei invazii extraterestre, este considerată de *New York Times* ca fiind una dintre cele mai bune cărți de ficțiune pentru copii și tineret din 2013.

Dedicație:

*Pentru Sandy, ale cărei vise ne inspiră și a cărei dragoste
dăinuie.*

Dacă ne-ar vizita vreodată extraterestrii, cred că ar fi ca atunci când Cristofor Columb a debarcat pentru prima dată în America. N-a ieșit prea bine pentru amerindieni.

STEPHEN HAWKING

Primul Val: *Stingerea*

Al Doilea Val: *Atacul*

Al Treilea Val: *Molima*

Al Patrulea Val: *Amușitorii*

Intruziune: 1995

Nimeni nu se va trezi.

Femeia care doarme nu va simți nimic dimineață, va avea doar o senzație vagă de neliniște și sentimentul puternic că cineva o privește. Teama i se va estompa în mai puțin de o zi și curând va uita de ea.

Amintirea visului va persista ceva mai mult.

În visul femeii, o bufniță mare stă cocoțată pe pervaz, holbându-se la ea prin fereastră cu ochi imenși, conturați cu alb.

Nu se va trezi. Nici ea și nici bărbatul care doarme alături. Umbra care plutește deasupra lor nu le va tulbura somnul. Iar cel pe care îl caută umbra – copilul din pânțele femeii adormite – nu va simți nimic. Intruziunea nu lasă urme, nu agrează nici măcar o celulă din corpul ei sau al copilului.

Totul se sfârșește în mai puțin de un minut. Umbra se retrage.

Mai rămân doar bărbatul, femeia, copilul din pânțele ei și intrusul dinăuntrul copilului, dormind cu toții.

Femeia și bărbatul se vor trezi dimineață, copilul câteva luni mai târziu, când se va naște.

Intrusul dinăuntrul lui va continua să doarmă și nu se va trezi câțiva ani buni, când neliniștea mamei și amintirea acelei vis se vor fi șters demult.

Cinci ani mai târziu, în timpul unei vizite la grădina zoologică împreună cu copilul, femeia va vedea o bufniță asemenea celei din vis. Imaginea o va tulbura fără să înțeleagă de ce.

Nu e prima persoană care visează bufnițe în întuneric.

Nu va fi nici ultima.

Ultimul istoric

1

Extraterestrii sunt proști.

Nu vorbesc despre extraterestrii adevărați. Ceilalți nu sunt proști. Ceilalți sunt atât de avansați față de noi, încât e ca și cum ai compara cel mai prost om cu cel mai deștept câine. Nu există termen de comparație.

Nu, vorbesc despre extraterestrii din capul nostru.

Cei pe care i-am inventat noi, cei pe care-i tot inventăm de când ne-am dat seama că luminițele alea strălucitoare de pe cer sunt niște sori la fel ca al nostru, care probabil au planete la fel ca a noastră, care se învârtesc în jurul lor. Extraterestrii pe care ni-i imaginăm, aceia care am vrea să ne atace, extraterestrii umani, l-ați văzut de un milion de ori. Se năpustesc din cer în farfuriile lor zburătoare ca să distrugă New Yorkul și Tokio și Londra sau defilează pe câmpuri în mașinării imense care arată ca niște păianjeni mecanici, trăgând cu arme cu laser și mereu, dar mereu, oamenii dau uitării toate neînțelegerile și își unesc forțele ca să înfrângă hoarda extraterestră. David îl omoară pe Goliat și toți (mai puțin Goliat) se întorc fericiți pe la casele lor.

Ce tâmpenie!

E ca și cum un gândac și-ar construi o strategie ca să învingă pantoful care e pe cale să-l strivească.

Nu bag mâna-n foc, dar sunt aproape sigură că Ceilalți știu cum ne-am imaginat noi că arată extraterestrii.

Și pun pariu că li s-a părut al naibii de amuzant. Cred că se țineau cu mâinile de burtă de răs. Asta dacă au simțul umorului... sau burți. Cred că au răs așa cum râdem noi când un câine face ceva foarte drăguț și tembel. „Ah, ce drăguți și

tembeli sunt oamenii! Ei cred că noi gândim ca ei! Nu-i așa că e adorabil?”

Uitați de farfuriile zburătoare și omuleți verzi și păianjeni mecanici uriași care scuipă raze ucigătoare. Uitați de bățăliile legendare cu tancuri și avioane de luptă și de victoria noastră finală – bățăioșii, nesupușii, cutezătorii oameni împotriva furnicarului cu ochi de gândaci. Toate astea sunt la fel de departe de adevăr precum era planeta lor muribundă de planeta noastră plină de viață. Adevărul este că, odată ce ne-au găsit, am fost terminați.

2

Uneori mă gândesc că e posibil să fiu ultimul om de pe pământ.

Asta înseamnă că sunt ultima ființă umană din Univers.

Știu că e o prostie. Nu se poate să-i fi omorât pe toți... Îmi dau seama însă, că s-ar putea întâmpla, în cele din urmă. Și apoi mă gândesc că asta e exact ce vor Ceilalți să gândesc.

Mai țineți minte dinozaurii? Ei bine...

Deci probabil că nu sunt ultimul om de pe pământ, dar sunt printre ultimii. Complet singură – și foarte probabil așa voi rămâne – până când cel de-al Patrulea Val va trece și mă va lua cu el.

Ăsta e unul dintre gândurile mele nocturne. Un gând în genul vai-de-mine-sunt-mâncată de la ora trei dimineața. Când mă fac covrig, atât de speriată că nici nu pot închide ochii, când mă înec atât de adânc în frică încât trebuie să-mi reamintesc să respir, să-mi rog inima să continue să bată. Când creierul mi-o ia razna și sare ca un CD zgâriat. „Singură, singură, singură, Cassie ești singură.”

Așa mă cheamă. Cassie.

Cassie nu vine de la Cassandra. Nici de la Cassidy. Ci de la Cassiopeia, constelația de pe cerul nordic, cu regina cea frumoasă, dar orgolioasă, legată de tronul ceresc de către Poseidon, zeul apelor, drept pedeapsă pentru mândria ei.

În greacă numele meu înseamnă „Cea ale cărei cuvinte se fac cunoscute.”

Părinții mei nu știau nimic despre acest mit. Și-au spus doar că e un nume frumos.

Chiar și atunci când mai existau încă oameni care să mă strige pe nume, nimeni nu mă striga Cassiopeia, în afară de tata. Care-mi zicea așa doar atunci când mă tachina. Și mereu cu un accent italian foarte prost: „*Cas-iii-oo-PEE-a*”.

Mă scotea din minți. Nu mi se părea nici amuzant, nici simpatic și mă făcea să-mi urăsc propriul nume.

— Mă cheamă Cassie! urlam la el. Scurt, Cassie!

Acum aș da orice să-l aud pronunțându-l măcar o dată. Când am împlinit doisprezece ani – cu patru ani înainte de Sosire – tata mi-a adus un telescop de ziua mea. Într-o seară de toamnă, când văzduhul era rece și limpede, l-a montat în curtea din spate și mi-a arătat constelația.

— Vezi? Arată ca un M, a zis el.

— De ce au botezat-o Cassiopeia dacă e în formă de M? am întrebat. De la ce vine M-ul?

— Păi... nu știu dacă vine de la ceva, a răspuns tata zâmbind.

Mama îi spunea mereu că zâmbetul e punctul lui forte, așa că îl folosea des, mai ales după ce a început să chelească. Ca să atragă privirea oamenilor spre partea inferioară a feței.

— Așa că poate să fie de la ce vrei tu! Ce părere ai despre minunată? Sau măreață? Sau maestră?

Și-a lăsat mâna pe umărul meu, în timp ce priveam prin lentilele cele cinci stele arzând la peste cincizeci de ani lumină distanță de locul în care ne aflam. Simțeam respirația tatei pe obraz, caldă și umedă în aerul rece și uscat de toamnă. Respirația lui era atât de aproape, stelele din Cassiopeia atât de departe.

Acum stelele par mult mai aproape. La o distanță mai mică decât cele patru sute de milioane de kilometri cât sunt până la ele. Suficient de mică încât să poți întinde mâna până la ele, suficient cât să le atingi, cât să mă atingă și ele la rândul lor. Sunt la fel de aproape de mine ca respirația lui de atunci.

Vorbesc ca un om nebun. Oare sunt nebună? Mi-am pierdut mințile? Poți să spui despre cineva că e nebun doar dacă mai e și altcineva prin preajmă care să fie normal. La fel e și cu binele și răul. Dacă totul ar fi bun, atunci nimic n-ar fi bun.

Uau. Asta chiar că sună... a nebulie.

Nebunia: noua normalitate.

Cred că aş putea spune că sunt nebună din moment ce mai există o persoană cu care mă pot compara: eu însămi. Nu eu, cea de acum, cea care tremură într-un cort în mijlocul pădurii, prea speriată să-şi scoată măcar capul din sacul de dormit. Nu despre această Cassie e vorba. Nu, mă refeream la Cassie cea de dinainte de Sosire, de dinainte ca Ceilalţi să-şi mişte fundurile lor de extratereştri până aici. Eu, cea de doisprezece ani, cea care avea ca singure probleme pistruii mărunţi de pe nas, părul ondulat care nu stătea în niciun fel şi băiatul drăguţ care o vedea în fiecare zi, fără să aibă habar că ea există. Cassie cea care abia se obişnuia cu gândul că este un om normal. Că arată normal. Că e normal la şcoală. La fel şi la karate şi la fotbal. Practic, singurele lucruri deosebite la ea erau numele ciudat – Cassie de la Cassiopeia, de care oricum nu ştia nimeni – şi abilitatea de a-şi atinge nasul cu vârful limbii, un talent care deja nu mai era aşa de impresionant de când ajunsese în şcoala generală.

După standardele acelei Cassie, probabil că sunt nebună.

După mine, ea e cea clar nebună. Uneori ţip la ea, la Cassie cea de doispe ani, mă iau de părul ei sau de nume, sau de faptul că e pur şi simplu normală.

— Ce faci? strig. Tu nu ştii ce o să se-ntâmples?

Dar nu-i corect. Adevărul e că nu ştia, n-avea de unde, şi asta era norocul ei şi de-asta mi-e atât de dor de ea, mai mult decât de oricine, ca să fiu sinceră. Atunci când plâng – când îmi dau voie să plâng – pentru ea plâng. Nu plâng pentru mine. Plâng pentru Cassie cea care nu mai este.

Şi mă întreb ce ar crede acea Cassie despre mine.

Despre Cassie cea care ucide.

3

Nu cred că era mult mai mare ca mine. Optsprezece. Poate nouăsprezece ani. Dar, la naiba, din câte ştiu eu ar fi putut să aibă şi şapte sute nouăşpe. De cinci luni a început şi încă nu ştiu sigur dacă al Patrulea Val e uman sau vreun fel de hibrid sau chiar Ceilalţi înşişi, deşi nu-mi place să îmi imaginez că Ceilalţi arată şi vorbesc exact ca noi şi sângerează exact ca noi. Îmi place să mă gândesc la Ceilalţi ca fiind... mă rog, altfel.

Plecasem în incursiunea săptămânală în căutarea apei. Există un izvor nu departe de locul în care mi-am așezat tabăra, dar mi-e teamă că ar putea fi contaminat, fie cu chimicale sau deversări, fie de la vreun cadavru din amonte. Sau otrăvit. Să ne lipsească de apă potabilă ar fi o metodă excelentă ca să ne termine rapid.

Așa că, o dată pe săptămână, îmi arunc pe umăr credinciosul M16 și ies din pădure spre granița dintre state. La vreo trei kilometri spre sud, imediat după Iașirea 175, sunt câteva benzinării cu magazine. Iau câte sticle de apă pot căra, nu prea multe pentru că apa e grea, și mă întorc pe autostradă către adăpostul aproximativ pe care mi-l oferă copacii, cât de repede pot, înainte să se înnopteze complet. Cel mai bine se călătorește la asfințit. N-am văzut niciodată o dronă la asfințit. Trei sau patru ziua și mult mai multe noaptea, dar niciuna la asfințit.

Din momentul în care m-am strecurat prin ușa spartă a benzinăriei, am simțit că ceva se schimbuse. Nu am văzut nimic diferit – magazinul arăta exact cum îl lăsasem cu o săptămână în urmă, aceiași pereți mângăliți cu graffiti, rafturi răsturnate, podeaua presărată cu cutii goale și cu fecale de șobolan, casele de marcat sparte și frigidererele de bere vandalizate. De ce au luat oamenii berea și sucurile, banii din casele de marcat și din seif, rolele de bilete la loto, dar au lăsat doi paleți de apă potabilă, nu pot să-nțeleg. Ce s-or fi gândit? „Vine apocalipsa extraterestră! Repede, să luăm toată berea!”

Același talmeș-balmeș de gunoaie, aceeași duhoare de șobolani și mâncare intrată în putrefacție, același vârtej sporadic de praf, intrând prin ferestrele soioase, în semiobscuritate, fiecare lucru nelalocul lui se afla acolo unde îl știam, neatins.

Și totuși.

Ceva se schimbuse.

Stăteam pe micul morman de sticlă spartă de la intrare. Nu-l vedeam. Nu-l auzeam. Nu-l miroseam, nici nu-l simțeam. Dar știam.

Ceva se schimbuse.

A trecut multă vreme de când oamenii erau animale de pradă. Vreo sută de mii de ani sau pe-acolo. Dar, îngropată

adânc în genele noastre, amintirea a rămas: vigilența gazelei, instinctul antilopei. Vântul șoptește prin iarba.

O umbră țâșnește printre copaci. Și atunci se aude vocea gravă care spune:

„Șșșș, e aproape acum. Aproape.”

Nu-mi amintesc când am luat M16-le de pe umăr. Acum îl aveam pe spate, în secunda următoare îl țineam în mână, cu gura țevii-n jos, și cu piedica trasă.

Aproape.

N-am tras niciodată în ceva mai mare decât un iepure, și ăla a fost un experiment ca să văd dacă pot să folosesc chestia aia fără să-mi explodeze o parte a corpului. Odată am tras peste capetele unor câini sălbatici care deveniseră cam prea interesați de tabăra mea. Altădată aproape vertical, ochind minuscula pată strălucitoare de lumină verzuie care era nava-mamă alunecând încet pe fundalul Căii Lactee. Bine, recunosc că a fost o tâmpenie, mai bine ridicam o pancartă cu o săgeată îndreptată spre capul meu și cu textul: HEI, AICI SUNT!

După experimentul cu iepurele – l-a făcut bucăți, transformându-l pe urechilă într-o masă de oase și măruntaie de nerecunoscut – am renunțat la ideea de a folosi arma la vânătoare. Nici măcar n-am exersat la țintă. În tăcerea care ne-a izbit după venirea celui de-al Patrulea Val, ecoul focurilor de armă se auzea mai tare decât o bombă atomică.

Cu toate astea, pentru mine M16 era cel mai tare. Mereu aproape, chiar și noaptea, ascuns în sacul de dormit lângă mine, credincios și sincer, în cel de-al Patrulea Val, nu poți ști dacă oamenii sunt încă oameni. Dar știi că arma ta e arma ta.

„Șșșș, Cassie. E aproape.

Aproape.”

Ar fi trebuit să fug. Vocea aceea gravă îmi ținea spatele. Vocea aceea e mai bătrână decât mine. E mai bătrână decât cea mai bătrână persoană care-a trăit vreodată.

Ar fi trebuit să ascult vocea.

În schimb, am ascultat liniștea din magazinul părăsit, am ascultat atent. Ceva era aproape. Am făcut un pas mic înapoi, iar geamul spart a scrâșnit ușor sub picior.

Apoi Ceva-ul a scos un sunet, ceva între un tușit și un mormăit. Se auzea din camera cealaltă, din spatele frigiderelor, acolo unde era apa.

Asta e momentul în care n-am avut nevoie de nicio voce gravă care să-mi spună ce să fac. Era clar ca lumina zilei.

Fugi.

Dar n-am fugit.

Prima regulă ca să supraviețuiești în cel de-al Patrulea Val este să n-ai încredere în nimeni. Oricum ar arăta. Ceilalți se pricep la asta – bine, ei se pricep la tot. Nu trebuie să ai încredere în nimeni, chiar dacă arată cum trebuie și spune ce trebuie și se poartă exact așa cum te-ai aștepta. N-a demonstrat moartea tatei chestia asta? Chiar și când străinul este o bătrânică mai blajină decât mătușa Tilly, ținând în brațe o pisicuță neajutorată, n-ai cum să știi sigur – nu știi niciodată – că nu este una de-a lor și că nu ascunde un M45 încărcat în spatele pisicii ăleia ciufulite.

Nu e imposibil. Și cu cât te gândești mai mult, cu atât devine mai posibil. Bătrânică trebuie să dispară.

Asta e partea grea, partea la care, dacă m-aș fi gândit prea mult, m-ar fi făcut să mă târăsc în sacul de dormit, să trag fermoarul până la capăt și să mor lent de inaniție. Dacă nimeni nu e de încredere, atunci nu poți avea încredere în nimeni. Mai bine să pariezi că mătușa Tilly e una de-a lor decât să mizezi pe faptul că ai dat peste un supraviețuitor ca și tine.

Asta-i de-a dreptul diabolic.

Ne dezbină. Ne face cu atât mai ușor de vânat și de eradicat. Al Patrulea Val ne împinge spre singurătate, acolo unde nu există forța mulțimii, unde înnebunim încet-încet din cauza izolării și a fricii și a teribilei anticipări a inevitabilului.

Așadar nu am fugit. N-am putut. Indiferent dacă era unul de-al lor sau mătușa Tilly, trebuia să-mi apăr teritoriul. Singura soluție pentru a rămâne în viață este să rămâi singur. Asta e regula numărul doi.

M-am luat după tusea hohotită sau hohotelile tușite sau cum vreți să le ziceți până când am ajuns la ușa camerei din spate. Abia respirând, pe vârfuri.

Ușa era crăpată, spațiul abia dacă îmi ajungea să mă strecur mergând în lateral. Am văzut un raft de metal pe perete, fix în față, iar în dreapta, holul lung și îngust care se continua pe lângă frigidere. Aici în spate nu erau ferestre. Singura lumină era portocaliul bolnăvicios al zilei care se stingea în spatele meu, încă suficient de puternic cât să-mi arunce um-

bra pe podeaua lipicioasă. M-am ghemuit la pământ, și umbra s-a ghemuit odată cu mine.

Nu puteam vedea holul din cauza colțului frigiderului. Dar puteam să-l aud pe acel cineva – sau ceva – de la celălalt capăt, tușind, gemând și scâncind gălgâit.

„Ori e foarte rănit, ori se preface că e foarte rănit”, m-am gândit. „Ori are nevoie de ajutor, ori e o capcană.”

În asta s-a transformat viața pe pământ după Sosire. E o lume ori/ori.

„Ori e unul de-al lor și știe că ești aici, ori nu e unul de-al lor și are nevoie de tine.”

Oricum ar fi fost, trebuia să mă ridic și să pornesc pe holul ăla.

Așa că m-am ridicat.

Și am pornit.

4

Zăcea la cinci metri distanță, lipit de peretele din capăt, cu picioarele întinse, ținându-se cu o mână de stomac. Purta pantaloni de armată și cizme negre, era plin cu funingine și lucea de sânge. Era sânge peste tot. Pe peretele din spate. Băltind pe cimentul rece de sub el. Acoperindu-i uniforma. Uscat prin părul lui. Sângele strălucea întunecat, negru catran în semiîntuneric.

În cealaltă mână avea un pistol, iar pistolul era îndreptat spre capul meu.

Am făcut același lucru. Pistolul lui contra puștii mele. Degetele se arcuiau pe trăgăce: ale lui, ale mele.

Nu însemna nimic pistolul lui îndreptat spre mine. Poate chiar era un soldat rănit și a crezut că sunt de-a lor.

Sau poate că nu.

— Lasă arma, au fost cuvintele pe care le-a scuipat spre mine.

„Ei, pe dracu’.”

— Lasă arma! a țipat.

Sau a încercat să țipe. Cuvintele îi ieșeau sparte și sfărâmițate, învinse de sângele care-i urca din piept. Sângele i se scurgea peste buza de jos, tremurând pe bărbia țepoasă. Dinții i s-au dezvelit plini de sânge.

Am clătinat din cap. Eram cu spatele la lumină și mă rugam să nu-mi vadă frica din ochi sau cât de tare tremuram.

Ăsta nu era vreun idiot de iepure care-mi sare-n față într-o dimineață cu soare. Era un om. Sau, dacă nu era, arăta fix ca unul.

Chestia cu ucisul e că nu știi sigur dacă ești în stare s-o faci până n-o faci.

A spus-o a treia oară, nu la fel de puternic ca a doua. A sunat ca o rugămintă.

— Lasă arma.

Mâna care ținea pistolul a zvâcnit. Țeava s-a îndreptat spre podea. Nu mult, dar ochii mei se obișnuiseră deja cu lumina și am văzut un strop de sânge prelingându-se pe țeava.

Apoi a scăpat arma.

I-a căzut între picioare cu un zgomot puternic. Și-a ridicat mâna goală deasupra umărului, cu palma desfăcută.

— Bine, a spus cu jumătate de zâmbet însângerat. Rândul tău.

Am dat din cap.

— Cealaltă mână, am zis.

Am sperat că vocea îmi sunase mai puternică decât am simțit-o. Genunchii începuseră să-mi tremure, mă dureau brațele și mi se-nvârtea capul. Mă luptam și cu impulsul să sar la el. Nu știi dacă poți s-o faci până când n-o faci.

— Nu pot, a spus.

— Cealaltă mână.

— Dacă mișc mâna asta, mi-e teamă c-o să-mi iasă stomacul.

Mi-am potrivit pușca pe umăr. Transpiram, tremuram, încercam să gândesc.

„Ori/ori, Cassie. Ce-ai de gând să faci, ori/ori?”

— Sunt pe moarte, a spus el până la urmă.

De la distanța asta, ochii lui nu erau decât două împunsături de lumină reflectată.

— Așa că poți fie să termini cu mine, fie să mă ajuți. Știu că ești om...

— De unde știi?

Am întrebat repede, ca nu cumva să moară înainte de a răspunde. Dacă ar fi fost cu adevărat soldat, ar fi putut ști cum să-ți dai seama de diferență. Ar fi fost o informație foarte utilă.

— Pentru că dacă n-ai fi fost, m-ai fi împușcat deja.

A zâmbit iarăși, făcând gropițe în obraji și atunci mi-am dat seama cât de tânăr era. Doar cu câțiva ani mai mare ca mine.

— Vezi? a spus încet. Așa poți să-ți dai și tu seama.

— Să-mi dau seama că ce?

Îmi ieșeau ochii din cap. Corpul lui încovoiat îmi juca în ochi precum imaginea dintr-o oglindă deformată. Dar n-am îndrăznit să iau mâna de pe armă ca să mă frec la ochi.

— Că sunt om. Dacă n-aș fi fost, te-aș fi împușcat deja.

Avea sens. Sau avea sens pentru că voiam eu să aibă. Poate că a aruncat arma ca să mă facă s-o arunc și eu pe-a mea și, odată ce aș fi făcut-o, ar fi scos o a doua armă din buzunar și glonțul mi-ar fi vizitat creierul.

Asta ne-au făcut Ceilalți. Nu putem fi uniți în luptă fără încredere. Fără încredere, nu există speranță.

Cum golești pământul de oameni? Îi golești pe oameni de umanitate.

— Trebuie să-ți văd cealaltă mână, am zis.

— Ți-am spus...

— Trebuie să-ți văd cealaltă mână!

Vocea mi-a luat-o razna. N-am putut face nimic. Și-a pierdut controlul.

— Atunci va trebui să tragi în mine, nenorocito! Hai, trage și termină odată!

Capul i s-a sprijinit de perete, gura i s-a deschis și un urlet îngrozitor de durere a ieșit și s-a lovit de pereți, de podea și de tavan și mi-a străpuns urechile. Nu știam dacă țipă de durere sau pentru că realizase că n-o să-l salvez. Pierduse orice speranță, iar asta e ucigător. Te omoară înainte să mori. Cu mult înainte să mori.

— Dacă-ți arăt, a icnit, clătinându-se pe cimentul însângerat, dacă-ți arăt, mă ajuți?

Nu am răspuns. Nu am răspuns pentru că nu aveam un răspuns. Gândeam fiecare nanosecundă în parte.

Așa că a decis el pentru mine. Nu voia să-i lase să câștige, așa cred acum. Nu voia să renunțe la speranță. Dacă murea, măcar murea cu o fărâmă de umanitate intactă.

Strâmbându-se, și-a ridicat ușor mâna stângă. Ziua era pe sfârșite, lumină nu mai era aproape deloc, iar cea care mai rămăsese părea să se îndepărteze de sursa ei, de el, peste mine, afară, pe ușa întredeschisă.

Mâna îi era îmbibată cu sânge aproape uscat. Părea că poartă o mănușă purpurie.

Lumina firavă i-a atins mâna însângerată și a lucit de-a lungul a ceva subțire, alungit și metalic. Degetul mi s-a smucit pe trăgaci, pușca mi-a lovit tare umărul, țeava mi s-a zguduit în mână cât am golit încărcătorul, și am auzit pe cineva țipând de la mare depărtare, dar nu el țipa, eu eram cea care țipa, eu și toți cei rămași, dacă mai rămăsese cineva, neajutorati cu toții, fără speranță, oameni proști țipând, pentru că am înțeles greșit, am înțeles totul greșit, nu există niciun puhoi de extraterestri care să coboare din cer în farfuriile lor zburătoare, sau roboți mari din metal ca ăia din Star Wars, sau mici E.T. ridați și drăguți, care nu vor decât să rupă câteva frunze, să mănânce niște bomboane și să plece acasă. Nu așa se termină.

Nu se termină deloc așa.

Se termină cu noi omorându-ne unii pe alții, în spatele unor frigidere goale de bere, în lumina difuză a unui amurg de vară.

M-am îndreptat spre el înainte să dispară ultima dâră de lumină. Nu ca să văd dacă murise. Știam c-a murit. M-am dus să văd ce ținea în mână.

Era un crucifix.

5

El a fost ultimul om pe care l-am văzut.

Cad tot mai multe frunze și nopțile sunt reci acum. Nu mai pot rămâne în pădurile astea. Nu mai sunt frunze să mă ascundă de drone, nu pot risca să fac focul – trebuie să plec de-aici.

Știu unde trebuie să merg. Știu de ceva timp. Am făcut o promisiune. Genul de promisiune pe care n-o încâlci pentru că, dacă o încâlci, pierzi o parte din tine, poate că cea mai importantă parte.

Dar îți spui tot soiul de lucruri. De genul: „Trebuie să mă gândesc la ceva mai întâi. Nu pot să intru în cușca leului fără un plan.” Sau „N-ai nicio șansă, nu mai are rost. Ai așteptat prea mult.”

Indiferent de ce nu am plecat până atunci, ar fi trebuit să plec în noaptea în care l-am omorât. Nu știu unde era rănit;

nu i-am examinat corpul, dar ar fi trebuit, indiferent cât de speriată eram. S-ar fi putut răni într-un accident, presupun, dar erau mai multe șanse ca cineva – sau ceva – să-l fi împușcat. Și dacă cineva sau ceva l-a împușcat, înseamnă că acel cineva sau ceva e încă acolo. Dacă nu cumva Soldatul Crucifix l-a eliminat. Sau era unul de-ai lor, iar crucifixul era un truc...

Asta-i alt mod în care Ceilalți se joacă cu mintea ta: circumstanțele nesigure ale distrugerii tale garantate. Poate că ăsta va fi al Cincilea Val: atacul din interior, transformarea propriilor noastre minți în arme.

Poate că ultimul om de pe pământ nu va muri de foame, sau de frig, sau mâncat de animale sălbatice.

Poate că ultimul care va muri, va fi ucis de ultimul care va rămâne-n viață.

„Cassie, nu vrei să gândești așa.”

Sincer, chiar dacă ar fi sinucidere să rămân aici și am și o promisiune de ținut, nu vreau să plec. Pădurile astea au fost mult timp casa mea. Cunosc fiecare cărare, fiecare copac, fiecare cârcel de vie sau tufiș. Am locuit în aceeași casă timp de șaisprezece ani, fără să pot spune exact cum arăta curtea din spate, în schimb pot descrie în detaliu fiecare frunză și ramură din partea asta a pădurii. Habar n-am ce e dincolo de aceste păduri și de porțiunea de graniță statală de trei kilometri, unde mă duc în fiecare săptămână să caut provizii. Presupun că același lucru: orașe abandonate duhnind a miros de canalizare și hoituri putrezite, fațade de case arse, pisici și câini sălbatici, mormane de-a lungul autostrăzii. Și cadavre. Cadavre peste cadavre.

Îmi fac bagajele. Cortul ăsta a fost casa mea multă vreme, dar e prea voluminos și am nevoie să mă mișc ușor. Doar lucrurile esențiale, cu Lugerul, M16-le, muniția și devotatul meu cuțit de vânătoare în capul listei. Sacul de dormit, trusa de prim ajutor, cinci sticle de apă, trei cutii de cârnați uscați Slim Jim și câteva conserve cu sardine. Uram sardinele înainte de Sosire. Acum am dezvoltat o adevărată pasiune pentru ele. Primul lucru pe care-l caut când ajung într-un magazin? Sardine.

Cărți? Sunt grele și ocupă spațiu în bagajul meu deja umflat. Dar am o chestie cu cărțile. Cum avea și tata. Casa noastră era înșesată din tavan până-n podea cu toate cărțile pe

care le-a găsit după ce al Treilea Val a secerat mai mult de 3,5 milioane de oameni. În timp ce noi scotoceam după apă potabilă și mâncare și strângeam rezerve de arme pentru confruntarea finală, despre care știam că va veni, tata umbla pe străzi cu căruțul fratelui meu mai mic, cărând cărți acasă.

Cifrele halucinante nu l-au descurajat. Faptul că, în patru luni, am rămas câteva sute de mii din șapte miliarde nu i-a zdruncinat încrederea că rasa noastră va supraviețui.

„Trebuie să ne gândim la viitor”, spunea. „Când toate acestea se vor sfârși, va trebui să reconstruim aproape fiecare aspect al civilizației.”

Lanternă. Baterii de rezervă.

Periuță și pastă. Sunt hotărâtă ca, atunci când va veni timpul, măcar să mor cu dinții curați.

Mânuși. Două perechi de șosete, lenjerie, o cutie mică de Tide, deodorant și șampon. (O să mor curată. Vezi mai sus.)

Tampoane. Mă preocupă mereu rezerva pe care o am și dacă voi mai găsi.

Punga de plastic ticsită cu poze. Tata. Mama. Fratele meu mai mic, Sammy. Bunicii. Lizbeth, prietena mea cea mai bună. Una cu Ben Parish, cel care era cam super tare, decupată din albumul școlar, pentru că Ben era viitorul meu prieten și/sau/ poate viitorul meu soț – ceea ce el nu știa. Abia dacă știa că exist. Aveam câțiva prieteni comuni, dar eu nu eram decât fata din fundal, ne separau câteva dimensiuni. Singurul lucru aiurea la Ben era înălțimea: era cu juma' de metru mai înalt ca mine. Bine, acum sunt două lucruri aiurea la el: înălțimea și faptul că e mort.

Telefonul mobil. S-a prăjit în Primul Val și n-am cum să-l încarc. Stâlpii de comunicații au picat, și dacă ar merge, tot n-aș avea cum să sun. Dar, na, e telefonul meu.

Unghieră.

Chibrituri. Nu aprind focul, dar s-ar putea să am nevoie să ard ceva la un moment dat, sau să provoc o explozie.

Două caiete liniate, cu spirală, unul cu coperta mov, celălalt roșu. Culorile mele preferate, plus că sunt jurnalele mele. E legat de chestia cu speranța. Dar dacă sunt ultima și nu mai e nimeni care să le citească, poate le va citi un extraterestru și vor afla exact ce gândesc despre ei. Dacă ești extraterestru și citești asta:

SĂ MĂ PUPI ÎN FUND.

Pachetul de Starburst, deja golit de caramellele portocalii. Trei pachete de Wrigley's Spearmint. Ultimele două acadele Tootsie Pops.

Verigheta mamei.

Ursulețul deșirat al lui Sammy. Nu că acum ar fi al meu. Nu că l-aș îmbrățișa sau ceva.

Asta-i tot ce pot să înghesui în rucsac. Ciudat. Pare prea mult și totuși nu-i destul.

Cu greu mai e loc pentru câteva cărți. *Huckleberry Finn* sau *Fructele mâniei*? Poeziile Sylviei Plath sau cartea de Shel Silverstein a lui Sammy? Poate că nu-i o idee bună s-o iau pe Plath. Deprimantă. Silverstein e pentru copii, dar încă mă face să zâmbesc. Hotărâsc să iau *Huckleberry* (pare potrivit) și *Where the Sidewalk Ends*. Ne vedem curând, Shel. Hopa sus, Jim.

Am rucsacul pe un umăr, îmi agăț pușca pe celălalt și o iau pe potecă, spre autostradă. Nu mă uit în urmă.

Mă opresc la umbra ultimului șir de copaci. Până la drumurile care duc spre sud e un baraj de vreo șase metri de mașini demontate, mormane de haine, pungi de gunoi mărunțit, bucăți arse de remorci de tractor care transportau de toate, de la benzină la lapte. Sunt accidente peste tot, unele ușoare, bară la bară, altele în lanț, șerpuiind kilometri întregi de-a lungul autostrăzii, cu lumina dimineții sclipind în geamurile sparte.

Cadavre nu sunt. Mașinile astea sunt aici de la Primul Val, abandonate de mult de proprietari.

N-au murit prea mulți la Primul Val, puternicul impuls electromagnetic care a săgetat atmosfera la unsprezece dimineața fix, în ziua a zecea. Doar vreo jumătate de milion, a estimat tata. Da, jumătate de milion pare mult, dar de fapt e doar o picătură în oceanul populației. Al Doilea Război Mondial a omorât de o sută de ori mai mulți.

Și am avut ceva timp să ne pregătim, deși nu eram tocmai siguri pentru ce trebuia să ne pregătim. Au trecut zece zile de la primele imagini din satelit ale navei-mamă traversând planeta Marte până la lansarea Primului Val. Zece zile de haos. Legea marțială, conferințe ONU, parade, petreceri pe acoperiș, *chat online* fără sfârșit și transmisie nonstop a So-

sirii pe fiecare canal. Președintele a vorbit națiunii și apoi a dispărut în buncărul lui. Consiliul de Securitate a intrat într-o sesiune de urgență baricadată și închisă presei.

Mulți oameni au fugit, ca vecinii noștri, familia Majewski. În a șasea zi, și-au umplut rulota cu tot ce-a încăput în ea și au pornit, alăturându-se unui exod în masă spre alte locuri, pentru că, din nu știu ce motiv, alte locuri păreau mai sigure. Mii de oameni s-au dus în munți... sau în deșert... sau în mlaștini, în alte locuri, pur și simplu.

Pentru familia Majewski, în alte locuri a însemnat la Disney World. N-au fost singurii. Disney a bătut recordul de vizitatori în cele zece zile dinainte de atacul IEM.

— De ce Disney World? l-a întrebat tata pe domnul Majewski.

— Păi, copiii n-au fost niciodată, a răspuns domnul Majewski.

Copiii lui erau amândoi la facultate. Catherine, care venise acasă de la Baylor cu o zi înainte și era doar cu câțiva ani mai mare ca mine m-a întrebat:

— Voi unde vă duceți?

— Nicăieri, am spus.

Și chiar că nu voiam să plec nicăieri.

Eram încă în faza de negare, prefăcându-mă că toată nebunia asta cu extraterestrii se va rezolva, nu știam cum, poate prin semnarea unui tratat de pace intergalactic. Sau poate că veneau doar să ia niște mostre de sol și se-ntorceau la ei acasă. Sau poate veniseră-n vacanță, cum mergea familia Majewski la Disney World.

— Trebuie să plecați, m-a avertizat ea. Prima dată vor ataca orașele.

— S-ar putea să ai dreptate, am răspuns. Nici nu le-ar trece prin cap să atace Ținutul Fermecat.

— Cum preferi să mori? s-a răstit. Ascunsă sub pat sau pe Muntele Magic?

Bună întrebare.

Tata spunea că lumea începe să se împartă în două tabere: cei care fug și cei care rămân. Fugarii o luau spre dealuri – sau spre Muntele Magic. Cei care rămâneau își baricadau ferestrele, făceau provizii de conserve și muniție și țineau televizorul deschis toată ziua pe CNN.

În acele zece zile, n-a venit niciun mesaj de la atacatorii noștri galactici. Fără jocuri de lumini, fără urme de aterizare

pe câmpuri sau tipi cu ochi de insecte și costume argintii care să ceară să fie duși la conducătorul nostru. Fără girofari luminoase care să transmită în limbajul universal al muzicii. Și niciun răspuns când am trimis noi mesajul. Cam așa ceva: „Salut, bine ați venit pe Pământ. Sperăm să vă simțiți minunat. Vă rugăm, nu ne omorâți!”

Nimeni nu știa ce să facă. Ne gândeam că poate știe guvernul. Guvernul avea un plan pentru orice, așa că am presupus că avea un plan și pentru venirea lui E.T chiar dacă apăsarea fără să fie invitat sau fără să anunțe, așa cum apare brusc vărul ciudat despre care nimănui din familie nu-i place să vorbească. Prin urmare, unii au rămas, alții au fugit. Unii s-au căsătorit, alții au divorțat. Unii au făcut copii, alții s-au sinucis. Cert e că ne-am continuat viețile ca niște zombie, mișcându-ne mecanic și fără expresie, incapabili să înțelegem cu adevărat ceea ce se întâmpla.

Acum pare greu de crezut, dar în familia mea, la fel ca în cele mai multe familii, ne-am văzut de viețile noastre ca și cum cel mai colosal lucru din istoria omenirii nu ne-ar fi stat exact atunci deasupra capetelor. Mama și tata se ducea la serviciu, Sammy mergea la grădiniță, iar eu mergeam la școală și la antrenamentele de fotbal. Totul era așa de normal că era ciudat ca naiba. Până la sfârșitul Zilei întâi, toți cei care aveau mai mult de doi ani văzuseră nava-mamă de aproape de o mie de ori, matahala aia gri-verzuie, strălucitoare, cât Manhattanul, rotindu-se la 500 de kilometri deasupra Pământului. NASA și-a anunțat intenția de a scoate o navă spațială de la naftalină ca să încerce să-i contacteze.

„Asta-i tare”, ne-am gândit. „Tăcerea e asurzitoare. De ce au mers miliarde de kilometri doar ca să se holbeze la noi? E nepoliticos.”

În Ziua A Treia, am ieșit cu un tip pe nume Mitchell Phelps. De fapt, am ieșit la propriu până afară, întâlnirea a avut loc la noi în curte din cauza stării de asediu. Pe drum, a trecut pe la Starbucks și am stat pe iarbă sorbind din băuturi și prefăcându-ne că nu vedem umbra tatei fâțâindu-se de colo-colo prin sufragerie. Mitchell se mutase la noi în oraș cu câteva zile înaintea Sosirii. Stătea în spatele meu la ora de literatură universală și am făcut greșeala să-i împrumut markerul. Așa că brusc mă trezesc că mă invită în oraș. Pentru că e clar că

dacă o fată îți împrumută markerul, îi place de tine. Nu știu de ce-am ieșit cu el. Nu era nici drăguț, nici prea interesant, dincolo de aura aia de coleg nou, și clar nu era Ben Parish. Nimeni nu era Ben Parish, cu excepția lui Ben Parish și asta era și problema.

În Ziua A Treia, ori vorbeai despre Ceilalți tot timpul, ori încercai să nu vorbești deloc despre ei. Eu făceam parte din cea de-a doua categorie.

Mitchell făcea parte din prima.

— Dacă ei sunt noi? m-a întrebat.

După Sosire, n-a durat mult ca toți bolnavii de teoria conspirației să înceapă vâlva cu proiecte guvernamentale secrete sau cu planul secret de a înscena o criză extraterestră ca să ne priveze de diverse libertăți. Am crezut că la asta se referă și-am mormăit.

— Ce? s-a mirat. Nu mă refer la noi noi, mă întreb dacă nu suntem noi din viitor?

— Da, ca-n *Terminator*, nu? am zis dându-mi ochii peste cap. Au venit să oprească dezvoltarea mașinilor. Sau poate chiar ei sunt mașinile. Poate sunt Skynet.[1]

— Nu cred, a răspuns de parcă aș fi vorbit serios. E paradoxul bunicului.

— Ce este? Și ce-i aia paradoxul bunicului?

O zisese ca și cum ar fi trebuit să știu ce-i aia paradoxul bunicului și dacă nu știam eram o idioată. Urăsc când cineva face asta.

— Ei – de fapt noi – nu putem să ne întoarcem în timp ca să schimbăm lucrurile. Dacă te-ai întoarce în timp și ți-ai omorî bunicul înainte să te naști, atunci nu ai mai exista ca să te întorci în timp și să-ți omori bunicul.

— De ce-ai vrea să-ți omori bunicul?

Mi-am răsucit paiul în Frappuccino-ul de căpșuni ca să obțin sunetul unic de pai-prin-capac.

— Ideea e că prin simplul fapt că îți faci apariția, schimbi cursul istoriei, a spus.

De parcă eu adusesem vorba de călătoria în timp.

— Chiar vrei să vorbim despre asta?

1 Sistem de inteligență artificială din seria de filme *Terminator* (n.r.).

— Despre ce altceva să vorbim?

A ridicat din sprâncene. Mitchell avea sprâncene foarte stufoase. A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am remarcat la el. Și că-și rodea unghiile. Asta a fost al doilea lucru. Atenția pe care o acordă cuticulelor îți poate spune multe despre un om.

Mi-am scos telefonul și i-am scris lui Lizbeth:

AJUTOR!

— Ți-e frică? m-a întrebat el, încercând să-mi capteze atenția.

Sau ca să se mai liniștească. Mă privea foarte intens. Am clătinat din cap.

— Sunt doar plictisită.

Minciună. Normal că mi-era frică. Știam că eram răutăcioasă, dar nu mă puteam abține. Nu știu de ce, dar mă enerva. Poate că de fapt eram nervoasă pe mine că am acceptat să mă întâlnesc cu un tip de care nu-mi plăcea. Sau poate pentru că nu el era tipul cu care voiam să am o întâlnire. Mă enerva pentru că nu era Ben Parish. Nu era vina lui, dar totuși.

AJUTOR PENTRU CE?

— Nu-mi pasă despre ce vorbim, a adăugat.

Se uita la stratul de trandafiri sorbind ultimele picături de cafea, bălăngănindu-și picioarele sub masă atât de tare că-mi tremura paharul.

MITCHELL. N-am considerat că trebuie să spun mai mult.

— Cui îi trimiți mesaje?

ȚI-AM ZIS SĂ NU IEȘI CU EL

— Nimeni cunoscut, am răspuns.

NU ȘTIU DE CE-AM IEȘIT

— Putem să mergem în altă parte, a propus. Vrei să mergem la film?

— E stare de asediu, i-am amintit.

Nimeni nu avea voie pe străzi după ora nouă, cu excepția armatei și a ambulanțelor.

LOL CA SĂ-L FACI GELOS PE BEN

— Ești nervoasă sau ceva?

— Nu. Ți-am spus cum sunt.

Și-a strâns buzele iritat. Nu mai știa ce să spună.

— Încercam doar să-mi dau seama cine ar putea fi, a murmurat.

— Tu și restul oamenilor de pe planetă, am țipat. Nimeni nu știe cu adevărat, iar ei n-au de gând să ne spună, așa că toată lumea stă și teoretizează și face presupuneri și totul e lipsit de sens. Poate că sunt oameni șobolani de pe Planeta Cașcaval și au venit să ne ia brânza de burduf.

BP NU ȘTIE CĂ EXIST

— Știi, a zis, e cam nepoliticos să trimiți mesaje când eu încerc să stau de vorbă cu tine.

Avea dreptate. Mi-am băgat telefonul în buzunar. „Ce se întâmplă cu mine?” mi-am zis. Vechea Cassie n-ar fi făcut asta niciodată. Ceilalți deja mă transformau într-o altă persoană, iar eu voiam să mă prefac că nimic nu se schimbase, cu atât mai puțin eu.

— Ai auzit? s-a întors el la subiectul despre care-i spusese că mă plictisește. Construiesc o pistă de aterizare.

Auzisem, în Valea Morții. Exact: Valea Morții.

— Sincer, nu cred că e o idee prea bună, a spus. Să îi întâmpine cu surle și trâmbițe.

— De ce nu?

— Au trecut trei zile. Trei zile în care au refuzat orice contact. Dacă sunt prietenoși, de ce nu ne-au salutat deja?

— Poate că sunt timizi, îmi învârteam părul în jurul degetului, trăgând ușor ca să obțin acea durere aproape plăcută.

— Ca atunci când ești tipul cel nou, a spus el – tipul cel nou.

Nu cred că-i ușor să fii tipul cel nou. Am simțit nevoia să-mi cer scuze că am fost nepoliticoasă.

— Am fost cam răutăcioasă mai devreme, am recunoscut, îmi pare rău.

Mi-a aruncat o privire confuză. El vorbea de extraterestri, nu despre el, iar eu am zis ceva despre mine care nu era nici despre el, nici despre extraterestri.

— E în regulă. Am auzit că nu prea mergi la întâlniri. Ups.

— Și ce-ai mai auzit?

Era genul de întrebare la care nu vrei să știi răspunsul, dar totuși trebuie să întreb.

A sorbit puțin *latte* prin gaura mică din capacul de plastic.

— Nu prea multe. Nu e ca și cum am întrebat.

— Ai întrebat pe cineva și ți-a spus că nu prea ies la întâlniri.

— Am zis doar că vreau să te invit și au zis: Cassie e faină. Și am întrebat: Cum este? Și au zis că ești drăguță, dar să nu-mi fac mari speranțe pentru că ai o chestie pentru Ben Parish...

— Ți s-a spus asta? Cine ți-a spus așa ceva?

A dat din umeri.

— Nu-mi amintesc cum o chema.

— Lizbeth Morgan? „O omor.”

— Nu știu cum o cheamă.

— Cum arată?

— Păr lung, castaniu. Ochelari. Cred că o cheamă Carly sau cam așa ceva.

— Nu cunosc nicio...

O, Doamne. Una, Carly, pe care nici n-o cunosc știe despre mine și Ben Parish – sau despre faptul că nu există nimic între mine și Ben Parish. Și dacă știe Carly-nu-știu-cum, atunci știe toată lumea.

— Ei bine, se înșală, am țipat. Nu am nicio chestie cu Ben Parish.

— Pentru mine nu contează.

— Pentru mine contează.

— Cred că nu prea merge chestia asta. Orice zic, ori te plictisește, ori te supără.

— Nu sunt supărată, am spus furioasă.

— Bine, mi s-a părut.

Nu, nu i se păruse. Și am greșit că nu i-am spus că această Cassie pe care o cunoștea nu era Cassie care fusesem înainte. Cassie cea de dinainte de Sosire, care nu s-ar fi purtat urât nici cu un țânțar. Nu eram pregătită să recunosc adevărul: faptul că nu doar lumea s-a schimbat odată cu venirea Celorlalți. Noi ne-am schimbat. Eu m-am schimbat. Din momentul în care a apărut nava-mamă, am luat-o pe un drum care avea să se sfârșească într-un magazin universal, în spatele unor frigidere goale de bere. Seara aceea cu Mitchell nu era decât începutul evoluției mele.

Mitchell avea dreptate, Ceilalți nu se opriseră pe-aici doar să ne salute. La începutul Primului Val, cel mai bun fizician din lume, unul dintre cei mai deștepți oameni de pe pământ (asta a apărut scris pe ecran sub mutra lui vorbitoare: UNUL DINTRE CEI MAI DEȘTEPȚI OAMENI DE PE PĂMÂNT), a

venit la CNN și a spus: „Tăcerea lor nu mi se pare încurajatoare. Nu văd niciun motiv bun pentru ea. Mi-e teamă că s-ar putea să avem de-a face cu ceva asemănător mai degrabă cu prima sosire a lui Cristofor Columb în America, decât cu o scenă din filmul *întâlnire de gradul trei*, și știm cu toții cum s-a terminat asta pentru amerindieni.”

M-am întors către tata și am zis:

— Ar trebuie să-i atacăm cu bomba.

A trebuit să ridic vocea peste sonorul televizorului ca să fiu auzită – tata obișnuia să dea sonorul la maxim în timpul știrilor ca să audă cu tot cu televizorul mamei pornit în bucătărie. Mamei îi plăcea să se uite la TLC în timp ce gătea. Îl numeam Războiul Telecomenzilor.

— Cassie!

Era atât de șocat încât i s-au curbat degetele de la picioare în șosetele albe de sport. Tata a crescut cu *întâlnire de gradul trei* și *E.T.* și *Star Trek* și chiar credea că Ceilalți au venit să ne elibereze de noi înșine. Gata cu foametea. Gata cu războaiele. Eradicarea bolilor. Secretele cosmosului dezvăluite.

— Nu înțelegi că ăsta ar putea fi următorul pas al evoluției noastre? Un salt uriaș înainte. Uriaș.

M-a îmbrățișat cu căldură.

— Suntem foarte norocoși că putem fi martori la așa ceva.

Apoi a adăugat într-o doară, ca și cum vorbea despre cum să repari un prăjitor de pâine.

— În plus, o armă nucleară nu poate face mare lucru în vidul spațial. Nu e nimic acolo care să transporte unda de șoc.

— Deci genialoidul ăsta de la TV zice numai căcături?

— Nu vorbi urât, Cassie, m-a muștrat el. Omul are dreptul la opinie, dar asta-i tot. O opinie.

— Dar dacă are dreptate? Dacă chestia aia de-acolo de sus e versiunea lor de Death Star?^[2]

— Să călătorească jumătate de Univers doar ca să ne arunce-n aer? M-a mângâiat pe picior și-a zâmbit.

Mama a dat mai tare sonorul în bucătărie. A împins și el volumul până la două'sapte.

2 Stație spațială și super-armă din seria de filme Star Wars (n.r.).

— Bine, dar cum rămâne cu hoarda mongolă intergalactică de care vorbeai? am întrebat. Poate au venit să ne cucească, să ne bage în rezervații, să ne pună-n lanțuri...

— Cassie, doar pentru că e posibil ca ceva să se întâmple nu înseamnă că se va întâmpla cu adevărat. Oricum, sunt doar speculații. Ce zice tipul ăsta, ce zic eu... Nimeni nu știe de ce sunt aici. Nu e la fel de probabil să fi bătut atâta drum până aici ca să ne salveze?

La patru luni după ce a spus cuvintele astea, tata era mort.

S-a înșelat despre Ceilalți. Și eu m-am înșelat. Și UNUL DINTRE CEI MAI DEȘTEPȚI OAMENI DE PE PĂMÂNT s-a înșelat.

N-au venit să ne salveze. Și nici ca să ne înrobească sau să ne închidă în rezervații.

Au venit să ne omoare.

Pe toți.

6

M-am gândit mult timp dacă să călătoresc ziua sau noaptea, întinericul e mai bun ca să te ferești de ei. Dar, dacă vrei să vezi dronele înainte să te repereze ele pe tine, e de preferat lumina zilei.

Dronele au apărut la finalul celui de-al Treilea Val. Alungite ca un trabuc, de un gri șters, alunecând lin, neauzite, la mii de metri înălțime. Uneori brăzdează cerul fără oprire. Alteori zboară în cercuri deasupra capului ca păsările de pradă. Pot vira într-o clipă și se pot opri brusc, de la Mach 2^[3] la zero în mai puțin de-o secundă. Așa am știut că dronele nu erau ale noastre.

Am aflat că nu sunt pilotate de oameni (sau de Ceilalți) pentru că una dintre ele s-a prăbușit la câțiva kilometri de tabăra noastră de refugiu. Un *vuumb* când a spart bariera de sunet, un șuierat de-ți spărgea timpanele, când a plonjat spre sol, pământul cutremurându-se sub picioarele noastre, când s-a înfipt într-un lan de porumb. O patrule de recunoaș-

³ Numărul Mach reprezintă raportul dintre viteza de deplasare a unei aeronave și viteza de propagare a sunetului, la altitudinea la care are loc zborul, 1 Mach=1.224 km/h (n.r.).

tere a mers până la locul accidentului să vadă despre ce era vorba. Mă rog, nu era chiar o patrulă, doar tata și cu Hutchfield, șeful taberei. Când s-au întors, au zis că nu era nimeni înăuntru. Erau siguri? Poate că pilotul a scăpat înainte de impact. Tata a zis că era plină cu instrumente, nu era loc pentru niciun pilot. „Numai dacă au cinci centimetri înălțime.” La asta am râs cu toții. Cumva, gândul că Ceilalți ar fi putut avea cinci centimetri făcea ca oroarea să pară mai puțin oribilă.

Am ales să călătoresc pe lumină. Puteam să stau cu un ochi pe cer și unul pe pământ. Astfel am ajuns să-mi mișc capul sus-jos, sus-jos, stânga-dreapta și apoi iar sus, ca un fan înfocat de muzică rock, până când am amețit și mi-a venit să vărs.

Plus că noaptea mai sunt și alte chestii de care trebuie să te ferești în afară de drone. Câini sălbatici, coioți, urși și lupi care migrează din Canada, poate chiar vreun leu sau tigru scăpat de la grădina zoologică. Da, știu, e o glumă cu Vrăjitorul din Oz pe-acolo. Asta e.

Și, cu toate că situația n-ar fi cu mult mai roz, știu că aș avea mai multe șanse cu unul din ăștia ziua. Sau chiar și cu un om, în cazul în care nu sunt ultimul. Dacă dau peste un alt supraviețuitor care decide că cea mai bună cale de acțiune e să o ardă ca-n faza cu Soldatul Crucifix cu oricine se-ntâlnește?

Asta-mi amintește de planul meu de acțiune. Împușc pe oricine prind? Aștept să facă ei prima mișcare și risc să fie una mortală? Nu e prima oară când mă întreb de ce dracu' nu ne-am gândit la un cod sau la o strângere de mână secretă înainte să vină ei – ceva care să ne recomande ca ăia buni. N-aveam cum să știm că ei vor veni, dar era clar că va veni ceva la un moment dat.

E greu să faci planuri pentru ce-o să vină. Când ce vine e total neașteptat.

O să încerc să-i văd eu prima. Să mă ascund. Fără confruntări. Fără Soldați Crucifix!

E o zi senină și liniștită, dar e frig. Niciun nor pe cer. Merg agale dând din cap în jos și-n sus, îl rotesc la stânga și la dreapta, rucsacul mi se lovește de un umăr, pe celălalt am arma, merg pe marginea exterioară a terenului care separă zona de nord de cea de sud, mă opresc la fiecare câțiva pași, mă răsucesc pe călcâie și cercetez cu privirea terenul din

spatele meu. O oră. Două. Și n-am mers mai mult de un kilometru jumate.

Cea mai sinistră chestie, mai sinistră decât mașinile abandonate, mormanele de metal îndoit și geamurile sparte lucind în soarele de octombrie, mai sinistră decât tot gunoiul și mizeriile aruncate de-a lungul autostrăzii, cele mai multe ascunse în iarba înaltă până la genunchi, care fac pământul să pară plin de cocloașe, cea mai sinistră chestie e liniștea.

Zumzetul a dispărut.

Știți Zumzetul de care vorbesc.

Dacă n-ați crescut pe vârful unui munte sau n-ați trăit toată viața într-o peșteră, Zumzetul a fost mereu în jurul vostru. Asta era viața. Era marea în care înotam cu toții. Zgomotul constant al tuturor lucrurilor pe care le-am construit să ne facă viața mai puțin plictisitoare. Cântecul mecanic. Simfonia electrică. Zumzetul tuturor lucrurilor noastre și al nostru, al tuturor. S-a dus.

Acesta este sunetul Pământului dinainte să-l cucerim.

Uneori, când stau în cort noaptea târziu, mi se pare că aud stelele trecând pe cer. Atâta liniște este. După un timp devine aproape insuportabil, îmi vine să urlu din rărunchi, îmi vine să cânt, să țip, să tropăi, să bat din palme, orice numai să-mi fac simțită prezența. În conversația aceea cu soldatul am spus primele cuvinte cu voce tare după săptămâni întregi.

Zumzetul s-a stins în a zecea zi de la Sosire. Eram la a treia oră și îi scriam lui Lizbeth ultimul SMS pe care l-am trimis vreodată. Nu-mi amintesc exact ce-i ziceam.

Unsprezece dimineața. O zi caldă și însorită de început de primăvară. O zi cu mângăleli și vise și cu dorința de a fi oriunde în altă parte decât la ora de mate a doamnei Paulson.

Primul Val s-a instalat fără mare tam-tam. N-a fost dramatic. Nu a fost cu șoc și groază.

Doar au pâlپâit un pic luminile.

Becul s-a stins deasupra capului doamnei Paulson.

Ecranul telefonului mi s-a stins.

Cineva din spate a strigat. Nu contează ora din zi la care se întâmplă – se ia curentul și cineva țipă de parcă se prăbușește clădirea.

Doamna Paulson ne-a zis să stăm la locurile noastre.

Asta-i celălalt lucru pe care-l fac oamenii când se ia curentul. Sar de pe scaune... Ca să ce? E ciudat. Suntem atât de obișnuiți cu electricitatea că, dacă dispăre, nu știm ce să facem. Așa că sărim de pe scaun sau țipăm sau bodogănim ca proștii. Intrăm în panică. E ca și cum ne-ar tăia cineva oxigenul. Sosirea a agravat lucrurile, ce-i drept. Când stai zece zile ca pe ace așteptând să se întâmple ceva și nu se-ntâmplă nimic devii stresat.

Așa că atunci când ne-au tăiat curentul ne-am panicat ceva mai tare ca de obicei.

Am început cu toții să vorbim în același timp. Când am zis că mi-a murit telefonul, toți au văzut că și ale lor muriseră. Neal Croskey, care în timpul lecției doamnei Paulson stătea în spate și asculta muzică la iPod, și-a scos căștile din urechi și s-a întrebat cu voce tare de ce s-a oprit muzica.

Următorul lucru pe care-l faci când se taie curentul, după panică, este să te duci la fereastră. Nu știi exact de ce. E impulsul ăla de să-văd-ce-s-a-ntâmplat. Lumea funcționează din afară înăuntru. Așa că dacă rămâi fără lumină, te uiți afară.

Și doamna Paulson, învârtindu-se în jurul mulțimii care se strângea la ferestre:

— Liniște! Înapoi la locurile voastre. Sunt sigură că urmează un anunț...

A urmat, după un minut. Dar nu prin megafon și nu de la domnul Faulks, directorul. A venit din cer, de la ei. Sub forma unui Boeing 727 rostogolindu-se spre Pământ de la trei mii de metri până când a dispărut în spatele unui șir de copaci și a explodat, făcând să țâșnească o bilă de foc care mi-a avertizat de norul ciupercă al unei bombe atomice.

Hei, Pământenilor! Să-nceapă distracția!

Ai zice că o asemenea priveliște ar fi trebuit să ne facă să ne-ascundem sub bănci. Dar nu. Ne-am îngămădit la fereastră cercetând cerul senin ca să vedem farfuria zburătoare care-a prăbușit avionul. O farfurie zburătoare trebuia să fie, nu? Știam noi cum se conduce o invazie extraterestră. Farfuriile zburătoare străpung atmosfera, escadroane de F-16 vin pe urmele lor, rachete și trasoare pornesc vâjâind din bunkere. Într-un mod nerealist și, ce-i drept, pervers, asta ne doaream să vedem. Așa ar fi fost o invazie extraterestră ca la carte.

Am stat o jumătate de oră la ferestre. Nu prea se vorbea. Doamna Paulson ne-a spus să ne întoarcem în bănci. Am ignorat-o. Primul Val începuse abia de treizeci de minute și deja regulile sociale cedau. Toți își verificau telefonul. Nu se lega: accidentul de avion, pana de curent, telefoanele moarte, ceasul de pe perete cu limbile înghețate: cea mare la douăsprezece, cea mică la unsprezece.

Apoi ușa s-a dat de perete și domnul Faulks ne-a spus să mergem în sala de sport. Mi s-a părut super inteligent. Să ne pună pe toți la un loc, ca să nu trebuiască extraterestrii să irosească muniție.

Așa că ne-am încolonat spre sala de sport și am stat în tribune, aproape în beznă, în timp ce directorul alerga de colo-colo cu o portavoce, oprindu-se din când în când să țipe la noi să facem liniște și să ne așteptăm părinții.

Dar elevii care veniseră cu mașinile? Nu puteau să plece?

— N-o să vă pornească mașinile.

„Poftim? Cum adică să nu ne pornească mașinile?” A trecut o oră. Apoi două. Stăteam lângă Lizbeth. Nu prea vorbeam și, când o făceam, vorbeam în șoaptă. Nu ne temeam de portavoce, ascultam. Nu știu exact ce voiam s-auzim, dar era ca liniștea de dinaintea ruperii norilor și prăvălirii tunetului.

— Cred că asta e, a șoptit Lizbeth.

Și-a frecat nasul cu un gest nervos și și-a afundat unghiile date cu oja în părul vopsit blond. A dat din picior, trecându-și un deget peste pleoape: purta lentile de contact de puțin timp și o deranjau.

— Clar e ceva, am șoptit și eu.

— Vreau să zic, asta e. Adică asta a fost. Sfârșitul.

Își tot scotea bateria de la telefon și o pune la loc. Presupun că era mai bine decât să nu facă nimic. A început să plângă, l-am luat telefonul și am luat-o de mână. M-am uitat în jur. Nu era singura care plângea. Alți copii se rugau. Iar alții le făceau pe-amândouă, plângeau și se rugau. Profesorii erau adunați lângă ușă, formând un scut uman, în cazul în care extraterestrii hotărâu să se năpustească înăuntru.

— Sunt atâtea lucruri pe care voiam să le fac, a îngăimat Lizbeth. Nici măcar n-am... și-a înăbușit un suspin. Știi tu.

— Am senzația că se-ntâmplă o grămadă de „știi tu” chiar acum, am zis. Probabil chiar sub aceste tribune.

— Crezi? și-a șters obrazii cu palma. Și tu?

— Despre ce fel de „știi tu” mă întrebi?

N-aveam nicio problemă să vorbesc despre sex. Problema intervenea când trebuia să vorbesc despre mine și sex.

— Oh, știi că tu nu ai „știi tu”. Doamne! Nu la asta mă refer.

— Așa am crezut.

— Mă refer la viețile noastre, Cassie! Doamne, ăsta ar putea fi sfârșitul lumii și tu tot ce vrei e să vorbești despre sex!

Mi-a luat telefonul din mână și s-a năpustit asupra bateriei.

— Tocmai de-aia ar trebui să-i spui, a adăugat, jucându-se cu șireturile de la glugă.

— Să spun ce cui?

Știam exact ce voia să zică dar trăgeam de timp.

— Lui Ben! Ar trebui să-i spui ce simți. Ce simți încă din clasa a treia.

— Glumești, nu?

Am simțit cum mi se-ncing obrazii.

— Și după aia ar trebui să faci sex cu el.

— Lizbeth, taci.

— Dar așa e.

— Nu mi-am dorit să fac sex cu Ben Parish din clasa a treia, am șuiertat. Din clasa a treia?

M-am uitat la ea să văd dacă mă ascultă. Aparent, nu.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș duce drept la el și i-aș zice „Cred că ăsta e sfârșitul. Asta e, și să fiu a naibii dacă am de gând să mor în sala asta de sport fără să fac sex cu tine.” Și știi ce-aș face după aia?

— Ce?

Mă abțineam să nu râd gândindu-mă ce față ar fi făcut.

— L-aș duce în grădină și aș face sex cu el.

— În grădină?

— Sau în vestiar.

A făcut un gest frenetic cu mâna care includea toată școala – sau poate toată lumea.

— Nu contează unde.

— În vestiar miroase urât.

Am privit două rânduri mai jos spre conturul minunatului cap al lui Ben Parish.

— Chestiile astea se întâmplă doar în filme.

— Mda, total nerealist, spre deosebire de ceea ce se întâmplă acum.

Avea dreptate. Era total nerealist. Totul. Și invazia extraterestră pe Pământ și invazia lui Ben Parish asupra mea.

— Măcar ai putea să-i spui ce simți, a insistat, citindu-mi gândurile.

De spus, da. De făcut, mă rog...

Și n-am făcut-o. Acea a fost ultima oară când l-am văzut pe Ben Parish, de fapt doar spatele lui, cu două rânduri mai jos, în sala aia întunecată și înghesuită (Casa Vulturilor!). Probabil a murit în Al Treilea Val ca aproape toată lumea; și nu i-am spus niciodată ce simțeam. Aș fi putut. Știa cine sunt, stătea în spatele meu la câteva cursuri.

Probabil că nu-și amintea, dar în generală mergeam cu același autobuz și într-o după-amiază l-am auzit vorbind despre sora lui mai mică, născută cu o zi înainte și m-am întors și am zis:

— Și fratele meu s-a născut săptămâna trecută! Atunci el a spus:

— Pe bune?

Nu sarcastic, ci așa ca și cum i s-ar fi părut o coincidență faină, și vreo lună m-am gândit că avem această legătură specială bazată pe bebeluși. Pe urmă am intrat la liceu și el a devenit cea mai populară figură a echipei, iar eu am devenit o fată ca oricare alta care îl privea din tribună cum înscrie, îl mai vedeam în clasă sau pe hol și uneori abia mă abțineam să nu mă duc la el și să-i spun: „Salut, eu sunt Cassie, tipa din autobuz. Mai ții minte faza cu bebelușii?”

Partea tare e că probabil ținea minte. Ben Parish nu se mulțumea să fie cel mai tare tip din școală. Insista să fie și unul dintre cei mai inteligenți, doar ca să mă chinuie pe mine cu perfecțiunea lui. Am zis că se purta frumos cu animăluțele și copiii? Sora lui mai mică era în primul rând la fiecare meci și, când am câștigat titlul pe regiune, Ben s-a dus țintă spre public, a ridicat-o pe umeri și a mers țațoș de-a lungul pistei cu ea făcând cu mâna ca o regină.

Ah, și încă ceva: zâmbetul lui înnebunitor. Mai bine să nu încep.

După încă o oră petrecută în sala întunecată și înghesuită, l-am văzut pe tata apărând în ușă. Mi-a făcut cu mâna ca și cum în fiecare zi venea să mă ia de la școală după atacuri extraterestre. Am îmbrățișat-o pe Lizbeth și i-am spus că o s-o sun când pornesc telefoanele, încă gândeam în paradigma de Zumzet. Știi cum e, se ia curentul, dar mereu revine. Așa că doar am îmbrățișat-o, dar nu-mi amintesc să-i fi spus c-o iubesc.

Am ieșit și am întrebat unde-i mașina.

Tata mi-a zis că mașina nu mai funcționa. Nu funcționa nicio mașină. Străzile erau pline de mașini, autobuze, motociclete și camioane rămase-n pană, de accidente și mormane de fiare la fiecare colț, mașini intrate în stâlpi sau ieșind din clădiri. Mulți au rămas blocați când a lovit IEM-ul, n-au mai funcționat încuietorile automate de la uși și au fost nevoiți ori să spargă geamurile ca să iasă ori să aștepte să-i salveze cineva. Răniții care încă se puteau mișca s-au târât pe trotuar în așteptarea salvării, dar n-a venit nimeni; pentru că nu mergeau nici salvările, nici mașinile de pompieri, nici cele de poliție. Orice lucru care mergea cu baterii, curent electric sau care avea motor s-a stricat la ora 11 a.m.

Tata vorbea în timp ce mergeam, ținându-mă strâns de încheietura mâinii, ca și cum îi era teamă că o să coboare ceva din cer și-o să mă înșface.

— Nimic nu mai funcționează. Electricitatea, telefoanele, canalizarea...

— Am văzut un avion prăbușindu-se.

A dat din cap.

— Sunt sigur c-au căzut toate. Tot ce era pe cer când a lovit. Avioane de luptă, de transport, elicoptere...

— Când a lovit ce?

— IEM-ul. Impulsul electromagnetic. Dacă generezi unul suficient de puternic, scoți din funcțiune toată rețeaua. Energie. Comunicații. Transport. Orice este condus în aer sau la sol este decuplat.

De la școală până acasă erau trei kilometri. Cei mai lungi trei kilometri pe care i-am parcurs vreodată. Părea că o cortină căzuse peste toate lucrurile, o cortină vopsită să arate exact ca ceea ce acoperea. Existau totuși frânturi, mici crăpături prin care se vedea în spatele cortinei și care-ți spuneau

că se întâmplase ceva foarte rău. Cum ar fi imaginea tuturor oamenilor care stăteau în fața caselor cu telefoanele în mână, uitându-se la cer, sau aplecându-se peste capotele deschise ale mașinilor, manevrând fire, pentru că asta faci când îți moare mașina – manevrezi fire.

— Dar e bine, a spus, strângându-mi mâna. E bine. Sunt șanse mari ca sistemul de siguranță să nu fi fost afectat și sunt sigur că guvernul are un plan de criză, baze protejate, chestii d-astea.

— Și cum se integrează tăierea curentului în planul lor de a ne ajuta în următoarea treaptă a evoluției, tată?

Mi-am regretat cuvintele în secunda în care le-am spus. Dar începusem să mă panichez. Nu mi-a luat-o în nume de rău. M-a privit, mi-a zâmbit blând și a spus: „Totul o să fie bine.” Pentru că asta voiam eu să zică și asta voia și el să zică și asta faci când cade cortina – dai replica pe care publicul vrea s-o audă.

7

Pe la amiază, în drumul meu spre a-mi ține promisiunea, m-am oprit pentru o pauză de apă și Slim Jim. De fiecare dată când mănânc un Slim Jim sau o cutie de sardine sau orice preambalat mă gândesc: „Eh, cu unul mai puțin pe lume.” Cu fiecare înghițitură, dovezile că omenirea a existat vreodată pe pământ se reduceau.

Am hotărât ca într-una din zile să-mi fac curaj să prind un pui și să-i sucesc gâtul delicios. Aș omorî pentru un cheeseburger. Pe bune. Dacă aș da peste cineva care mănâncă un cheeseburger, l-aș omorî pentru sandviș.

Sunt o grămadă de vaci pe-aici. Aș putea să împușc una și să o ciopârțesc cu cuțitul de vânătoare. Sunt destul de sigură că n-aș avea nicio problemă să tranșez o vacă. Mai greu ar fi cu gătitul. Să faci un foc, chiar și ziua, e cel mai sigur mod să-i inviți și pe ei la ospăț.

O umbră mătură iarba la câțiva metri în fața mea. Las repede capul pe spate, lovindu-mă destul de rău de laterala Hondei Civic de care mă sprijineam în timp ce-mi savuram gustarea. Nu era o dronă. Era o pasăre, și nu orice pasăre, ci un pescăruș plutind alene, abia mișcând din aripile întinse.

Mă trece un fior de repulsie. Urăsc păsările. Înainte de Sosire nu le uram. Nici după Primul Val. Nici după al Doilea, care nu prea m-a afectat.

Dar după al Treilea Val, le-am urât. Știam că nu e vina lor. Eram ca un condamnat în fața plutonului de execuție urând gloanțele, dar nu mă puteam abține.

Păsările sunt oribile.

8

După trei zile de mers mi-am dat seama că mașinile sunt animale de turmă.

Umblă în grupuri. Mor în grămezi. Grămezi de epave. Grămezi de motoare oprite. Sclipesc de la distanță ca bijuteriile. Și, brusc, grămezile se termină. Drumul e pustiu kilometri întregi. Suntem doar eu și râul de asfalt, care taie un defileu printre copacii pe jumătate dezgoliți, cu frunzele chircite agățându-se cu disperare de crengile negre. Nu există decât drumul, cerul senin, iarba înaltă, ruginie și eu.

Porțiunile astea pustii sunt cele mai rele. Mașinile oferă acoperire. Și adăpost. Dorm în cele nedeteriorate (n-am găsit niciuna încuiată până acum). Dacă ăla poate fi numit somn. Aerul este stătut, îmbâcsit – nu pot crăpa geamul, iar să las ușa deschisă nu se pune problema. Foamea care te roade pe dinăuntru. Gândurile nocturne. „Singură, singură, singură.”

Cel mai îngrozitor gând nocturn:

Nu sunt eu constructor de drone, dar dacă așa face una, m-aș asigura că are un dispozitiv de detectare destul de sensibil cât să repereze căldura corpului uman printr-un acoperiș de mașină. N-a dat greș niciodată: pe măsură ce alunecam în somn, îmi imaginam toate cele patru uși sărind în lături și mii de mâini încercând să mă prindă, mâini continuate cu brațe, continuate cu ce-o fi. Și-apoi mă trezesc tremurând cu M16-le în mână, mă uit peste bancheta din spate, apoi la 360 de grade, simțindu-mă captivă și mai mult decât mioapă în spatele geamurilor aburite.

Vine răsăritul. Aștept să se ridice ceața dimineții, apoi beau puțină apă, mă spăl pe dinți, verific armele de câteva ori, îmi fac inventarul proviziilor și pornesc iar la drum. Uită-te-n sus, uită-te-n jos, uită-te-n toate părțile. Nu te opri la

ieșiri. Deocamdată apa este suficientă. Nu mă apropii nici moartă de vreun oraș, doar dacă nu se poate altfel.

Din mai multe motive.

În primul rând îți dai seama când te apropii de un oraș. După miros. Poți mirosi un oraș de la kilometri distanță.

Miroase a fum, a canalizare și a moarte.

Cu greu poți să faci doi pași în oraș fără să te împiedici de un cadavru. Ce-i ciudat e că și oamenii mor în grămezi.

Am început să miros orașul Cincinnati cu un kilometru înainte să văd semnul de intrare. O coloană de fum gros se ridică leneș spre cerul senin.

Cincinnati e în flăcări.

Nu mă miră. După al Treilea Val, al doilea cel mai întâlnit lucru, după cadavre, erau incendiile. Un singur fulger rădea zece cartiere. Nu mai rămăsese nimeni care să stingă incendiile.

Încep să-mi lăcrimeze ochii. Duhoarea din Cincinnati mă face să mă înec. Mă opresc doar ca să-mi leg o cârpă în jurul gurii și nasului și apoi grăbesc pasul. Iau pușca de pe umăr și o legăn în timp ce mășăluiesc. Am o senzație stranie în legătură cu Cincinnati. Vocea din cap s-a trezit.

„Mai repede, Cassie. Mai repede.”

Și apoi, undeva între Ieșirile 17 și 18, găsesc cadavrele.

9

Sunt trei, nu într-un morman ca în oraș, ci împrăștiți pe câmp. Primul este un bărbat cam de vârsta tatei, cred. Poartă blugi și un hanorac Bengals. E cu fața-n jos și mâinile întinse. A fost împușcat în ceafă.

Al doilea, la câteva zeci de metri mai încolo, e o tânără puțin mai mare ca mine, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de pijama bărbătești și un tricou Victoria's Secret. Are o șuviță mov în părul tuns scurt și un inel cu un craniu pe arătătorul stâng. Ojă neagră, sărită. Și o gaură de glonț în ceafă.

La alți câțiva metri, un al treilea. Un puști de vreo unsprezece sau doisprezece ani. Ghetе sport albe, nou-nouțe. Hanorac negru. Greu de descris cum îi arăta fața.

Îl las pe puști și mă întorc la femeie, îngenunchez în iarba înaltă și veștedă din spatele ei. Îi ating gâtul palid. E cald.

„Ah, nu. Nu, nu, nu.”

Alerg la primul tip. Îngenunchez, îi ating palma întinsă. Mă uit la gaura plină de sânge dintre urechi. Lucește. E încă udă.

Înțepenesc. În spatele meu, șoseaua, în față, și mai multă șosea, în dreapta, copaci, în stânga, și mai mulți copaci. Pâlcuri de mașini pe drumul spre sud, cea mai apropiată grămadă cam la treizeci de metri distanță. Ceva îmi spune să mă uit în sus. Drept în sus.

O pată gri șters pe fundalul unui incredibil albastru de toamnă.

Nemișcată.

„Bună, Cassie, eu sunt dl. Dronă. Bine te-am găsit!”

Mă ridic. Când mă ridic – fix în momentul ăla; dacă aș mai fi rămas înghețată acolo încă o milisecundă, dl. Bengals și cu mine am fi avut găuri identice – ceva mă izbește în picior, o împunsătură fierbinte deasupra genunchiului, care mă face să-mi pierd echilibru și mă propulsează-n fund, trântindu-mă în spate.

N-am auzit împușcătura. Doar vântul rece prin iarbă și respirația mea fierbinte sub cârpă și sângele năvălindu-mi în urechi – doar asta am simțit înainte ca glonțul să lovească.

„Amortizor.”

Corect. Normal că folosesc amortizoare. Acum am și numele perfect pentru ei: Amuțitori. Un nume potrivit cu fișa postului.

Există ceva care preia controlul când ești față-n față cu moartea. Partea frontală a creierului renunță, cedează controlul părții arhaice din tine, cea care are grijă de bătăile inimii, respirație și clipit. Partea pe care natura a construit-o la început, ca să te țină-n viață. Partea care dilată timpul ca pe o caramă uriașă, făcând ca o secundă să pară o oră și un minut mai lung decât o după-amiază de vară.

Plonjez în față după armă – scăpasem M16-le când fusem lovită – și pământul din fața mea explodează, împrôscându-mă cu iarbă mărunțită și bucăți de pământ.

Bine, lasă M16-le.

Trag Lugerul din centură și fug sărind – sau sar fugind – spre cea mai apropiată mașină. Nu prea simt durerea – deși am o presimțire că o să ne cunoaștem mai bine mai târziu –

dar simt cum sângele îmi îmbibă blugii până ajung la mașină, un model mai vechi de Buick Sedan.

Geamul din spate se face țândări când mă arunc dedesubt. Mă târăsc pe spate până când mă bag cu totul sub ea. Nu sunt deloc masivă, dar e foarte strâmt, n-am loc să mă rostogolesc, n-am cum să mă-ntorc dacă apare din stânga.

Încolțită.

„Bravo, Cassie, foarte inteligent. Zece pe linie? Premiu cu coroană? Siiigur că da.

Mai bine ai fi rămas în bucățița ta de pădure, în cortulețul tău, printre cărțicele tale cu drăgălașele tale de notițe. Dacă veneau după tine măcar aveai unde să fugi.”

Minutele trec. Zac întinsă pe spate și sângerez pe asfaltul rece. Îmi răsucesc capul spre dreapta și spre stânga, îl ridic câțiva centimetri ca să mă uit peste picioare spre spatele mașinii. Unde dracu' e? De ce durează atât? Apoi mă prind:

Folosește o armă cu bătaie lungă. Asta e. Ceea ce înseamnă că putea să fie la un kilometru distanță când m-a împușcat.

Și mai înseamnă că am mai mult timp decât credeam. Timp să mă gândesc la ceva, în afară de implorări dezarticulate.

„Fă-l să dispară. Fă-l să vină odată. Vreau să trăiesc. Vreau să se termine...”

Tremur incontrollabil. Transpir, îngheț.

„Intri în șoc. Gândește-te, Cassie.”

Gândește-te.

Pentru asta am fost făcuți. E ceea ce ne-a adus aici. E motivul pentru care am mașina asta sub care să mă ascund. Suntem oameni.

Și oamenii gândesc. Fac planuri. Visează și fac visul să devină realitate.

„Fă-l să devină realitate, Cassie.”

Nu poate să mă prindă decât dacă se apleacă. Și când o să se aplece... când o să-și bage capul să mă vadă... când o să vrea să mă prindă de gleznă ca să mă târască afară...

Nu. E prea deștept să facă asta. O să presupună că sunt înarmată. N-o să riște. Nu că Amușitorilor le-ar păsa dacă trăiesc sau mor... sau le pasă? Oare Amușitorii cunosc frica? E clar că nu iubesc viața – am văzut destule dovezi. Dar oare

Își iubesc propria viață mai mult decât le place să o ia pe a altora?

Timpul se dilată. Un minut e mai lung ca un anotimp. De ce durează atât?

E o lume ori/ori: ori vine să termine cu mine, ori nu vine. Dar trebuie să termine, nu? Nu de-aia e aici? Nu ăsta e nenorocitul de scop?

Ori/ori: ori fug – sau sar sau mă târăsc sau mă rostogolesc – ori stau sub mașina asta și sângerez până mor. Dacă risc și încerc să fug, sunt o țintă ușoară. N-o să reușesc să fac nici câțiva pași. Dacă stau aici, tot aia, doar că e mai dureros, mai stresant și mult, mult mai încet.

Stele negre răsar și-ncep să-mi joace în fața ochilor. Nu-mi ajunge destul aer în plămâni.

Îmi ridic mâna stângă și-mi smulg cârpa de pe față.

Cârpa.

„Cassie, ești o idioată.”

Așez arma lângă mine. Asta-i partea cea mai grea – să mă conving să dau drumul armei.

Îmi ridic piciorul și bag cârpa sub el. Nu-mi pot sălta capul să văd ce fac. În timp ce trag de cele două capete, le leg strâns, cât pot de strâns și mă chinui cu nodul, mă uit printre stele negre la măruntaiele Buick-ului. Mă întind să pipăi rana cu degetele, încă sângerează, dar abia un firicel, comparativ cu suvoiu care țâșnea înainte să leg bandajul.

Iau arma. Mult mai bine. Mi se limpezește un pic privirea și parcă nu îmi mai e atât de frig. Mă mut câțiva centimetri la stânga: nu-mi place să stau în propriul sânge.

Unde e? A avut destul timp să termine cu asta...

„Sau poate a terminat deja.”

Asta mă paralizează. Pentru câteva secunde uit să respir.

„Nu vine. Nu vine pentru că n-are de ce. Știe că n-o să îndrăznești să ieși și, dacă nu ieși ca să scapi, n-o să supraviețuiești. Știe că o să mori de foame sau din cauza sângerării sau de sete.

Știe ce știi și tu. Fugi = mori. Stai = mori.

E timpul să treacă la următorul.”

Dacă mai există următorul.

Dacă nu sunt ultima.

„Haide, Cassie! De la șapte miliarde la unul singur în cinci luni? Nu ești ultima, și chiar dacă ai fi ultima ființă umană de pe Pământ – mai ales dacă ai fi – nu poți lăsa lucrurile să se termine așa. Prinsă sub un nenorocit de Buick, sângerând până îți pierzi tot sângele – asta e salutul de adio al umanității?”

În niciun caz!

10

Primul Val a omorât jumătate de milion de oameni.

Al Doilea Val a făcut ca acest număr să pară derizoriu.

Trăim pe o planetă fără astâmpăr, în caz că nu știați. Continentele stau pe falii de pământ, numite plăci tectonice, iar aceste plăci plutesc pe o mare de lavă fierbinte. Se tot ating una de alta, se freacă, se împing, creând o presiune enormă. Cu timpul, presiunea se acumulează, până când plăcile alunecă, eliberând cantități uriașe de energie, sub forma cutremurelor. Dacă unul dintre aceste cutremure are loc pe linia care leagă două continente, unda de șoc produce un super-val numit tsunami.

Peste 40% din populația lumii trăiește la o distanță de până-ntr-o sută de kilometri de o coastă. Adică trei miliarde de oameni.

Tot ce-au trebuit să facă Ceilalți a fost să aducă ploaia.

Se ia o tijă din metal de două ori mai mare decât Empire State Building și de trei ori mai grea. Se poziționează deasupra unei astfel de linii de demarcație și i se dă drumul din înaltul stratosferei. Nu e nevoie de propulsie sau sistem de navigație. Doar se lasă să cadă. Din cauza gravitației, la momentul contactului cu solul, va avea viteza de 20 km/sec., de douăzeci de ori mai mare decât viteza unui glonț.

Lovește solul cu o forță mai mare de un miliard de ori decât a bombei lansate deasupra Hiroșimei.

Pa-pa, New York. Pa, Sydney. La revedere, California, Washington, Oregon, Alaska, British Columbia Adios, Eastern Seacoard.

Japonia, Hong Kong, Londra, Roma, Rio.

A fost o plăcere. Sperăm că v-a plăcut șederea.

Primul Val s-a terminat în câteva secunde.

Al Doilea Val a durat ceva mai mult. Aproape o zi.

Al Treilea Val? A durat ceva – douăsprezece săptămâni. Douăsprezece săptămâni pentru a ucide... – a calculat tata – 97% dintre cei rămași după primele două valuri.

Nouăzeci și șapte la sută din patru miliarde? Faceți voi calculele.

Și atunci extraterestrii au aterizat în farfuriile lor zburătoare și au început să bombardeze? Și toți oamenii de pe Pământ s-au unit sub un singur steag ca să se joace de-a David împotriva lui Goliat. Sau de-a tancurile noastre contra armele voastre cu laser. Hai să vedem ce puteți!

N-am fost noi așa norocoși.

Iar ei n-au fost atât de fraieri.

Cum extermini aproape patru miliarde de oameni în trei luni?

Câte păsări sunt pe lume? Ghiciți? Un milion? Un miliard? Ce ziceți de vreo trei sute de miliarde? Asta înseamnă șaptezeci și ceva de păsări pentru fiecare bărbat, femeie și copil rămași în viață după primele două valuri.

Sunt mii de specii de păsări pe fiecare continent. Iar păsările nu se sinchisesc de granițe. Și fac mult găinaț. Se găinătează de cinci sau șase ori pe zi. Adică peste un triliard de proiectile curgând de sus în fiecare zi.

N-ai cum să inventezi un sistem de livrare mai eficient pentru un virus care are rata de ucidere de 97%.

Tata s-a gândit că probabil au luat un virus gen Ebola și l-au modificat genetic. Ebola nu se transmite prin aer. Dar dacă schimbi o singură moleculă, poți să-l faci transmisibil prin aer, ca gripa. Virusul ți se instalează în plămâni.

Începi să tușești urât. Faci febră, începe să te doară capul. Rău. Începi să scuipi stropi mici de sânge infectat cu virus. Gângania ți se mută în ficat, în rinichi, în creier. Acum găzduiești cam un miliard. Și când explodezi, bombardezi cu virusuri pe toată lumea din jur. Se numește sângerarea fatală. Viruurile erup prin toate orificiile, ca șobolanii care părăsesc corabia care se scufundă. Prin gură, prin nas, prin urechi, prin fund, chiar și prin ochi. Practic plângi cu sânge.

I-am dat diverse nume. Moartea Roșie sau Boala Sângelui. Molima. Tsunamiul Roșu. Al Patrilea Cavalier. Oricum ai numi-o, în trei luni, nouăzeci și șapte de oameni din fiecare o sută muriseră.

O grămadă de lacrimi cu sânge.

Timpul curgea invers. Primul Val ne-a catapultat în secolul al XVIII-lea. Următoarele două ne-au dus direct în Neolitic.

Eram din nou vânători. Nomazi. La baza piramidei.

Dar nu eram dispuși să lăsăm speranța să moară. Nu încă.

Mai rămăseserăm destui ca să luptăm.

N-aveam cum să-i învingem în luptă deschisă, dar puteam să ducem un război de gherilă. Puteam să-i învăluim asimetric, mama lor de extraterestri. Aveam destule arme și muniție și chiar și câteva mijloace de transport care supraviețuiseră Primului Val. Armatele fuseseră decimate, dar existau încă unități funcționale pe fiecare continent. Existau buncăre și peșteri și baze sub pământ în care ne puteam adăposti ani de zile. „Fiți voi America, cotropitorilor extraterestri, și suntem noi Vietnam.”

Și Ceilalți au zis, „A, da, bine.”

Credeam că și-au folosit toate resursele – sau cel puțin pe cele mai puternice dintre ele, pentru că era greu să ne imaginăm ceva mai rău ca Moartea Roșie. Cei care am supraviețuit celui de-al Treilea Val – cei cu imunitate la boală – ne-am baricadat și am făcut provizii și-am așteptat ca Cei de la Putere să ne spună ce să facem. Știam că trebuie să mai fie ceva la putere pentru că, din când în când, câte un avion de luptă vâjâia pe cer și auzeam focuri de armă în depărtare și buibuitul transportoarelor blindate deasupra orizontului.

Presupun că noi am fost mai norocoși decât majoritatea. Al Patrulea Cavalier a luat-o pe mama, dar tata, Sammy și cu mine am supraviețuit. Tata se mândrea cu genele noastre superioare. Nu că ai face așa ceva în mod normal, să te lauzi de pe un munte cât Everestul de aproape șapte miliarde de morți. Tata era tata, încercând să ambaleză cât mai optimist începutul extincției omenirii.

În ajunul Tsunamiului Roșu, cele mai multe orașe fuseseră abandonate. Nu mai existau electricitate sau canalizare, magazinele fuseseră de mult jefuite de orice obiecte de valoare. Apa de canal curgea pe unele străzi, adâncă de câțiva centimetri. Incendiile provocate de fulgerele de vară erau ceva obișnuit.

Apoi mai era problema cadavrelor.

Adică erau peste tot. În case, adăposturi, apartamente, birouri, școli, biserici, sinagogi și depozite.

Există un punct limită în care volumul morții te copleșește. Nu mai poți să îngropi sau să arzi destul de rapid cadavrele. Acea vară a Pestilenței a fost extrem de fierbinte, iar mirosul de carne putrezită plutea în aer ca un fum invizibil. Îmbibam fâșii de material în parfum și ni le legam peste gură și nas, dar până la sfârșitul zilei materialul se îmbiba cu miasmă și te sufocai.

Până când – ce bizar – te obișnuiai.

Am așteptat să treacă Al Treilea Val baricadați în casă. Pe de o parte, pentru că era carantină. Pe de alta, pentru că umblau niște demenți pe străzi spărgând și incendiind case, toată schema cu crime, violuri și spargerii. Și pe de altă parte, pentru că muream de frică așteptând să vedem ce-o să mai urmeze.

Dar mai ales pentru că tata nu voia s-o lase pe mama. Era prea bolnavă ca să călătorească, iar el n-a fost în stare s-o abandoneze.

Ea i-a spus să plece. S-o lase. Oricum urma să moară. Nu mai era vorba despre ea. Era despre mine și despre Sammy. Despre siguranța noastră. Despre viitor și despre speranța că mâine va fi mai bine decât azi.

Tata n-a contrazis-o. Dar nici n-a lăsat-o. A așteptat inevitabilul, oferindu-i tot confortul posibil, în timp ce se uita pe hărți, făcea liste și aduna provizii. Cam atunci a început faza cu strânsul cărților și trebuie-să-reconstruim-civilizația. Noaptea, când cerul nu era total acoperit de fum, ne duceam în curtea din spate și ne uitam pe rând prin vechiul meu telescop, urmărind nava-mamă cum navighează princiar pe fundalul Căii Lactee. Acum stelele erau mai strălucitoare, ca diamanțele, fără luminile oamenilor care să le pună în umbră.

— Ce mai așteaptă? Îl întrebam.

— Nu știu, micuțo, spunea. Poate că s-a terminat. Poate că scopul nu e să ne omoare pe toți, doar să ne mai împuțineze până la un număr pe care să poată să-l țină sub control.

— Și apoi? Ce vor?

— Cred că o întrebare mai bună ar fi de ce au nevoie, a spus încet, ca și cum îmi dădea niște vești foarte proaste. Acțiunează cu grijă, vezi tu.

— Cu grijă?

— Ca să nu-l strice mai mult decât este absolut necesar. Asta e motivul pentru care sunt aici, Cassie. Vor Pământul.

— Dar nu și pe noi, am murmurat.

Eram pe cale s-o iau razna – din nou. Pentru a enșpemia oară.

Și-a pus mâna pe umărul meu – pentru a enșpemia oară – și a spus:

— Păi, noi am avut o șansă. Și nu ne-am gestionat prea bine moștenirea. Pun pariu că dacă am putea să ne întoarcem să-i întrebăm pe dinozauri înaintea căderii asteroidului...

Atunci l-am lovit cât am putut de tare și am fugit înăuntru.

Nu știu unde-i mai rău, înăuntru sau afară. Afară te simți total expus, urmărit permanent, gol sub cerul gol. Dar înăuntru este mereu aproape întuneric. Ferestrele acoperite blochează soarele în timpul zilei. Noaptea sunt lumânări, dar nu prea mai avem și nu ne permitem mai mult de una în fiecare cameră. În colțurile care odată erau familiare, acum se întind umbre adânci.

— Ce s-a întâmplat, Cassie?

Sammy. Cinci ani. Adorabil. Ochi mari, căprui, de ursuleț de pluș, ținându-l în brațe pe celălalt membru al familiei cu ochii mari, căprui, cel de pluș, pe care îl am acum îndesat la fundul rucsacului.

— De ce plângi?

Lacrimile mele le-au pornit și pe-ale lui.

Trec pe lângă el, îndreptându-mă spre camera dinozaurului uman de șaisprezece ani, *Cassiopeia Sullivanus extinctus*. Apoi mă întorc. Nu puteam să-l las plângând așa. Eram desul de apropiați de când s-a îmbolnăvit mama. Aproape în fiecare noapte venea în camera mea din cauza coșmarurilor și uneori uita și îmi spunea mami.

— Cassie, i-ai văzut? Vin?

— Nu, puștiule, i-am spus, ștergându-i lacrimile. Nu vine nimeni.

Nu încă.

11

Mama a murit într-o joi.

Tata a îngropat-o în curtea din spate, în grădina cu trandafiri. Așa ceruse ea înainte să moară. În apogeul Molimei, când sute de oameni mureau în fiecare zi, cele mai multe cadavre erau duse la periferie și arse. Orașele muribunde erau împrejmuite de focurile mocnite ale morților.

Mi-a spus să stau cu Sammy. Sammy, care începuse să se comporte ca un zombi, umblând de colo-colo cu gura căscată sau sugându-și degetul, ca la doi ani, uitându-se în gol cu ochii lui de ursuleț. Nu trecuseră decât câteva luni de când mama îl dădea în leagăn, îl ducea la lecții de karate, îl spăla pe cap și dansa cu el pe piesa lui preferată. Acum era înfășurată într-un cearșaf alb și dusă în grădină pe umerii tatei.

Prin fereastra de la bucătărie, l-am văzut pe tata îngenunchind lângă groapa mică. Ținea capul plecat. Umerii îi tremurau. Nu-l văzusem la pământ nici măcar o dată de la Sosire. Situația se înrăutățea. Exact când credeai că n-are cum să fie mai rău, începea să fie mai rău, dar tata n-a cedat niciodată. Chiar și atunci când mama a început să dea primele semne de infecție, și-a păstrat calmul, mai ales de față cu ea. Nu vorbea despre ce se întâmpla dincolo de ușile și ferestrele bari-cadate, îi puneă cârpe ude pe frunte, îi făcea baie, o schimba, o hrănea. Nu l-am văzut nici măcar o dată să plângă în fața ei. În timp ce alții se împușcau sau se spânzurau, înghițeau pumni de pastile sau săreau de la înălțime, tata se împotri-vea deznădejdiei.

Îi cânta, repeta glume stupide pe care le zisese de-o sută de ori și mințea. Mințea așa cum mint părinții, minciuni bune care te-ajută să adormi.

— Am mai auzit un avion azi. Suna ca un avion de luptă. Înseamnă că ai noștri au reușit ceva.

— Ți-a mai scăzut febra și ai ochii mai limpezi azi. Poate că nu-i ăsta sfârșitul. Poate e doar alergia ta.

În ultimele ore, îi ștergea lacrimile însângerate.

A ținut-o în timp ce vomita magma neagră plină de viruși în care i se transformase stomacul.

Ne-a adus pe mine și pe Sammy în cameră să ne luăm la revedere.

— E în regulă, i-a spus ea lui Sammy. Totul o să fie bine.

Mie mi-a zis:

— Are nevoie de tine, Cassie. Ai grijă de el. Ai grijă de tata.

I-am spus că o să se facă bine. Unii așa făceau. Se îmbolnăveau și apoi, brusc, virusul ceda. Nimeni nu știa de ce. Poate că i se părea că nu ești bun la gust. Nu i-am spus că se va face bine ca să-i alin teama. Chiar credeam asta. Trebuia să cred.

— Tu ești tot ce le-a rămas, au fost ultimele ei cuvinte către mine.

Mintea era ultima care ceda, spălată de apele roșii ale Tsunamiului. Virusul prelua controlul complet. Unii intrau într-o frenezie pe măsură ce le ardea creierul. Loveau, sfâșiau, izbeau și mușcau. Ca și cum virusul, care avea nevoie de noi ca să trăiască, ne și ura în același timp și abia aștepta să scape de noi.

Mama s-a uitat la tata și nu l-a recunoscut. Nu știa unde se află. Cine era. Ce i se întâmpla. Avea tot timpul un fel de zâmbet sinistru, buzele crăpate, dezvelind gingiile sângerânde, dinții pătați cu sânge, îi ieșeau sunete din gură, dar nu erau cuvinte. Partea din creier care construia cuvinte era ocupată de virus, iar virusul nu cunoștea vorbirea – știa doar cum să se multiplice.

Apoi mama a murit într-o avalanșă de convulsii și icnete, în timp ce musafirii ei neinvitați zburau prin fiecare orificiu, pentru că era terminată, o epuizaseră, era timpul să stingă lumina și să-și găsească o casă nouă.

Tata i-a făcut o ultimă baie. A pieptănat-o. I-a curățat sângele uscat de pe dinți. Era calm când a venit să-mi spună că nu mai este. Nu și-a pierdut firea. M-a ținut în brațe cât mi-am pierdut-o eu.

Acum îl priveam prin geamul de la bucătărie. A îngenuncheat lângă ea în grădina de trandafiri și, crezând că nu-l vede nimeni, tata a dat drumul frânghiei de care se ținuse până atunci, a slăbit firul care-l ținuse în picioare tot timpul ăla în care toți cei din jur intrau în cădere liberă.

M-am asigurat că Sammy e bine și am ieșit. M-am așezat lângă el și i-am pus o mână pe umăr. Ultima oară când îl atinsesem fusese mult mai tare și cu pumnul. N-am spus nimic, și nici el, dar nu pentru mult timp.

Mi-a strecurat ceva în palmă. Verigheta mamei. A spus că ea și-ar fi dorit s-o păstrez eu.

— Plecăm, Cassie. Mâine dimineață.

Am dat din cap. Știam că ea era singurul motiv pentru care nu plecaserăm încă. Tulpinile delicate ale trandafirilor se înclinau și se legănau, imitându-mi gestul.

— Unde mergem?

— Plecăm de-aici.

S-a uitat în jur, cu ochii larg deschiși și înspăimântați.

— Nu mai suntem în siguranță.

„I-auzi”, mi-am zis. „Am fost vreodată în siguranță?”

— Baza Aeriană Wright-Patterson este la doar o sută și ceva de kilometri de aici. Dacă mergem în forță și vremea rămâne bună, putem ajunge în cinci sau șase zile.

— Și apoi?

Așa ne-au condiționat Ceilalți să gândim: facem asta și apoi? Voiam ca tata să-mi spună. Era cel mai deștept om pe care-l cunoșteam. Dacă el n-avea un răspuns, atunci nu-l avea nimeni. Eu clar nu-l aveam. Și clar voiam ca el să-l aibă. Aveam nevoie de asta.

A dat din cap ca și cum nu ar fi înțeles întrebarea.

— Ce e la Wright-Patterson? am întrebat.

— Nu știi ce-ar putea să fie.

A încercat să zâmbească, dar s-a strâmbat ca și cum zâmbitul ar fi durut.

— Păi și atunci de ce mergem?

— Pentru că nu putem rămâne aici, a spus printre dinții strânși. Și dacă nu putem sta aici, trebuie să mergem undeva. Dacă mai este vreun guvern sau dacă a mai rămas ceva...

A dat din cap. Nu pentru asta venise afară. Venise ca să-și îngroape soția.

— Du-te în casă, Cassie.

— Vreau să te-ajut.

— N-am nevoie de ajutor.

— E mama mea. Și eu am iubit-o. Te rog, lasă-mă să te ajut.

Începusem să plâng din nou. N-a observat. Nu se uita la mine și nici la mama. Nu se uita la nimic de fapt. Acolo unde fusese lumea nu mai era decât această gaură neagră și amândoi alunecam spre ea. De ce să ne agățăm? I-am luat mâna de pe corpul mamei și i-am ținut-o pe obrazul meu și i-am spus că-l iubesc și că și mama îl iubea și că totul va fi bine, iar gaura neagră și-a pierdut puțin din forță.

— Du-te înăuntru, Cassie, mi-a spus cu blândețe. Sammy are nevoie de tine mai mult decât ea.

Am intrat. Sammy stătea pe jos la el în cameră, jucându-se cu nava lui spațială și distrugând nava extraterestră.

— Vruuum, vruuum. Am pornit!

Afară, tata a îngenuncheat pe pământul proaspăt săpat. Pământ negru, trandafir roșu, cer gri, cearșaf alb.

12

Presupun că acum trebuie să povestesc despre Sammy.

Nu știu cum altfel să ajung acolo.

„Acolo” fiind acel prim centimetru din exterior, unde soarele mi-a mângâiat obrazul julit când am ieșit de sub Buick. Primul centimetru a fost cel mai greu. Cel mai lung centimetru din univers. Centimetrul care s-a lungit cât o mie de kilometri.

„Acolo” fiind acel loc de pe autostradă unde am dat ochii cu un inamic pe care nu-l puteam vedea.

„Acolo” fiind singurul lucru care m-a ajutat să nu înnebunesc de tot, lucrul pe care Ceilalți nu au putut să mi-l ia după ce mi-au luat totul.

Sammy este motivul pentru care n-am renunțat. Motivul pentru care n-am rămas sub mașina aia așteptându-mi sfârșitul.

Când l-am văzut ultima oară se uita prin fereastra din spate a unui autobuz școlar, cu fruntea lipită de geam. Îmi făcea cu mâna și zâmbea. Ca și cum ar fi plecat în excursie: vesel, emoționat, deloc speriat. Faptul că era cu toți ceilalți copii îl ajuta. La fel și autobuzul școlar, care era ceva atât de obișnuit. Ce poate fi mai banal decât un autobuz școlar mare și galben? Atât de comun încât imaginea lor intrând în tabăra de refugiați după ultimele patru luni de teroare a fost șocantă. A fost ca și cum am fi văzut un McDonald's pe Lună. Ceva total dement și nebunesc, ceva ce pur și simplu n-ar trebui să existe.

Eram în tabără abia de câteva săptămâni. Din cei cincizeci de oameni de-acolo, noi eram singura familie. Toți ceilalți erau văduvi, văduve sau orfani. Ultimii supraviețuitori ai familiilor lor, niște străini înainte să se întâlnească în tabără. Cel

mai bătrân avea vreo șaizeci de ani. Sammy era cel mai mic, dar mai erau alți șapte copii.

Niciunul n-avea peste paisprezece ani în afară de mine.

Tabăra se afla la 30 de kilometri est de casa noastră și fusese construită din trunchiuri de copaci în timpul celui de-al Treilea Val, ca să servească drept spital când cele din oraș ar fi atins capacitatea maximă. Adăposturile erau încropite din lemne tăiate de mână și tablă reciclată; un salon principal pentru cei infectați și o baracă mai mică pentru cei doi doctori care aveau grijă de muribunzi până ce îi înghițea și pe ei Tsunamiul Roșu. Existau o grădină de zarzavat și un sistem care capta apa de ploaie pentru spălat și băut.

Mâncăm și dormeam în corpul cel mare al clădirii. Sânge-raseră acolo între cinci sute și șase sute de oameni, dar podeaua și pereții fuseseră dezinfectate, iar paturile pe care muriseră fuseseră arse. Mirosea încă vag a Molimă (ceva ca laptele bătut), iar clorul nu scosese toate petele de sânge. Un model de stropi minusculi acoperea pereții, iar pe podea erau urme în formă de seceră. Parcă locuiam într-o pictură abstractă 3D.

Baraca era o combinație între un depozit de mâncare și unul de arme. Conserve de legume, carne ambalată, mâncare uscată și alimente de bază. Mitraliere, pistoale, semiautomate, chiar și câteva rachete de semnalizare. Toți umblau înarmați până-n dinți, era ca-n Vestul Sălbatic.

În pădure, în spatele taberei, fusese săpată o groapă nu foarte adâncă. În groapă se ardeau cadavre. N-aveam voie să mergem acolo, așa că normal că eu și alți copii mai mari ne-am dus. Era unul ciudat căruia i se zicea Crisco, probabil din cauza părului lung, dat pe spate. Crisco avea treisprezece ani și era vânător de trofee. Chiar se băga să scormonească în cenușă căutând bijuterii și monede și orice alt lucru de valoare sau „interesant” pe care mai putea să-l găsească. Se jura că nu e psihopat și că nu de-aia o face.

— Asta face diferența acum, spunea chicotind, sortându-și prada cu unghiile negre și cu mâinile acoperite de cenușa gri a rămășițelor umane.

Ce diferență?

— Diferența dintre a fi și a nu fi bărbat. S-a întors vremea trocului, scumpo! a spus ridicând un colier cu diamante. Și

când se va sfârși cu toată chestia asta, cei care au pus mâna pe ce trebuie vor face jocurile.

Ideea că aveau de gând să ne omoare pe toți încă nu încolțise în capul nimănui, nici măcar al adulților. Crisco se credea asemenea unuia dintre indienii care-au vândut Manhattanul pe o mână de mărgele, și nu unei păsări dodo, lucru care ar fi fost mult mai aproape de adevăr.

Tata auzise de tabără cu câteva săptămâni în urmă, când mama începuse să manifeste primele simptome ale Molimei. A încercat s-o convingă să meargă, dar ea știa că nu se mai poate face nimic. Dacă tot avea să moară, voia să se-ntâmple în propria ei casă, nu într-un azil improvizat din mijlocul pădurii. Pe urmă, mai încolo, când i se apropia sfârșitul, a apărut zvonul că spitalul fusese transformat într-un punct de întâlnire, un fel de adăpost sigur pentru supraviețuitori, aflat suficient de departe de oraș încât să fie oarecum sigur în eventualitatea următorului val, orice ar fi însemnat el (cei mai deștepti pariau pe ceva gen bombardament aerian), și suficient de aproape încât să poată fi găsit de cei de la putere care aveau să vină să ne salveze – asta în cazul în care mai exista cineva la putere care să vină după noi.

Șeful neoficial al taberei era un fost ofițer de marină pe nume Hutchfield. Arăta ca un personaj LEGO în carne și oase: mâini pătrate, cap pătrat, bărbie pătrată. Purta același tricou cu mușchi în fiecare zi, pătat cu ceva care ar fi putut fi sânge, deși cizmele lui negre erau tot timpul impecabil de curate. Se rădea pe cap (nu și pe piept sau pe spate, ceea ce ar fi fost pe bune de luat în calcul). Era acoperit cu tatuaje. Și îi plăceau armele. Avea două la șold, una băgată la spate, alta atârnată pe umăr. Nimeni n-avea mai multe arme ca Hutchfield. Poate ca să se înțeleagă că el e șeful, chiar dacă neoficial.

Santinelele ne văzuseră venind. Când am ajuns la drumul prăfuit care ducea prin pădure spre tabără, Hutchfield era acolo cu încă un tip pe nume Brogden. Mi-am dat seama că așteptau să observăm arsenalul care le împodobea corpurile. Hutchfield ne-a ordonat să ne despărțim. El urma să-l ia la discuții pe tata, Brogden pe mine și pe Sam. I-am spus lui Hutchfield ce părere aveam despre ideea lui. Adică să și-o bage în posteriorul lui tatuat.

Tocmai îmi pierdusem un părinte. Nu prea îmi surâdea ideea să-l pierd și pe celălalt.

— E-n regulă, Cassie, a zis tata.

— Nu-i cunoaștem pe oamenii ăștia, am ripostat. Dacă sunt haimanale, tată?

Haimanale li se zicea în limbaj de stradă șmecherilor înarmați – criminalii, violatorii, bișnițarii, răpitorii și oamenii de nimic care au apărut pe la jumătatea celui de-al Treilea Val, din cauza cărora oamenii și-au baricadat casele și și-au făcut rezerve de hrană și muniții. Nu extraterestrii ne-au determinat să ne facem provizii, ci frații noștri, oamenii.

— Sunt doar precauți, mi-a întors-o tata. Și eu aș face același lucru în locul lor.

M-a mângâiat, în gândul meu îi ziceam: „La dracu’, tată, dacă o dată mă mai mângâi așa condescendent...”

— O să fie bine, Cassie.

S-a dus cu Hutchfield într-un loc de unde nu-i puteam auzi, dar unde îi puteam încă vedea. Asta m-a făcut să mă simt un pic mai bine. L-am luat pe Sammy în brațe și m-am străduit să răspund întrebărilor lui Brogden fără să-l pleznesc.

Cum ne cheamă?

Câți ani avem?

E cineva infectat?

Știm ceva despre ce se întâmplă?

Ce-am văzut?

Ce-am auzit?

De ce suntem aici?

— Adică aici, în tabără, sau o arzi existențialist? am întrebat.

Sprâncenele i s-au împreunat într-o singură linie și a exclamat:

— Ă?

— Dacă m-ai fi întrebat asta înainte de toată tărașenia, aș fi zis ceva de genul: „Suntem aici ca să ne ajutăm aproapele sau să contribuim la ordinea socială.” Dacă aș fi vrut să fac pe deșteapta, aș fi spus: „Pentru că, dacă n-am fi aici, am fi în altă parte.” Dar pentru că s-a întâmplat tot rahatul ăsta o să zic că suntem aici pentru că avem un noroc chior.

M-a privit chiorăș o secundă și pe urmă a zis sarcastic:

— Faci pe deșteapta.

Nu știu cum a răspuns tata la întrebări, dar se pare că a trecut testul, pentru că am fost admiși în tabără cu privilegii complete, ceea ce însemna că tata (doar el însă, nu și eu) putea să-și aleagă arme din depozit. Tata avea o problemă cu armele. Nu i-au plăcut niciodată. Spunea că nu armele sunt cele care omoară oameni, dar că în mod evident fac treaba mai ușoară. Acum nu mai credea că sunt periculoase, dar le considera ridicole.

— Cât de eficiente credeți că vor fi armele noastre împotriva unei tehnologii mai avansate decât a noastră cu mii de ani, dacă nu chiar cu milioane? l-a întrebat pe Hutchfield. E ca și cum ai folosi o praștie împotriva rachetelor.

Argumentul n-a ținut cu Hutchfield. Fusese în marină, ce naiba. Arma era prietenul lui cel mai bun, cel mai loial camarad, răspunsul la orice întrebare posibilă.

Atunci nu-nțelegeam asta. Acum înțeleg.

13

Când era vreme bună, toată lumea stătea afară până venea ora de culcare. Clădirea aia dărăpănată avea o energie negativă. Din cauza scopului pentru care fusese construită. Din cauza motivului pentru care exista. Din cauza faptului care o adusese – pe ea și pe noi – în această pădure. În anumite seri, starea de spirit era bună, aproape ca într-o tabără de vară unde printr-un miracol toată lumea place pe toată lumea. Cineva zicea că a auzit un elicopter după-amiază, ceea ce stârnea un șir de speculații optimiste despre cei de la putere care se pregăteau pentru ripostă.

În alte dați, atmosfera era sumbră și teama apăsa greu în văzduhul crepuscular. Noi eram norocoșii. Supraviețuiserăm atacului IEM, distrugerii coastelor, molimei care îi omorâse pe cei apropiați. Scăpaserăm ca prin minune. Priviserăm moartea în ochi și moartea clipise prima. Asta ar fi trebuit să ne facă să ne simțim curajoși și invincibili. Nu ne făcea.

Eram ca japonezii care au supraviețuit primei explozii a bombei de la Hiroshima. Nu înțelegeam de ce ne aflam încă aici și nu prea eram siguri că ne-am fi dorit-o.

Ne-am povestit viețile de dinainte de Sosire. I-am plâns fără rețineră pe cei dispăruți. Am suspinat în secret după smartphone-uri, mașini, cuptoare cu microunde și Internet.

Ne-am uitat la cerul înstelat. Nava ne urmărea din înalt, un ochi răuvoitor, verde deschis.

Se discuta despre locul în care ar trebui să ne ducem. Era destul de clar că nu puteam rămâne în pădurea aia la nesfârșit. Chiar dacă Ceilalți nu se arătau prea curând, iarna se apropia. Trebuia să găsim un adăpost mai bun. Aveam provizii pentru câteva luni – sau mai puțin, în funcție de câți refugiați mai soseau în tabără. Așteptăm să vină să ne salveze sau pornim să-i găsim? Tata susținea ultima variantă, încă voia să ajungă la Wright-Patterson. Dacă mai exista cineva la putere, aveam șanse mult mai mari să-i găsim acolo.

După o vreme, m-am săturat. Orbitul despre problemă înlocuise acțiunea propriu-zisă. Mă pregăteam să-i zic tatei că ar trebui să-i abandonăm pe fraierii ăia și s-o luăm spre Wright-Patterson împreună cu oricine ar fi vrut să meargă cu noi și să-i dăm naibii pe restul.

Uneori mi se părea că „unde-s doi, puterea crește” e o zicală supraestimată.

L-am dus pe Sammy înăuntru și l-am culcat. Am zis rugăciunea împreună, „înger, îngerășul meu...” Pentru mine era doar un zgomot. Blabla. Nu știam exact de ce, dar când venea vorba de Dumnezeu, simțeam că o promisiune a fost încălcată pe undeva.

Era o noapte senină. Cu lună plină. Mă simțeam suficient de relaxată să fac o plimbare prin pădure.

Cineva din tabără începuse să cânte la chitară. Muzica mă acompania pe potecă, urmându-mă în adâncul pădurii. Era prima melodie pe care o auzeam de la Primul Val.

And, in the end, we lie awake And we dream of making our escape.[4]

Brusc am simțit nevoia să mă ghemuiesc și să plâng. Îmi venea s-o iau la fugă prin pădure și să alerg până-mi cad picioarele, venea să vomit, îmi venea să urlu până îmi sân-gerează gâtul. Voiam s-o revăd pe mama și pe Lizbeth și pe

⁴ Versuri din piesa *Death and All His Friends*, a formației Cold-play (n. trad.).

toți prietenii mei, chiar și pe cei care nu-mi plăceau, și pe Ben Parish, doar ca să-i spun că-l iubesc și că mai mult decât orice pe lume vreau să fac copii cu el.

Cântecul s-a pierdut, a fost înghițit de cântecul mult mai puțin melodios al greierilor.

O creangă a trosnit.

Și din pădure, din spatele meu, s-a auzit o voce:

— Cassie! Așteaptă-mă!

Nu m-am oprit. Știam a cui e vocea. Probabil cobisem gândindu-mă la Ben. Ca atunci când ți-e poftă de ciocolată și n-ai în rucsac decât o pungă mototolită de Skittles.

— Cassie!

Acum alerga. N-aveam chef să alerg așa că l-am lăsat să mă ajungă.

Asta era unul dintre lucrurile care au rămas neschimbate: calea cea mai sigură ca să nu fii lăsat în pace este să-ți doarești să fii lăsat în pace.

— Ce faci? a întrebat Crisco.

Răsufla greu. Avea obraji roșii și tâmplele lucioase. Probabil de la gelul ăla de păr.

— Nu e evident? am țipat. Construiesc un aparat nuclear ca să extermin nava-mamă.

— Nuclearele n-o să meargă, a zis, îndreptându-și umerii. Ar trebui să construim tunul cu aburi al lui Fermi.

— Fermi?

— Tipul care a inventat bomba.

— Parcă era Oppenheimer.

A părut impresionat că știam ceva istorie.

— Mă rog, poate că n-a inventat-o el, dar el a fost nașul.

— Crisco, ești un ciudat, am zis.

Sunase dur, așa că am adăugat:

— Dar nu știi cum erai înainte de invazie.

— Sapi o groapă mare, pui un focos pe fund, umpli groapa cu apă și o acoperi cu câteva sute de tone de metal. Explozia transformă apa instantaneu în abur, care propulsează metalul în spațiu cu de șase ori viteza sunetului.

— Mda, am zis. Cineva clar ar trebui să facă asta. De asta mă urmărești? Vrei să te ajut să construiești un tun nuclear cu aburi?

— Pot să te întreb ceva?

— Nu.

— Vorbesc serios.

— Și eu.

— Dacă ai mai avea de trăit douăzeci de minute, ce ai face?

— Nu știu, am răspuns. Dar nu te-ar implica în niciun fel pe tine.

— De ce?

N-a așteptat răspunsul. Probabil că și-a dat seama că nu era ceva ce ar fi vrut să audă.

— Și dacă eu aș fi ultima persoană de pe pământ?

— Dacă tu ai fi ultima persoană de pe pământ, înseamnă că eu n-aș mai fi aici să fac ceva cu tine.

— Bine. Dacă noi am fi ultimele două persoane de pe pământ?

— Atunci tot ultimul ai rămâne pentru că eu m-aș sinucide.

— Nu mă placi.

— Pe bune, Crisco? Cum ți-ai dat seama?

— Să zicem că i-am vedea, chiar aici, chiar acum, cum vin să ne omoare. Ce ai face?

— Nu știu. I-aș ruga să te omoare pe tine primul. Care-i faza, Crisco?

— Ești virgină? a întrebat dintr-odată.

M-am holbat la el. Era foarte serios. Dar așa sunt majoritatea băieților de treispe ani când vine vorba de chestiuni hormonale.

— Să ți-o trag! am zis, trecând pe lângă el și întorcându-mă spre tabără.

Proastă alegere de cuvinte. S-a luat după mine fără ca niciun fir din părul lui încleiat să se miște în timp ce alerga. Era ca o cască neagră și lucioasă.

— Vorbesc serios, Cassie, a pufnit. Trăim vremuri în care fiecare noapte ar putea fi ultima.

— Idiotule, așa era și până să vină ăștia.

M-a prins de încheietură și m-a întors. Și-a apropiat fața lată și soioasă de a mea. Eram mai înaltă cu trei centimetri, dar el avea cu zece kile mai mult ca mine.

— Chiar vrei să mori fără să știi cum e?

— De unde știi că nu știu? am zis, smulgându-mă din strânsoare. Să nu-ndrăznești să mă mai atingi. Schimbăm subiectul.

— Nu va afla nimeni, a zis. N-o să spun nimănui.

A încercat să mă prindă iar. I-am plesnit mâna cu stânga și l-am lovit tare în nas cu palma deschisă a mâinii drepte. Am deschis un robinet de sânge roșu. l-a curs în gură și s-a înecat.

— Târfă, a icnit. Măcar tu ai pe cineva. Măcar n-au murit toți oamenii pe care i-ai cunoscut vreodată.

A izbucnit în lacrimi. S-a prăbușit pe potecă și a cedat, a cedat sub presiunea aceluia lucru imens, imens cât Buickul parcat deasupra ta, sub presiunea gândului oribil că, oricât ar fi fost de rău, o să fie încă și mai rău.

Ah, la dracu'.

M-am așezat pe potecă lângă el. I-am spus să-și lase capul pe spate. S-a plâns că așa îi curgea sângele pe gât.

— Să nu spui nimănui, m-a rugat. Chestia asta o să-mi strice reputația.

Am râs. Nu m-am putut abține.

— Unde-ai învățat să faci asta? a întrebat.

— La cercetași.

— Există medalii pentru asta?

— Există medalii pentru orice.

De fapt, luasem lecții de karate timp de șapte ani. Mă lăsasem cu un an în urmă. Acum, nu mai știu din ce motiv. Dar la momentul respectiv părăsise unul bun.

— Și eu sunt, a zis.

— Ce?

A scuipat un ghem de sânge și muci în țărână.

— Virgin.

Ce șocant.

— Ce te face să crezi că sunt virgină? am întrebat.

— Nu m-ai fi lovit dacă n-ai fi fost.

14

În cea de-a șasea zi de refugiu am văzut pentru prima oară o dronă.

Un gri strălucitor pe cerul însorit al după-amiezei.

Toată lumea țipa și alerga de colo-colo, înșfăcau arme, își fluturau șepcile și tricourile sau pur și simplu își pierduseră controlul: plângeau, țopăiau, se-mbrățișau sau băteau palma.

Se credeau salvați. Hutchfield și Brogden au încercat să ne calmeze, dar n-au prea reușit. Drona a brăzdat cerul, a dispărut după copaci, apoi a revenit, de data asta mai lent. De la sol părea un zepelin. Hutchfield și tata stăteau în pragul barăcilor, urmărind-o, trecând un binoclu de la unul la altul.

— N-are aripi. N-are însemne. Și-ai văzut cum a trecut prima oară? Mach 2 pe puțin. N-are cum să fie pământeană chestia aia, numai dacă nu e vreo navă secretă.

În timp ce vorbea, Hutchfield bătea cu pumnul în pământ pe un ritm care să meargă cu ce spunea.

Tata a aprobat. Am fost cu toții conduși în barăci. Tata și Hutchfield au mai rămas în ușă, continuând să-și treacă binoclu de la unul la altul.

— Sunt extraterestrii? a întrebat Sammy. Vin, Cassie?

L-am văzut pe Crisco uitându-se la mine.

— Douăzeci de minute, a zis.

— Dacă vin, o să-i bat, a șoptit Sammy. O să le dau o lovitură de karate și o să-i omor pe toți!

— Așa o să faci, am spus și mi-am trecut mâna prin părul lui, cu un gest nervos.

— N-o să fug, a zis. O să-i omor pentru că au omorât-o pe mami.

Drona a dispărut – s-a evaporat, mi-a zis tata mai târziu. Dispăruse într-o fracțiune de secundă.

Am reacționat cum ar fi reacționat oricine.

Ne-am panicat.

Unii au fugit. Au luat ce puteau căra cu ei și au fugit în pădure. Alții au plecat doar cu hainele în care erau îmbrăcați și cu frica din suflet. Nimic din ce le-a spus Hutchfield nu i-a putut opri.

Restul ne-am adăpostit în barăci până la venirea nopții și pe urmă am dus panica pe noi culmi. Oare ne-au văzut? Oare acum urmează Stormtroopers^[5] sau armata de clone sau de roboți? O să ne prăjească cu tunuri cu laser? Era întuneric beznă. Nu vedeam nici la un metru în față pentru că nu îndrăzneau să aprindem lămpile cu kerosen. Șușoteli frenetice, plâns înăbușit. Ne înghesuim unul într-altul pe paturile de campanie și tresăream la fiecare zgomot. Hutchfield i-a

5 Forțele armate negative din seria de filme Star Wars (n.r.).

pus pe cei mai buni trăgători să facă de gardă. Dacă mișcă, trage. Nimeni n-avea voie să iasă fără acordul lui. Iar Hutchfield nu-și dădea acordul niciodată.

Noaptea a durat o mie de ani.

Tata a venit la mine prin întuneric și mi-a pus ceva între palme.

Un Luger semiautomat încărcat.

— Tu nu crezi în arme, am șoptit.

— Obișnuiam să nu cred într-o grămadă de lucruri.

O doamnă a început să recite „Tatăl Nostru”, îi spuneam Maica Tereza. Avea picioare mari, mâini slăbănoage, o rochie albastră decolorată și păr gri, sârmos. Își pierduse toți dinții. Frământa în continuu mătăniile și vorbea cu Isus. Câtiva i s-au alăturat. Apoi alții.

— „Și iartă-ne nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.”

Moment în care, rivalul ei, singurul ateu din Tabăra Groapa de Cenușă, un profesor de liceu pe nume Dawkins, a strigat:

— Mai ales celor de origine extraterestră!

— O să ajungi în iad! i-a strigat cineva în întuneric.

— Cum o să fac diferența? a țipat Dawkins.

— Liniște! a cerut Hutchfield calm, din locul lui de lângă ușă. Terminați cu rugăciunea aia, oameni buni!

— Judecata Lui s-a pogorât asupra noastră, s-a văicărit Maica Tereza.

Sammy s-a cuibărit mai aproape de mine pe pat. Mi-am pus arma între picioare. Mi-era teamă că ar putea s-o ia și să-mi zboare creierii din greșeală.

— Tăceți din gură, toți! am strigat, îl speriați pe fratele meu.

— Nu mi-e frică, a spus Sammy, răsucindu-și pumnul în cămașa mea. Ție ti-e frică, Cassie?

— Da, am spus.

L-am sărutat pe creștet. Părul îi mirosea un pic a acru. Am hotărât să-l spăl pe cap a doua zi dimineață. Dacă mai eram acolo de dimineață.

— Ba nu-ți e, a spus. Ție nu ți-e frică niciodată.

— Fac pe mine de frică în momentul ăsta.

A chicotit, îi simțeam fața caldă sprijinită pe brațul meu. Oare o avea febră? Așa începe. Mi-am zis că sunt paranoică.

Fusesse expus de o mie de ori, iar Tsunamiul Roșu se năpustește rapid, odată ce ești expus, dacă n-ai imunitate.

Dar Sammy sigur avea. Dacă n-ar fi avut, ar fi fost deja mort.

— Ar trebui să-ți pui un scutec, m-a tachinat.

— Poate c-o să-mi pun.

„Chiar dac-ar fi să umblu prin valea umbrei morții..” N-avea de gând să se oprească, îi auzeam mătăniile ciocnindu-se în întuneric. Dawkins fredona tare ca s-o acopere „Trei șoareci orbi”. Nu mă puteam hotărî cine era mai enervant, fanatica sau cinicul.

— Mama a zis că s-ar putea să fie îngeri, a spus Sammy brusc.

— Cine? am întrebat.

— Extraterestrii. Când au venit prima oară, am întrebat dacă au venit să ne omoare și ea a spus că poate nici nu sunt extraterestri. Poate că sunt îngeri din cer, ca în *Biblie*, când îngerii vorbesc cu Avraam și cu Maria și cu Isus și cu toată lumea.

— E clar că vorbeau mai mult cu noi pe vremea aia, am spus.

— Dar apoi chiar ne-au omorât. Au omorât-o pe mami. A început să plângă.

— „Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei.”

L-am sărutat pe creștet și i-am frecat brațele.

— „Îmi ungi capul cu untdelemn.”

— Cassie, Dumnezeu ne urăște?

— Nu. Nu știu.

— O urăște pe mami?

— Sigur că nu. Mami a fost un om bun.

— Atunci de ce a lăsat-o să moară?

Am dat din cap. Mă simțeam greoaie ca și cum aș fi cântărit o mie de tone.

— „Și paharul meu este plin de dă peste el.”

— De ce i-a lăsat pe extraterestri să vină și să ne omoare?

De ce nu-i oprește Dumnezeu?

— Poate... am șoptit încet – până și limba îmi era grea – poate c-o să-i oprească.

— „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele.”

— Să nu-i lași să mă ia, Cassie. Să nu mă lași să mor.

— N-o să mori, Sams.

— Promiți?
Am promis.

15

A doua zi, drona s-a întors.

Sau poate că era altă dronă, identică cu prima. Probabil că Ceilalți nu veniseră tocmai de pe altă planetă cu una singură în dotare.

Se mișca încet pe cer. În liniște. Niciun sunet de motor. Niciun bâzâit. Aluneca fără zgomot, ca o momeală pentru pește pe luciul unei ape fără valuri. Ne-am năpustit în barăci. Nu a trebuit să ne spună nimeni s-o facem. M-am trezit pe un pat lângă Crisco.

— Știi ce vor face, a șoptit.

— Nu vorbi, i-am șoptit înapoi.

A dat din cap și a spus:

— Bombe sonice. Știi ce se întâmplă când ești lovit cu două sute de decibeli? Ți se distrug urechile. Ți se sparg plămâni și aerul ajunge în sânge și apoi îți cedează inima.

— De unde scoți mizeriile astea, Crisco?

Tata și Hutchfield stăteau ghemuiți lângă ușa deschisă. Priveau de minute bune spre același punct. Părea că drona înțepenisese pe cer.

— Uite, ți-am adus ceva, a zis Crisco.

Era un colier cu diamante. Captură din groapa cu cenușă.

— E scârbos, i-am spus.

— De ce? Nu e ca și cum l-am furat sau ceva, s-a burzului. Știi ce se întâmplă, nu sunt prost. Nu e vorba de colier, ci despre mine. L-ai lua imediat dacă ai crede că sunt *cool*.

M-am întrebat dacă avea dreptate. Dacă Ben Parish ar fi dezgropat colierul l-aș fi luat?

— Nu că eu aș crede asta despre tine, a adăugat Crisco.

Ce tragedie. Crisco, jefuitorul de morminte, nu credea că sunt *cool*.

— Atunci de ce vrei să mi-l dai mie?

— Am fost un idiot în noaptea aia, în pădure. Nu vreau să mă urăști și să crezi că-s un ciudat.

Cam târziu pentru asta.

— Nu vreau bijuteriile unor oameni morți, am spus.

— Nici ei nu le vor, a zis, referindu-se la oamenii morți. N-avea de gând să mă lase-n pace. M-am ghemuit în spatele tatei. Peste umărul lui, am văzut un punct mic și gri, un pistru argintiu pe pielea netedă a cerului.

— Ce se întâmplă? am șoptit.

Fix când am spus asta, punctul a dispărut. S-a mișcat așa rapid, că nici n-am avut timp să clipim.

— Zboruri de recunoaștere, a conchis Hutchfield. Asta trebuie să fie.

— Noi aveam sateliți care ar fi putut citi ceasul cuiva de pe orbită, a spus tata încet. Dacă noi, cu tehnologia noastră primitivă, puteam face asta, de ce-ar avea ei nevoie să-și pă-răsească nava ca să ne spioneze?

— Ai o teorie mai bună?

Lui Hutchfield nu-i plăcea să-i fie puse la îndoială concluziile.

— S-ar putea să n-aibă nicio legătură cu noi, a explicat tata. Chestiile alea ar putea fi probe atmosferice sau mecanisme folosite ca să măsoare ceva ce nu poate fi calibrat din spațiu. Sau caută ceva ce nu poate fi detectat până nu suntem neutralizați în mare parte.

Apoi tata a oftat. Cunoșteam oftatul ăla. Însemna că era convins de ceva despre care și-ar fi dorit să nu fie adevărat.

— Totul se reduce la o întrebare simplă, Hutchfield: de ce au venit? Sigur nu ca să ne golească planeta de resurse – din astea sunt o grămadă împrăștiate prin univers, așa că nu-i nevoie să călătorești sute de ani lumină ca să le obții. Nu ca să ne omoare, deși uciderea noastră – sau a mării majorității – este necesară. Sunt ca un proprietar care dă afară un chiriaș datornic ca să poată curăța casa pentru noul locatar; cred că de la început totul s-a redus la pregătirea locului.

— Pregătire? Pregătire pentru ce?

Tata a zâmbit amar.

— Pentru ziua mutării.

16

A mai rămas o oră până la răsărit. E ultima noastră zi în tabăra Groapa de Cenușă. O zi de duminică.

Sammy e lângă mine. Călduț, ca un copilaș numai bun de îmbrățișat, își ține o mână pe urs, și pe cealaltă pe pieptul meu, cu pumnișorul lui pufos de bebeluș.

Cea mai frumoasă parte a zilei.

Acele câteva secunde în care ești treaz, dar ai mintea goală. Nu-ți amintești unde te afli, ce ești acum, ce ai fost înainte. Doar respirația și bătaia inimii și sângele-n mișcare. E ca și cum ai fi din nou în pântecul mamei. Pacea vidului.

Asta am crezut la început că aud. Bătăile inimii.

Bum-bum-bum. Încet, apoi mai tare, apoi foarte tare, suficient de tare cât să simți ritmul pe piele. O lumină s-a ivit în cameră, devenind din ce în ce mai strălucitoare. Oamenii se-mpiedicau de colo-colo, trăgeau de haine, se năpusteau spre arme. Lumina strălucitoare s-a estompat, apoi a revenit. Umbrele au sărit peste podea, alergându-se pe tavan. Hutchfield țipa la toată lumea să rămână calmă. Nu a mers. Cu toții recunoscuseră sunetul și toți știau ce însemna.

Salvare!

Hutchfield a încercat să blocheze ușa cu propriul corp.

— Rămâneți înăuntru! a urlat. Nu vrem să...

A fost dat la o parte. Ba da, vrem. Ne-am revărsat pe ușă și ne-am oprit în curte făcând cu mâna către elicopterul Black Hawk în timp ce acesta mai dădea un ocol deasupra adăpostului, negru, profilat pe cerul care se întunecase ca de furtună înainte de asfințit. Farul s-a ațintit în jos, orbindu-ne, dar cei mai mulți eram deja orbiți de lacrimi. Am sărit, am țipat, ne-am îmbrățișat între noi. Câțiva fluturau niște stegulețe ale Americii și mi-amintesc că imam întrebare de unde dracu' le luaseră.

Hutchfield striga la noi furios să ne întoarcem înăuntru. Nimeni nu-l asculta. Nu mai era el șeful. Veniseră cei de la putere.

Și apoi, pe neașteptate, la fel cum venise, elicopterul a făcut un ultim viraj și s-a făcut nevăzut. Sunetul motoarelor s-a estompat. O tăcere grea s-a lăsat în urma lui. Eram confuzi, siderați, înspăimântați. Sigur ne-au văzut. De ce n-au aterizat?

Am așteptat ca elicopterul să se întoarcă. Toată dimineața. Oamenii își făceau bagajele. Speculau despre unde ne-ar putea duce, cum va fi acolo, câți alții vor mai fi. Un eli-

copter Black Hawk! Oare ce mai supraviețuise după Primul Val? Visam la lumină electrică și dușuri fierbinți.

Nimeni nu se mai îndoia că vom fi salvați, acum că cei de la putere știau despre noi. Ajutorul era pe drum.

Tata, evident, nu era așa de sigur.

— S-ar putea să nu se întoarcă, a spus.

— Nu ne-ar lăsa aici, așa, tată, i-am zis.

Uneori trebuia să i se vorbească de parcă ar fi avut vârsta lui Sammy.

— Ce sens ar avea?

— Se poate să nu fi fost o operațiune de salvare. S-ar putea să fi căutat altceva.

— Drona?

Cea care se prăbușise cu o săptămână în urmă. A dat din cap.

— Totuși, acum știu că suntem aici, am continuat. Vor face ceva.

A dat iar din cap. Absent, ca și cum s-ar fi gândit la altele.

— Vor face, a spus privind-mă fix. De acum încolo, să nu-l mai pierzi din ochi pe Sam niciodată. Ai înțeles, Cassie? Niciodată. Mai ai arma?

Mi-am atins buzunarul din spate. Și-a pus brațul în jurul meu și m-a condus spre depozit. A dat la o parte o prelată veche care zăcea într-un colț. Sub ea era o armă semiautomată M16. Aceeași armă care avea să-mi devină cel mai bun prieten după ce vor fi dispărut cu toții.

A luat-o și a răsucit-o în mâini, cercetând-o cu aceeași privire absentă de profesor.

— Ce zici? a șoptit.

— Despre asta? E dată dracu'.

Nu mi-a zis să nu mai vorbesc urât. În loc de asta, a râs puțin.

Mi-a arătat cum funcționează. Cum s-o țin. Cum să țintesc. Cum să schimb cartușele.

— Poftim, încearcă și tu.

A îndreptat-o spre mine.

Cred că a fost plăcut surprins de ce elevă descurcăreață eram. Și aveam o coordonare destul de bună datorită lecțiilor de karate. Lecțiile de dans sunt nimic pe lângă karate când vine vorba de dezvoltarea grației.

— Păstrează-o, mi-a zis, când am vrut să i-o dau înapoi. Am ascuns-o aici pentru tine.

— De ce? am întrebat.

Nu mă deranja s-o am, dar mă cam speria el. În timp ce toți ceilalți sărbătoreau, tata mă antrena să folosesc arme de foc.

— Cassie, pe timp de război, știi cum să-ți dai seama care e dușmanul?

Ochii i se roteau de jur împrejur. De ce nu mă putea privi?

— E cel care trage-n tine – așa îți dai seama. Să nu uiți. A arătat din cap spre armă.

— Nu te afișa cu ea. Ține-o aproape, dar ține-o ascunsă. Nici aici, și nici în barăci. Bine?

Bătaie pe umăr. Bătaia pe umăr nu e tocmai suficientă, îmbrățișare strânsă.

— Acum du-te la Sammy. Trebuie să vorbesc cu Hutchfield. Și Cassie... Dacă încearcă cineva să-ți ia pușca, spune-i să vină la mine. Și dacă tot încearcă s-o ia, împușcă-l.

A zâmbit. Dar nu și cu ochii. Avea ochii tăioși și goi și reci ca ai unui rechin.

Tata era norocos. Cu toții eram. Norocul ne purtase prin primele trei Valuri. Dar și cel mai bun parior știe că norocul nu durează la nesfârșit. Cred că tata a avut un presentiment în ziua aceea. Nu că ni se terminase norocul. Nimeni nu poate ști asta. Dar cred că știa că la final, nu cei norocoși vor rămâne în viață.

Vor fi cei duri. Cei care-i zic zeiței Fortuna să-și vadă de treabă. Cei cu inimă de piatră. Cei care ar lăsa o sută de oameni să moară pentru ca unul să trăiască. Cei care văd sensul în a da foc unui sat ca să-l salveze.

Totul era pe viață și pe moarte acum.

Și dacă nu-ți convenea, erai terminat.

Am luat M16-le și l-am ascuns în spatele unui copac de pe poteca ce ducea la groapa cu cenușă.

17

Ultima rămășiță a lumii pe care o cunoșteam s-a destrămat într-o după-amiază însorită și călduță de duminică.

Evenimentul a fost anunțat de grohăitul motoarelor diesel, de huruiala și cârâitul osiilor, de văicăreala frânelor ABS. Santinelele noastre au identificat convoiul cu mult înainte ca acesta să ajungă la noi. Au văzut razele strălucitoare ale soa-

reului scânteind pe geamurile mașinilor și dărele de praf ridicate de cauciucurile uriașe, ca urmele albe lăsate de avioane pe cer. Nu ne-am grăbit să le ieșim înaintea cu pâine și sare. Am rămas la adăpost, în timp ce Hutchfield, tata și patru dintre cei mai buni țintași din tabără s-au dus să-i întâmpine. Toată lumea era cam speriată. Și mult mai puțin entuziastă decât în urmă cu câteva ore.

Nimic din ce ne așteptaserăm să se întâmple, de la Sosire încolo, nu se întâmplase. Și tot ce nu așteptasem, se întâmplase. A fost nevoie de trei săptămâni întregi, de la începerea celui de-al Treilea Val, ca să ne dăm seama că molima ucigașă făcea parte din planul lor. Totuși, oamenii au tendința să creadă ce au crezut dintotdeauna, să gândească așa cum au gândit mereu, să se aștepte la ce s-au așteptat mereu, așa că nimeni nu se întrebese vreodată: „Oare vom fi salvați?”, ci „Oare când vom fi salvați?”.

Și când am văzut exact ce voisem să vedem, ce așteptaserăm să vedem – o platformă plină cu soldați, Humvee-urile^[6] pline de țevi de mitralieră și aruncătoare sol-aer – am fost reținuți, totuși.

Pe urmă, au apărut autobuzele școlare.

Trei, mai precis, bară la bară.

Ticsite cu copii.

Nimeni nu se aștepta la așa ceva. Cum spuneam, normalitatea asta era atât de ciudată, atât de șocant-supra-realistă. Unii dintre noi chiar au izbucnit în râs. Un amărât de autobuz școlar galben! Unde dracu' e școala?

După câteva minute de tensiune, în care nu s-au auzit decât mârâielile guturale ale motoarelor, și râsetele și țipetele înfundate ale copiilor din autobuz, tata a plecat de lângă Hutchfield, care vorbea cu un comandant și a venit la mine și la Sammy. Câțiva oameni s-au adunat în jurul nostru ca să asculte.

— Sunt de la Wright-Patterson, a zis tata găfâind. Și se pare că au supraviețuit mult mai mulți militari de-ai noștri decât crezuserăm.

— De ce poartă măști de gaz? am întrebat.

⁶ Humvee sau HMMWV (High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle) – tip de vehicul militar 4×4 (n.r.).

— E o măsură de protecție, a răspuns el. Au stat în carantină de când a lovit molima. Noi toți am fost expuși; am putea fi purtători.

S-a uitat în jos, spre Sammy, care stătea lipit de mine, cu brațul încolăcit în jurul piciorului meu.

— Au venit să ia copiii, a zis tata.

— Și cu noi cum rămâne? a întrebat Maica Tereza. Pe noi nu ne iau?

— Se vor întoarce și după noi. Acum nu e loc decât pentru copii.

Pe urmă s-a uitat la Sammy.

— Doar n-o să ne despartă, i-am zis eu tatei.

— Sigur că nu.

S-a întors cu spatele și s-a îndreptat hotărât spre barăci. A ieșit de-acolo cu rucsacul meu și cu ursul lui Sammy.

— Te duci și tu cu el.

Nu înțelese.

— Nu mă duc fără tine, am zis.

Ce e în capul tipilor ăstora ca taică-meu? Dacă vine cineva de la putere, ei nu mai gândesc, gata.

— L-ai auzit ce-a zis! a țipat Maica Tereza sfredelitor, scuturându-și mătăniile. Doar copiii! Dacă mai merge și alt-cineva, atunci ar trebui să fiu eu... femeile. Așa se face. Copiii și femeile mai întâi! Copiii și femeile.

Tata n-a băgat-o în seamă. Și, ca de obicei, mi-a pus mâna pe umăr. Am ridicat umărul ca să-și ia mâna.

— Cassie, trebuie să-i ducă pe cei mai vulnerabili la adăpost mai întâi. O să fiu la o distanță de doar câteva ore...

— Nu! am țipat. Ori rămânem toți, ori plecăm toți, tată. Spune-le că o să ne fie bine aici, până se întorc ei. O să am eu grijă de el. Așa cum am făcut și până acum.

— Sigur că o să ai grijă de el, Cassie, pentru că pleci și tu.

— Nu fără tine. Nu te las aici, tată.

A zâmbit de parcă aș fi zis ceva copilăresc și drăguț.

— Eu pot să-mi port singur de grijă.

Nu puteam să exprim în cuvinte sentimentul pe care-l aveam, că tocmai înghițisem un cărbune fierbinte și că despărțirea asta a membrilor care mai rămăseseră din familia noastră ar fi însemnat sfârșitul. Și că dacă l-aș fi lăsat în urmă, nu l-aș mai fi văzut niciodată.

Poate că nu părea ceva rațional, dar lumea în care trăiam nu mai era una rațională.

Tata l-a dezlipit pe Sammy de pe piciorul meu, l-a luat în brațe, m-a prins de cot cu mâna cealaltă și ne-a dus pe amândoi spre autobuze. Fețele soldaților nu se vedeau de sub măștile de gaz. Dar se puteau citi ecusoanele de pe uniformele verzi de camuflaj.

Greene.

Walters.

Parker.

Nume americane neaoșe. Pe mâneci aveau steagul american.

Și felul în care se țineau: drepți, dar relaxați, alerti, dar destinși. Ca niște arcuri.

Așa cum te-ai aștepta să arate niște soldați.

Am ajuns la ultimul autobuz din rând. Copiii dinăuntru țipau și ne făceau cu mâna. Totul era o mare aventură.

Soldatul voinic de la ușă a ridicat mâna. Pe ecuson scria caporal Branch.

— Doar copiii, a zis el cu vocea înăbușită de mască.

— Înțeleg, caporale, a zis tata.

— Cassie, de ce plângi? a întrebat Sammy, întinzând mânuța spre obrazul meu.

Tata l-a lăsat jos. A îngenucheat ca să-l poată privi pe Sammy în ochi.

— Plecați într-o excursie, Sammy, a zis tata. Acești soldați drăguți vă duc într-un loc unde veți fi în siguranță.

— Tu nu vii, tati?

Îl trăgea de cămașă cu mânuțele.

— Ba da, ba da, vine și tati, dar nu chiar acum. Curând. Foarte curând.

L-a ridicat pe Sammy în brațe. Ultima îmbrățișare.

— Să fii cuminte. Să faci ce-ți spun domnii aceștia drăguți. Bine?

Sammy a dat din cap. Și-a strecurat mâna într-a mea.

— Hai, Cassie, o să ne plimbăm cu autobuzul!

Masca neagră s-a întors. O mână înmănușată s-a ridicat.

— Doar băiatul.

Am dat să-i zic să-și țină clanța. Nu-mi convenea că-l las pe tata în urmă, dar Sammy n-avea să se ducă nicăieri fără mine.

Caporalul mi-a tăiat-o scurt.

— Doar băiatul.

— E sora lui, a încercat tata calm. Și ea e tot copil. Are doar șaisprezece ani.

— Va trebui să rămână aici, a zis caporalul.

— Atunci nu merge nici el, am spus, cuprinzându-l pe Sammy cu amândouă brațele.

N-avea decât să-mi rupă afurisitele de brațe dacă voia să-mi ia frățiorul.

Au urmat câteva secunde de coșmar în care caporalul n-a zis nimic. Mi-a venit să-i smulg masca de pe cap și să-l scuipe în față. Soarele strălucea pe vizieră, ca un ghem odios de lumină.

— Vrei să rămână?

— Vreau să rămână cu mine, l-am corectat eu. Cu autobuz, fără autobuz, nu contează. Trebuie să rămână cu mine.

— Nu, Cassie, a zis tata.

Sammy a început să plângă, înțelesese. Tata și soldatul erau împotriva noastră, a mea și a lui, și n-aveam cum să câștigăm. El a înțeles înaintea mea.

— Poate să rămână, a zis soldatul. Dar nu putem garanta că va fi în siguranță.

— Vai, serios? i-am strigat în fața lui de gândac. Pe bune? Și pentru cine puteți garanta voi că va fi în siguranță?

— Cassie... a început tata.

— Garantați un rahat, am strigat. Caporalul nu m-a băgat în seamă.

— E decizia dumneavoastră, domnule, i-a spus tatei.

— Tată, am zis, ai auzit ce-a spus. Poate să rămână cu noi.

Tata și-a mușcat buza de jos. Și-a ridicat capul și s-a scărpinat sub bărbie, îndreptându-și privirea spre cerul gol. Se gândea la drone, la ce știa și la ce nu știa. Își aducea aminte ce învățase. Cântărea riscurile și calcula probabilitățile ignorând vocea aceea subțire care picura din cel mai îndepărtat colț al sufletului său. „Nu-l lăsa să plece.”

Și bineînțeles că a ales varianta cea mai rațională. Era un adult responsabil, și asta fac adulții responsabili.

Aleg varianta cea mai rațională.

— Ai dreptate, Cassie, a zis el în cele din urmă. Nu ne pot garanta siguranța, nimeni nu poate. Dar anumite locuri sunt mai sigure decât altele.

L-a luat pe Sammy de mână.

— Hai, tinere.

— Nu! a țipat Sammy, cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii roșii și strălucitori. Nu merg fără Cassie!

— Vine și Cassie, a zis tata. Venim amândoi. O să venim repede după tine.

— O să-l apăr eu, o să-l păzesc, o să am grijă să nu i se întâmple nimic, l-am implorat. Se vor întoarce după noi toți, nu? Nu trebuie decât să-i așteptăm.

L-am tras de cămașă și mi-am compus cea mai convingătoare expresie de care eram în stare. Cea cu care de obicei obțineam lucruri.

— Te rog, tată, nu face asta. Nu e bine. Trebuie să rămânem împreună, trebuie.

Nu avea să funcționeze. Tata avea din nou privirea aia dură: rece, impenetrabilă, lipsită de remușcări.

— Cassie, a zis el. Spune-i fratelui tău că totul va fi bine.

Și așa am făcut. După ce mi-am spus mie că totul va fi bine. Mi-am spus să am încredere în tata, în cei de la putere, să am încredere că Ceilalți nu vor incendia autobuzele pline cu copii, să am încredere că încrederea însăși nu se evaporase odată cu computerele și cu pungile de popcorn de băgat la microunde și cu filmele de la Hollywood unde împutiții de pe planeta Xercon sunt învinși în ultimele zece minute.

Am îngenuncheat în praf, în fața frățiorului meu.

— Trebuie să pleci, Sammy, am zis.

Buza lui de jos, grăsuță, tremura, își strângea ursul la piept.

— Dar Cassie, cine o să te mai țină în brațe când ți-e frică?

Era foarte serios, îngrijorarea de pe fața lui mică îl făcea să semene atât de bine cu tata, că aproape m-a pufnit râsul.

— Nu-mi mai e frică. Și nici ție n-ar trebui să-ți mai fie. A venit armata acum, o să ne apere.

M-am uitat la caporalul Branch.

— Nu-i așa?

— Așa e.

— Arată ca Darth Vader, a șoptit Sammy. Și mai și vorbește ca el.

— Păi da, și nu mai știi ce se întâmplă în film? La sfârșit devine bun.

— După ce aruncă în aer o planetă întreagă și omoară nu știu câți oameni.

Nu m-am putut abține și am râs. Doamne, ce copil deștept. Câteodată mi se părea că e mai deștept ca mine și ca tata la un loc.

— Vii și tu după mine mai încolo, Cassie?

— Sigur că vin!

— Promiți?

Am promis. Orice s-arfi întâmplat. Orice.

Atât avea nevoie să audă. Mi-a îndesat ursul în brațe.

— Sam?

— Pentru când ți-e frică. Dar nu-l lăsa singur.

I-a întins mâna caporalului.

— După tine, Vader!

Mâna înmănușată a cuprins mânuța pufoasă. Prima treaptă era prea înaltă pentru piciorușele lui. Copiii dinăuntru au țipat și au aplaudat când a ajuns pe culoar. Sammy era ultimul venit. Ușa s-a închis. Tata a încercat să mă cuprindă pe după umeri. Am făcut un pas lateral. Autobuzul a pornit. Frânele au scârțâit.

Și iată-i fețișoara lipită de geamul soios și iată-l zâmbind în timp ce e propulsat către o galaxie foarte, foarte îndepărtată, în crucișătorul lui galben intergalactic care atinge viteze uluitoare, până ce praful înghite de tot nava galbenă, prăfuită.

18

— Pe aici, domnule, a zis caporalul politicoș, iar noi l-am urmat înapoi în adăpost.

Două Humvee-uri plecaseră deja să escorteze autobuzele până la Wright-Patterson. Celelalte stăteau în fața barăcilor și a depozitului, cu țevile mitralierelor îndreptate spre pământ, făcându-le să semene cu niște creaturi metalice care trag un pui de somn.

Adăpostul era gol. Toată lumea – inclusiv soldații – intraseră în barăci.

Toți în afară de unul.

Când ne-am apropiat, Hutchfield a ieșit din depozit. Nici nu știu ce strălucea mai tare: capul lui ras sau zâmbetul.

— Extraordinar, Sullivan, a tunat el la tata. Și tu voiai să o ștergi după prima dronă.

— Se pare că n-am avut dreptate, a zis tata cu un zâmbet reținut.

— Colonelul Vosch ne vorbește în cinci minute. Dar înainte de asta, trebuie să-mi predai ce ai în dotare.

— Nu înțeleg.

— Arma. Ordinul colonelului.

Tata s-a uitat rapid spre soldatul care stătea lângă noi. Ochii goi, negri ai măștii îl fixau.

— De ce? a întrebat tata.

— Ai nevoie de explicații?

Zâmbetul lui Hutchfield a rămas pe loc, dar a mijit ochii.

— Mi-ar plăcea să am parte de una, da.

— E PMS, Sullivan, procedură militară standard. Doar nu poți să lași niște civili neinstruiți și fără experiență să poarte arme pe timp de război.

Îi vorbea de sus, ca unui idiot.

A întins mâna. Tata și-a scos încet pușca de pe umăr. Hutchfield i-a smuls-o și a dispărut în depozit.

Tata s-a întors spre caporal.

— A luat cineva legătura cu... se gândea care ar fi cuvântul potrivit. Cu Ceilalți?

Un singur cuvânt rostit de o voce monotonă și găjâită:

— Nu.

Hutchfield a ieșit și l-a salutat elegant pe caporal. Era în elementul lui acum, până-n gât, cu frații lui de arme. Dădea pe dinafară de entuziasm, de aveai impresia că acuși-acuși o să facă pe el.

— Toate armele au fost date în primire și puse în siguranță, caporale.

„Toate mai puțin două”, m-am gândit eu. L-am privit pe tata. Niciun mușchi nu i s-a mișcat pe față, în afara unuia de sub ochi. Zvâcnea în stânga, zvâcnea în dreapta. Nu.

Nu exista decât un motiv la care mă puteam gândi, pentru care ar fi făcut asta. Și când mă gândesc acum la el, dacă mă gândesc prea mult, încep să-mi urăsc tatăl. Pentru că nu a avut încredere în propriile instincte. Pentru că n-a luat în

seamă vocea slabă care trebuie să-i fi șoptit „Nu e în regulă. Ceva nu e în regulă aici.”

În momentul ăsta îl urăsc. Dacă ar fi aici acum, i-aș trage un pumn în față pentru că a fost un fraier și un credul.

Caporalul s-a îndreptat spre barăci. Era timpul pentru discursul colonelului Vosch.

Era timpul pentru sfârșitul lumii.

19

L-am identificat pe Vosch imediat.

Stătea în pragul ușii, era foarte înalt, singurul în ținută de camuflaj care nu legăna o armă la piept.

A dat din cap în direcția lui Hutchfield și am intrat în fostul spital/osuar. Caporalul Branch a salutat și s-a strecurat în rândul soldaților aliniați de-a lungul pereților.

Așa era: soldații stăteau aliniați de-a lungul a trei dintre cei patru pereți, iar refugiații erau în mijloc.

Mâna tatei a căutat-o pe-a mea. Aveam ursul lui Sammy într-o mână, iar în cealaltă mâna tatei.

„Ce zici de asta, tată? Vocea aia subțire s-a mai îngroșat când ai văzut soldații înarmați aliniați pe lângă pereți? De aia m-ai luat de mână?”

— Bine, și-acum ne dați și nouă niște răspunsuri? a strigat cineva când am intrat.

Toată lumea a început să vorbească în același timp – toți în afara soldaților – și să pună întrebări.

— Au aterizat?

— Cum arată?

— Ce sunt?

— Ce sunt navele alea gri pe care le tot vedem pe cer?

— Când o să plecăm și noi?

— Câți supraviețuitori ați găsit?

Vosch a ridicat mâna ca să se facă liniște. A funcționat doar pe jumătate.

Hutchfield l-a salutat profesionist.

— Toată lumea e prezentă la apel, domnule. Am numărat repede capetele.

— Nu, am zis, ridicând vocea ca să acopăr larma. Nu! am strigat, uitându-mă spre tata. Crisco nu e aici.

Hutchfield s-a încruntat.

— Cine e Crisco?

— E ciuda... e puștiul ăla...

— Puști? Atunci a plecat cu autobuzul, cu ceilalți.

Cu „ceilalți”. Acum când mă gândesc, e de-a dreptul amuzant. Amuzant și oribil.

— Trebuie să fie toată lumea aici, a zis Vosch de sub mască. Vocea îi era foarte gravă, ca un murmur subteran.

— Probabil că s-a panicat, am zis. E cam papă-lapte.

— Unde crezi că s-a dus? a întrebat Vosch.

Am dat din cap. N-aveam idee. Apoi mi-a venit ceva în minte. Știam unde e Crisco.

— La groapa cu cenușă.

— Unde e groapa cu cenușă?

— Cassie, a zis tata strângându-mi tare mâna. De ce nu te duci tu să-l aduci pe Crisco, pentru ca domnul colonel să-și poată începe discursul?

— Eu?

Nu înțelegeam. Cred că vocea subțire din capul tatei ajunsese să urle în momentele alea, dar eu nu o auzeam, iar el nu putea să-mi spună. Tot ce putea face era să-mi transmită prin ochi. Poate că mi-am adus aminte de asta: „Cassie, pe timp de război, știi să-ți dai seama care e dușmanul?”

Nu știu de ce nu s-a oferit să vină cu mine. Poate că s-a gândit că nimeni n-ar bănuși o puștoaică, și în felul ăsta unul dintre noi avea să scape – sau cel puțin avea o șansă.

Poate.

— Bine, a zis Vosch pocnind din degete în direcția caporalului Branch. Du-te cu ea.

— Se descurcă singură, a zis tata. Cunoaște pădurea ca-n palmă, în cinci minute ești înapoi, nu, Cassie? S-a uitat zâmbind la Vosch. În cinci minute.

— Nu fi tâmpit, Sullivan, a zis Hutchfield. Cum să meargă neînsoțită?

— Sigur, a zis tata. Sigur, ai dreptate, desigur.

S-a aplecat și m-a îmbrățișat. Nu prea strâns, nu prea mult. O îmbrățișare fulger. Strâns, desprins. Orice altceva ar fi arătat ca o despărțire.

„Rămas-bun, Cassie.”

Branch s-a întors spre comandantul lui și a zis:

— Prioritar, domnule?

Iar Vosch a încuviințat din cap:

— Prioritar.

Am ieșit în lumina strălucitoare, omul cu masca de gaze și fata cu ursulețul, în fața noastră, doi soldați se sprijineau de un Humvee. Nu-i văzusem înainte, când trecuserăm pe acolo. Când ne-au văzut, și-au îndreptat spinările. Caporalul Branch le-a făcut semn că e în regulă, apoi a ridicat degetul arătător. Prioritar.

— Cât de departe e? m-a întrebat el.

— Nu-i departe, am zis.

Vocea-mi suna foarte copilăresc. Poate că ursul lui Sammy mă trăgea înapoi în copilărie.

M-a urmat pe poteca ce se insinua în pădurea deasă din spatele clădirii, ținând arma în față, cu țeava în jos. Pământul uscat riposta sfărâmându-se sub ghetetele lui maronii.

Ziua era caldă, dar era mai răcoare printre copaci, cu frunzele lor de un verde puternic, de vară târzie. Am trecut pe lângă copacul unde ascusesem M16-le. Nu m-am uitat în urmă spre el. Am continuat să merg spre poieniță.

Și l-am văzut pe rahatul ăla mic, băgat până la glezne în oase și praf, căutând cu ghearele printre rămășițe după ultimul zorzon, inutil și fără valoare, ca să-l ia cu el, pentru ca atunci când va ajunge la capătul drumului, să fie Cel Mai Tare.

A întors capul când am intrat în luminișul înconjurat de copaci. Lucea de transpirație și de porcăria cu care își mânjea părul. Obrajii îi erau brăzdați de dăre de cenușă. Arăta ca un fel de fotbalist ratat. Când ne-a văzut, și-a ascuns repede mâna la spate. Ceva argintiu a sclipit în soare.

— Hei! Cassie? Hei, salut. M-am întors aici să te caut pentru că nu erai la barăci, și dup-aia am văzut... era o...

— El e? a întrebat soldatul.

Și-a pus arma pe umăr și a făcut un pas spre groapă. Eram eu, soldatul la mijloc și Crisco în groapa cu cenușă și oase.

— Da, am zis. E Crisco.

— Nu așa mă cheamă, a țipat el. Numele meu e...

Nu aveam să aflu niciodată numele adevărat al lui Crisco.

N-am apucat să văd arma sau să aud focul pistolului. Nu l-am văzut pe soldat scoțându-l din toc, pentru că nu mă uitam la soldat, ci la Crisco. Capul i s-a lăsat brusc pe spate,

ca și când cineva l-ar fi tras de șuvițele soioase și s-a îndoit oarecum în cădere, strângând comorile morților în mână.

20

Era rându-meu.

Fata cu rucsac în spate și cu ursul ăla penibil în mână, stătea la doar câțiva metri în spatele lui.

Soldatul s-a răsucit cu brațul întins. Amintirea mea despre partea asta e cam confuză. Nu-mi aduc aminte cum am aruncat ursul ca să scot arma din buzunar. Nu-mi amintesc nici măcar să fi apăsător pe trăgaci.

Următoarea amintire clară este viziera neagră spartă.

Soldatul căzând în genunchi în fața mea.

I-am văzut ochii.

Cei trei ochi.

Bine, sigur că mi-am dat seama mai târziu că nu avea cu adevărat trei ochi. Cel din mijloc era gaura înnegrită pe unde intrase glonțul.

Probabil că a fost șocat când s-a întors și a văzut o armă țintită spre fața lui. L-a făcut să ezite. Cât o fi ezitat? O secundă? Mai puțin? Dar în acea milisecundă, eternitatea s-a răsucit în ea însăși ca un anaconda uriaș. Dacă ați trecut prin vreun accident traumatic știți despre ce vorbesc. Cât durează un accident de mașină? Zece secunde? Cinci? Nu pare așa scurt dacă îl trăiești. Pare o viață de om.

A căzut cu fața în țărână. Era clar că l-am terminat. Glonțul meu îi făcuse o gaură cât o farfurie în spatele capului.

Dar n-am lăsat arma jos. Am ținut-o ațintită spre jumătatea lui de cap în timp ce mă retrăgeam spre potecă.

Pe urmă m-am întors și am fugit cât de repede am putut.

În direcția greșită.

Spre adăpost.

N-a fost prea inteligent din partea mea. Dar nu puteam gândi limpede în momentele alea. Am doar șaisprezece ani, și asta fusese prima persoană pe care o împușcasem în cap. Mi-era greu să mă împac cu așa ceva.

Nu voiam decât să mă întorc la tata.

Tata avea să rezolve tot.

Pentru că asta fac tații. Rezolvă.

La început, mintea mea n-a înregistrat sunetele. Pădurea răsună de rafale întrerupte de mitraliere și de țipetele oamenilor, dar n-avea logică, așa cum nu avusese nici imaginea cu capul lui Crisco lăsat pe spate și felul în care se prăbușise în praful cenușiu ca și cum toate oasele din corp i s-ar fi transformat brusc în jeleu, cum nu avusese logică nici imaginea cu asasinul lui care făcuse o piruetă perfectă, iar țeava pistolului îi strălucise în soare.

Lumea se destrăma. Și ploua cu rămășițele ei peste tot prin jurul meu.

Începuse al Patrulea Val.

Am mers tiptil până în apropierea adăpostului. Mirosul încins de praf de pușcă. De pe ferestrele barăcilor ieșeau coloane răsucite de fum. Cineva se târa spre depozit.

Era tata.

Mergea cu spatele aplecat. Fața îi era plină de praf și sânge. Pământul era mânjit cu sângele tatălui meu.

M-a văzut ieșind din pădure.

„Nu, Cassie”, i-am citit pe buze. Apoi, brațele i-au cedat. S-a rostogolit și a rămas nemișcat.

Un soldat a ieșit din baracă. S-a îndreptat calm spre tata. Încet, grațios ca o pisică, cu umerii relaxați și cu brațele destinse.

M-am întors în pădure. Am ridicat pistolul. Dar eram la vreo treizeci de metri de el. Dacă ratam...

Era Vosch. Părea încă și mai înalt, lângă corpul prăbușit al tatei. Tata nu se mișca. Cred că se prefăcea mort.

N-a contat.

Vosch l-a împușcat, oricum.

Nu-mi amintesc să fi scos vreun sunet când a apăsat pe trăgaci, dar trebuie să fi făcut ceva ca să trezesc al șaselea simț al lui Vosch. Masca neagră s-a întors brusc, o rază de soare strălucind pe vizieră. A ridicat arătătorul spre doi soldați care ieșeau din baracă, apoi a făcut un semn șfichiuitor cu degetul mare în direcția mea. „Prioritar.”

21

Au pornit spre mine ca doi gheparzi. Atât de repede păreau să se miște. N-am văzut niciodată pe nimeni să alerge

așa repede. Singura care se apropie cât de cât e fata care aproape făcuse pe ea de frică și care tocmai își văzuse tatăl ucis în țărână.

Frunză, creangă, cârcel, rug. Curentul de aer din urechi. Foșnetul rapid fâș-fâș-fâș al bocancilor pe potecă.

Fâșii de cer albastru printre răpitiță, raze ascuțite înțepând pământul fărâmițat. Epava lumii ruptă în două se înclina.

Am încetinit când m-am apropiat de locul unde ascunsesem ultimul cadou pe care mi-l făcuse tata. Greșeală. Gloanțele de calibru mare au străpuns trunchiul copacului, la doar câțiva centimetri de urechea mea. La impact, bucățele pulverizate de lemn mi-au venit în față. Așchii minuscule, subțiri cât firul de păr, mi s-au înfipt în obraji.

„Știi cum îți dai seama care e dușmanul, Cassie?”

Nu puteam să fug.

Nu puteam să-i împușc.

Poate reușeam să-i păcălesc.

22

Primul lucru pe care l-au văzut când au ajuns în poieniță a fost corpul caporalului Branch, sau mă rog, al chestiei care fusese caporalul Branch.

— Uite unul acolo, l-am auzit pe unul dintre soldați spunând.

Ah, zgomotul unor cizme grele într-o groapă plină cu oase casante.

— Mort.

Apoi, după țiuitul stației radio:

— Domnule colonel, l-am găsit pe Branch și am mai găsit un civil neidentificat. Nu, domnule. Branch a fost ucis în acțiune, domnule. Repet, Branch a fost ucis în acțiune.

Pe urmă i s-a adresat amicului său, cel care stătea lângă Crisco.

— Vosch vrea să ne întoarcem acum.

Cranț-cranț făceau oasele în timp ce soldatul ieșea din groapă.

— A pierdut asta.

Rucsacul meu. Am încercat să-l arunc în pădure, cât mai departe de groapă. Dar s-a lovit de un copac și a aterizat chiar la marginea luminișului.

— Ciudat, a zis vocea.

— E în regulă, a spus prietenul lui. Se ocupă Ochiul de ea. Ochiul?

Vocile s-au estompat. Liniștea s-a așternut din nou peste pădure. Vântul șoptea. Păsărelele ciripeau. Undeva, în frunziș, foșnea o veveriță.

Totuși, nu m-am mișcat. De câte ori mă apuca dorința nebună de a o lua la fugă, o înăbușeam.

„Nu te grăbi acum, Cassie. Și-au îndeplinit misiunea. Trebuie să rămâi aici până se lasă întunericul. Nu te mișca!”

Și nu m-am mișcat. Am stat smirnă în patul de praf și oase, acoperită cu cenușa victimelor, recolta amară a Celorlalți.

Și am încercat să nu mă gândesc la asta.

La materia care mă acoperea.

Dar apoi m-am gândit „Oasele astea sunt oameni, iar oamenii aceștia mi-au salvat viața”, și nu mi-a mai fost la fel de groază.

Nu erau decât niște oameni. Nici ei nu ar fi dorit să fie acolo, așa cum nici eu nu-mi doream. Dar ne aflam cu toții în locul acela, așa că am rămas nemișcată.

E straniu, dar aproape că le-am simțit brațele, calde și moi, învăluindu-mă.

Nu știu cât am rămas acolo, în brațele morților. Mi s-a părut că ore întregi. Când m-am ridicat în sfârșit, soarele se transformase într-o dungă aurie, iar aerul se răcorise. Eram acoperită cu cenușă din cap până-n picioare. Probabil că arătam ca un războinic maiăș.

„Se ocupă Ochiul de ea.”

Oare se referea la drone, la chestia cu ochiul-din-cer? Și dacă se referea la drone, însemna că asta nu era decât o unitate ucigașă care cerceta teritoriul rural căutând să-i elimine pe posibیلیi purtători ai celui de-al Treilea Val, așa încât cei care nu fuseseră expuși să nu se infecteze.

Asta ar fi fost rău.

Dar cealaltă posibilitate era mult, mult mai rea.

Am țâșnit spre rucsac. Inima pădurii mă chema. Cu cât măream distanța dintre mine și ei, cu atât era mai bine. Apoi

mi-am adus aminte de cadoul de la tata, care se afla undeva în urmă, pe potecă, practic la o aruncătură de băț de adăpost. La dracu', de ce n-o ascusesem în groapă?

Sigur avea să-mi fie mai de folos decât un pistol.

N-am auzit nimic. Până și păsările amuțiseră. Doar vântul. Degetele lui lăsau urme prin delușoarele de cenușă, suflând-o în aer, unde particulele dansau haotic în lumina aurie.

Plecaseră. Eram în siguranță.

Dar nu-i auzisem plecând. N-ar fi trebuit să aud răgetul motoarelor platformelor și mugetul Humvee-urilor?

Apoi mi-am adus aminte cum s-a apropiat Branch de Crisco. El e?"

Cum și-a aruncat arma pe umăr.

Arma. M-am dus tiptil până la cadavru. Pașii mei sunau ca niște tunete. Respirația, ca un șir de explozii.

Căzuse cu fața în jos la picioarele mele. Acum era cu fața în sus, deși fața îi era acoperită în mare parte de masca de gaze.

Pistolul și mitraliera dispăruseră. Probabil că le luaseră ei. Nu m-am mișcat, pentru o clipă. Iar mișcarea era o idee foarte bună în acel punct al bătăliei.

Asta nu făcea parte din Al Treilea Val. Asta era cu totul altceva. Era, fără niciun dubiu, începutul celui de-al Patrulea. Și poate că al Patrulea Val era versiunea bolnavă a filmului *Întâlnire de gradul 3*. Poate că Branch nu era om și poate că de-asta purta mască.

Am îngenuncheat lângă soldatul mort. Am apucat ferm partea de sus a măștii și am tras până i-am văzut ochii, ochii căprui, foarte umani, fixându-mă fără expresie. Am continuat să trag.

M-am oprit.

Voiam și nu voiam să văd. Voiam și nu voiam să știu.

„Pleacă. Nu contează, Cassie. Contează? Nu. Nu contează.”

Uneori îi vorbești fricii tale – și îi spui chestii de genul „Nu contează”, iar cuvintele acționează ca niște mângâieri pe capul unui câine hiperactiv.

M-am ridicat. Nu, chiar nu conta. Am ridicat ursulețul lui Sammy de pe jos și m-am îndreptat spre partea opusă a luminii.

Ceva m-a oprit totuși. Nu m-am îndreptat spre pădure. Nu m-am grăbit să îmbrățișez singurul lucru care promitea să mă salveze: distanța.

„Pentru când ți-e frică. Dar să nu-l părăsești. Să nu uiți.”

Aproape uitasem. Dacă nu m-aș fi întors să-l caut pe Branch de arme, aș fi uitat. Branch căzuse peste bietul ursuleț.

„Să nu-l părăsești.”

Practic nu văzusem niciun cadavru acolo. Doar pe al tatei. Dacă cineva supraviețuise acelor trei minute de eternitate din barăci? Puteau să fie răniți și încă în viață, iar ei să-i fi lăsat în urmă crezându-i morți.

Asta numai dacă nu-i părăseam și eu. Dacă mai rămăsese cineva în viață pe acolo și soldații falși plecaseră, atunci eu aș fi fost cea care i-ar fi părăsit crezându-i morți.

„Rahat!”

Știi cum se întâmplă câteodată să-ți zici că ai de ales, când de fapt nu ai deloc de ales? Chiar dacă există alternative, nu înseamnă neapărat că ți se potrivesc și ție.

M-am răsucit pe călcâie și am făcut cale întoarsă, ocolind cadavrul lui Branch și afundându-mă în tunelul crepuscular, pe potecă.

23

N-am uitat arma și a treia oară. Mi-am îndesat Lugerul la centură, dar n-aveam în niciun caz cum să trag cu mitraliera în timp ce țineam ursulețul în cealaltă mână, așa că a trebuit să-l las pe potecă.

— E în regulă. N-o să uit de tine, i-am șoptit ursului de plus al lui Sammy.

Am ieșit de pe potecă și m-am făcut nevăzută printre copaci. Când am ajuns în apropierea adăpostului, m-am lăsat la pământ și m-am târât până într-un capăt al acestuia.

„Și uite de ce nu i-ai auzit plecând.”

Vosch vorbea cu vreo câțiva soldați aflați în ușa depozitului. Alt grup își făcea de lucru pe lângă unul dintre Humvee-uri. Am numărat șapte în total, ceea ce însemna că mai erau alți cinci, în afara razei privirii mele. Oare să fi fost prin pădure, pe undeva, căutându-mă? Tata nu mai era acolo – poate că Ceilalți își făcuseră datoria și îi îngropaseră. Fuseserăm patruzeci și

doi, în afară de puștii care plecaseră cu autobuzele. Era ceva de muncă.

Se pare că avusesem dreptate: chiar se desfășura o operațiune prin care aveau să scape de corpurile celor morți.

Doar că Amuțitorii nu scapă de cadavre așa cum o facem noi.

Vosch își scosese masca. La fel făcuseră și ceilalți doi tipi care erau cu el. Nu aveau guri de homar sau tentacule care să le crească din bărbii. Arătau exact ca niște oameni oarecare, cel puțin de la distanță.

Nu mai aveau nevoie de măști. Oare de ce? Măștile trebuie să fi fost parte din toată povestea. Pentru că era de așteptat ca ei să se protejeze împotriva virusului.

Doi dintre soldați au venit dinspre Humvee cărând ceva care semăna cu un bol sau cu un glob de aceeași culoare, gri metalizat, ca dronele. Vosch a indicat un punct la jumătatea distanței dintre depozit și barăci, același punct, mi s-a părut, unde căzuse tata.

Apoi toată lumea a plecat, în afara unuia singur, care a îngenuncheat lângă globul gri.

Humvee-urile au mârâit, revenind la viață. Un alt motor s-a alăturat corului: platforma transportatoare de trupe, parcată în capătul adăpostului, unde nu o puteam vedea. Uitasem de ea. Ceilalți soldați probabil că se imbarcaseră și așteptau. Ce așteptau?

Soldatul care rămăsese în urmă s-a ridicat și a fugit către Humvee. L-am privit cum urcă la bord. M-am uitat la Humvee cum se întoarce, ridicând un nor clocotitor de praf. M-am uitat cum se ridică praful în vârtej și cum se așază la loc. Nemșcarea asfințitului de vară s-a reinstalat odată cu el. Li-niștea devenise asurzitoare.

Și pe urmă, globul cel gri a început să strălucească.

Era un lucru bun, un lucru rău, sau un lucru care nu era nici bun, nici rău, dar oricum ar fi fost, bun, rău, sau nici așa, nici așa, depindea de punctul din care priveai.

Ei lăsaseră globul acolo, deci pentru ei era un lucru bun.

A început să strălucească mai tare. Un verde gălbui bolnăvicios. Pulsa ușor. Ca un... Ca un ce? Ca un far?

Am privit cerul care se întuneca, începeau să apară primele stele. N-am văzut nicio dronă.

Dacă era bine, din punctul lor de vedere, înseamnă că era probabil rău dintr-al meu.

Mă rog, nu probabil. Mai degrabă sigur.

Intervalul dintre pulsuri se scurta la fiecare câteva secunde. Pulsul s-a transformat într-o rază scurtă, ca un bliț. Blițul, în ceva ca o scânteie.

Puls... puls... puls...

Bliț, bliț, bliț.

Scânteiescânteiescânteie.

În semiîntineric, globul mi-a amintit de un ochi, un ochi galben-verzui care-mi face semn.

„Se ocupă Ochiul de ea.”

Memoria mea a reținut cele întâmplăte în continuare ca pe o serie de imagini, ca pe niște instantanee dintr-un film artistic, cu unghiuri din acelea obținute de o cameră instabilă, ținută cu mâna.

Cadrul 1: în fund, îndepărtându-mă ca un crab de adăpost.

Cadrul 2: în picioare. Fugind. Frunzișul ca o ceață verde și maronie și gri, ca mușchiul.

Cadrul 3: Ursul lui Sammy. Brațul mestecat și molfăit de când era bebeluș, alunecându-mi printre degete.

Cadrul 4: A doua încercare de a lua de pe jos nenorocitul de urs.

Cadrul 5: Groapa cu cenușă în plan apropiat. Sunt la jumătatea drumului dintre corpul lui Crisco și al lui Branch. Strâng ursul lui Sammy la piept.

Cadrele 6-10: Din nou pădure, din nou eu, alergând. Dacă te uiți cu atenție, vezi râpa în colțul din stânga jos al celui de-al zecelea cadru.

Cadrul 11: Ultimul. Sunt suspendată în aer deasupra râpei pline de umbre; cadrul este luat chiar după ce m-am aruncat de pe margine.

Valul cel verde a răbufnit deasupra corpului meu chircit pe fundul râpei, aducând tone de reziduuri, o masă explozivă de copaci, praf, păsărele și veverițe și marmote și insecte, conținutul gropii cu cenușă, bucăți din barăcile pulverizate și din depozit – placaje, ciment, cuie, tinichea – și primii cinci centimetri de pământ care acopereau zona unde se produsese explozia, pe o distanță de treizeci de metri. Am simțit unda de șoc înainte să ating fundul nămolos al râpei. O presiune

intensă, care parcă îmi zdrobea oasele, apăsa pe fiecare centimetru al corpului meu. Îmi spărsese timpanele și mi-am amintit ce zicea Crisco:

„Știi ce se întâmplă când ești aruncat în aer de două sute de decibeli?”

„Nu, Crisco, nu știu. Dar pot să-mi imaginez.”

24

Mă gândesc în continuu la soldatul din spatele frigiderei și la crucea din mâna lui. Soldatul și crucea. Mă gândesc că poate de-asta am apăsat pe trăgaci. Nu pentru că am confundat crucea cu o armă. Am tras pentru că era soldat, sau cel puțin era îmbrăcat ca un soldat.

Nu era Branch sau Vosch sau vreunul dintre ceilalți soldați pe care i-am văzut în ziua în care a murit tata.

Nu era și totuși era.

Nu era niciunul dintre ei, dar era toți soldații în același timp.

Nu e vina mea. Asta-mi tot spun. E vina lor. „Ei sunt de vină, nu eu, îi spun soldatului mort. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe Ceilalți și nu mai sta pe capul meu.”

Fugi = mori. Rămâi = mori. Cam asta e tematica petrecerii.

Sub Buick, am alunecat într-un crepuscul călduț și visător. Garoul improvizat oprise sângerarea aproape complet, dar rana pulsa la fiecare bătaie din ce în ce mai slabă a inimii.

„Nu-i așa de rău”, mi-amintesc că m-am gândit. „Toată chestia cu muritul nu e rea deloc.”

Și pe urmă am văzut fața lui Sammy lipită de geamul autobuzului galben. Zâmbea. Era fericit. Se simțea în siguranță, înconjurat de alți copii, și în plus, veniseră soldații acum, soldații care aveau să-l protejeze și să aibă grijă de el și să se asigure că totul e bine.

Îmi stătuse săptămâni la rând pe creier. Nu puteam să dorm noaptea. Mă lovise când mă așteptam mai puțin, când citeam sau când căutam hrană sau când stăteam în micul meu cort în pădure, gândindu-mă la viața dinaintea sosirii Celorlalți.

De ce?

Care era motivul pentru care înscenaseră farsa asta uriașă cu soldații care vin să ne salveze în al doispelea ceas? Măștile de gaze, uniformele, „discursul” din barăci. De ce făcuseră toate

astea când puteau pur și simplu să arunce un ochi clipitor dintr-o dronă de-a lor, să ne arunce în aer și să ne trimită pe toți în iad?

În ziua aia rece de toamnă, în timp ce sângeram mortal sub Buick, mi-am dat dintr-odată seama. M-a lovit mai fulgător decât glonțul care tocmai îmi trecuse sfâșietor prin picior.

Sammy.

Îl voiau pe Sammy. Nu, nu doar pe Sammy. Voiau toți copiii. Și ca să ia copiii fuseseră nevoiți să ne facă să avem încredere în ei. „Să-i facem pe oameni să aibă încredere în noi, să le luăm copiii și apoi să îi aruncăm pe toți în aer și să-i trimitem în iad.”

Dar de ce s-ar deranja să salveze copiii? Miliarde muriseră în primele trei Valuri; doar n-or fi avut Ceilalți o slăbiciune pentru copii. De ce îl luaseră Ceilalți pe Sammy?

Am ridicat capul fără să mă gândesc înainte și m-am lovit de caroseria Buickului. Aproape că n-am simțit.

Nu știam dacă Sammy trăiește. Aș fi putut foarte bine să fiu ultimul om de pe pământ. Dar îi promisesem.

Asfaltul rece îmi zgâria spatele.

Pe obrazul înghețat simțeam soarele călduț.

Mi-am încleștat degetele amortite pe mânerul portierei, ca să-mi ridic fundul vrednic de milă de la pământ.

Nu pot să mă sprijin absolut deloc pe piciorul rănit. Mă rezem de mașină pentru o clipă, apoi mă îndrept. Stau pe un singur picior, dar stau dreaptă.

S-ar putea să greșesc când mă gândesc că Ceilalți vor să-I țină pe Sammy în viață. N-am avut dreptate în legătură cu nimic de când au sosit. S-ar putea să fiu ultimul om în viață de pe pământ, totuși.

S-ar putea să fiu – nu, probabil că sunt – condamnată.

Dar dacă e așa, dacă sunt ultima din specia mea, ultima fiică de istorie, nici de-a naibii n-o să las povestea să se termine în felul ăsta.

Poate sunt eu ultima, dar sunt cea care stă în picioare. Sunt cea care se întoarce să dea piept cu vânătorul fără chip din pădure, pe o autostradă pustie. Nu sunt cea care fuge, nu sunt cea care rămâne, sunt cea care înfruntă.

Pentru că dacă sunt într-adevăr ultima, atunci eu sunt omenirea.

Și dacă ăsta e ultimul război al omenirii, atunci eu sunt câmpul de bătălie.

II. Țara Minunilor

25

Spuneți-mi Zombi.

Capul, mâinile, picioarele, spatele, stomacul, pulpele, brațele, pieptul – totul mă doare. Până și când clipesc mă doare. Așa că încerc să nu mă mișc și încerc să nu mă gândesc prea mult la durere, încerc să nu mă gândesc prea mult și gata. Am văzut destulă ciumă în ultimele trei luni ca să știu ce urmează: cădere completă a sistemului, începând cu creierul. Moartea Roșie îți transformă creierul în piure înainte ca celelalte organe să se lichefieze. Nu știi unde ești, cine ești, ce ești. Devii un zombi, un mort viu – dacă ai avea putere să mergi adică, dar n-ai.

Mor. Știi asta. Am șaptesprezece ani și petrecerea s-a terminat.

Scurtă petrecere.

Acum șase luni, cele mai mari griji pe care le aveam erau să iau notă de trecere la testul la chimie și să-mi găsesc o slujbă pe timpul verii, plătită suficient de bine ca să pot să termin de reparat motorul Corvette-ului meu din '69. Și când nava-mamă a apărut pentru prima dată, sigur, mi-a acaparat destul de mult gândurile, dar după o vreme s-a topit în altă dimensiune. Mă uitam și eu la știri ca toată lumea și îmi petreceam mult prea mult timp share-uind videoclipuri amuzante de pe YouTube despre toate astea, dar nu m-am gândit niciodată că o să mă afecteze pe mine personal. Când am văzut toate demonstrațiile și marșurile și revoltele de la televizor, și apoi primul atac, a fost ca și când m-aș fi uitat la un film sau la un reportaj dintr-o țară străină. Nu părea că ceva din toate alea mi se întâmplă mie.

Nici muritul nu e foarte diferit. Nu crezi că o să ți se întâmple... până ți se întâmplă.

Știu că mor. Nu trebuie să mi-o spună nimeni.

Chris, tipul cu care am împărțit cortul până m-am îmbolnăvit, mi-o spune oricum.

— Frate, cred că ești pe moarte, zice, stând pe vine afară în deschizătura cortului, cu ochii larg deschiși și fără să clipească deasupra cârpei pe care și-o apasă pe nas.

Chris a venit să vadă ce fac. E cam cu zece ani mai mare decât mine și cred că se gândește la mine ca la fratele lui mai mic. Sau poate că a venit să vadă dacă mai trăiesc; el se ocupă de incinerarea celor care mor în partea asta a taberei.

Focurile ard zi și noapte. În timpul zilei, tabăra de refugiați din jurul bazei Wright-Patterson plutește într-un fum dens, înecăcios. Noaptea, lumina focului face ca fumul să se coloreze în roșu-intens, ca și cum aerul însuși ar sângera.

Nu iau în seamă remarca lui și-l întreb ce se mai aude de la Wright-Patterson. Baza a fost în carantină completă de când a apărut orașul corturilor, după atacul de pe coaste. Nimeni nu are voie să intre sau să iasă. Încearcă să oprească Moartea Roșie, asta ne spun. Din când în când, câțiva soldați bine echipați în costume de protecție, ies pe porțile principale cu apă și rații de mâncare, ne spun că totul va fi bine și apoi își iau coada pe spinare și ne lasă să ne descurcăm singuri. Avem nevoie de medicamente. Ni se spune că nu există leac pentru molimă. Avem nevoie de echipamente sanitare. Ne dau lopeți să săpăm un canal. Avem nevoie de informații. „Ce dracului se întâmplă?” Ne spun că nu știu.

— Nu știu nimic, îmi zice Chris.

E între două vârste, chelește, era contabil înainte ca atacurile să transforme contabilitatea în ceva inutil.

— Nimeni nu știe nimic. Nu există decât zvonuri pe care toată lumea le ia drept știri.

Îmi aruncă o privire scurtă și pe urmă se uită în altă parte. Ca și cum l-ar durea vederea mea.

— Vrei s-o afli pe cea mai nouă?

Nu prea.

— Sigur.

Doar ca să mai stea. Nu-l știu pe tip decât de vreo lună, dar el e singurul rămas dintre cei pe care-i cunoșteam. Zac pe

patul de campanie cu o fâșie de cer pe post de prveliște. Umbre vagi în formă de oameni alunecă prin fum, ca niște siluete dintr-un film de groază și câteodată se aude câte un țipăt sau un plâns, dar n-am mai vorbit cu cineva de zile întregi.

— Molima nu e de la ei, e a noastră, zice Chris. Virusul a scăpat dintr-o bază a guvernului după ce ăștia de la putere au dat greș.

Tușesc. Tresare, dar nu pleacă. Așteaptă să-mi treacă criza.

Și-a pierdut una dintre lentilele ochelarilor la un moment dat. Ochiul stâng îi e blocat într-o mijire continuă. Se mută de pe un picior pe altul, pe pământul noroiu. Vrea să plece; nu vrea să plece. Cunoscut senzația.

— N-ar fi de-a dreptul ironic? icnesc eu. Simt gustul de sânge.

Ridică din umeri. Ironie? Nu mai există ironie. Sau poate că există atât de multă încât nu mai poate fi numită ironie.

— Nu e de la noi. Gândește-te. Primele două atacuri i-au mânat pe supraviețuitori în interiorul continentului, ca să se adăpostească în tabere ca asta. Concentrările de populație sunt terenul perfect pentru virus. Milioane de kile de carne proaspătă plasată convenabil în același loc. E genial.

— Trebuie să recunoaștem, zic, încercând să fiu ironic.

Nu vreau să plece, dar nici n-aș vrea să vorbească. Are obiceiul să turuie, e unul dintre oamenii ăia care au păreri despre tot. Dar ceva se întâmplă atunci când toată lumea pe care o cunoști moare la câteva zile după ce te-a cunoscut.

Începi să nu mai fi așa selectiv cu persoanele cu care îți petreci vremea. Poți să treci cu vederea o mulțime de defecte. Și renunți la o mulțime de chichițe personale, precum marea minciună că transformarea organelor tale în supă nu te face să mori de frică.

— Ei știu cum gândim noi, zice.

— De unde naiba știi tu ce știu ei? mă enervez. Nu-mi dau seama prea bine de ce. Poate sunt invidios. Am împărțit același cort, am băut din același pahar, am mâncat aceeași mâncare și eu sunt cel care e pe moarte. Ce-l face pe el special?

— Nu știu, răspunde el repede. Singurul lucru pe care îl știu e că nu mai știu nimic.

De departe se aude o împuşcătură. Chris de-abia dacă reacţionează, împuşcăturile sunt ceva obişnuit în tabără. Se vânează păsări. Se trag focuri de avertisment când se apropie vreo bandă de tâlhari. Anumite focuri de armă înseamnă sinucidere, o persoană în stadiul final care decide să-i arate molimei cine-i şeful. Când am ajuns eu în tabără, am auzit o poveste despre o mamă care şi-a omorât toţi cei trei copii şi pe urmă s-a sinucis, doar ca să nu-l înfrunte pe al Patrulea Cavalier. Nu mă puteam hotărî dacă o consider curajoasă sau proastă. Şi pe urmă am încetat să mă mai gândesc. Ce mai contează cum era, din moment ce acum e moartă?

Nu mai are mare lucru de zis, așa că spune repede, ca să plece dracului odată. Ca mulţi dintre cei necontaminaţi, Chris tresare adesea, aşteptând să pice drobul de sare.

Îl zgârie pe gât – e de la fum sau...? Durere de cap – de la nesomn sau de la foame sau...? E ca în momentul în care ți se pasează mingea şi-l vezi cu coada ochiului pe funduşul de 120 de kilograme venind spre tine cu viteză maximă – doar că momentul nu se mai termină.

— Mai vin şi mâine, zice. Ai nevoie de ceva?

— Apă.

Chiar dacă nu-mi rămâne în stomac.

— S-a făcut, frate.

Se ridică. Acum nu-i mai văd decât pantalonii plini de noroi şi cizmele înnămolite. Nu ştiu de unde ştiu asta, dar sunt sigur că e ultima oară când îl văd pe Chris. N-o să mai vină sau, dacă o să mai vină totuşi, eu nu-mi voi mai da seama. Nu ne luăm la revedere. Nimeni nu-şi mai ia la revedere. Cuvântul a căpătat un cu totul alt sens de când a apărut Marele Ochi Verde din Cer.

Mă uit cum se desparte fumul la trecerea lui. Apoi îmi scot lanţul de argint de sub pătură, îmi trec degetul mare pe suprafaţa netedă a medalionului în formă de inimă, ţinându-l aproape de ochi în lumina slabă. Încuietoarea s-a stricat în noaptea în care i l-am tras de la gât, dar am reuşit s-o repar cu unghiera.

Mă uit prin deschizătura cortului şi o văd, şi ştiu că nu e ea cu adevărat, ci virusul care-mi arată imaginea ei, pentru că ea poartă medalionul pe care îl țin acum în mână. Boala mi-a arătat tot felul de lucruri. Pe care aş fi vrut şi pe care

n-aș fi vrut să le văd. Fetița din dreptul cortului intră în ambele categorii.

— Bubby, de ce m-ai părăsit?

Deschid gura. Simt gustul de sânge.

— Pleacă de-aici.

Imaginea începe să tremure. Mă frec la ochi și mâinile îmi rămân ude de sânge.

— Ai fugit, Bubby, de ce ai fugit?

Apoi fumul o destramă, o deșiră, nimicul îi înghite corpul. O strig. Absența ei e mai crudă decât prezența. Strâng lanțul atât de tare încât zalele îmi taie carnea.

Mă îndrept spre ea. Fug de ea.

Mă îndrept. Fug.

Afară e fum roșu de la rugurile funerare, înăuntru e fumul roșu al molimei.

— Tu ai fost cea norocoasă, îi spun lui Sissy. Tu ai plecat înainte să se îngroașe gluma cu adevărat.

Niște focuri de armă răbufnesc în depărtare. Doar că de data asta nu sunt doar pocniturile sporadice ale vreunui refugiat care trage în umbre, ci detunăturile unor arme mari care se descarcă cu un BUM asurzitor. Țipătul ascuțit al trasoarelor. Răspunsul rapid al mitralierelor automate.

Baza Wright-Patterson e atacată.

O parte din mine se simte ușurată. E ca un debușeu, ca atunci când în sfârșit se rup norii de furtună după o îndelungă așteptare. Cealaltă parte din mine, cea care încă se mai gândește că aș putea supraviețui molimei, e gata să-și ude pantalonii. Sunt prea slab ca să ies din adăpost și prea speriat să o fac, chiar dacă aș putea, închid ochii și șoptesc o rugăciune, ca bărbații și femeile din Wright-Patterson să spulbere un inamic, doi, din partea mea și a lui Sissy. Dar mai ales din partea lui Sissy.

Acum se aud explozii. Explozii mari. Explozii care fac ca pământul să se cutremure, să vibreze sub piele, care îți apasă tare pe tâmpile, ți se lasă pe piept și strâng. Sună ca și cum lumea s-ar rupe în două, ceea ce de fapt se și întâmplă.

Cortul micuț e înecat de fum, iar deschizătura strălucește ca un ochi triumfiular, ca tăciunele aprins de un roșu infernal, scânteietor.

„Asta a fost”, mă gândesc. „Nu molima o să mă omoare până la urmă. O să trăiesc suficient ca să pot fi terminat chiar de un invadator extraterestru. Un mod mult mai bun de a muri, mai rapid, oricum.”

Încerc să dau o întorsătură pozitivă decesului meu iminent.

Se aud împușcături. Foarte aproape, judecând după cum sună, probabil că la vreo două, trei corturi distanță. Aud o femeie care țipă ceva de neînțeles, încă o împușcătură și pe urmă femeia nu mai țipă. E liniște. Apoi alte două împușcături. Fumul se învoldurează, ochiul cel roșu strălucește, îl aud acum, vine spre mine, îi aud cizmele călcând pe pământul ud. Bâjbâi prin grămada de haine și prin talmeș-balmeșul de sticle goale de apă de lângă pat, după armă, un revolver pe care mi l-a dat Chris în ziua în care m-a invitat să fiu colegul lui de cort.

— Unde ți-e arma? m-a întrebat.

A fost șocat când a aflat că nu aveam una.

— Trebuie să ai o armă, prietene, a zis. Până și copiii au arme.

Nu contează că nu nimeresc nici fațada unui hambar sau că există un risc foarte mare să mă împușc singur în picior.

În era post-umană, Chris crede cu fermitate în cel de-al doilea amendament.

Aștept să apară în deschizătură, cu medalionul de argint al lui Sissy într-o mână și cu revolverul lui Chris în cealaltă, într-una trecutul, în cealaltă, viitorul. E un mod de a privi lucrurile.

Poate că dacă mă prefac mort, tipul – sau chestia – va trece mai departe. Mă uit spre intrare, mijind ochii.

Și iată-l, o pupilă neagră, densă în ochiul de un roșu-aprins, clătinându-se nesigur când se apleacă să intre în cort, la doar un metru sau poate unul și jumătate de mine. Nu-i văd fața, dar îl aud cum gâfâie. Încerc să-mi controlez propria respirație, dar oricât de superficială ar fi, gâlgăitul infecției din pieptul meu se aude mai tare decât exploziile.

Nu-mi dau seama exact cum e îmbrăcat, dar pantalonii par să fie băgați în ghețe înalte. Un soldat? Păi asta trebuie să fie. Are o mitralieră.

Sunt salvat. Ridic mâna cu medalionul și îl strig cu glas slab. Se apropie împleticit. Acum îi văd fața. E tânăr, poate cu

un an sau doi mai mare ca mine, iar gâtul îi lucește de sânge, și la fel și mâinile în care ține mitraliera. Se lasă într-un genunchi lângă pat, apoi tresare când îmi vede fața, pielea pământie, buzele umflate și ochii însângerați și afundați în cap, simptomele sigure ale molimei.

Spre deosebire de ai mei, ochii soldatului sunt limpezi – și larg deschiși din cauza fricii.

— Am greșit, am greșit complet, șoptește el. Sunt deja aici – au fost aici – chiar aici – tot timpul – înăuntrul nostru.

Două siluete masive năvălesc prin deschizătură. Una îl apucă pe soldat de guler și-l trage afară, îmi ridic revolverul cel vechi – sau încerc, pentru că îmi alunecă din mână înaintea să pot s-o ridic la cinci centimetri deasupra păturii. Imediat, celălalt sare pe mine, aruncând revolverul și ridicându-mă în capul oaselor. Șocul durerii mă orbește pe moment. Strigă peste umăr la prietenul lui care tocmai s-a aplecat și a intrat.

— Scanează-l!

Îmi apasă un disc mare de metal pe frunte.

— E curat.

— Și bolnav.

Ambii bărbați poartă uniforme de camuflaj – la fel ca soldatul pe care l-au luat.

— Cum te cheamă, prietene? întreabă unul dintre ei.

Dau din cap. Nu înțeleg. Deschid gura, dar din ea nu iese niciun sunet inteligibil.

— E zombi, zice partenerul lui. Lasă-l.

Celălalt dă din cap, frecându-și bărbia și uitându-se în jos, spre mine. Apoi zice:

— Comandantul a ordonat să luăm toți civilii neinfecțați. Mă învelește în pătură și cu o singură mișcare lină, mă ridică de pe pat și mă aruncă la el pe umăr. Ca civil cu siguranță infectat ce mă aflu, sunt destul de uimit.

— Stai cuminte, zombi, îmi zice. Mergi într-un loc mai bun.

Îl cred. Și pentru o clipă îmi dau voie să mă gândesc că până la urmă poate că n-o să mor.

Sunt dus la spitalul bazei, la etajul aflat în carantină și rezervat pentru victimele molimei, supranumit Sectorul Zombi, unde mi se umflă brațul de morfină și mi se dă un cocktail puternic de antivirale. Sunt tratat de o femeie care se prezintă ca fiind dr. Pam. Are ochi blajini, o voce calmă și niște mâini foarte reci. Își poartă părul într-un coc strâns. Și miroase a dezinfectant de spital, amestecat cu un strop de parfum. Cele două mirosuri nu merg bine împreună.

Am șanse una din zece să supraviețuiesc, îmi zice. Încep să râd. Probabil delirez de la droguri. Una din zece? Și eu care credeam că molima înseamnă condamnare la moarte. N-aș putea fi mai fericit.

În următoarele două zile, febra îmi crește la treizeci și nouă. Sunt inundat de o transpirație rece și chiar și transpirația e plină de sânge. Mă aflu într-o stare semi-permanentă de somn crepuscular, în timp ce ei încearcă să combată infecția cu toate medicamentele posibile. Nu există leac pentru Moartea Roșie. Tot ce pot să facă e să mă drogheze și să-mi asigure confortul, până când virusul va decide dacă îi place sau nu ce gust am.

Trecutul își face loc iarăși în mintea mea. Uneori tata stă lângă mine, alteori mama, dar de cele mai multe ori e Sissy. Camera se colorează în roșu. Văd lumea printr-o cortină diafană de sânge. Salonul se estompează în spatele acestei cortine roșii. Nu sunt decât eu și invadatorul din mine și morții – nu doar familia mea, ci toți morții, toți cei nu știu câte miliarde, întinzând mâinile spre mine, în timp ce încerc să fug. Ei întind mâinile, eu fug. Și-mi dau seama că nu există mare diferență între noi, cei vii și cei morți; e vorba doar despre timp; morți la trecut și morți la viitor.

A treia zi, febra scade, într-a cincea, deja pot să beau fără să vomit și ochii și plămânii au început să mi se curețe.

Cortina roșie se retrage și pot vedea salonul, medicii și asistentele cu măști și halate, pacienții în diverse stadii ale morții, la trecut și la viitor, plutind pe marea blândă a morfinei, sau scoși din cameră pe o targă cu roți, cu fețele acoperite, morții din prezent.

În ziua a șasea, dr. Pam îmi spune că ce a fost mai rău a trecut, îmi scoate tot tratamentul medicamentos, lucru care mă cam indispuce; o să-mi fie dor de morfină.

— Nu e alegerea mea, îmi zice. Vei fi mutat în salonul convalescenților până te vei putea ține pe picioare. Avem nevoie de tine.

— De mine?

— În război.

Războiul, îmi amintesc rafalele, exploziile, soldații năvălind în cort și acel „ei sunt înăuntrul nostru!”

— Ce se întâmplă? întreb. Ce s-a întâmplat aici?

Deja s-a întors, dându-i fișa mea unui infirmier și spunându-i în șoaptă, dar suficient de tare cât s-o aud:

— Du-l în sala de examinare la ora trei, după ce nu mai are nicio substanță medicamentoasă în organism. Să-l etichetăm și să-l cartografiem.

27

Sunt dus în hangarul uriaș de lângă intrarea în bază. Oriunde m-aș uita, văd semne ale conflictului recent. Mașini incendiate, rămășițele clădirilor dărâmate, focuri mici, încăpățănate care fumegă, asfalt cicatrizat și cratere cu diametrul de un metru făcute de obuze. Dar gardul de siguranță a fost reparat și dincolo de el văd un pustiu întins de pământ înnegrit, pe locul unde fusese Orașul Corturilor.

În hangar, soldații desenează cercuri roșii, uriașe, pe podeaua strălucitoare de ciment. Nu e niciun avion. Căruțul meu e împins pe o ușă din spate, în camera de examinare, unde sunt pus pe o masă și lăsat singur pentru câteva minute, să tremur în halatul subțire de spital, sub luminile strălucitoare și fluorescente. Care e faza cu cercurile alea mari și roșii? Și cum au reușit să aducă electricitatea înapoi? Și ce-a vrut să spună cu „Să-l etichetăm și să-l împachetăm”? Gândurile îmi zboară în toate direcțiile și nu le pot opri. Ce s-a întâmplat aici? Dacă extraterestrii au atacat baza, unde sunt extraterestrii morți? Unde e nava lor prăbușită? Cum am reușit să ne apărăm împotriva unor ființe a căror inteligență o depășește cu mii de ani pe a noastră – și să le mai și învingem?

Ușa se deschide și intră dr. Pam. Îmi bagă o lumină puternică în ochi. Îmi ascultă inima, plămâni, mă palpează în câ-

teva locuri, îmi arată o granulă gri-argintie, de mărimea unui bob de grâu.

— Ce-i asta? întreb.

Aproape că mă aștept să spună că e o navă extraterestră: am descoperit că simt de mărimea amoebelor.

În schimb, îmi spune că granula e un dispozitiv de localizare, conectat cu sistemul informatic al bazei. Ultrasecret și folosit de armată de ani de zile. Ideea e să fie implantat în toți supraviețuitorii. Fiecare granulă transmite un semnal unic, o semnătură care poate fi detectată de la până un kilometru.

Ca să se știe unde suntem, îmi zice. Ca să fim în siguranță.

Îmi face o injecție în ceafă ca să mă amorțească apoi îmi introduce granula sub piele, la baza craniului. Bandajează punctul de inserție, apoi mă ajută să mă mut la loc în scaunul cu roțile și mă duce în camera alăturată. E mult mai mică decât prima. Văd un scaun alb care se lasă pe spate și care-mi amintește de scaunele de la stomatolog. Un computer și un monitor. Mă ajută să mă urc în scaun și mă leagă: benzi peste încheieturile de la mâini, benzi peste glezne. Fața ei e foarte aproape de e mea. Parfumul pare să câștige azi în fața dezinfectantului în Războiul Mirosurilor, îmi surprinde expresia.

— Nu te speria, zice. Nu doare.

Speriat, o întreb în șoaptă:

— Ce anume nu doare?

Se duce la monitor și începe să tasteze comenzi.

— E un program pe care l-am găsit pe laptopul cuiva infectat, explică dr. Pam.

Înainte să apuc să întreb ce înseamnă „infestat”, continuă:

— Nu știm exact la ce îl foloseau infestații, dar știm că e perfect sigur. Numele de cod e Țara Minunilor.

— Și ce face? întreb.

Nu înțeleg exact ce-mi spune, dar se pare că îmi zice că extraterestrii s-au infiltrat cumva la Wright-Patterson și au spart sistemele informatice. Nu-mi pot scoate cuvântul „infestat” din cap. Și nici fața însângerată a soldatului care a năvălit în cortul meu. „Sunt înăuntrul nostru.”

— E un program de cartografiere, răspunde ea.

Nu e tocmai un răspuns.

— Ce cartografiază?

Pentru o secundă care ține mult, inconfortabil de mult, se uită la mine, gândindu-se parcă dacă să spună sau nu adevărul.

— Te cartografiază pe tine. Închide ochii, inspiră adânc. Numără invers de la trei... doi... unu...

Și universul face implozie.

Uite-mă dintr-odată, la trei ani, ținându-mă de marginile pătuțului, țopăind și țipând de parcă cineva încearcă să mă omoare. Nu-mi amintesc ziua aia; o trăiesc.

Acum am șase ani, îmi balansez bâta de baseball, din plastic. Cea pe care am adorat-o; și pe care uitasem că am avut-o.

Am zece ani acum, mă întorc acasă de la magazinul de animale, cu o pungă cu un pește auriu în brațe și fac o listă de nume împreună cu mama. Ea poartă o rochie galben-deschis.

Am treisprezece ani, e vineri seara, sunt pe terenul de fotbal, iar mulțimea ne încurajează. Alerg cu mingea.

Viteza caruselului începe să scadă. Mă simt de parcă m-aș îneca – în visul propriei mele vieți. Picioarele încep să-mi zvâcnească neajutorate sub legăturile strânse bine; fug.

Fug.

Primul sărut. O cheamă Lacey. Profesoara mea de algebră dintr-a noua și scrisul ei oribil, îmi iau carnetul de șofer. Totul e acolo, fără spații albe, toate curg din mine în timp ce eu mă scurg în Țara Minunilor.

Totul.

O bulă verde pe cerul nopții.

Țin plăcile în timp ce tata le bate în cuie la ferestrele sufrageriei. Se aud împușcături în stradă, geamuri sparte, oameni care țipă. Și barosul care cade: bum, bum, BUM.

— Stingeți lumânările, șoptește mama isteric. Nu-i auziți? Vin!

Și tata, calm, în beznă:

— Dacă mi se întâmplă ceva, să ai grijă de mama și de surioara ta.

Sunt în cădere liberă. Viteză terminală. N-am cum să evadez. Nu doar că o să-mi amintesc noaptea. O s-o trăiesc din nou.

Amintirea ei s-a ținut după mine până în Orașul Corturilor. Lucrul de care am fugit, de care încă fag, lucrul care nu-mi dă pace niciodată.

Lucrul la care vreau să ajung. Lucrul de care fug.

— Ai grijă de mama ta. Ai grijă de surioara ta.

Ușa de la intrare se izbește de perete. Tata trage fără ezitare în pieptul primului intrus. Tipul trebuie să fie drogat sau așa ceva, pentru că se apropie în continuare. Văd o pușcă cu țeava retezată ațintită asupra feței lui taică-meu, și e ultima imagine pe care o voi avea cu el.

Camera se umple de umbre și una dintre umbre e mama, și apoi mai multe umbre și țipete găjâite și mănânc treptele, cu Sissy în brațe, dându-mi seama prea târziu că mă îndrept către o fundătură.

O mână mă apucă de cămașă și mă trage în spate, și mă rostogolesc în jos pe scări, protejând-o pe Sissy și lovindu-mă cu capul când aterizez.

Apoi umbre, umbre uriașe și un furnicar de degete, care mi-o trag din brațe. Și Sissy care țipă: „Bubby, Bubby, Bubby, Bubby!”

Mă întind spre ea prin întuneric. Apuc cu degetele medalionul de la gâtul ei și lanțul de argint se rupe.

Pe urmă, ca în ziua în care luminile au pâlpâit pentru ultima dată, vocea surorii mele se stinge brusc.

Apoi nenorociții ajung la mine. Trei sunt, umflați de cocaină sau sperați să o găsească, îmi trag picioare, pumni, o ploaie furioasă de lovituri în spate, în stomac, și în timp ce ridic mâinile să-mi protejez fața, văd umbra ciocanului lui tata ridicându-mi-se deasupra capului.

Coboară cu un șuierat, mă rostogolesc. Ciocanul îmi șterge razant tâmpla, iar forța gravitațională îl duce fix în glezna tipului. Cade în genunchi cu un urlat de durere.

Sunt în picioare acum, fug pe hol, spre bucătărie, și aud tunetele pașilor lor, în timp ce vin după mine.

„Ai grijă de surioara ta.”

M-am împiedicat de ceva în curtea din spate, probabil de furtun sau de vreo jucărie stupidă de-a lui Sissy. Am căzut cu fața în iarba udă, sub un cer înțesat de stele, și sub strălucirea verde a globului, a ochiului circular, care privea rece în jos, spre mine, cel care ținea strâns în pumnul însângerat, medalionul de argint; cel care trăia, cel care nu s-a întors, cel care a fugit.

Mă simt atât de rău că nimic nu mă mai poate atinge. Pentru prima dată în câteva săptămâni, sunt amorțit. Nici măcar nu mai am senzația că aș fi eu însumi. Nu există un punct clar în care eu mă închei și de unde începe nimicul.

Vocea ei ajunge la mine prin întuneric, și mă agăț de ea, ca de un fir de ață care m-ar putea scoate din fântâna fără fund.

— S-a terminat. E în regulă. S-a terminat..

Ajung la suprafață, în lumea reală, disperat după aer, plângând incontrollabil ca un papă-lapte absolut și mă gândesc: „Te înșeli, doctore. Nu se termină niciodată. Pur și simplu continuă, la nesfârșit.” Apele se limpezesc și îi văd chipul clar, iar brațul îmi zvâcnește sub legătură, încercând să o apuce. Trebuie să oprească toate astea.

— Ce dracu' mi s-a întâmplat? întreb în șoaptă, cu voce hârșită.

Gâtul mă ustură, am gura uscată. Mă simt de parcă aș cântări trei kilograme, ca și cum carnea mi-ar fi fost sfâșiată de pe oase. Și crezusem că molima e real!

— E o modalitate prin care putem vedea în interiorul tău, ca să ne dăm seama ce se întâmplă cu adevărat, zice ea blând.

Își trece mâna peste fruntea mea. Gestul îmi amintește de mama, iar asta îmi amintește că mi-am pierdut mama în beznă, că am fugit în noapte, iar asta îmi amintește că nu ar trebui să fiu legat de scaunul ăsta alb. Ar trebui să fiu cu ele. Trebuia să rămân și să înfrunt ce au înfruntat ele. „Ai grijă de surioara ta.”

— Asta e următoarea întrebare pe care vreau să o pun, zic, luptându-mă să-mi păstrez concentrarea. Ce se întâmplă?

— Ei sunt în interiorul nostru, răspunde ea. Ne-au atacat din interior, prin intermediul personalului infectat care activează în armată.

Îmi lasă câteva minute să procesez informația, vreme în care îmi șterge lacrimile de pe față cu o cârpă răcoroasă și umedă. E înnebunitor cât poate fi de mămoasă, și ce tortură plăcută poate fi prospețimea liniștitoare a cârpei.

Pune cârpa la o parte și mă privește în ochi:

— Dacă ne luăm după raportul de persoane infectate la persoane sănătoase de aici, din bază, am estimat că o treime dintre oamenii care au supraviețuit pe pământ sunt de-ai lor.

Îmi slăbește legăturile. Sunt lipsit de substanță ca un nor, ușor ca un balon. Când dă drumul ultimei legături, mă aștept să zbor din scaun și să mă dau cu capul de tavan.

— Vrei să vezi cum arată? mă întreabă, întinzând mâna.

29

Mă împinge pe hol până la lift. E un lift rapid care ne duce la câteva zeci de metri sub pământ. Ușa se deschide în fața unui coridor lung, cu ziduri albe, din beton. Dr. Pam îmi spune că ne aflăm în adăpostul antiaerian care e aproape la fel de mare ca baza de deasupra noastră și construit să reziste la o explozie nucleară de cincizeci de megatone.

Îi zic că deja mă simt mai în siguranță. Râde de parcă i s-ar fi părut foarte amuzant. Trecem pe lângă tuneluri care se deschid în lateral și uși nemarcate și, cu toate că podeaua e netedă, mă simt de parcă aș fi dus către însuși capătul pământului, gaura unde stă dracul. Pe coridor trec mai mulți soldați în pas alert; își feresc privirea și se opresc din vorbit când trecem pe lângă ei.

„Vrei să vezi cum arată?”

Da. Nu, fir-ar să fie.

Se oprește în dreptul uneia dintre ușile nemarcate și introduce cardul prin mecanismul de închidere. Luminița roșie se face verde. Mă împinge în cameră, oprind scaunul în dreptul unei oglinzi lungi, falca îmi cade și închid ochii fiindcă nu pot fi eu chestia care stă în scaunul cu roțile.

Când a apărut nava-mamă pentru prima dată, aveam optzeci și cinci de kilograme, mai ales masă musculară. Douăzeci de kilograme de mușchi s-au dus. Străinul din oglindă se uită la mine cu ochii flămânzilor; uriași, afundați, înconjurați de pungi umflate, negre și pufoase. Virusul mi-a crestat fața cu dalta, brăzdându-mi obrazii, ascuțindu-mi bărbia, subțindu-mi nasul. Părul mi-e sârmos, uscat, căzut din loc în loc.

„E zombi.”

Dr. Pam clatină din cap, o văd în oglindă.

— Nu-ți face griji, el nu ne vede.

„El? Despre cine e vorba?”

Apasă un buton, iar luminile din camera aflată de partea cealaltă a oglinzii inundă încăperea. Sunt palid ca o stafie. Văd prin imaginea mea persoana aflată de cealaltă parte.

E Chris.

E legat de un scaun identic cu cel din camera din Țara Minunilor. Are capul conectat prin fire la o consolă mare aflată în spatele lui, cu luminițe roșii care clipocesc. Îi e greu să-și țină capul ridicat, ca un copil care moțăie la ore.

Ea observă că mă tensionez când îl văd.

— Ce se întâmplă? îl cunoști?

— Îl cheamă Chris. E... l-am cunoscut în tabăra de refugiați. S-a oferit să împartă cortul cu mine când m-am îmbolnăvit.

— Sunteți prieteni? întrebă surprinsă.

— Da. Nu. Da, e prietenul meu.

— Nu e ce crezi tu că e.

Apasă un buton și un monitor se aprinde, îmi desprind privirea de la Chris, de la exteriorul lui spre interior, de la vizibil la ascuns, pentru că pe ecran îi văd creierul încapsulat într-un os fluorescent, care lucește în nuanțe de galben-verzui bolnăvicios.

— Ce-i asta? întreb în șoaptă.

— Infecția, zice dr. Pam.

Apasă un buton și mărește imaginea părții din față a creierului lui Chris. Culoarea vomitivă se intensifică, strălucind ca un neon.

— Asta e cortexul prefrontal, partea din creier cu care gândim – partea care ne face umani.

Mărește mai mult o zonă care nu e mai mare decât gămălia unui ac și atunci îl văd. Stomacul mi se întoarce încet pe dos. Învelit într-un țesut fin, crește ceva în formă de ou, ancorat în mii de cârcei ca niște rădăcini, care cresc în toate direcțiile și stau înfipte în fiecare șențuleț și crevasă a creierului lui.

— Nu știm cum au procedat, zice dr. Pam. Nu știm nici măcar dacă cei infestați sunt conștienți de prezența lor, sau dacă au fost păpuși toată viața.

Chestia înrădăcinată în creierul lui Chris pulsează.

— Scoate-o de-acolo.

De-abia pot să articulez cuvintele.

— Am încercat, spune dr. Pam. Medicamente, radiații, electroșocuri, operații. Nimic nu merge. Singurul mod de a-i ucide e să ucizi gazda.

Îmi pune în față tastatura.

— N-o să simtă nimic.

Sunt confuz, dau din cap. Nu înțeleg.

— Durează mai puțin de o secundă, mă asigură dr. Pam. Și este complet nedureros. Butonul ăsta, de aici.

Mă uit la buton. Pe el scrie: EXECUTĂ.

— Nu-l omori pe Chris. Distrugi chestia dinăuntrul lui care te-ar ucide pe tine.

— A avut ocazia să măucidă, o contrazic, dând dezaprobat din cap. E prea mult, nu pot să accept. Nu m-a ucis. M-a lăsat să trăiesc.

— Pentru că nu era încă timpul. Te-a părăsit înaintea atacului, nu?

Dau aprobator din cap. Mă uit din nou la el prin oglinda dublă, prin rama nedefinită a eului meu transparent.

— Omori chestiile care au provocat dezastrul ăsta. Îmi împinge ceva în mână.

E medalionul lui Sissy.

Medalionul ei, butonul și Chris. Și chestia dinăuntrul lui Chris.

Și eu. Sau ce a mai rămas din mine. Ce a mai rămas din mine? Ce mai am pe lume? Zalele metalice din lanțul care i-a aparținut lui Sissy îmi taie în carne.

— Așa îi oprim, mă grăbește dr. Pam. Trebuie să-i oprim înainte să ne anihileze ei pe noi și să nu mai aibă cine să-i oprească.

Chris în scaun. Medalionul la mine în mână. Cât timp să fi alergat? Fugi, fugi, fugi. Doamne, m-am săturat să fug. Trebuie să fi rămas. Trebuia să le țin piept. Dacă le-aș fi ținut piept, nu m-aș confrunța cu ei acum, dar mai devreme sau mai târziu trebuie să alegi între a fugi și a face față lucrului căruia nu ai fi crezut că-i poți face față. Apăs butonul cât de tare pot.

30

Îmi place aripa convalescenților mult mai mult decât Sectorul Zombi. În primul rând pentru că miroase mai bine și ai camera ta. Nu ești blocat pe podea laolaltă cu alte sute de

oameni. Camera e liniștită și intimă, și e ușor să te prefaci că lumea e la fel ca înaintea atacurilor. Pentru prima oară, de săptămâni întregi, sunt în stare să înghit mâncare solidă și să merg la baie singur – deși evit să mă uit în oglindă. Zilele par mai senine, dar noaptea e rău: de câte ori închid ochii, îmi văd corpul scheletic în camera de execuție, îl văd pe Chris legat în partea cealaltă și degetul meu osos coborând.

Chris a murit. Mă rog, conform spuselor lui dr. Pam, Chris n-a existat niciodată cu adevărat. Era ceva înăuntru lui Chris care îl controla și care se încastrase în creierul lui (nu se știe cum) cândva în trecut (nu se știe când). Niciun extraterestru n-a coborât din nava mamă ca să atace Wright-Patterson. Atacul a venit dinăuntru, prin intermediul soldaților infestați care întorceau armele împotriva camarazilor. Ceea ce înseamnă că s-au ascuns în noi de multă vreme, așteptând ca primele trei valuri să ne decimeze populația până la un număr controlabil, înainte să se arate.

Ce-mi spusese Chris? „Ei știu cum gândim.”

Știau că vom căuta siguranța în cifre. Știau că o să căutăm protecția tipilor cu arme. Așadar, domnule Extraterestru, cum poți învinge așa ceva? E simplu, pentru că știi cum gândim, nu-i așa? Îți infiltrezi unitățile adormite acolo unde sunt armele. Chiar dacă trupele tale eșuează în atacul inițial, așa cum au eșuat la Wright-Patterson, îți atingi obiectivul de a dezbină societatea. Dacă inamicul arată exact ca tine, cum să te lupți cu el?

În punctul ăla, jocul s-a terminat. Foamete, boli, animale sălbatice: e doar o chestie de timp. În curând ultimii supraviețuitori izolați vor muri.

De la fereastra mea de la etajul șase văd porțile din față. Cam pe la vremea amurgului, a ieșit un convoi de autobuze galbene de școală, escortat de Humvee-uri. Autobuzele s-au întors câteva ore mai târziu, pline cu oameni, mai ales copii – deși e greu de spus, pe întuneric – care sunt duși în hangar ca să fie etichetați și cartografați, iar cei infestați – identificați și distruși. Sau cel puțin așa îmi spun asistentele. Mie toată chestia mi se pare nebunească, ținând cont de tot ce știm despre atacuri. Cum i-au omorât pe atât de mulți dintre noi atât de repede? A, da, profitând de faptul că oamenii acționează în turmă, ca oile! Și iată-ne grupându-ne din nou. La

vedere. Am putea la fel de bine să desenăm o țintă roșie și uriașă pe acoperișul bazei. „Aici suntem! Trageți când sunteți gata!”

Și nu mai rezist.

În timp ce corpul prinde putere, spiritul începe să se prăbușească.

Chiar nu înțeleg. Care e rostul? Nu al acțiunilor lor; asta a fost al dracului de clar de la început.

Vreau să zic care mai e rostul nostru? Sunt sigur că dacă nu ne-am fi grupat din nou, ar fi avut un alt plan, chiar dacă planul ăla ar fi presupus că folosind asasini infestați, vor omorî pe rând fiecare ființă umană nenorocită și izolată rămasă.

Nu avem cum să câștigăm. Dacă aș fi reușit în vreun fel să-mi salvez sora, n-ar fi contat. I-aș mai fi câștigat o lună, cel mult două de viață.

Noi suntem cei morți. Nu mai există nicio altă categorie acum. Cei morți-în-trecut și cei morți-în-viitor. Cadavre și viitoare cadavre.

Am pierdut medalionul lui Sissy undeva între camera de la subsol și camera asta. Mă trezesc în toiul nopții și strâng pumnul gol, și o aud strigându-mă ca și când ar fi la un metru distanță, și sunt furios, sunt ca dracu' de nervos și îi spun să tacă, l-am pierdut, nu mai e. Sunt și eu mort ca ea, de ce nu înțelege? Sunt un zombi, asta sunt.

Nu mai mănânc. Refuz să-mi iau medicamentele. Zac în pat ore în șir, cu ochii în tavan, așteptând să se termine și să mă alătur soră-mii și celorlalte șapte miliarde de norocoși. Virusul care mânca din mine a fost înlocuit cu o altă boală care e încă și mai înfometată. O boală cu rată de mortalitate de sută la sută. Îmi spun: „Nu-i lăsa să-ți facă asta, frate! Și asta face parte din planul lor.”, dar nu mă ajută cu nimic. Pot să-mi țin toată ziua discursuri motivaționale; ele nu schimbă cu nimic faptul că în momentul în care nava-mamă s-a ivit pe cer, jocul s-a terminat. Nu se pune problema „dacă”, ci „când”.

Și exact atunci când ating fundul gropii, când ultima parte din mine capabilă să lupte e pe cale să moară, de parcă ar fi așteptat tot timpul să ating acest punct, salvatorul meu apare.

Ușa se deschide și umbra lui umple spațiul – înaltă, subțire, cu contururi clare, de parcă ar fi o umbră decupată în marmură neagră. Umbra aceasta cade peste mine în timp ce

el se apropie de pat. Aș vrea să mă uit în altă parte, dar nu pot. Ochii lui – reci și albaștri ca un lac de munte – mă ținutivesc locului. Vine în lumină și îi văd părul tuns scurt, de culoare nisipului, nasul ascuțit și buzele subțiri strânse într-un zâmbet lipsit de chef. Uniformă apretată. Cizme strălucitoare, negre. Insignă de ofițer pe guler.

Se uită la mine în tăcere, pentru o secundă lungă și inconfortabilă. De ce nu mă pot uita decât la ochii lui glacial-albaștri? Fața lui e atât de netedă încât pare ireală, ca o față umană cioplită în lemn.

— Știi cine sunt? mă întrebă.

Vocea lui e gravă, foarte gravă, ca o voce de fundal dintr-un *trailer* de film. Dau din cap că nu. De unde să știu? Nu i-am mai văzut niciodată în viața mea.

— Sunt locotenent-colonelul Alexander Vosch, comandantul acestei baze.

Nu-mi întinde mâna. Nu face decât să mă privească fix. Vine până la capătul patului, se uită la fișa mea. Inima îmi bate puternic. E ca și cum aș fi fost chemat în biroul directorului.

— Plămânii arată bine. Pulsul, tensiunea. Totul e în regulă.

Atârnă fișa la loc în cârligul ei.

— Numai că nu ți-e chiar bine, nu-i așa? De fapt, te simți al naibii de rău.

Își trage un scaun lângă pat și se așază. Mișcarea e bruscă, domoală, necomplicată, de parcă ar fi exersat-o ore în șir și ar fi făcut din actul de a te așeza o știință exactă, își netezește dunga pantalonilor ca să fie din nou perfect drepti, și pe urmă continuă:

— Ți-am văzut profilul din Țara Minunilor. Foarte interesant. Și foarte instructiv.

Duce mâna la buzunar, din nou cu atât de multă grație încât e mai mult un dans decât un gest și scoate de acolo medalionul de argint al lui Sissy.

— Cred că îți aparține.

Îl lasă să cadă pe pat, lângă mâna mea. Așteaptă să-l înșfac. Mă forțez să rămân nemișcat, nu știu exact de ce.

Mâna lui se întoarce în buzunarul de la piept, îmi aruncă în brațe o fotografie de ținut în portofel. Cu un puști blond de

vreo șase, poate șapte ani. Are ochii lui Vosch. Îl ține în brațe o doamnă drăguță, cam de vârsta lui Vosch.

— Știi cine sunt?

Nu e o întrebare grea. Dau din cap. Din cine știe ce motiv, fotografia mă tulbură. I-o întind s-o ia înapoi. N-o ia.

— Ei sunt lanțul meu de argint, zice el.

— Îmi pare rău, zic, pentru că nu știu ce altceva să spun.

— Nu erau obligați să facă toate astea, știi? Te-ai gândit la asta? Ar fi putut să ne omoare pe îndelete – de ce au hotărât să ne ucidă așa repede? De ce să ne trimită o boală care să omoare nouă din zece oameni? De ce nu șapte din zece? De ce nu cinci? Altfel zis, de ce s-au grăbit așa? Am o teorie despre asta. Vrei s-o auzi?

„Nu, mă gândesc. Nu vreau. Cine e tipul ăsta și ce face aici și de ce vorbește cu mine?”

— E un citat din Stalin, spune el, „o singură moarte e o tragedie; un milion e statistică.” Ți poți imagina șapte miliarde de orice? Mie mi-e greu. Împinge la limită capacitatea noastră de înțelegere. Și exact asta au făcut. Ca atunci când dai peste cap scorul la fotbal. Ai jucat fotbal, nu? Nu e vorba atât de a ne distruge capacitatea de a lupta, cât de a ne strivi dorința de a lupta.

La fotografia și o strecoară la loc în portofel.

— Deci nu mă gândesc la cei 6,98 miliarde de oameni. Mă gândesc doar la doi.

Dă din cap în direcția medalionului lui Sissy.

— Ai lăsat-o acolo. Când avea nevoie de tine, tu ai fugit. Și încă mai fugi. Nu crezi că a venit timpul să te oprești și să lupți pentru ea?

Deschid gura și orice aș fi vrut să zic, iese așa:

— A murit.

El își flutură mâna în aer. Sunt prost.

— Toți au murit, băiete. Unii dintre noi am rămas doar puțin în urma celorlalți. Te întreb cine dracu' sunt și de ce sunt aici. Păi ți-am spus cine simt și acum o să-ți spun de ce sunt aici.

— Bine, șoptesc.

Poate după ce îmi spune, o să mă lase în pace. Mă îngrozește. E ceva în felul în care se uită la mine cu ochii ăia de

gheață, acea – nu există alt cuvânt pentru asta – duritate, care-l face să semene cu o statuie trezită la viață.

— Sunt aici pentru că ei ne-au omorât aproape pe toți. Aproape. Și asta a fost greșeala lor, băiete. Asta a fost breșa din planul lor. Pentru că dacă nu ne omori pe toți deodată, cei care rămân nu vor fi cei slabi. Cei puternici – și doar cei puternici – supraviețuiesc. Cei pe care furtuna i-a îndoit, fără să-i rupă. Știi ce vreau să spun. Oameni ca mine. Și oameni ca tine.

Clatin din cap.

— Eu nu sunt puternic.

— Uite că aici gândim diferit. Vezi tu, în Țara Minunilor nu ți se face doar o hartă a experiențelor; ci și o hartă a ființei tale. Ne spune nu doar cine ești, ci și ce ești. Trecutul și potențialul tău. Iar potențialul tău, nu pot să te mint, iese din parametri. Ești exact ce avem nevoie și ai apărut exact la momentul potrivit. Se ridică. Silueta lui înaltă stă ca un turn deasupra mea.

— Ridică-te.

Nu e o rugămintă. Vocea lui e împietrită, la fel ca trăsăturile. Mă ridic, cu chiu cu vai. El își apropie foarte mult fața de a mea și zice cu o voce șoptită, periculoasă:

— Ce vrei? Fii sincer.

— Vreau să plec.

— Nu, spune, clătînând scurt din cap. Ce vrei?

Simt cum buza de jos îmi iese în afară, ca la copiii mici care sunt pe punctul de a ceda cu totul. Mă ustură ochii.

Îmi mușc marginile limbii și mă forțez să nu-mi mut privirea din focul rece al ochilor lui.

— Vrei să mori?

Dau din cap? Nu-mi amintesc. Poate că da, pentru că îmi zice:

— N-o să te las. Deci ce-o să faci?

— Păi cred că am să trăiesc.

— Ba nu, n-o să trăiești. O să mori. O să mori și nimeni nu poate să oprească lucrul ăsta. Tu, eu, toată lumea care a mai rămas pe planeta asta mare, frumoasă și albastră o să moară și o să le facă lor loc.

Cu asta a pus degetul pe rană. A spus lucrul perfect la momentul perfect și tot ce a încercat să scoată de la mine explodează dintr-odată.

— Deci care e rostul? Îi strig în față. Care dracu' e rostul? Tu ai toate răspunsurile, așa că spune-mi, pentru că eu n-am idei, nu-mi dau seama de ce ar trebui să-mi pese!

Mă apucă de braț și mă duce, împleticindu-mă spre fe-reastră. În două secunde e lângă mine și trage jaluzelele. Văd autobuzele școlare oprite lângă hangar și un rând de copii care așteaptă să intre.

— Nu întrebi pe cine trebuie, mârâie el. Întreabă-i pe ei de ce ar trebui să-ți pese. Spune-le lor că n-are rost. Spune-le lor că vrei să mori.

Mă apucă de umeri și mă răsuțește cu fața spre el. Mă lovește tare cu palma în piept.

— Ne-au făcut să ne trădăm pornirile naturale, băiete. Mai bine să murim decât să trăim. Mai bine să renunțăm decât să luptăm. Mai bine să ne ascundem decât să ne confruntăm. Ei știi că dacă vor să ne învingă, trebuie mai întâi să neucidă aici.

Mă lovește din nou cu palma în piept.

— Bătălia finală pentru această planetă nu se va da pe vreo câmpie, pe vreun munte, în junglă, deșert sau pe ocean. Se va întâmpla aici.

Mă lovește din nou. Tare. Pac, pac, pac.

Și în punctul ăsta, sunt complet dus, mă predau în fața tuturor lucrurilor pe care le-am ținut în mine din noaptea în care a murit soră-mea, plâng în hohote, cum n-am mai plâns niciodată, ca și când plânsul ar fi ceva nou pentru mine și mi-ar plăcea cum se simte.

— Tu ești argila omenească, îmi șoptește Vosch sălbatic în ureche. Iar eu sunt Michelangelo. Eu sunt stăpânul ziditor, iar tu vei fi capodopera mea.

Foc albastru-palid în ochii lui, care mă arde până în străfundurile sufletului.

— Dumnezeu nu-i cheamă pe cei pregătiți, băiete. Dumnezeu îi pregătește pe cei chemați. Și tu ai fost chemat.

Mă lasă cu o promisiune. Cuvintele îmi ard fierbinte în creier, promisiunea mă urmărește în cele mai adânci ore ale nopții și în zilele care urmează.

„O să te învăț să iubești moartea. O să te golesc de durere și vină și autocompătimire și o să te umplu de ură și viclenie și spirit de răzbunare. O să-mi fac ultima descindere aici, Benjamin Thomas Parish.”

Îmi lovea pieptul fără oprire, până a început să mă usture
pielea și să-mi ardă inima.

„Iar tu vei fi câmpul meu de luptă.”

III. Amuțitorul

31

Ar fi trebuit să fie ușor. Nu trebuia decât să aștepte.

Era foarte bun la asta. Putea să stea ascuns ore în șir, fără să se miște, tăcut, el și pușca, un singur corp, o singură min-te, fără delimitări clare între locul în care se termina arma și cel în care începea corpul lui. Chiar și glonțul tras părea conectat la el, legat printr-o coardă invizibilă de inima lui, până ce glonțul se unea cu osul.

Primul foc o doborâse, iar el trăsesese din nou, ratând complet. Al treilea foc l-a tras în timp ce ea se arunca pe jos, lângă mașină, iar luneta incasabilă a Buickului a explodat într-un nor de sticlă pulverizată.

Ea s-a băgat sub mașină. Singura ei posibilitate reală; ceea ce nu-i lăsa lui decât două: să o aștepte să iasă de acolo sau să-și părăsească poziția din pădurea de lângă autostradă și să termine. Opțiunea care implica cel mai mic risc era să rămână pe loc. Dacă avea să iasă de acolo, o omora. Dacă nu, ar fi murit oricum, cu timpul.

A reîncărcat încet, cu deliberarea cuiva care știe că are tot timpul din lume. După zile întregi în care a urmărit-o, și-a dat seama că n-avea unde să plece. Era prea deșteaptă pentru asta. Trei focuri își greșiseră ținta și n-o doborâseră, dar ea a înțeles care sunt șansele să n-o nimerească nici al patrulea. Ce scrisese în jurnal?

„În cele din urmă, nu cei norocoși vor rămâne în picioare.”

Juca la risc. Dacă ieșea de acolo, avea zero șanse de reușită. Nu putea fugi, și chiar dacă ar fi putut, nu știa în ce direcție s-o apuce ca să fie la adăpost. Singura ei speranță era ca el să-și părăsească postul și să forțeze. Atunci, orice ar fi

fost posibil. Ar fi putut chiar să aibă noroc și să tragă ea prima.

Dacă avea loc vreo confruntare, nu se îndoia că ea va rezuza să moară fără luptă. Văzuse ce-i făcuse soldatului de la magazin. Poate că fusese îngrozită în momentul acela, și uciderea lui poate că o tulburase apoi, dar frica și vina n-o împiedicaseră să-i umple corpul cu gloanțe. Frica n-o paraliza pe Cassie Sullivan, așa cum îi paraliza pe alții. Frica îi limpezea mintea, îi întărea voința, îi clarifica opțiunile. Frica avea s-o țină sub mașină, nu pentru că îi era groază să iasă de acolo, ci pentru că statul acolo era singura ei șansă de a rămâne în viață.

Așa că avea să aștepte. Mai erau câteva ore bune înainte de căderea nopții. Până atunci, fie sângera până la moarte, fie avea să fie atât de slăbită din cauza sângelui pierdut și a deshidratării încât avea să fie ușor s-o termine.

S-o termine. S-o termine pe Cassie. Cassie care nu vine de la Cassandra. Și nici de la Cassidy. Cassie care vine de la Cassiopeia, fata din pădure care dormea cu ursulețul într-o mână și cu arma în cealaltă. Fata cu bucle blonde care avea puțin peste un metru șaiszeci, și care arăta atât de tânără încât el fusese surprins să afle că are șaisprezece ani. Fata care plângea în hohote în inima întunecată a pădurii, ba îngrozită, ba sfidătoare, întrebându-se dacă era ultimul om de pe Pământ, în vreme ce el, vânătorul, stătea la pândă la trei metri distanță, ascultând-o cum plânge până ce epuizarea o făcea să alunece într-un somn agitat. Momentul perfect să se strecoare în liniște în cortul ei, să-i pună pistolul la tâmplă și s-o termine. Pentru că asta făcea el. Asta era: un exterminator.

Începuse să extermine oameni încă de la izbucnirea moliemei. De patru ani deja, de când avea paisprezece, de când se trezise în interiorul corpului uman care-i fusese destinat, știuse ce era. Un exterminator. Un vânător. Un asasin. Numele nu conta. Numele pe care i-l dăduse Cassie, Amușitorul, era la fel de bun ca oricare altul. Descria bine obiectivul: să pună capăt zgomotului uman.

Dar în noaptea aceea n-a făcut-o. Și nici în nopțile care au urmat. Și în fiecare noapte se strecura puțin mai aproape de cort, croindu-și drum, centimetru cu centimetru prin covorul de frunze sălbatice și putrede, și pe pământul umed și argi-

los, până ce umbra îi răsărea în deschizătura îngustă a cortului, căzând asupra ei, iar cortul era plin de mirosul ei și iată-i, fata adormită strângând ursulețul la piept și vânătorul cu arma în mână, ea visând la viața care-i fusese răpită, el gândindu-se la viața pe care avea să o ia. Fata adormită și exterminatorul care încerca să se convingă să o termine.

De ce nu o termina odată?

De ce nu putea să o termine?

Și-a spus că nu era înțelept. Nu putea să rămână în pădurile astea la nesfârșit. Ar fi putut s-o folosească și s-o lase să îl conducă la alții, asemenea ei. Oamenii sunt animale sociale. Se strâng roi ca albinele. Atacurile s-au bazat pe această formă esențială de adaptare. Imperativul evoluționist care îi determina să trăiască în grupuri, a creat oportunitatea de a-i ucide cu miliardele. Cum era proverbul omelesc? Unde-i unul, nu-i putere.

Dar apoi i-a găsit caietele și a descoperit că nu exista niciun plan, nu avea niciun scop cu excepția celui de-a trăi până în ziua următoare. Nu avea unde să se ducă și nu-i rămăsese nimeni la care să meargă. Era singură. Sau așa credea.

În noaptea aceea, nu s-a întors la cortul ei. A așteptat până a doua zi după-amiază, fără să recunoască faptul că îi dădea timp să împacheteze și să plece. Fără să recunoască faptul că se gândea la strigătul ei mut și disperat: „Câteodată mă gândesc că s-ar putea să fiu ultimul om de pe Pământ.”

Acum, în timp ce ultimele minute ale ultimului om se scurgeau lângă mașina de pe autostradă, tensiunea din umerii lui începu să dispară. Ea nu putea pleca nicăieri. Coborî arma și se lăsă pe vine la baza copacului, rotindu-și capul dintr-o parte în alta ca să atenueze din înțepeneala pe care o simțea în ceafa. Era obosit. Nu dormise bine în ultima vreme. Nici nu mâncase bine. Pierduse câteva kilograme de când cu al Patrulea Val. Nu-și făcea prea multe griji. Anticipaseră câteva repercusiuni psihice și fizice pentru începutul celui de-al Patrulea Val. Primul omor avea să fie cel mai greu, dar următorul avea să fie mai simplu, și cel de după încă și mai simplu, pentru că e adevărat: chiar și cea mai sensibilă persoană se poate obișnui chiar și cu cel mai insensibil lucru.

Cruzimea nu e o trăsătură de caracter. Cruzimea e un obicei.

Alungă gândul ăsta. Dacă accepta că ce face el e crud, însemna că avea de ales. Să alege între ai tăi și altă specie nu e crud. E necesar. Nu e ușor, mai ales când ai trăit ultimii patru ani din viață prefăcându-te că ești ca ei, dar e necesar.

Ceea ce ridica din nou întrebarea tulburătoare: de ce nu terminase cu ea din acea primă zi? Când auzise focuri de armă în interiorul magazinului și o urmărise până la cort, de ce nu o terminase atunci, când plângea în întuneric?

Putea să-și explice cele trei rateuri de pe autostradă. Oboseala, lipsa somnului, șocul pe care îl avusese când o văzuse din nou. Presupusese că ea se îndrepta spre nord, în cazul în care plecase din locul unde avea cortul, și nu că se îndrepta înapoi spre sud. Simțise infuzia bruscă de adrenalină, ca și cum ar fi dat colțul pe o stradă și ar fi nimerit nas în nas cu un prieten demult pierdut. Probabil că asta l-a făcut să nu nimerască prima oară. A doua și a treia puteau fi puse pe seama norocului – al ei, nu al lui.

Dar cum rămâne cu toate zilele alea în care o urmărise, strecurându-se în tabăra ei în timp ce ea căuta de mâncare, căutând prin lucrurile ei, inclusiv în jurnalul pe care îl ținea. „Câteodată, când stau în cort, noaptea târziu, mi se pare că aud stelele rostogolindu-se pe cer.” Cum rămâne cu dimineațele în care nu răsărise încă soarele, când el se strecura mut prin pădure până la culcușul ei, hotărât s-o omoare de data asta, să facă lucrul pentru care se pregătise toată viața? Nu era prima persoană pe care urma s-o ucidă. Nu avea să fie ultima.

Ar fi trebuit să fie ușor.

Și-a frecat coapsele cu palmele transpirate. Era răcoare printre copaci, dar el transpirase learcă. Își șterse ochii cu mâneca. Vântul bătea pe autostradă: sunetul singurătății. O veveriță coborî repede pe trunchiul copacului, nederanjată de prezența lui. Dedesubt, autostrada dispărea la orizont în ambele direcții și nimic nu se mișca în afară de gunoi și de iarba care făcea plecăciuni în vântul singuratic. Uliii găsiseră cele trei corpuri care zăceau în mijlocul străzii; trei păsări grase se apropiară poticnit ca să cerceteze mai îndeaproape, pe când ceilalți membri ai stolului se roteau în curenții înălțimilor. Uliii și alte păsări răpitoare se bucurau de o explozie a populației. Ulii, corbi, pisici sălbatice, haite de câini flă-

mânzi. Se împiedicase de mai multe ori de cadavre disecate care fuseseră în mod sigur cina cuiva.

Ulzii. Corbii. Motanul mătușii Millie. Cățelul unchiului Herman, un chihuahua. Muștele de carne și alte insecte.

Viermii. Timpul și elementele naturii curățau restul. Dacă nu ieșea, Cassie avea să moară sub mașină. La câteva minute după ce avea să-și dea ultima suflare, prima muscă avea să vină să-și depună ouăle în ea.

Alungă imaginea asta scârboasă. Era un gând omenesc. Nu trecuseră decât patru ani de la Trezire și încă se mai lup-ta cu faptul că vedea lumea prin ochi omeneschi. În ziua Tre-zirii, când văzuse figura mamei lui terestre pentru prima oa-ră, izbucnise în lacrimi: nu văzuse niciodată ceva atât de fru-mos și atât de urât.

Se obișnuise dureros de greu. Nu se întâmplase rapid, din-tr-un foc, ca în cazul altor Treziri despre care auzise. A pre-supus că fusese mai dificil pentru că gazda lui avusese o co-pilărie fericită. Un psihic uman bine adaptat, fericit, era mai greu de învins. Cea mai riscantă bătălie pe care o vei duce, i se spusese înainte de Inserție, va fi cea mută, nesângeroasă, împotriva psihicului gazdei tale. Fusese – și încă era – o luptă zilnică. Gazda lui nu era ceva diferit de el, pe care să poată să-l manipuleze ca pe o marionetă. Era chiar el. Ochii pe care îi folosea ca să vadă lumea erau ochii lui. Creierul pe care îl folosea ca să interpreteze, să analizeze, să simtă și să-și amin-tească lumea, era creierul lui, conectat la miile de ani de evo-luție. Evoluție umană. Nu era prizonier în interiorul lui și nu se plimba cu el, cum s-ar fi plimbat un călăreț pe un cal. El era una cu acest corp uman și acel corp era una cu el. Și dacă ceva avea să i se întâmple corpului – dacă de exemplu, avea să moară – avea să moară la rândul lui.

Era prețul supraviețuirii. Costul ultimului pariu, disperat, al speciei sale.

Pentru a curăța noua casă de oameni, trebuia să devină om.

Și fiind om, trebuia să-și depășească umanitatea.

S-a ridicat. Nu știa ce așteaptă. Cassie de la Cassiopeia era condamnată la moarte, nimic altceva decât un cadavru care încă respiră. Era rănită grav. Fie că o lua la fugă, fie că ră-mânea pe loc, nu avea nicio speranță. Nu avea cum să-și tra-teze rana și nu se găsea nimeni, pe o distanță de mulți kilo-

metri, care să o poată ajuta. Avea un tub mic cu cremă cu antibiotic în rucsac, dar nu avea nicio trusă de chirurgie și nici pansamente. În câteva zile, rana avea să se infecteze, avea să se instaleze cangrena, și avea să moară, în cazul în care un alt exterminator n-o va fi ucis-o între timp.

Pierdea vremea.

Așa că vânătorul din pădure se ridică, speriiind veverița. Aceasta se repezi în sus, pe trunchiul copacului, cu un sâsâit iritat. El își aruncă arma pe umăr și ochi Buickul, plimbând reticulii înainte și înapoi, în sus și în jos, pe conturul mașinii. Dacă ar fi tras în cauciucuri mașina ar fi căzut pe caroserie, prinzând-o sub cele două tone de greutate. N-ar mai fi avut cum să fugă atunci.

Amușitorul lăsă arma jos și se întoarse cu spatele la autostradă.

Uliii care se hrăneau în mijlocul ei se ridicară greoi în aer.

Vântul singuratic se risipise.

Și atunci, instinctul de vânător îi șopti: „întoarce-te.”

O mână însângerată ieși de sub sașiu. Urmă un braț. Apoi un picior.

Își aduse arma în poziția de tragere. O zări în cătare. Își ținu respirația, în timp ce stropii de sudoare i se prelingeau pe față, înțepându-i ochii. Avea s-o facă. Avea să fugă. Era ușurat și speriat în același timp.

Nu putea să rateze a patra oară. Își depărtă picioarele, își îndreptă spatele și o așteptă să se miște. Direcția nu conta. Odată ce avea să iasă, n-avea unde să se ascundă.

Totuși, o parte din el spera că ea avea să fugă în direcția opusă, așa încât să nu fie nevoit s-o împuște în față. Cu chiu, cu vai, Cassie se ridică în capul oaselor, se prăbuși pentru o clipă, sprijinindu-se de mașină, apoi se îndreptă de spate, legănându-și riscant piciorul rănit și ținând arma strâns în mână.

„Acum, Cassie. Fugi.”

Se îndepărtă de mașină. Ridică arma. Ținti un punct, cincizeci de metri la dreapta lui.

Schimbă unghiul, la nouăzeci de grade, și înapoi. Vocea ei ajunsese până la el, subțire și stridentă, în aerul înfrigurat.

— Aici sunt! Te aștept, nenorocitul!

„Vin acum”, se gândi el, pentru că arma și glonțul erau parte din el și când glonțul avea să se îngemăneze cu osul, avea să fie și el acolo, în ea, în clipa morții.

„Nu încă. Nu încă”, își spuse. „Așteaptă până o ia la fugă.”

Dar Cassie Sullivan nu o luă la fugă. Figura ei, mânjită cu noroi și ulei și sânge de la rana de pe obraz, părea, prin cătare, că se află doar la câțiva centimetri, atât de aproape încât putea să-i numere pistruii de pe nas. Vedea în ochii ei expresia cunoscută a fricii, o expresie pe care o văzuse de sute de ori, expresia cu care privim moartea în față, când moartea se uită la noi.

Dar mai era ceva în ochii ei. Ceva care se războia cu frica ei, care se opintea, care îi anula frica, ceva care o ținea pe loc și o făcea să miște arma. Nu se ascundea, nu fugea, ci înfrunta.

Figura ei se estompă în cătare: stropii de sudoare îi picurau în ochi.

„Fugi, Cassie. Te rog, fugi.”

Vine un moment în război când ultima frontieră trebuie trecută. Frontiera care separă tot ce ai mai drag de nevoile războiului total. Dacă nu putea s-o treacă, bătălia lua sfârșit, iar el era pierdut.

Inima lui, războiul.

Figura ei, câmpul de luptă.

Cu un strigăt pe care doar el îl auzi, vânătorul se întoarse. Și o luă la fugă.

IV. Efemerida

32

Dintre toate modurile în care ai putea muri, să mori de frig nu e chiar cea mai rea variantă.

La asta mă gândesc în timp ce îngheț.

Îți simți corpul fierbinte. Nu simți nicio durere, absolut nimic. Ai o senzație de plutire, de parcă tocmai ai dat pe gât o sticlă de sirop de tuse. Lumea cea albă te ia în brațele ei albe și te trage în jos, către o mare albă, acoperită de gheață.

Și tăcerea atât de – la dracu'! — tăcută, încât bătăile inimii sunt singurele sunete din univers. E atât de liniște încât îți auzi gândurile șoptind în aerul înghețat, amorțit.

Îngropată în zăpadă până la mijloc, sub un cer fără nori și doar cu nămeții ca sprijin care să te susțină, pentru că picioarele n-o mai pot face.

Te gândești: „sunt vie, sunt moartă, sunt vie, sunt moartă.”

Și mai e și ursul ăsta tâmpit cu ochii lui mari, cafenii, sticloși și immobili, care te fixează din buzunarul rucsacului: „hai, nenorocito, ai promis!”

E atât de frig că îți îngheață lacrimile pe obraji.

— Nu e vina mea, i-am spus lui Urs. Nu eu am făcut vremea asta. Dacă ai o problemă, ia-te de Dumnezeu!

Cam asta am făcut în ultima vreme, m-am tot luat de Dumnezeu.

Cam așa: „Dumnezeu? Ce dracu'?”

Am scăpat de Ochi, ca să-l pot omorî pe Soldatul Crucifix. Am scăpat de Amușitor pentru ca piciorul să mi se poată infecta până în punctul în care să simt cum la fiecare pas calc pe autostrada ladului. M-am ținut bine, cu toate astea, până când a venit viscolul, două zile de viscol, și m-a blocat sub

troianul ăsta, până la mijloc, ca să pot să mor liniștită de hipotermie, sub cerul albastru, glorios.

Mulțumesc, Doamne.

„Cruțat, salvat, păstrat”, spune ursul, „Îți mulțumesc, Doamne!”

De fapt, nu contează, îmi spun. Cășunasem pe tata pentru că se topise tot după Ceilalți și pentru că a întors lucrurile în așa fel încât totul să pară mai puțin sumbru, dar de fapt nici eu n-am fost cu mult mai brează decât el. Și pentru mine a fost la fel de greu de înghițit gândul că mă băgasem în pat ca ființă umană și mă trezisem gândac. Să fii un gândac dezgustător, purtător de boli, cu un creier de mărimea unei gămălii de ac nu e ceva cu care să te împaci ușor.

Îți ia timp să te obișnuiești cu ideea.

Și ursul zice:

„Știi că un gândac poate să trăiască fără cap până la o săptămână?”

„Da, am învățat la biologie. Deci ce vrei să-mi spui e că stau un pic mai prost decât un gândac. Mulțam. O să mă gândesc cam ce fel de dăunător purtător de boli sunt.”

În momentul ăla mă prind. Poate de-asta m-a lăsat Amuțitorul în viață, pe autostradă: dați cu spray pe gândac și cărați-vă. Chiar vreți să fiți prin preajmă când se zbate răsturnat pe spate și foarfecă aerul cu cele șase picioare fusi-forme?

Rămâi sub Buick, fugi, înfruntă – ce mai conta? Rămâi, fugi, înfruntă, tot aia; răul fusese făcut. Picioarul nu avea să mi se vindece de la sine. Prima împușcătură fusese o condamnare la moarte, așa că de ce să fi risipit mai multe gloanțe?

Am ieșit din viscol și m-am instalat pe bancheta din spate a unui Explorer. Am dat scaunul la o parte și mi-am făcut un adăpost confortabil din metal din care să privesc cum se albește lumea. Nu am reușit să deschid geamurile electrice ca să las aerul proaspăt să intre, așa că SUV-ul s-a umplut repede de miros de sânge și de damful rănii care supura.

În primele zece ore am consumat toate analgezicele pe care le aveam.

Până la sfârșitul primei zile în SUV terminasem toate proviziile.

Când mi se făcea sete deschideam trapa și luam câțiva pumni de zăpadă. Lăsam trapa deschisă ca să intre niște aer

proaspăt – până când începeau să-mi clănțane dinții și respirația să mi se transforme în fărâme de gheață, chiar în fața ochilor.

Pe la amiază, în Ziua a Doua, zăpada era deja de un metru și micul meu adăpost de metal a început să aducă mai mult a sarcofag decât a refugiu. Zilele erau doar cu doi wați mai luminoase decât nopțile, iar nopțile erau pur și simplu o negare a luminii – nu întuneric, ci o lipsă absolută de lumină. Iată, mi-am zis, așa văd cei morți lumea.

Am încetat să mă întreb de ce m-a lăsat Amușitorul în viață. Nu m-a mai îngrijorat senzația foarte bizară că am două inimi: una în piept și una mai mică, o mini-inimă, în genunchi. Nu mi-a mai păsat dacă ninsoarea avea să se oprească înainte să mi se oprească mie inimile.

Dormeam, dar nu dormeam propriu-zis. Pluteam într-o zonă intermediară, strângându-l pe Urs la piept, pe Urs care ținea ochii deschiși așa cum eu nu eram în stare. Pe Urs, care a respectat promisiunea lui Sammy, fiind acolo cu mine, în zona intermediară.

Hmm... promisiunile, Cassie...

Probabil că mi-am cerut iertare de mii de ori de la Sammy în acele două zile sub zăpadă. Îmi pare rău, Sams. Am zis „orice-ar fi”, dar chestia pe care ești prea mic ca s-o înțelegi e că sunt mai multe feluri de căcaturi. Sunt căcaturile pe care știi că le știi; căcaturile pe care nu le știi și pe care știi că nu le știi; și căcaturile pe care doar crezi că le știi, dar de care, de fapt, habar n-ai. Să faci o promisiune în mijlocul unei operațiuni extraterestre sub acoperire intră în ultima categorie. Atât... de rău îmi pare.

Atât de rău.

O zi mai târziu, îngropată până la brâu în zăpadă, iat-o pe Cassie, fecioara de gheață, cu o băscuță șic de zăpadă pe cap, cu părul înghețat și cu genele pline de chiciură, febrilă și parcă plutind, murind centimetru cu centimetru, dar cel puțin murind pe propriile picioare în timp ce încearcă să-și țină o promisiune pentru care nu exista nicio șansă s-o poată respecta.

Îmi pare atât de rău, Sams. Atât de rău.

Gata cu prostiile.

Nu vin.

Locul ăsta nu are cum să fie Raiul. N-are vibrația potrivită, înaintează printr-o ceață densă de pustietate albă, lipsită de viață. Spațiu mort. Niciun sunet. Nici măcar sunetul propriei respirații. De fapt, nici măcar nu-mi dau seama dacă respir. Asta e prima chestie de verificat de pe lista despre „cum știu că încă sunt în viață”.

Știu că e cineva cu mine aici. Nu îl văd și nici nu-l aud, nu-i percep conturul și nici mirosul, dar știu că e aici. Nu știu de unde știu că e un el, dar știu asta, iar el mă urmărește. Stă nemișcat în timp ce eu înaintează prin ceața densă, dar cumva rămâne întotdeauna la aceeași distanță de mine. Nu mă sperie faptul că e aici, observându-mă. Nici nu pot să spun că mă alină. E un simplu fapt, un alt fapt, cum e ceața. Avem ceața, pe mine, care nu respir, și persoana de lângă mine, mereu în preajmă, privindu-mă mereu.

Dar nu văd pe nimeni lângă mine când dispăre ceața și mă trezesc într-un pat cu baldachin, sub trei cuverturi care miros vag a cedru. Pustietatea albă se risipește treptat și locul îi e luat de strălucirea caldă a lămpii cu kerosen de pe măsua de lângă pat. Dacă îmi ridic un pic capul, văd un balansoar, o oglindă mare, pe suport, și ușile cu șipci ale unui dulap. Un tub de plastic e legat la un capăt de brațul meu, iar la celălalt de o pungă plină cu un lichid limpede, atârnată de un cârlig metalic.

Durează un pic până deslușesc ce e în jur, până realizez că de la mijloc în jos sunt amortită și faptul ultra-mega derutant că nu sunt moartă.

Mă întind și degetele mele dau de bandaje groase înfășurate în jurul genunchiului. Aș mai vrea să-mi ating gamba și degetele de la picioare pentru că nu simt nimic și sunt cumva îngrijorată la gândul că nu mai există nicio gambă și nici degete și nimic altceva mai jos de acel ghemotoc de bandaje. Dar nu pot să mă întind atât de mult fără să mă ridic în capul oaselor, iar să mă ridic în capul oaselor nu e o opțiune. Pare că singurele membre funcționale sunt mâinile. Le folosesc ca să arunc la o parte cuverturile, dezvelindu-mi partea de sus a trupului în aerul rece. Port o cămașă de noapte de bumbac cu imprimeu floral. Ce-o fi cu cămașa asta de bumbac? Sub

care, evident, nu am nimic. Ceea ce înseamnă că, la un moment dat, între stadiul în care mi-au fost scoase hainele și cel în care mi s-a pus cămașa, am fost complet goală, ceea ce înseamnă că am fost complet goală.

Așadar, faptul ultra-mega-derutant numărul doi.

Îmi întorc capul spre stânga: dulap, masă, lampă. Spre dreapta: fereastră, scaun, masă. Și uite-l și pe Urs, tolănit cu capul pe pernă, lângă mine, fixând meditativ tavanul, fără nicio grijă pe lumea asta.

„Unde dracu’ suntem, Urs?”

Podeaua trosnește ca și cum la etajul inferior cineva ar fi trântit o ușă. Clamp, clamp, clămpănit de bocanci grei pe lemnul gol. Tăcerea. O tăcere foarte apăsătoare, dacă nu pui la socoteală inima mea bubuind în coaste, ceea ce probabil ar trebui să faci pentru că se aude la fel de tare ca una dintre bombele sonice de care vorbea Crisco.

Bum-bum-bum, mai puternic cu fiecare bum.

Cineva urcă scările.

Încerc să mă ridic în capul oaselor. Nu e o idee bună. Mă deplasez cam zece centimetri de unde eram pe pernă și cam asta e. Unde mi-e arma? Unde e Lugerul meu? Chiar în momentul ăsta cineva e în spatele ușii, iar eu nu pot să mă mișc și chiar dacă aș putea, tot ce am e jucăria asta tristă. Ce pot să fac cu ea? Să-l strâng pe individ în brațe până îl omor?

Când nu ai opțiuni, cea mai bună opțiune e să nu faci nimic. Să faci pe mortul. Văd printre gene cum se deschide ușa. Văd o cămașă ecosez, pe fond roșu, o curea lată, maro, blugi. Mâini mari, puternice cu unghii foarte drăguț conturate. Îmi țin frumos respirația cât timp el stă lângă mine, lângă bara de metal, verificând perfuzia, presupun. Apoi se întoarce și uite și fundul, apoi se întoarce din nou, iar fața lui coboară intrând în câmpul meu vizual când se așază în balansoar, lângă oglindă. Respiră, Cassie, respiră. Are o față de om cumsecade, nu e fața cuiva care ar vrea să-ți facă vreun rău. Dacă ar fi vrut să-ți facă rău nu te-ar fi adus aici și nu ar fi înfipt în tine un ac de perfuzii ca să te mențină hidratată, plus cearșafurile care se simt frumos pe piele și sunt curate, și ce dacă te-a dezbrăcat și ți-a pus o cămașă de noapte, ce te așteptai să faci? Hainele tale erau murdare, ca și tine, doar că acum

nu mai ești, iar pielea îți miroase un pic a liliac, ceea ce înseamnă, Cristoase, că ți-a făcut baie.

Încerc să-mi mențin respirația regulată și nu-mi iese prea bine.

Apoi posesorul feței de om cumsecade zice:

— Știi că ești trează.

Și pentru că nu răspund nimic, continuă:

— Și mai știi că te uiți la mine, Cassie.

— De unde știi cum mă cheamă? cârâi.

Îmi simt gâtul de parcă ar fi tapetat cu șmirghel. Deschid ochii. Acum îl văd dar. Nu m-am înșelat în legătură cu fața. E de om cumsecade, are o alură clară, à la Clark Kent. Cam optsprezece, nouăsprezece ani, așa zice, cu umeri lați, brațe frumoase și mâinile alea cu cuticule perfect îngrijite. Ei bine, îmi spun, ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut să te salveze un pervers de vreo cincizeci de ani, care conduce un gipan monstruos și o păstrează pe maică-sa moartă în pod.

— Din permisul de conducere, îmi spune.

Nu se ridică. Rămâne pe scaun cu coatele pe genunchi și cu capul aplecat, chestie care mi se pare, culmea, mai mult un semn de timiditate decât unul de amenințare. Mă uit la mâinile lui care se bălângănesc și îmi imaginez cum mi-ar freca corpul cu o cârpă udă, caldă, corpul meu complet gol.

— Eu sunt Evan, zice apoi. Evan Walker.

— Salut, îi răspund.

Râde ușor, de parcă așa fi spus ceva amuzant.

— Salut, răspunde.

— Unde dracu' sunt, Evan Walker?

— În dormitorul surorii mele.

Are o privire adâncă, ochii căprui ca de ciocolată – așa-i e și părul – și un pic îndurerăți și întrebători, ca ai unui cățeluș.

— E cumva...?

Dă din cap. Își freacă mâinile încet.

— Toată familia. Tu?

— Toată lumea în afară de frățiorul meu. Țsta e, hm, ursul lui, nu al meu.

Zâmbește. E un zâmbet de om bun, ca și fața lui.

— E un urs foarte simpatic.

— A arătat mai bine cândva.

— Ca majoritatea lucrurilor.

Presupun că vorbește despre lume în general și nu despre corpul meu.

— Cum m-ai găsit? Îl întreb.

Se uită în altă parte. Apoi iarăși la mine. Ochi ciocolatii, privire pierdută, de cățeluș.

— Păsările.

— Ce păsări?

— Uliii. Când îi văd zburând în cercuri verific de fiecare dată. Știi și tu. În caz că...

— Sigur. Da.

Nu voiam să dezvolt mai departe.

— Așa că m-ai adus acasă la tine, mi-ai pus o perfuzie – chiar, de unde ai făcut rost de o perfuzie? Apoi mi-ai dat jos toate... apoi m-ai curățat...

— Sincer nu credeam că mai ești vie, apoi nu am crezut că ai să trăiești.

Își freacă mâinile, îi e frig? E tensionat? Mie mi-e frig și sunt și tensionată.

— Perfuzia asta era deja aici. A fost de folos în timpul molumiei. N-ar trebui să spun asta, presupun, dar în fiecare zi, când mă întorceam acasă, mă așteptam să te găsesc moartă. Erai într-o stare foarte gravă.

Bagă mâna în buzunarul cămășii, moment în care, dintr-un motiv sau altul, tresar, chestie pe care o remarcă, după care zâmbeste încurajator. Scoate o bucată de metal contorsionat de mărimea unui degetar.

— Dacă te lovea oriunde în altă parte, ai fi fost moartă. Rotește glonțul între degetul mare și arătător.

— De unde a venit?

Îmi dau ochii peste cap. Nu mă pot abține. Dar omit interjecția sarcastică:

— Dintr-o armă.

Dă din cap. Crede că n-am înțeles întrebarea. Se pare că sarcasmul nu funcționează în cazul lui. Dacă așa stau lucrurile, am încurcat-o: e modul meu obișnuit de comunicare.

— Arma cui?

— Nu știu. A Celorlalți. O trupă de-a lor, pretinzând că sunt soldați, l-au terminat pe tata și pe toți cei din tabăra noastră de refugiați. Am fost singura care a reușit să scape vie de acolo. Bine, în afară de Sammy și de restul copiilor.

Se uită la mine de parcă aş fi complet dusă.

— Ce s-a întâmplat cu copiii?

— I-au luat. Cu autobuzele şcolare.

— Autobuze şcolare?

Clatină din cap. Extraterestri în autobuze şcolare? Arată ca şi cum ar fi pe punctul de-a zâmbi. Probabil că m-am uitat un pic prea lung la buzele lui, pentru că şi le freacă, brusc conştient, cu dosul palmei.

— Unde i-au dus?

— Nu ştiu. Au zis că la Wright-Patterson, dar...

— Wright-Patterson, baza aeriană? Am auzit că a fost abandonată.

— Păi nu cred că trebuie să crezi tot ce-ţi spun. Ei sunt duşmanii.

Înghit în sec. Îmi simt gâtul ca pe un pergament uscat. Evan Walker probabil că e unul dintre oamenii ăia care observă totul, pentru că mă întreabă:

— Vrei ceva de băut?

— Nu mi-e sete, mint.

Bine, de ce am minţit în legătură cu aşa ceva? Să-i arăt cât sunt de rezistentă? Sau să-l ţin în scaunul acela, pentru că e singura persoană cu care am stat de vorbă în ultimele săptămâni, asta dacă nu puneţi la socoteală şi ursul, ceea ce nu ar trebui să faceţi.

— De ce au luat copiii?

Ochii lui sunt acum mari şi rotunzi, ca ai lui Urs. E greu să alegi cea mai frumoasă trăsătură. Ochii ăia blânzi, ciocolatii sau maxilarul bine definit? Poate că părul des, felul în care îi cade pe frunte când se apleacă spre mine.

— Nu cunosc adevăratul motiv, dar presupun că e unul foarte bun pentru ei şi foarte grav pentru noi.

— Crezi că...

Nu poate să termine întrebarea. Sau nu vrea, ca să mă scutească de presiunea de a da un răspuns. Se uită la ursul lui Sam, rezemat de pernă, lângă mine.

— Ce? Că frăţiorul meu e mort? Nu, cred că trăieşte, în special pentru că nu are nicio logică faptul că au luat toţi copiii, omorându-i pe toţi ceilalţi. Au ras toată tabăra cu un soi de bombă verde.

— Stai așa, zice, ridicând o mână, palma aia mare. O bombă verde?

— Nu inventez.

— Bine, dar de ce verde?

— Pentru că verdele e culoarea banilor, a ierbii, a frunzelor de stejar și a bombelor extraterestre. De unde dracu' să știu eu de ce era verde?

Râde. E un răs potolit, de parcă ar încerca să se abțină. Când zâmbește, partea dreaptă a gurii i se ridică un pic mai sus decât cea stângă. După care mă trezesc spunându-mi: „Cassie, de ce dracu' te holbezi la gura lui?”

Într-un fel, faptul că am fost salvată de un tip care arată bine, cu un zâmbet pieziș și cu mâini mari, puternice, este cel mai destabilizator lucru care mi s-a întâmplat de când au venit Ceilalți.

Gândul la ce s-a întâmplat în tabără mă neliniștește, așa că mă hotărâsc să schimb subiectul. Mă uit la cuvertura cu care sunt acoperită. Pare făcută manual. Imaginea unei bătrâne cosând la ea m-a străfulgerat și, din cine știe ce motiv, îmi vine brusc să plâng.

— De cât timp sunt aici? Întreb cu jumătate de glas.

— Mâine se face o săptămână.

— A trebuit să-mi tai...

Nu știu cum să formulez întrebarea. Din fericire, nu trebuie s-o fac.

— Să-l amputez? Nu, glonțul a trecut pe lângă genunchi, deci cred că vei putea să mergi, deși anumiți nervi s-ar putea să fie afectați.

— Aha, am zis.

Încep să mă obișnuiesc cu senzația.

34

Mă lasă puțin singură și revine cu o supă limpede, nu de pui sau vită, dar totuși dintr-un fel de carne, probabil de căprioară, și când apuc marginile cuverturii, mă ajută să mă ridic în capul oaselor, ca să pot sorbi, ținând cana cu ambele mâini. Mă fixează cu privirea, nu cu genul de privire de obsedat, ci în felul în care te uiți la cineva bolnav, simțindu-te și tu un pic rău și neștiind cum să ameliorezi situația. Sau

poate, mă gândesc, e privirea unui obsedat și expresia preocupată e doar o stratagemă. Perverșii sunt perverși doar dacă nu ți se par atrăgători? I-am spus lui Crisco că era bolnav la cap pentru că a încercat să-mi ofere bijuteriile luate de la un cadavru, și el mi-a răspuns că nu aș fi reacționat la fel dacă ar fi fost la fel de sexi ca Ben Parish.

Amintirea lui Crisco îmi taie pofta de mâncare. Evan mă vede cum mă uit la ceașca pe care o țin în poală așa că mi-o ia cu delicatețe din mâini și o pune pe masă.

— Puteam s-o fac și singură, îi spun, mai apăsător decât voiam de fapt.

— Povestește-mi despre soldații ăștia, îmi zice. De unde știi că nu erau... oameni?

I-am povestit cum au apărut după episodul cu dronele, despre felul în care au încărcat toți copiii, după care i-au strâns pe toți ceilalți în barăci și i-au exterminat. Dar factorul decisiv a fost Ochiul. Clar extraterestru.

— Sunt oameni, hotărăște după ce termin de povestit. Probabil că lucrează cu vizitatorii.

— Doamne, te rog să nu le zici așa.

Uram apelativul ăla. Îl foloseau crainicii înainte de Primul Val – toată lumea de pe YouTube, toată lumea din Twitterverse, chiar și președintele la conferințele de presă.

— Cum să le zic? mă întrebă zâmbind.

Cred că ar fi în stare să le zică și napi dacă așa aș vrea eu.

— Eu și tata le spuneam Ceilalți, adică diferiți de noi, oamenii.

— La asta mă refeream, spune dând din cap cu seriozitate. Șansele ca ei să arate exact ca noi sunt astronomic de slabe.

Vorbește exact ca tata atunci când se pierdea în vreo tiradă speculativă și brusc treaba asta mă enervează, nu știu prea bine de ce.

— E groaznic, nu? Un război pe două fronturi. Noi împotriva lor sau noi-împotriva-lor-împreună-cu-noi.

Dă din cap cu tristețe.

— N-ar fi prima dată când oamenii schimbă alianțele când devine evident cine va câștiga.

— Așadar trădătorii scot copiii din tabără pentru că vor să dea o mână de ajutor la exterminarea rasei umane, dar trag linie la toți cei care au mai puțin de 18 ani?

Ridică din umeri.

— Tu ce crezi?

— Cred că am dat de dracu' dacă indivizii cu arme decid să-i ajute pe băieții răi.

— S-ar putea să mă înșel, spune el, dar nu pare să creadă ce zice. Poate că sunt vizi... Ceilalți, habar n-am, deghizați în oameni, sau poate chiar vreun fel de clone...

Dau din cap. Am mai auzit asta înainte, în cursul episoadelor prelungite în care tata medita la felul în care Ceilalți ar putea să arate.

Întrebarea nu e „de ce să nu poată?”, ci „de ce să nu vrea?” Noi știm de existența lor de cinci săptămâni. Ei știu despre noi probabil de ani și ani. De sute sau poate de mii de ani. Suficient de mult timp pentru a extrage ADN și a „crește” câte copii aveau nevoie. De fapt, e posibil să fi fost nevoie să deplaseze pe terenul de război copii de-ale noastre. Planeta noastră s-ar putea să fie nepotrivită pentru corpurile lor din mii de motive. Vă amintiți *Războiul lumilor*?

Probabil că asta e sursa iritării pe care o simt. Evan se comportă ca Oliver Sullivan. Și treaba asta mă face să îl văd din nou pe Oliver Sullivan murind în praf, în fața mea, când tot ce vreau e să mă uit în altă parte.

— Sau poate că sunt ca cyborgii, Terminatori, zic, glumind doar pe jumătate. Am văzut unul mort, soldatul pe care l-am împușcat de aproape lângă groapa de cenușă. Nu i-am verificat pulsul, dar sigur părea mort și sângele arăta destul de real.

Amintirea taberei și a tot ce s-a întâmplat mă îngrozește de fiecare dată, așa că încep să simt groaza.

— Nu putem rămâne aici, zic alarmată.

Se uită la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Ce vrei să spui?

— O să ne găsească.

Pun mâna pe lampa cu kerosen, desfac manșonul de sticlă și suflu cu putere în flacăra care dansează. O ațâț înspre mine, dar rămâne aprinsă. Îmi smulge sticla din mână și o înșurubează la loc, pe baza lămpii.

— Afară sunt 2° și suntem la zeci de kilometri de orice alt adăpost. Dacă dai foc la casă, ne facem pâine prăjită.

Pâine prăjită? O fi vreo încercare de glumă, dar nu zâmbește.

— În plus, nu ești suficient de întremată ca să poți călători. Nu în următoarele trei, patru săptămâni, cel puțin.

Trei sau patru săptămâni? Cu cine crede că glumește varianta adolescentină a lui Brown, tipul de pe rolele de hârtie de bucătărie? Nici trei zile nu rezistăm cu lumina în geam și cu fumul ieșind rotocoale din coș.

Vede că nu e de glumă cu starea mea din ce în ce mai alarmată.

— Bine, zice oftând.

Stinge lampa și camera se cufundă în întuneric. Nu-l văd, nu văd nimic. Dar îi simt mirosul, un amestec de fum de lemn și ceva ce aduce cu pudra de bebeluși și, după câteva minute, îi simt corpul despicând aerul la câțiva centimetri de mine.

— La zeci de kilometri de cel mai apropiat adăpost? Unde dracu' stai, Evan?

— La ferma familiei mele, cam la 100 de kilometri de Cincinnati.

— Cât de departe de Wright-Patterson?

— Nu știu, între 115 și 130 de kilometri. De ce?

— Ți-am spus, l-au luat pe frățiorul meu.

— Ai zis că acolo au spus că-l duc.

Vocile noastre, înfășurate una în jurul celeilalte, se încolăcesc și se desprind în întunericul ca de catran.

— Păi trebuie să încep de undeva, zic.

— Și dacă nu e acolo?

— Atunci o să merg în altă parte. Am făcut o promisiune. Ursul ăsta nenorocit n-o să mă ierte dacă n-o respect

Îi adulmec respirația. Ciocolată. Ciocolată! Începe să-mi lase gura apă. Simt cum îmi pulsează glandele salivare. N-am mai mâncat hrană solidă de săptămâni și el ce-mi aduce? Niște ciorbă uleioasă făcută din cine știe ce carne. O ascundea de mine, țărânoiul ăsta.

— Îți dai seama că sunt mai mulți decât tine, nu?

— Și ce sugerezi?

Nu răspunde, așa că îl întreb:

— Crezi în Dumnezeu, Evan?

— Sigur că da.

— Eu nu. De fapt nu știu. Am crezut înainte să vină Ceilalți. Sau cel puțin așa credeam, când mă gândeam la asta. Apoi au venit ei și...

A trebuit să mă opresc o secundă să mă adun.

— Poate că există vreun Dumnezeu. Sammy crede că există. Dar el crede și că există Moș Crăciun. Cu toate astea, în fiecare seară și-a spus rugăciunea împreună cu mine, și nu aveam nimic în comun cu treaba asta. Era vorba despre Sammy și despre ce credea el și dacă l-ai fi văzut luându-l pe soldatul ăla fals de mână și urmându-l în autobuz...

Îmi pierd controlul, dar nu-mi pasă prea tare. E întotdeauna mai ușor să plângi pe întuneric. Brusc, mâna mea rece e acoperită de mâna mai caldă a lui Evan și palma lui e la fel de fină și de moale cum e fața de pernă de sub obrazul meu.

— Mă termină, suspin. Felul în care a avut încredere în ei. Ca în vremurile când încă aveam încredere, înainte să vină ei și să spulbere dracului toată lumea. Aveam încredere că după noapte vine zi. Aveam încredere că dacă voiam un nenorocit de Frappuccino de căpșuni, tot ce aveam de făcut era să ne aruncăm fundurile în mașină, să ne așezăm la volan și să mergem să cumpărăm nenorocitul de Frappuccino de căpșuni. Aveam încredere că...

Cealaltă palmă a lui îmi găsește obrazul și îmi șterge lacrimile cu degetul mare. Aroma de ciocolată mă învăluie când se apleacă peste mine și îmi șoptește:

— Nu, Cassie, nu, nu, nu.

Îmi arunc brațul în jurul gâtului său și îmi lipesc apăsător obrazul meu ud de obrazul lui uscat. Tremur ca un epileptic și pentru prima dată simt greutatea cuverturilor peste vârfurile degetelor de la picioare, pentru că întunericul orbitor îți ascute celelalte simțuri.

Sunt ca o tocăniță de gânduri și sentimente disperate care dau în clocot. Mi-e teamă că-mi miroase părul. Vreau niște ciocolată. Tipul care mă ține în brațe – mă rog, eu îl țin pe el – m-a văzut în goliciunea mea glorioasă. Ce-o fi crezut despre corpul meu? Ce cred eu despre corpul meu? Lui Dumnezeu îi pasă de-adevăratelea de promisiuni? Mie îmi pasă de-adevăratelea de Dumnezeu? Miracol este atunci când Marea Roșie se despică în două sau mai degrabă când

Evan Walker m-a găsit blocată într-un morman de gheață într-o sălbăticie cufundată în alb?

— Cassie, va fi bine, îmi șoptește în ureche, cu miros de ciocolată.

Când mă trezesc a doua zi, pe masa de lângă mine e o bomboană de ciocolată Hershey's Kiss.

35

El pleacă în fiecare noapte de la vechea fermă să patruleze prin împrejurimi și să vâneze. Îmi spune că are hrană rece variată și alimente uscate, că mama lui pune conserve și murături cu sfințenie, dar că lui îi place carnea proaspătă. Așa că mă părăsește ca să găsească vreo arătare comestibilă pe care s-o omoare și în a patra zi intră în cameră cu un hamburger adevărat pe o chiflă fierbinte, făcută în casă și cu cartofi rumeniți alături. E prima mâncare adevărată de când am fugit din Tabăra Gropii cu Cenușă, în același timp e un nenorocit de hamburger, cum n-am mai gustat de la Sosire și pentru care, cred că deja am spus-o, eram gata să omor.

— De unde faci rost de pâine? întreb după ce mănânc vreo jumătate de burger, cu grăsimea prelingându-mi-se pe bărbie.

Nici pâine n-am mai mâncat de mult. E ușoară și pufoasă și un pic dulce. Ar putea să-mi dea nu știu câte replici sarcastice, din moment ce nu e decât un singur mod prin care a putut să facă rost de ea. Nu mă ia peste picior.

— Am făcut-o eu.

După ce mă hrănește, îmi schimbă pansamentul de la picior, îl întreb dacă să vreau să mă uit. Zice că nu, nu vreau în niciun caz să mă uit. Vreau să mă dau jos din pat, să fac o baie adevărată, să fiu o persoană adevărată.

Zice că e prea devreme, îi spun că vreau să mă spăl și să mă pieptăn. Prea devreme, insistă, îi spun că dacă nu vrea să mă ajute, o să-i sparg lampa cu kerosen în cap. Așa că pune un scaun de bucătărie în mijlocul căzii din mica baie cu tapet floral decojit de la capătul coridorului și mă transportă până acolo, mă lasă jos și se întoarce cu o albie mare, de metal, plină cu apă din care se ridică vălătuci de abur.

Albia trebuie să fie foarte grea. I se încordează bicepsii, se văd prin mâneci, zici că e Bruce Banner semi-hulkificat, și venele de pe gât îi devin vizibile. Apa are un miros discret de petale de trandafiri. Ca să ia apă, folosește o carafă de limonadă decorată cu sori care zâmbesc, iar eu îmi las capul pe spate. Începe să mă șamponeze, dar îi dau mâinile la o parte. Pot să mă ocup și singură de partea asta.

Apa îmi șiroiește din păr și face cămașa de bumbac să mi se lipească de piele. Evan își drege glasul, iar când își întoarce capul, părul des îi flutură peste sprânceana castanie și asta mă tulbură un pic, dar într-un mod plăcut. Îi cer pieptănul cu dinții cei mai mari pe care îl poate găsi, iar el cotrobăie în dulapul de sub chiuvetă în timp ce eu îl urmăresc cu coada ochiului, abia observând cum i se mișcă umerii puternici sub cămașa de flanel, sau blugii uzați cu buzunarele de la spate tocite, nebăgând absolut deloc în seamă rotunjimea fundului din blugii ăia, ignorând total faptul că lobii urechilor îmi ard ca focul sub apa caldută care îmi șiroiește din păr. După câteva eternități găsește un pieptăn, mă întreabă dacă am nevoie de ceva înainte să plece, iar eu mormăi că nu, când de fapt tot ce-mi doresc cu adevărat e să râd și să plâng în același timp.

Rămasă singură, mă forțez să mă concentrez asupra părului, care e o încâlceală oribilă. Noduri și călți și bucățele de frunze și fărâme de mizerie, în timp ce mă străduiesc să descâlcesc nodurile, apa se răcește, iar eu încep să tremur în cămașa de noapte udă. Mă opresc când aud un sunet slab dincolo de ușă.

— Ești acolo? întreb.

Baia micuță, placată cu gresie amplifică sunetul ca o cameră de rezonanță.

Pauză, după care vine un răspuns blajin:

— Da.

— De ce stai acolo?

— Aștept să te limpezesc.

— S-ar putea să dureze ceva, răspund.

— E-n regulă.

— De ce nu te duci să faci o plăcintă sau ceva de genul și să vii cam într-un sfert de oră?

Nu aud niciun răspuns, dar nu-l aud nici plecând.

— Mai ești acolo? Pardoseala din hol scârțâie.

— Da.

Renunț după încă zece minute de pieptănat și de tras. Evan se întoarce și se așază pe marginea căzii, îmi așez capul în palma lui cât timp mă clătește de clăbuci.

— Mă mir că te afli în locul ăsta, îmi spun.

— Aici locuiesc.

— Mă mir că ai rămas aici.

O grămadă de tineri s-au prezentat la cea mai apropiată secție de poliție, la National Guard, sau la vreo bază militară, după ce veștile despre cel de-al Doilea Val au început să se scurgă dinspre supraviețuitorii care s-au refugiat în interiorul țării. A fost cam ca după 9/11, doar că de zece ori mai intens.

— Eram opt, cu mama și cu tata, spune. Eu sunt cel mai mare. După ce ei au murit, am avut grijă de copii.

— Mai ușor, Evan, îmi spun când îmi golește în cap jumătate de carafa. Mă simt ca la tortura prin inundarea sinusurilor.

— Scuze.

Își apasă latul palmei pe fruntea mea, să facă un fel de barieră. Apa e delicios de caldă și mă gădilă într-un mod plăcut, închid ochii.

— Tu te-ai îmbolnăvit? Îl întreb.

— Da. Apoi m-am făcut bine.

Ia din nou apă cu carafa din albia de metal, iar eu îmi țin respirația anticipând gădilatul calduș.

— Sora mea cea mai mică, Val, a murit acum două luni. Camera în care stai tu a fost dormitorul ei. De atunci am tot încercat să-mi dau seama ce ar trebui să fac. Știu că nu pot rămâne aici la nesfârșit, dar am mers o dată de aici până la Cincinnati și probabil că nu trebuie să-ți explic de ce n-o să mă mai întorc niciodată acolo.

O mână toarnă în timp ce cealaltă îmi presează părul ud pe scalp să stoarcă apa. Cu fermitate, nu prea tare, exact cum trebuie. Ca și cum n-aș fi prima fată pe care o spală pe cap. O voce mică, isterică din capul meu începe să țipe: „Ce e în capul tău? Nici măcar nu-l cunoști pe tipul ăsta!”, dar aceeași voce continuă: „Minunate mâini; roagă-l să-ți facă și un masaj de scalp dacă tot s-a apucat”.

Asta în timp ce, dincolo de vocile din capul meu, glasul lui calm spune:

— Acum cred că nu are niciun rost să plec înainte să se mai încălzească. Probabil că o să mă duc la Wright-Patterson sau Kentucky. Fort Knox e la doar 225 de kilometri de aici.

— Fort Knox? Ce, ai de gând să jefuiești pe cineva?

— E un fort, știi, o zonă masiv fortificată. Un punct logic de adunare.

Îmi adună vârfulurile părului în pumn și le stoarce, iar picurii apei cad în cada cu picioare în formă de gheare.

— Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș duce în niciun loc considerat punctul logic de adunare, zic. Logic, alea or să fie primele puncte pe care or să le măture de pe hartă.

— Din ce mi-ai spus despre Amuțitori, nu e logic să te întâlnești cu alți oameni niciunde.

— Sau să stai pe loc mai mult de câteva zile. Rezumă-te la numere mici și mișcă-te.

— Până când?

— Nu e niciun „pană când”, îl apostrofez. E doar „în caz că nu vrei să”.

Îmi usucă părul cu un prosop alb, pufos. Pe capacul care acoperă vasul de toaletă e o cămașă de noapte curată. Mă uit în ochii ăia de culoarea ciocolatei și-i zic:

— Întoarce-te cu spatele.

Se întoarce. Mă întind pe lângă buzunarele tocite care se lipesc de fundul la care nu mă uit și înșfac cămașa de noapte.

— Dacă încerci să tragi cu ochiul în oglindă, o să-mi dau seama, îl avertizez pe tip, care deja mă văzuse dezbrăcată, dar atunci eram dezbrăcată și inconștientă, ceea ce nu e același lucru.

Aprobă, lăsă capul în jos și își mușcă buzele, ca și cum și-arfi reținut un zâmbet.

Mă strecor din cămașa udă, mi-o trag pe cea uscată peste cap și îi spun că poate să se întoarcă. Mă ridică din scaun și mă cară înapoi în patul surorii lui moarte, țin un braț peste umerii lui, iar brațul lui stă strâns, dar nu foarte strâns, în jurul taliei mele. Corpul lui se simte cu câteva grade mai cald decât al meu. Mă lasă pe saltea și trage cuverturile peste picioarele mele goale. Are obrajii foarte fini, părul aranjat cu grijă, iar cuticulele lui, așa cum am mai remarcat, sunt impecabile. Ceea ce înseamnă că îngrijirea e foarte sus pe lista lui

de priorități din epoca post-apocaliptică. De ce? Cine să-l vadă?

— Și cât timp a trecut de când ai văzut ultima oară pe cineva? Îl întreb, în afară de mine.

— Văd oameni zilnic, practic, răspunde. Ultima persoană pe care am văzut-o în viață, înainte de tine a fost Val. Înainte de ea a fost Lauren.

— Lauren?

— Prietena mea, îmi spune, privind în altă parte. A murit și ea.

Nu știi ce să spun. Așa că zic:

— Molima e oribilă.

— Nu a fost molima. Bine, era bolnavă, dar nu asta a omorât-o. Și-a luat singură viața, înainte ca boala s-o poată face.

Stă lângă pat într-un mod bizar. Nu vrea să plece, nu are niciun pretext să mai rămână.

— Nu am putut să nu observ cât de drăguț...

Nu, nu e un început bun.

— Presupun că e greu când ești singurul care să aibă grijă de...

Nu, nu...

— De cine să aibă grijă? Întreabă. De cineva când aproape toți ceilalți s-au dus?

— Nu vorbeam despre mine.

După care renunț la tentativa de a găsi o modalitate politicoasă în care s-o spun.

— Ești foarte mândru de felul în care arăți.

— Nu e mândrie.

— Nu te acuzam că ai fi încrezut.

— Înțeleg. Te întrebi care e rostul acum.

Ca să fiu sinceră, mă gândeam că eu aș fi motivul. Dar nu zic nimic.

— Nu îmi dau seama, zice. Dar e ceva ce pot controla, îmi ordonează ziua. Mă face să mă simt mai...

Ridică din umeri.

— Uman, presupun.

— Și ai nevoie de ajutor cu treaba asta? Să te simți mai uman?

Se uită la mine ciudat și îmi dă o chestie la care să mă gândesc mult timp după ce pleacă.

— Tu nu?

E plecat în majoritatea nopților. Ziua are grijă de mine nonstop, așa că nu-mi dau seama când mai reușește să doarmă. Din a doua săptămână încolo, simțeam c-o iau razna cocoțată în dormitorul mic de la etaj și într-o zi când temperatura a urcat puțin peste zero, m-a ajutat să mă îmbrac cu ceva de la Val, întorcându-și privirea atunci când trebuia, m-a cărat jos, m-a adus pe verandă și mi-a pus o pătură peste picioare. M-a lăsat acolo și s-a întors cu două câni mari, aburinde, de ciocolată fierbinte. Nu am mare lucru de spus despre privești. Pământ maroniu, lipsit de viață, vălurit, copaci fără frunze, cer gri, gol. Dar aerul rece se simțea plăcut pe obraji, iar ciocolata caldă avea temperatura perfectă.

Nu vorbim despre Ceilalți. Vorbim despre viețile noastre de dinainte de Ceilalți. Ar fi trebuit să studieze ingineria la Kent State, după liceu. S-a oferit să rămână la fermă câțiva ani, dar tatăl lui a insistat să se ducă la colegiu. O știa pe Lauren din clasa a patra, au început să iasă împreună din clasa a zecea. Vorbiseră despre căsătorie. A observat că devenisem tăcută din momentul în care a început să vorbească despre Lauren. Cum spuneam, Evan e genul atent.

— Dar tu? m-a întrebat. Ai avut prieten?

— Nu. Ei, ceva de genul, îl chema Ben Parish. S-ar putea spune că avea o chestie pentru mine. Am ieșit de câteva ori. Știi, când se nimerea.

Mă întreb ce m-a făcut să-l mint. Habar n-are cine e Ben Parish. Cam la fel cum nici Ben Parish habar nu avea cine sunt eu. Am amestecat cu lingurița în ce mai rămăsese din ciocolata caldă și i-am ocolit privirea.

A doua zi dimineața a apărut lângă patul meu cu o cârjă cioplită dintr-o singură bucată de lemn. Lucea de bine ce era șlefuită, nici n-o simțeam de ușoară ce era, avea înălțimea perfectă. M-am uitat la cârjă și l-am pus să numească trei lucruri la care nu se pricepe.

— Nu știu să mă dau cu rolele, să cânt și să vorbesc cu fetele.

— Ai omis „urmărirea”, îi spun, în timp ce el mă ajută să cobor din pat. Îmi dau seama de fiecare dată când te furișezi prin vreun cotlon.

— Mi-ai cerut să numesc doar de trei lucruri.

Nu o să mint: refacerea mea mergea ca dracu'. De fiecare dată când îmi lăsam greutatea pe picior, un puseu de durere îmi urca înspre partea stângă a corpului, genunchiul mi se umfla și singurele care mă împiedicau să nu cad grămadă la pământ erau brațele puternice ale lui Evan. Dar am tras din greu toată ziua și în toate zilele care au urmat. Eram hotărâtă să devin puternică. Mai puternică decât eram în momentul în care Amușitorul m-a doborât și m-a lăsat să mor. Mai puternică decât fusesem în micul meu ascunziș din pădure, încovrigată în sacul de dormit și plângându-mi de milă în timp ce Sammy suferea Dumnezeu știe de ce. Mai puternică decât fusesem în tabăra Gropii cu Cenușă, când umblam cu o creangă mare pe umăr, furioasă pe lume pentru că era așa cum era, în felul în care fusese întotdeauna: un loc periculos pe care zgomotul nostru uman o făcuse să pară mult mai sigură.

Trei ore de recuperare dimineața. Treizeci de minute pauză de prânz. Apoi încă trei ore de recuperare după-amiaza.

Munceam să-mi refac mușchii până când îmi simțeam cum se tolesc într-o masă transpirată, gelatinoasă. Și încă nu terminasem munca pe ziua respectivă. L-am întrebat pe Evan ce s-a întâmplat cu Lugerul meu. Trebuia să-mi depășesc frica de arme. Iar precizia mea era vai de capul ei. M-a învățat cum să țin arma, cum să țintesc. A aranjat cutii de vopsea goale, de 4 litri, pe stâlpii gardului, pe post de țintă și le-a înlocuit cu cutii mai mici, pe măsură ce mi se îmbunătățea tehnica. L-am rugat să mă ia cu el la vânătoare – trebuia să mă obișnuiesc să nimeresc o țintă care se mișca și respira – dar a refuzat. Sunt încă prea slăbită, încă nu sunt în stare nici să alerg și ce s-ar întâmpla dacă ne-ar vedea vreun Amușitor?

Facem plimbări când apune soarele. Prima dată n-am mers nici 800 de metri și piciorul mi-a cedat, iar Evan a trebuit să mă care înapoi acasă. Dar cu fiecare zi care trecea reușeam să fac câțiva metri mai mult decât în ziua precedentă. Șapte sute de metri au devenit un kilometru, un kilometru a devenit un kilometru jumătate. Din a doua săptămână făceam deja trei kilometri fără să mă opresc, încă nu pot să alerg, dar ritmul și energia mi s-au îmbunătățit serios.

Evan stă cu mine la cină și mai rămâne noaptea, câteva ore, apoi își pune pușca pe umăr și îmi spune că se va întoarce înainte de răsărit. De obicei dorm când se întoarce – și de obicei se întoarce mult după răsăritul soarelui.

— Unde te duci în fiecare noapte? îl întreb într-o zi.

— Mă duc să vânez.

Genul de bărbat care nu vorbește prea mult, acest Evan Walker.

— Cred că ești un vânător jalnic, îl tachinez. Foarte rar te întorci cu câte ceva.

— De fapt, sunt foarte bun, spune el pe un ton egal.

Chiar și când spune ceva care, scris pe hârtie, sună ca și cum s-ar lăuda, nu e așa. O spune firesc, de parcă ar vorbi despre vreme.

— Nu te lasă inima să ucizi, așa e?

— Mă lasă inima să fac ce trebuie să fac.

Și-a trecut degetele prin păr oftând.

— La început, tot ce conta era să rămânem în viață. Pe urmă am vrut să-mi protejiez frații și surorile de nebunia care înconjură totul după ce a izbucnit molima. Pe urmă am vrut să-mi protejiez teritoriul și resursele...

— Și acum? îl întreb abia șoptind.

A fost prima dată când l-am văzut cât de cât preocupat.

— Îmi calmează nervii, a recunoscut ridicând jenat din umeri, îmi dă ceva de făcut.

— La fel ca igiena personală.

— Și nu pot să dorm noaptea, a continuat.

Nu se uita la mine. De fapt, nu se uita la nimic.

— Am insomnii. Așa că după o vreme am renunțat să mai încerc să adorm noaptea și am început să dorm ziua. Sau am încercat. De fapt, dorm doar două sau trei ore pe zi.

— Probabil că ești foarte obosit.

În cele din urmă s-a uitat la mine și am văzut ceva trist și disperat în privirea lui.

— Asta e partea cea mai proastă, mi-a spus blând. Nu sunt. Nu sunt deloc obosit.

Încă mă nelinișteau plecările lui din timpul nopții, așa că odată am încercat să-l urmăresc. Proastă idee. L-am pierdut după zece minute, m-am temut că am să mă rătăcesc, m-am întors ca să pornesc spre casă și m-am pomenit nas în nas cu el.

Nu s-a supărat. Nu m-a acuzat că nu am încredere în el. A spus doar atât:

— Nu ar trebui să fii aici, Cassie, și m-a condus în casă.

Mai mult din grijă pentru sănătatea mea mintală decât pentru siguranța noastră (nu cred că înghițise toată povestea cu Amușitorul) a atârnat pături în geamurile salonului de jos ca să putem să aprindem focul și câteva lămpi, îl așteptam acolo să se întoarcă din incursiunile lui în întuneric, dormind pe canapeaua mare de piele sau citind unul dintre romanele roz ale mamei lui, în ediții jerpelite, de buzunar, cu tipi musculoși, pe jumătate dezbrăcați pe copertă și cu femei îmbrăcate în rochii de bal, gata să leșine. Pe la trei se întorcea și el acasă, mai punea niște lemne pe foc și stăteam de vorbă. Nu îi place să vorbească prea mult despre familia lui (când l-am întrebat despre gusturile mamei lui la cărți a ridicat din umeri și a zis că pur și simplu îi plăcea literatura). Schimbă direcția conversației către mine, când lucrurile devin prea personale. Vrea să vorbim mai ales despre Sammy, de exemplu despre cum plănuiesc să-mi țin promisiunea față de el. Din moment ce habar nu am cum o să reușesc, discuția nu se termină niciodată bine. Eu spun lucruri vagi, el mă presează să-i dau detalii concrete. Eu sunt defensivă, el insistent. În cele din urmă devin răutăcioasă și se retrage.

— Explică-mi din nou, îmi spune într-o noapte, după ce am ținut-o așa cam o oră. Nu știi precis cine sunt și ce sunt, dar știi că au o grămadă de artilerie grea și acces la armament extraterestru. Nu știi unde ți-au dus fratele, dar te duci acolo să-l salvezi. După ce ajungi acolo, nu știi cum ai de gând să-l salvezi, dar...

— Ce înseamnă asta? Ai de gând să mă ajuți sau să mă faci să mă simt ca o proastă?

Stăm pe covorul mare și pufos din fața șemineului, între arma lui și Lugerul meu. Își ridică mâinile mimând că se predă.

— Nu vreau decât să înțeleg.

— Încep de la Groapa de Cenușă, de acolo vreau să îi iau urma, spun, pentru a mia oară.

Cred că știi de ce mă tot întreabă același lucru, dar pare atât de greu de cap că nu poți ști sigur ce e în mintea lui. Sigur, ar putea să spună și el același lucru despre mine. Dacă

e vorba despre planuri, al meu e de fapt mai mult un scop general cu pretenții de plan.

— Și dacă nu găsești niciun indiciu să-i dai de urmă...

— Nu mă las până nu găsesc.

Dă din cap ca și cum ar vrea să-mi spună „Da, dau din cap, dar nu pentru că aș fi de acord sau pentru că aș crede că ce spui tu are sens. Dau din cap pentru că ești complet nebună și nu vreau să te năpustești asupra mea cu scheme kung-fu și cu cârja aia făcută de mine.”

Așa că am zis:

— Nu sunt nebună. Și tu ai face același lucru pentru Val.

Nu răspunde prompt la chestia asta. Își cuprinde picioarele cu brațele și își sprijină bărbia pe genunchi, uitându-se la foc.

— Crezi că-mi pierd vremea, îl învinovățesc, uitându-mă la profilul lui perfect. Crezi că Sammy e mort.

— De unde să știu eu dacă e mort sau nu, Cassie?

— Nu spun că știi sigur, spun că asta crezi.

— Contează ce cred eu?

— Nu. Taci din gură.

— N-am spus nimic. Tu ai zis că...

— Nu... spune... nimic.

— Nu spun.

— Tocmai ai spus.

— O să mă opresc.

— Ba n-o să te oprești. Zici c-o să te oprești, după care oții tot așa.

Dă să spună ceva, dar se oprește și își încleștează atât de tare dinții că-i aud scrâșnind.

— Mi-e foame, zic.

— O să-ți aduc ceva.

— Ți-am cerut eu să-mi aduci ceva?

Îmi vine să-l pocnesc fix peste gura aia perfect desenată. De ce vreau să-l lovesc? De ce sunt în halul ăsta de furioasă dintr-odată?

— Sunt perfect capabilă să mă servesc singură. Asta e problema, Evan. Nu am apărut aici ca să-ți dau un scop în viață, acum că viața ta s-a terminat. De asta trebuie să te ocupi singur.

— Vreau să te ajut, îmi spune și pentru prima dată văd furie adevărată în ochii ăia de cățeluș. De ce nu ar putea salvarea lui Sammy să fie și scopul meu?

Întrebarea lui mă urmărește în bucătărie. Plutește deasupra capului meu ca un nor în timp ce pun niște carne marinată de căprioară între două bucăți de lipie pe care Evan trebuie s-o fi copt în cuptorul de afară, ca un adevărat Vultur-Cercetaș ce este. Mă urmărește în timp ce mă întorc șontâcând înapoi în cameră și mă așez pe canapea fix cu fața către ceafa lui. Am așa un impuls să-i trag una direct între umerii ăia lați. Pe masă, lângă mine, e o carte cu titlul *Dorința disperată a dragostei*. Dacă ar fi fost să mă iau după copertă, i-aș fi pus titlul *Spectaculosul meu abdomen cu pătrățele*.

Asta e problema mea. Înainte de Sosire, tipi ca Evan Walker nu mi-au aruncat nicio privire, cu atât mai puțin să fi vânat pentru mine sau să mă fi spălat pe cap. Nu m-ar fi apucat de ceafă, cum fac modelele de pe copertele romanelor mamei lui, lipindu-și mușchii abdominali de mine, cu pectoralii gata să pleznească. Niciodată nu s-au uitat fix în ochii mei, ridicându-mi bărbia la câțiva centimetri de ai lor. Eram fata din fundal, o amică și atât, sau – mai rău, prietena unei simple amice. Genul de fată lângă care stai la ora de geometrie, dar nu-ți amintești cum o cheamă. Ar fi fost mai bine dacă m-ar fi găsit în zăpadă vreun colecționar de figurine din Star Wars, între două vârste.

— Care-i faza? vorbesc cu ceafa lui. Acum mă tratezi cu tăcere?

Văd cum i se scutură umerii. Știți chicotele alea înfundate, cu dat din cap cu tristețe. „Fetele! Ce prostuțe.”

— Probabil că ar fi trebuit să întreb, zice. N-ar fi trebuit să consider ca de la sine înțeleș.

— Ce anume?

S-a rotit ca să se întoarcă înspre mine. Eu pe canapea, el pe covor, uitându-se în sus, către mine.

— Că o să merg cu tine.

— Poftim? Nici măcar nu am discutat despre asta. Și de ce să vrei să vii cu mine, Evan? Din moment ce crezi că e mort?

— Pentru că nu vreau ca tu să mori, Cassie.

Asta pune capac.

Îi arunc în cap carnea de căprioară. Farfuria ricoșează și el se ridică și e în fața mea într-o secundă. Se apropie, aplecându-se către mine, mă înconjoară cu brațele și mă prinde ca într-o cușcă. Ochii îi lucesc de lacrimi.

— Nu ești singura căreia i s-a întâmplat așa ceva, zice cu dinții încleștați. Sora mea de doisprezece ani mi-a murit în brațe. S-a înecat cu propriul sânge. Și nu am putut să fac nimic. Mă face să vărs felul în care te porți ca și cum cel mai cumplit dezastru din istoria omenirii gravitează în jurul tău. Nu ești singura care a pierdut totul – și nici singura care crede că a găsit unicul lucru care face ca tot rahatul ăsta să aibă sens. Tu ai promisiunea făcută lui Sammy, iar eu te am pe tine.

Se oprește. A mers prea departe și o știe.

— Tu nu mă ai pe mine, Evan, îi răspund.

— Știi ce vreau să spun.

Se uită insistent la mine și mi-e foarte greu să mă abțin să nu mă întorc.

— Nu te pot împiedica să te duci. Bine, presupun că aș putea, dar nici nu pot să te las să te duci singură.

— De unul singur e mai bine. Știi asta. E motivul pentru care încă ești în viață.

Îl împung cu degetul în pieptul bombat. Se retrage și mă lupt cu instinctul de a mă întinde după el. O parte din mine nu vrea ca el să se retragă.

— Dar nu e și motivul pentru care ești tu în viață, sare el. N-ai rezista nici două minute fără mine.

Explodez. Nu pot să mă abțin. Era cel mai prost lucru care putea fi spus în cel mai prost moment cu putință.

— Du-te dracului! țip. N-am nevoie de tine. N-am nevoie de nimeni. Bine, cred că dacă aș avea nevoie de cineva care să mă spele pe cap, care să-mi înfășoare un bandaj când fac buba sau să-mi facă o prăjitură, tu ai fi ăla.

După două încercări, reușesc să mă ridic în picioare, începe partea aia a scandalului care se lasă cu ieșit furios din cameră și trântit ușa, timp în care tipul își pune mâinile în sân, pe pieptul lui bărbătesc și se bosumflă. Fac o pauză pe la jumătatea scării, spunându-mi că mă opresc să-mi trag respirația, nu să-l las să mă prindă din urmă. Oricum nu vine

după mine. Așa că mă chinui până termin de urcat scările și ajung în dormitorul meu.

Nu, nu în dormitorul meu, ci în al lui Val. Eu nu mai am un dormitor. Probabil că nici n-o să mai am unul vreodată.

Gata, dă-o dracu' de autocompătimire. Lumea nu se învârtește în jurul tău. Și mai dă-o dracu' și de vină. Nu ai fost tu cea care l-a făcut pe Sammy să se urce în autobuz.

Și dacă tot ai ajuns aici, la dracu' și cu suferința. Faptul că Evan plânge după surioara lui n-o s-o aducă înapoi.

„Eu te am pe tine.” Ei bine, Evan, adevărul e că nu contează dacă suntem doi sau două sute. Nu avem nicio șansă.

Nu în fața unor dușmani ca Ceilalți. Mă fortific pentru... pentru ce? Pentru ca atunci când o să cad, să cad în plină forță? Ce mai contează?

Îl azvârl pe Urs din pat, de unde e cocoțat, cu un mârâit furios.

— La ce dracu' te holbezi?

În spatele meu se aude ușa scârțâind din balamalele ruginite.

— Pleacă de-acolo, zic fără să mă întorc. Alt scârțâit. Apoi un clic, apoi liniște.

— Evan, ești în fata ușii? Pauză.

— Da.

— Nu ți se pare că te cam strecuri după oameni?

Dacă răspunde, nu-l aud. Mă cuprind cu brațele, îmi frec palmele pe brațe, sus-jos. Cămăruța e înghețată. Mă doare genunchiul ca dracu', dar mă mușc de buză și mă încăpățânez să rămân în picioare, cu spatele la ușă.

— Mai ești acolo? Întreb, când nu mai suport tăcerea.

— Dacă pleci fără mine, pur și simplu o să vin după tine. Nu poți să mă oprești, Cassie. Cum ai de gând să mă oprești?

Ridic din umeri neajutorată, luptându-mă cu lacrimile.

— Presupun că împușcându-te.

— Cum l-ai împușcat pe Soldatul Crucifix?

Cuvintele lui mă lovesc ca un glonț care-mi intră între umeri. Mă răsucesc și deschid ușa. Clipește, dar își păstrează poziția.

— De unde știi despre el? Sigur, e doar un mod prin care puteai să afli. Citindu-mi jurnalul.

— Nu credeam că o să supraviețuiești.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Cred că voiam să știu ce s-a întâmplat..

— Ai noroc că mi-am lăsat arma jos, altfel te împușcam pe loc. Știi că treaba asta, faptul că știu că mi-ai citit jurnalul, îmi dă fiori pe șira spinării? Cât ai citit din el?

Își pleacă privirea Pe obraji i se întinde un val de roșeață.

— L-ai citit pe tot, nu?

Mă simt complet jenată. Mă simt violată și rușinată. E de zece ori mai rău decât atunci când m-am trezit prima dată în patul lui Val și am conștientizat faptul că mă văzuse goală. Dar atunci era vorba doar de corpul meu. Acum era despre sufletul meu.

I-am dat un pumn în stomac. Nici nu s-a simțit. Parcă lovisem o dală de beton.

— Nu pot să cred, țiip la el. Ai stat acolo – pur și simplu ai stat acolo – în timp ce mințeam despre Ben Parish. Știai adevărul și ai stat acolo și m-ai lăsat să mint.

Își îndeasă mâinile în buzunare uitându-se în podea. Ca un băiețel prins c-a spart vaza antică a mamei.

— N-am crezut că e atât de important.

— N-ai crezut...?

Clatin din cap. Cine e individul ăsta? Dintr-odată mă apucă o criză îngrozitoare de nervi. Ceva e complet în neregulă aici. Poate că faptul că și-a pierdut întreaga familie și iubita sau logodnică, sau ce-o fi fost și că trăia singur de luni de zile, prefăcându-se că a nu face absolut nimic înseamnă a face totuși ceva. Poate că și-a făcut un cocon la ferma asta părăsită din Ohio ca să poată să trăiască cu tot rahatul pe care l-au vărsat Ceilalți peste noi sau poate că e doar un ciudat, că a fost un ciudat înainte de Sosire și că a rămas la fel de ciudat după – dar orice ar fi, ceva e clar defect în legătură cu acest Evan Walker. E prea calm, prea rațional, prea tare ca să fie pe bune, cum să zic, tare.

— De ce l-ai împușcat? mă întrebă în șoaptă. Pe soldatul din magazinul acela.

— Știi de ce, răspund.

Și sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Dă din cap.

— Din cauza lui Sammy.

Acum chiar sunt confuză.

— Nu a avut nimic de-a face cu Sammy.

Se uită la mine.

— Sammy l-a luat de mână pe soldat. Sammy s-a urcat în autobuz. Sammy a avut încredere. Și acum, chiar dacă te-am salvat, tu nu-ți permiți să ai încredere în mine.

Îmi apucă mâna. O strânge cu putere.

— Eu nu sunt Soldatul Crucifix, Cassie. Și nu sunt nici Vosch. Eu sunt la fel ca tine. Sunt speriat și furios și confuz și nu știu ce dracu' o să fac, dar știu că nu se poate să joci pe două planuri. Nu poți să spui cu o voce că ești om și cu alta că ești gândac. Nu crezi că ești un gândac. Dacă ai fi crezut asta, nu te-ai fi întors să dai piept cu lunetistul, pe autostradă.

— Dumnezeuule, șoptesc. Era doar o metaforă.

— Vrei să te compari cu o insectă, Cassie? Dacă ești o insectă, atunci ești o efemeridă. Ești aici pentru o zi și apoi gata. Asta nu are nimic de-a face cu Ceilalți. Mereu a fost așa. Suntem aici și pe urmă gata, nu mai suntem și nu e important pentru cât timp suntem aici, ci ce facem cu acel timp.

— Ce spui tu nu are absolut niciun sens, îți dai seama, nu?

Mă surprind aplecându-mă înspre el, cu toată înverșunarea scurgându-se din mine. Nu îmi dau seama dacă mă reține sau mă respinge.

— Ești o efemeridă, șoptește.

Apoi Evan Walker mă sărută.

Îmi ține palma apăsată pe pieptul lui, iar cealaltă palmă îi alunecă pe gâtul meu, o atingere moale, ca de pană, care îmi trimite fiori ce coboară dinspre șira spinării către picioare, pe care abia mă mai țin. Îi simt inima bubuind în palma mea și îi miros respirația, îi simt țepii nerași deasupra buzei de sus, un contrast ca de șmirghel cu moliciunea buzelor, iar Evan mă privește și eu îl privesc la rândul meu. Mă trag înapoi doar cât să pot să vorbesc.

— Nu mă săruta.

Mă ridică în brațe. Pare că plutesc în aer o veșnicie, ca atunci când eram fetița lui tati și tati făcea avionul cu mine, și simțeam că aș fi putut să zbor așa până la marginea galaxiei.

Mă lasă în pat. Îi spun, chiar înainte să mă sărute din nou:

— Dacă mă săruți din nou, o să-ți trag una în coaie. Mâinile lui sunt incredibil de fine, ca un nor care mă mângâie.

— Pur și simplu n-am să te las... Își caută cuvintele... să zbori departe de mine, Cassie Sullivan.

Suflă în lumânarea de lângă pat.

Acum îi simt sărutul mult mai intens, în întunericul camerei în care a murit sora lui. În liniștea acestei case în care a murit familia lui. În încremenirea unei lumi în care a murit viața, așa cum o știam înainte de Sosire, îmi gustă lacrimile înainte să le simt. Acolo unde ar fi curs lacrimi simt săruturile lui.

— Nu eu te-am salvat, îmi șoptește în timp ce buzele lui îmi gădilă genele. Tu m-ai salvat pe mine.

Repetă asta iar și iar, până când cădem doborâți de somn, lipiți unul de altul, vocea lui în urechea mea, lacrimile mele pe buzele lui.

— Tu m-ai salvat.

V. Alegerea grâului de neghină

37

Cassie, prin fereastra mânjită, făcându-se tot mai mică. Cassie, pe drum, ținându-l pe Urs.

Ridicându-i brațul, ca să poată să facă pa-pa cu mâna.

— Pa-pa, Sammy.

— Pa-pa, Urs.

Praful de pe drum ridicat de roțile mari și negre ale autobuzului, și Cassie făcându-se tot mai mică în vârtejul maroniu.

— Pa-pa, Cassie.

Cassie și Urs micșorându-se tot mai mult și sticla tare de sub degetele lui.

— Pa-pa, Cassie, pa-pa Urs.

Până când praful îi înghite și el rămâne singur în autobuzul aglomerat, fără Mami și fără Tati și fără Cassie, și poate că nu ar fi trebuit să-l lase pe Urs, pentru că Urs fusese lângă el încă din vremurile pe care nu și le poate aminti. Urs fusese acolo dintotdeauna. Dar și Mami fusese acolo dintotdeauna. Mami și Nan-Nan și Bunicul și restul familiei. Și copiii din clasa doamnei Neyman și doamna Neyman și familia Majewski și doamna aceea simpatică, vânzătoarea de la Kroger, care avea mereu acadele cu căpșuni sub tejghea. Și ei fuseseră dintotdeauna acolo, chiar de dinainte ca el să-și poată aminti, iar acum nu mai erau. Cei care fuseseră dintotdeauna acolo nu mai erau, iar Cassie îi spusese că nu avea să se mai întoarcă.

Niciodată.

Sticla își amintește după ce el își retrage palma. Sticla păstrează amintirea palmei. Nu ca o imagine, ci mai mult ca

o umbră încețoșată, cum e și fața mamei când încearcă să și-o aducă aminte.

În afară de fața lui Cassie și a lui Tati, toate celelalte fețe pe care le știa de când a început să înțeleagă ce sunt alea fețe încep să se șteargă treptat-treptat. Acum fiecare față e nouă, fiecare față îi aparține unui străin.

Un soldat înaintează spre el pe culoar. Și-a scos masca neagră. Are fața rotundă, nasul mic, cu câțiva pistrui. Nu pare mult mai mare decât Cassie. Împarte pungi cu jeleuri de fructe și cutii cu suc. Degete murdare scormonesc după ceva bun. Unii dintre copii nu au mai mâncat de câteva zile. Pentru alții, soldații sunt primii adulți pe care îi văd de când le-au murit părinții. Unii, cei mai tăcuți, au fost găsiți la marginea orașului, rătăcind printre cadavre înnegrite, pe jumătate carbonizate și se uită la tot și la toate de parcă n-ar mai văzut niciodată nimic asemănător.

Alții, ca Sammy, au fost salvați din tabere de refugiați sau din grupuri mici de supraviețuitori, și hainele lor nu sunt chiar la fel de jerpelite, fețele lor nu chiar la fel de slăbite, privirile nu chiar la fel de rătăcite ca ale celor tăcuți, găsiți în timp ce rătăceau printre grămezile de morți.

Soldatul ajunge la rândul din spate. Pe mânecă are o banderolă albă, cu o cruce roșie.

— Hei, vrei o gustare? îl întreabă soldatul.

Cutia cu suc și bunătățile gumate în formă de dinozauri. Sucul e rece. Rece. Nu a mai băut ceva rece de o veșnicie.

Soldatul se strecoară pe scaunul liber de lângă el și își întinde picioarele lungi pe culoar. Sammy înfige paiul de plastic în cutia cu suc și soarbe, în timp ce privirea i se fixează pe silueta unei fetițe ghemuite în scaunul de vizavi. Are pantalonii scurți zdrențuiți, tricoul roz murdar de cenușă, pantofii înnămoliiți. Zâmbește în somn. Un vis frumos.

— O cunoști? îl întreabă soldatul pe Sammy.

Sammy dă din cap că nu. Nu fusese în tabăra de refugiați cu el.

— De ce ai crucea asta mare, roșie?

— Sunt medic, ajut oamenii bolnavi.

— De ce ți-ai dat jos masca?

— Nu am nevoie de ea acum, răspunde medicul, își aruncă un pumn de jeleuri în gură.

— De ce nu?

— Molima e acolo.

Soldatul face un semn cu degetul mare către fereastra din spate, unde se ridicase praful și Cassie, cu Urs în brațe, se micșorase până nu mai rămăsese nimic din ea.

— Dar tati a spus că molima e peste tot. Soldatul clatină din cap.

— Nu și unde ne ducem noi, răspunde el.

— Unde ne ducem?

— În Tabăra de Refugiu.

Cu bârâitul motorului în fundal și vâjâitul vântului în gemuri, s-a auzit de parcă soldatul ar fi spus Tabăra Paradis[7].

— Unde? întrebă Sammy.

— O să-ți placă foarte mult, spune soldatul lovindu-și ușor genunchiul. Am aranjat totul pentru voi.

— Pentru mine?

— Pentru toată lumea.

Cassie pe drum, ajutându-l pe Urs să facă pa-pa.

— Atunci de ce nu i-ați luat pe toți?

— O să-i luăm.

— Când?

— Imediat ce voi o să fiți în siguranță.

Soldatul îi aruncă din nou o privire fetei. Se ridică, își scoate jacheta verde și o învelește ușor cu ea.

— Voi sunteți cei mai importanți, spune soldatul, iar fața lui de adolescent e hotărâtă și serioasă. Voi sunteți viitorul.

Drumul îngust și prăfuit se transformă într-unul mai larg, pavat, iar apoi autobuzul intră pe unul încă și mai larg. Motoarele sunt turate până scot un huruit gutural și propulsează autobuzul spre soare pe o autostradă curățată de epave și de mașini oprite. Au fost târâte și împinse la marginea drumului pentru a face loc autobuzelor pline de copii.

Medicul cu nasul pistruiat se întoarce din nou pe coridor, de data asta ca să împartă sticle cu apă și să le spună să închidă geamurile pentru că unor copii le e frig, iar altora le e frică de zgomotul pe care îl face vântul și care sună ca răgetul unui monstru. Aerul din autobuz devine rapid stătut, iar temperatura crește, făcându-i pe copii somnoroși.

7 În limba engleză, „refugiu” (*haven*) are o sonoritate asemănătoare cu „paradis” (*heaven*) (n. tr.)

Dar Sam i l-a dat pe Urs lui Cassie ca să-i țină companie, și el niciodată nu a dormit fără Urs, nici măcar o dată, de când Urs a venit la el. E obosit, dar îi lipsește Urs. Cu cât încearcă mai tare să-l uite pe Urs, cu atât și-l amintește mai bine și cu cât si-l amintește mai bine, cu atât îi e mai dor de el și își dorește să nu-l fi lăsat în urmă.

Soldatul îi oferă o sticlă cu apă. Vede că ceva nu e în regulă, deși Sammy zâmbește și se preface că nu se simte atât de gol pe dinăuntru și că nu-i lipsește Urs. Soldatul se așază din nou lângă el, îl întreabă cum îl cheamă și îi spune că pe el îl cheamă Parker.

— Cât mai avem până ajungem? întreabă Sammy.

În curând va fi întuneric, iar pe întuneric e cel mai rău. Nu-i spusese nimeni, dar știa că atunci când ei vor veni pentru ultima oară, vor veni pe întuneric și nu va mai fi niciun avertisment, cum s-a întâmplat la celelalte valuri, și nu se va putea face nimic, pur și simplu se va întâmpla, ca atunci când televizorul pâlpâie și se închide, mașinile se opresc, avioanele se prăbușesc, vine ciurma, Furnicile Sâcâitoare cum le ziceau Cassie și Tati și Mami a lui înfășurată în cearșafuri pline de sânge.

Când au venit Ceilalți prima dată, tatăl lui i-a spus că lumea s-a schimbat și că nimic nu va mai fi ca înainte, și că poate îl vor lua și pe el în nava-mamă, și că poate că îl vor duce într-o aventură în spațiu. Și Sammy abia aștepta să ajungă pe nava-mamă și să fie propulsat în spațiu exact ca Luke Skywalker în nava lui de luptă cu aripi în X. Fiecare noapte era ca Ajunul Crăciunului. Când venea dimineața, se gândea că o să se ridice din pat și o să găsească o mulțime de cadouri minunate lăsate de Ceilalți.

Dar singurul lucru pe care l-au adus Ceilalți a fost moartea.

Nu veniseră să-i dea nimic. Veniseră să ia totul.

Când o să... când o să se termine totul? Poate că niciodată. Poate că extraterestrii nu se vor opri până când nu vor fi luat totul, până când întreaga lumea va fi ca Sammy, pustie și fără Urs.

Așa că îl întreabă pe soldat:

— Cât mai avem?

— Foarte puțin, răspunde soldatul pe nume Parker. Vrei să stau aici cu tine?

— Nu mi-e frică, răspunde Sammy.

Acum trebuie să fii curajos, îi spusese Cassie în ziua în care murise mama lor. Când a văzut patul gol și a știut, fără să pună nicio întrebare, că plecase cu Nan-Nan și cu toți ceilalți, cu ceilalți pe care îi știa, și cu ceilalți pe care nu îi știa, cu cei care fuseseră puși unii peste alții și arși la marginea orașului.

— Nu ar trebui să-ți fie teamă, spune soldatul. Acum ești în perfectă siguranță.

Exact asta spusese și Tati în noaptea de după ce s-a întrerupt curentul, după ce a astupat ferestrele și a blocat ușile, când oamenii răi cu bâte au venit să fure chestii.

„Ești în perfectă în siguranță.”

După ce Mami s-a îmbolnăvit, iar Tati a pus masca albă, de hârtie, peste fața lui Cassie.

„Doar să fim siguri, Sam. Cred că ești perfect în siguranță.”

— Și o să-ți placă la nebunie în Tabăra de Refugiu, îi spune soldatul. Stai să vezi, când ajungem. Am aranjat locul exact pentru puști ca tine.

— Și ei nu pot să ne găsească acolo?

Parker zâmbește.

— Despre asta nu știu ce să zic. Dar pentru moment e probabil cel mai sigur loc din America de Nord. Are chiar și un câmp de forță invizibil, în caz că vizitatorii or să încerce ceva.

— Câmpurile de forță nu sunt reale.

— Bine, oamenii spuneau același lucru și despre extraterestri.

— Ai văzut vreunul, Parker?

— Încă nu, răspunde Parker. Nimeni nu a văzut vreunul, cel puțin nimeni din compania mea, dar abia așteptăm.

Zâmbește, un zâmbet dur, de soldat, și inima lui Sammy bate tot mai tare. Ar vrea să fie suficient de mare să poată fi soldat, ca Parker.

— Cine știe, zice Parker. Poate că arată exact ca noi. Poate chiar acum te uiți la unul.

Un altfel de zâmbet, de tachinare.

Soldatul se ridică, iar Sammy se întinde după mâna lui. Nu vrea ca Parker să plece.

— Tabăra de Refugiu chiar are un câmp de forță?

— Da. Și turnuri de observație cu patrulă și supraveghere video 24 de ore din 24, zi de zi, și garduri înalte de peste

șase metri, cu sârmă ghimpată deasupra și câini de pază mari și feroși care pot să miroasă o ființă non-umană de la șapte kilometri.

Sammy strâmbă din nas.

— Nu prea seamănă a refugiu! Seamănă mai mult a închisoare.

— Doar că o închisoare îi ține pe băieții răi înăuntru, în timp ce tabăra noastră îi ține afară.

38

Noapte.

Stelele pe cer, reci și strălucitoare, drumul întunecat sub ele și hurele roților pe drumul întunecat de sub stelele reci. Farurile străpung întunericul gros. În autobuzul care se leagănă, aerul stătut, cald.

Fata de pe scaunul de vizavi stă în fund acum, are părul încălzit într-o parte, obrații spectrali și pielea trasă în așa fel încât ochii îi par enormi, ca de bufniță.

Sammy îi zâmbește ezitant. Ea nu-i răspunde la zâmbet. Privește fix sticla de apă care se sprijină de piciorul lui.

— Vrei?

O mână osoasă țâșnește în spațiul dintre ei, apucă sticla din mâna lui, iar fata dă pe gât restul de apă din patru înghițituri și apoi aruncă sticla goală pe scaunul de lângă ea.

— Cred că mai au, dacă îți mai e sete, îi spune Sammy.

Fata nu zice nimic. Se uită fix la el, abia clipind.

— Și mai au și jeleuri, dacă-ți e foame.

Îl privește și atât, fără să scoată un cuvânt. Cu picioarele încovrigate sub jacheta lui Parker și ochii mari, care nu clipește.

— Eu sunt Sam, dar toată lumea îmi spune Sammy. În afara de Cassie. Cassie îmi spune Sams. Pe tine cum te cheamă?

Fata își ridică vocea peste hurele roților și bârâitul motorului.

— Megan.

Trage cu degetele subțiri de materialul jachetei de armată.

— Asta de unde a apărut? se întreabă cu voce tare, vocea ei abia acoperind bârâitul și hurele din fundal.

Sammy se ridică și se strecoară lângă ea, în spațiul rămas liber. Ea tresare, retrăgându-și picioarele cât de mult poate.

— De la Parker, îi spune Sammy. E cel care stă lângă șofer. E medic. Asta înseamnă că are grijă de oamenii bolnavi. E foarte drăguț.

Fata pe nume Megan clatină din cap:

— Eu nu sunt bolnavă.

Ochi adânciți în cearcăne întunecate, buzele crăpate, cojite, părul încâlcit, în care i se prinseseră crenguțe și bucăți de frunze uscate. Fruntea îi strălucește, iar obrajii îi sunt cuprinși de roșeață.

— Unde mergem? întrebă.

— Tabăra de Refugiu.

— Tabăra... cum?

— E un fort, îi răspunde Sammy. Și nu orice fel de fort. E cel mai mare, cel mai bun, cel mai sigur fort din lume. Are chiar și un câmp de forță.

În autobuz e foarte cald și un aer închis, dar Megan nu se poate opri din tremurat. Sammy o învelește până sub bărbie cu jacheta lui Parker. Ea îl privește cu ochii ei mari, ca de bufniță.

— Cine e Cassie?

— Sora mea. Vine și ea. Soldații or să se întoarcă s-o aducă. Pe ea și pe tati și pe toți ceilalți.

— Vrei să spui că trăiește?

Sammy încuviințează din cap, derutat. De ce să nu fie Cassie în viață?

— Tatăl și sora ta trăiesc?

Buza de jos îi tremură. O lacrimă lasă o dâră prin funinginea care îi acoperă fața. Funingine de la focurile în care au ars cadavrele.

Fără să se gândească, Sammy o ia de mână. La fel cum l-a luat pe el Cassie de mână în noaptea în care i-a spus ce făcuseră Ceilalți.

Acea fusese prima lor noapte în tabăra de refugiați. Grozăvia celor întâmplute în ultimele luni nu îl izbise până în noaptea aia, după stingere, când stătea ghemuit lângă Cassie, pe întuneric.

Totul se întâmplase atât de repede, din ziua în care se luase curentul, până în ziua în care Tati o înfășurase pe Mami în cearșaful alb și până la sosirea lor în tabără. A crezut întotdeauna că într-o zi se vor întoarce acasă și că totul va fi la

fel cum fusese înainte de venirea lor. Mami nu avea să vină înapoi – nu era copil mic; știa că Mami nu avea să mai vină înapoi – dar încă nu înțelesese că nu mai exista cale de întoarcere, că tot ceea ce se întâmplase va rămâne așa pentru totdeauna.

Până în noaptea aia. Noaptea în care Cassie l-a luat de mână și i-a spus că Mami fusese doar un om din miliarde. Că aproape toată lumea de pe Pământ era moartă. Că nu vor mai trăi niciodată în casa lor. Că nu va mai merge niciodată la școală. Că toți prietenii lui erau morți.

— Nu e drept, suspină Megan în întunericul din autobuz. Nu e drept.

Se uită lung la Sammy.

— Ai mei au murit toți, iar tatăl și sora ta? Nu e drept! Parker s-a ridicat din nou. Se oprește la fiecare scaun, vorbește blând cu fiecare copil și apoi îi atinge pe frunte. Când îi atinge, o lumină strălucește în întuneric. Uneori lumina e verde. Alteori e roșie. După ce lumina se stinge, Parker ștampilează mâna fiecărui copil. Lumină roșie, ștampilă roșie, lumină verde, ștampilă verde.

— Frățiorul meu era cam de vârsta ta, îi spune Megan lui Sammy, ca o acuzație. Cum de tu trăiești și el nu?

— Cum îl cheamă? Întrebă Sammy.

— Ce-i cu întrebarea asta? De ce vrei să știi cum îl cheamă?

Ar vrea să fie Cassie aici. Cassie ar fi știut ce să spună ca s-o facă pe Megan să se simtă mai bine. Ea știe întotdeauna ce trebuie spus.

— Îl chema Michael, e bine? Michael Joseph, și avea șase ani și nu a făcut niciodată nimic rău nimănui. E bine? Michael Joseph, așa îl chema pe fratele meu. Vrei să știi și numele celorlalți?

Se uită peste umărul lui Sammy, la Parker, care s-a oprit lângă scaunele lor.

— Măi, măi, somnorici, îi spune medicul lui Megan.

— Parker, e bolnavă, îl informează Sammy. Trebuie s-o faci bine.

— O să facem bine pe toată lumea, spune Parker zâmbind.

— Nu sunt bolnavă, spune Megan, apoi tremură violent sub jacheta verde a lui Parker.

— Nu, sigur că nu, spune Parker scuturând din cap și zâmbind ștregărește. Dar poate că ar trebui să-ți măsoz temperatura, doar așa, să fim siguri. Bine?

Ridică un disc argintiu de mărimea unei monede.

— Dacă trece de 37° cu 7, emană o lumină verde.

Se apleacă peste Sammy și apasă discul pe fruntea lui Megan. Se luminează verde.

— O-ho, exclamă Parker, la să vedem și la tine, Sammy. Pe fruntea lui, metalul se simte cald. Fața lui Sammy e scâldată pentru o clipă într-o lumină roșie. Parker trece ștampila pe dosul palmei lui Megan. Cerneala verde lucește umedă în întuneric. E un *smiley*. Și un *smiley* roșu pentru Sammy.

— Aștepți până strigă culoarea ta, bine? îi spune Parker lui Megan. Cei cu verde se duc direct la spital.

— Nu sunt bolnavă, strigă Megan răgușit.

Vocea i se pierde. Se încordează din nou și începe să tușească, iar Sammy se trage într-o parte, instinctiv. Parker îl bate pe umăr.

— E doar o răceală mai puternică, Sam, îi șoptește. O să fie bine.

— Nu mă duc la spital, îi spune Megan lui Sammy după ce Parker se întoarce în față, lângă șofer, își freacă furioasă dosul palmei de jachetă, întinzând cerneala. Acum smiley-ul e doar o bulină verde.

— Trebuie să te duci, îi spune Sammy. Nu vrei să te faci bine?

Dă din cap cu hotărâre. El nu pricepe.

— În spitale nu te duci ca să te faci bine. În spitale te duci ca să mori.

După ce mama lui s-a îmbolnăvit, l-a întrebat pe Tati:

— N-o duci pe Mami la spital?

Și tatăl lui i-a răspuns că nu era un loc sigur. Prea mulți oameni bolnavi, prea puțini doctori, și oricum, doctorii nu ar fi putut să facă nimic pentru ea. Cassie i-a spus că spitalele erau stricate, la fel ca televizorul, ca lumina, ca mașinile și tot restul.

— Totul s-a stricat? a întrebat-o pe Cassie. Totul?

— Nu, nu totul, Sams. Nu și asta.

I-a luat mâna și i-a pus-o pe piept și el și-a simțit inima bubuind, izbind cu forță în podul palmei.

— Inima ta e întregă, i-a spus Cassie.

39

Mama vine să-l viziteze doar în spațiul intermediar, în zona cenușie dintre somn și veghe. Nu se amestecă în visele lui, de parcă ar ști că nu e bine să intre acolo, pentru că visele nu sunt reale, dar par mai mult decât reale atunci când le ai. Îl iubește prea mult ca să-i facă asta.

Uneori îi vede chipul, deși de cele mai multe ori nu se poate, și atunci nu-i deslușește decât silueta, puțin mai închisă la culoare decât cenușiul din spatele pleoapelor lui, și îi simte mirosul și îi atinge părul, îl simte alunecându-i printre degete. Dacă se străduiește prea tare să-i vadă fața, imaginea ei se pierde în întuneric. Și dacă încearcă să o țină prea strâns, ea alunecă așa cum alunecă părul printre degete.

Huruitul roților pe un drum întunecat. Aerul cald, stătut și legănatul autobuzului sub stelele reci. Cât o mai fi până la Tabăra de Refugiu? Parc-ar merge pe drumul ăsta întunecat, sub stelele reci dintotdeauna. O așteaptă pe mama în spațiul intermediar, cu ochii închiși, în timp ce Megan îl privește cu ochii ei mari, rotunzi, de bufniță.

Așteptând-o, adoarme.

Încă doarme atunci când cele trei autobuze se opresc în fața porților de la Tabăra de Refugiu. Sus de tot, în turnul de observație, santinela apasă pe un buton, încuietoearea electrică se deschide și poarta se dă la o parte. Autobuzele intră și poarta se închide în urma lor.

Se trezește abia când autobuzele parchează, cu un ultim sâsâit, furios, al frânelor. Doi soldați se mișcă pe culoar, trezindu-i pe copiii care au adormit. Soldații sunt înarmați până-n dinți, dar zâmbesc și vorbesc blând.

— E în regulă. E timpul să te trezești. Ești în siguranță acum.

Sammy se ridică mijind ochii în lumina neașteptată care năvălește pe ferestre, și se uită afară. S-au oprit în fața unui hangar mare pentru avioane. Porțile uriașe sunt închise, așa că nu vede ce e înăuntru. Pentru moment, nu-l îngrijorează faptul că se află într-un loc străin fără Tati, fără Cassie și fără Urs. Știe ce înseamnă lumina strălucitoare: extraterestrii n-au reușit să întrerupă curentul aici. Mai înseamnă și că Parker

a spus adevărul: tabăra chiar are un câmp de forță. Trebuie să aibă. Celor dinăuntru nu le pasă dacă Ceilalți află despre tabără.

Sunt în siguranță.

Megan răsuflă greu în urechea lui, și el se întoarce și o privește. Ochii ei răsar uriași în lumina orbitoare, îl prinde de mână.

— Nu mă părăsi, îl imploră.

Un bărbat masiv se urcă în autobuz. Stă lângă șofer, cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri. Are o față lată, carnoasă și ochi foarte mici.

— Bună dimineața, băieți și fete, și bine ați venit în Tabăra de Refugiul! Eu sunt maiorul Bob. Știu că sunteți oboseți și înfometați și poate puțin speriați... cine e puțin speriat acum să ridice mâna.

Nicio mână nu se ridică. Douăzeci și șase de perechi de ochi se uită la el lipsiți de expresie, iar maiorul Bob rânjește.

— Este extraordinar! Știți ceva? Nici nu are de ce să vă fie frică! Tabăra noastră e cel mai sigur loc din lume acum, să știți. Sunteți în siguranță perfectă!

Se întoarce către unul dintre soldații zâmbitori, care îi dă un dosar.

— Acum. Există doar două reguli în Tabăra de Refugiul. Regula numărul unu: nu uitați ce culoare aveți. Toată lumea să țină minte ce culoare are.

Douăzeci și cinci de pumni zboară în aer. Al douăzeci și șaselea, al lui Megan, rămâne la ea în poală.

— Cei cu roșu, în câteva minute veți fi duși în Hangarul Numărul Unu pentru a fi procesați. Cei cu verde, mai aveți puțină răbdare, voi trebuie să mergeți un pic mai departe.

— Eu nu mă duc, îi șoptește Megan lui Sammy la ureche.

— Regula numărul doi! tună maiorul Bob. Regula numărul doi este compusă din două cuvinte: ascultă și respectă. E ușor de ținut minte, nu-i așa? Regula doi, două cuvinte. Ascultați de șeful vostru de grup. Respectați fiecare instrucțiune pe care v-o dă șeful de grup. Nu puneți întrebări și nu comentați. Ei sunt aici – de fapt cu toții suntem – cu un singur scop: să vă ținem pe voi în siguranță. Și nu putem să vă ținem în siguranță dacă voi nu faceți ce vi se spune, pe loc, fără să puneți întrebări.

Îi înmânează dosarul soldatului zâmbitor, bate din palmele grăsuțe și zice:

— Întrebări?

— Tocmai ce-a zis să nu punem întrebări, șoptește Megan. Și acum ne întrebă dacă avem întrebări.

— Perfect! țipă Maiorul Bob. Să vă dăm la procesat, deci! Roșiilor, șeful vostru de grup e caporalul Parker. Nu alergați, nu împingeți, nu puneți piedica, dar continuați să vă mișcați. Nu ieșiți din rând și nu vorbiți și nu uitați să arătați ștampila la ușă. Să ne mișcăm, copii. Cu cât vă procesăm mai repede, cu atât mai repede veți putea să trageți un pui de somn, după care să luați micul dejun. Nu zic că mâncarea o fi cea mai bună din lume, dar avem din belșug!

Coboară greoi treptele. Autobuzul se bălângăne la fiecare pas de-al lui. Sammy vrea să se ridice, dar Megan îl trage cu putere înapoi.

— Nu mă lăsa, zice ea din nou.

— Dar eu sunt roșu, protestează Sammy.

Îi pare rău de Megan, dar ar vrea să plece mai repede.

I se pare că e dintotdeauna în autobuz. Și cu cât se golesc mai repede autobuzele, cu atât mai aproape va fi momentul când se vor întoarce după Cassie și Tati.

— E în regulă, Megan, încearcă el să o liniștească. L-ai auzit pe Parker. O să-i facă bine pe toți.

Intră în rând, în spatele celorlalți roșii. Parker stă la baza scărilor, verificând ștampile. Șoferul strigă „Hei!” și Sammy se întoarce, exact când Megan pune piciorul pe treapta de jos. Se izbește de pieptul lui Parker și țipă când el îi prinde brațul neastâmpărat.

— Dă-mi drumul!

Șoferul o smulge din prinsoarea lui Parker și o trage pe scări în sus, ținând-o strâns cu brațele de mijloc.

— Sammy! țipă Megan. Sammy, nu mă părăsi! Nu-i lăsa...

Ușile se trântesc, acoperindu-i țipetele. Sammy se uită în sus la Parker, care îl bate liniștitor pe umăr.

— O să fie bine, Sam, zice medicul încet. Haide.

În timp ce se îndreaptă către hangar, o aude țipând din spatele pielii metalice și galbene a autobuzului, peste mormăitul hârâit al motorului și sâsâitul frânelor. Țipă de parcă

ar muri, de parcă ar tortura-o cineva. Pe urmă, Sam intră printr-o ușă laterală în hangar și n-o mai aude.

Un soldat stă chiar în dreptul ușii. Îi întinde lui Sammy o cartelă cu numărul patruzeci și nouă.

— Du-te la cel mai apropiat cerc roșu, îi spune soldatul. Așază-te și așteaptă până îți strigă numărul.

— Trebuie să mă duc la spital, zice Parker. Stai liniștit, prietene, și adu-ți aminte că totul e bine acum. Nimic nu-ți poate face rău aici.

Îi ciufulește părul lui Sammy și promite că va trece să-l vadă din nou, în curând și-l lovește prietenește cu pumnul în umăr înainte să plece.

Nu sunt avioane în hangar, spre marea dezamăgire a lui Sammy. Nu mai văzuse niciodată un avion de luptă de aproape, deși de la Sosire pilotase unul de o mie de ori. În timp ce mama lui zăcea pe moarte în camera din capătul holului, el se afla în carlinga unui avion Hawk de luptă, ștergând marginea atmosferei cu o viteză de trei ori mai mare decât cea a sunetului și îndreptându-se direct către nava-mamă extraterestră.

Sigur, carcasa ei gri metalizată era străpunsă de țevi de mitralieră și tunuri cu raze și câmpul de forță emitea raze verzi, diabolice, dar era un punct slab în câmpul acela, o gaură cu doar câțiva centimetri mai largă decât circumferința unei țevi, unde dacă ar fi ochit cum trebuia...

Și era obligat să ochească bine, pentru că tot escadronul fusese ras de pe fața pământului, lui nu-i mai rămăsese decât o rachetă și nu mai era nimeni să apere planeta de hoarda extraterestră, nimeni în afară de el, Sammy Sullivan zis Vipera.

Trei cercuri mari și roșii sunt desenate pe podea. Sam li se alătură celor treisprezece copii care stau în cel mai apropiat loc de ușă, și se așază. Nu poate să-și scoată din cap țipetele îngrozite ale lui Megan. Ochii ei uriași și felul în care pielea îi lucea de transpirație și mirosul bolnav al răsuflării ei. Cassie îi spusese că Furnicile Sâcâitoare trecuseră, că îi omorâseră pe toți cei pe care trebuiau să îi omoare, pentru că unii pur și simplu nu se putea molipsi, unii precum Cassie, Tati și el, și toți cei de la tabăra Groapa de Cenușă. Erau imuni, așa zisese Cassie.

Dar dacă Cassie se înșela? Poate că bolii îi lua mai mult să omoare anumiți oameni. Poate că o omoară pe Megan chiar acum.

Sau poate că, se gândește el, poate că Ceilalți au răspândit o a doua molimă, una chiar mai rea decât Furnicile, una care îi va omorî pe toți cei care au scăpat prima oară.

Îndepărtează gândul ăsta. De la moartea mamei, a început să se priceapă la îndepărtat gânduri rele.

Sunt peste o sută de copii adunați în cele trei cercuri, dar în hangar e foarte liniște. Băiatul de lângă Sammy e epuizat, se așază ghemuit pe o parte, pe cimentul rece, și adoarme. E mai mare decât Sammy, are probabil zece sau unsprezece ani, și doarme cu degetul înfipt ferm între buze.

Se aude un sunet de clopot și apoi o voce de femeie răsună în difuzoare. Mai întâi în engleză, apoi în spaniolă.

„DRAGI COPII, BINE AȚI VENIT ÎN TABĂRA DE REFUGIU! SUNTEM FOARTE FERICIȚI SĂ VĂ VEDEM PE TOȚI AICI! ȘTIM CĂ SUNTEȚI OBOSIȚI ȘI CĂ VĂ E FOAME ȘI CĂ UNII DINTRE VOI NU SE SIMT PEA BINE, DAR TOTUL VA FI BINE DE-ACUM. STAȚI ÎN CERCUL VOSTRU ȘI FIȚI ATENȚI LA MOMENTUL ÎN CARE VĂ VEȚI AUZI NUMĂRUL. NU PLECAȚI DIN CERC SUB NICIO FORMĂ. NU VREM SĂ-L PIERDEM PE NICIUNUL DINTRE VOI! STAȚI ÎN LINIȘTE ȘI CALMI ȘI AMINTIȚI-VĂ CĂ SUNTEM AICI CA SĂ AVEM GRIJĂ DE VOI! SUNTEȚI ÎN PERFECTĂ SIGURANȚĂ!”

În clipa următoare, e strigat primul număr. Copilul se ridică din cercul lui roșu și e escortat de un soldat la ușa vopsită în aceeași culoare, de la capătul îndepărtat al hangarului. Soldatul îi ia cartela și deschide ușa cu ajutorul ei. Copilul intră singur. Soldatul închide ușa și se întoarce la post în spatele cercului roșu. Fiecare cerc are câte doi soldați, amândoi bine înarmați, dar zâmbitori. Toți soldații zâmbesc. Nu se mai opresc din zâmbit.

Unul câte unul, copiii sunt chemați. Ies din cerc, traversează hangarul și dispar în spatele ușii de culoare roșie. Nu se întorc.

Trece aproape o oră până ce femeia strigă numărul lui Sammy. Vine dimineața, iar lumina soarelui intră prin ferestrele înalte, umplând hangarul cu o lumină aurie. E foarte obosit, îi e o foame de lup și e cam amorțit pentru că a stat

așa mult locului, dar sare instantaneu în picioare când își aude numărul – „Patruzeci și nouă! La ușa roșie! Patruzeci și nouă!” – și în graba lui aproape că se împiedică de băiatul adormit de alături.

De partea cealaltă a ușii, îl așteaptă o asistentă medicală, își dă seama că e asistentă pentru că poartă mănuși verzi și pantofi moi ca ai asistentei Rachel de la cabinetul doctorului său. Zâmbetul ei e cald, ca al asistentei Rachel.

Îl ia de mână și îl duce într-o cameră mică. Acolo vede un coș doldora de haine murdare și halate de hârtie atârând în cârlige, lângă o cortină albă.

— Așa, puștiule, zice asistenta. De când n-ai mai făcut o baie?

Pufnește în râs când îl vede atât de uimit. Apoi asistenta trage perdeaua cea albă și scoate la vedere cabina de duș.

— Pune-ți toate hainele în coș. Da, chiar și lenjeria. Nouă ne plac copiii, dar nu și păduchii sau puricii sau orice altceva cu mai mult de două picioare!

Chiar dacă protestează, asistenta insistă să îl ajute. Stă în picioare cu mâinile încrucișate dinainte, în timp ce ea îi stoarcă un șuvoi de șampon urât mirositor în păr și îl săpunește peste tot, din cap până-n picioare.

— Ține ochii strâns închiși ca să nu te usture, îl instruește blând asistenta.

Îl lasă să se șteargă și apoi îi spune să-și pună un halat de hârtie.

— Intră pe ușa aceea de acolo, îi spune, arătându-i o ușă în capătul celălalt al camerei.

Halatul e prea mare pentru el. Partea de jos mătură podeaua când se îndreaptă spre camera alăturată. O altă asistentă îl așteaptă acolo. E mai voinică decât prima, mai în vârstă și nu la fel de prietenoasă, îl pune pe Sammy să urce pe un cântar, notează pe fișă ce greutate are, lângă numărul lui și apoi îl pune să se urce pe masa de examinare. Pune discul de metal – la fel cu cel pe care îl folosisă Parker în autobuz – în dreptul frunții.

— Îți măsoară temperatura, îi explică ea.

El dă din cap.

— Știu, mi-a spus Parker. Roșu înseamnă normal.

— Ești roșu, clar, zice asistenta.

Degetele ei reci îl apasă pe încheietură, ca să-i ia pulsul.

Sammy tremură, i se face pielea de găină în halatul ăsta subțire și e și puțin speriat. Nu i-a plăcut niciodată să meargă la doctor și îi e teamă că s-ar putea să-i facă vreo injecție. Asistenta se așază în fața lui și zice că trebuie să-i pună câteva întrebări. Trebuie să asculte cu atenție și să răspundă cât poate de sincer. Dacă nu știe răspunsul, e în regulă, înțelege?

Care e numele lui întreg? Câți ani are? Din ce oraș e? Are frați sau surori? Trăiesc?

— Cassie, zice Sammy. Cassie trăiește. Asistenta notează numele lui Cassie.

— Câți ani are Cassie?

— Cassie are șaisprezece ani. Se întorc să o ia și pe ea, îi spune Sammy asistentei.

— Cine se întoarce?

— Soldații. Soldații au spus că nu e loc și pentru ea, dar că se întorc să o ia și pe ea și pe Tati.

— Tati? Deci și tatăl tău trăiește. Dar mama?

Sammy clatină din cap. Își mușcă buza de jos. Se cutremură violent, îi e atât de frig. Își aduce aminte de cele două locuri goale din autobuz, cel pe care s-a așezat Parker, lângă el, și cel pe care a stat lângă Megan. Izbucnește:

— Au zis că nu e loc în autobuz, dar de fapt era! Tati și Cassie ar fi putut veni. De ce nu i-au lăsat soldații să vină?

Asistenta răspunde:

— Pentru că tu ești prioritatea, Samuel.

— Dar o să-i aducă și pe ei, nu-i așa?

— Până la urmă, da.

Mai multe întrebări. Cum a murit mama lui. Ce s-a întâmplat după aceea.

Pixul asistentei zboară pe hârtie. Se ridică și îl bate pe genunchiul gol.

— Nu-ți fie teamă, zice ea înainte să plece. Ești în perfectă siguranță aici.

Vocea ei sună egal, așa i se pare lui Sammy, ca și cum ar repeta ceva ce a spus de o mie de ori.

— Stai cuminte. Vine și doctorul în câteva minute.

Lui Sammy i se pare că durează mult mai mult de câteva minute. Își trece brațele în jurul pieptului, încercând să-și

păstreze căldura. Ochii lui dau roată prin cameră fără încetare. O chiuvetă și un dulap. Un scaun pe care a stat asistentă. Un scaun rotitor într-un colț și, montată pe tavan fix deasupra scaunului, o cameră, cu ochiul scânteietor îndreptat direct către masa de consultație.

Asistenta se întoarce, urmată de doctoriță. Pe cât e asistentă de scundă și rotundă, pe atât e doctorița Pam de înaltă și slabă. Îndată, Sammy se calmează. Ceva din alura doctoriței îi amintește de mama lui. Poate că e felul în care îi vorbește, uitându-se în ochii lui, pe un ton cald și blând. Și mâinile ei sunt calde. Nu poartă mănuși când îl atinge, ca asistentă.

Ea face lucrurile la care el se aștepta, chestiile pe care le fac doctorii, cu care e obișnuit, îi bagă o lumină în ochi, în urechi, pe gât. Îl ascultă prin stetoscop respirând, îl freacă sub maxilar, dar nu prea tare, în timp ce fredonează încet.

— Întinde-te aici, Sam.

Degetele ferme îl apasă pe burtică.

— Te doare când fac așa?

Îl pune să se ridice, să se aplece, să-și atingă degetele de la picioare, în timp ce ea își trece degetele de-a lungul coloanei lui.

— Bine, puștiule, țup înapoi pe masă.

El sare înapoi repede, întinzându-se pe hârtia creponată, simțind că vizita aproape s-a terminat. N-o să-i facă injecție. Poate că îl vor înțepa în deget, și asta nu e deloc plăcut, dar cel puțin n-o să-i facă injecție.

— Întinde mâna, te rog.

Dr. Pam îi pune în palmă un tubuleț gri, nu mai mare decât un bob de orez.

— Știi ce-i asta? Se numește microcip. Ai avut vreodată un animal, un câine, o pisică, Sammy?

Nu. Tati e alergic. Dar dintotdeauna și-a dorit un câine.

— Vezi tu, unii stăpâni de câini le pun animalelor un aparat exact ca ăsta, pentru cazul în care ar fugi și s-ar pierde. Asta e puțin diferit totuși. Emite un semnal pe care noi îl interceptăm.

— Intră exact sub piele, explică dr. Pam, și oriunde ar fi Sammy, vor putea să-l găsească, în cazul în care pățește ceva. E super sigur în Tabăra de Refugiu, dar cu câteva luni în ur-

mă, lumea credea că un atac extraterestru e imposibil, așa că acum trebuie să avem grijă, să fim cât putem de precauți...

Se oprește din ascultat după cuvintele „sub piele”. O să-i injecteze tubulețul cel gri? Frica începe să-l cuprindă din nou.

— N-o să doară, zice dr. Pam, simțind cum se strecoară frica. Îți facem mai întâi o mică injecție să te amorțim și apoi n-o să rămâi decât cu un mic punct inflamă, pentru o zi sau două.

Dr. Pam e foarte drăguță, își dă seama că înțelege cât de tare urăște el injecțiile și chiar nu vrea să o facă. Dar trebuie, îi arată acul pe care îl va folosi pentru anestezie. E foarte mic, un pic mai gros decât un fir de păr. Ca o mușcătură de țânțar, zice ea. Nu e așa rău. A fost mușcat de țânțari de nenumărate ori. Și doctorița promite că n-o să simtă cum intră tubul gri sub piele. N-o să simtă absolut nimic după anestezie.

Se întinde pe burtică, ascunzându-și fața în pliul brațului. Camera e rece și spirtul cu care îi șterge ceafa îl face să tremure violent. Asistenta îi spune să se relaxeze.

— Cu cât ești mai tensionat, cu atât se inflamează mai tare, îi spune.

El încearcă să se gândească la ceva frumos, ceva care să-i ia gândul de la ceea ce e pe cale să i se întâmple. O vede pe Cassie cu ochiul minții și se miră. Se aștepta să o vadă pe mama.

Cassie zâmbeste. El îi zâmbeste înapoi, cu fața ascunsă în încheietura brațului. Un țânțar de mărimea unei păsări îl înțepă tare de tot la baza cefei. Nu se mișcă, dar scâncește ușor. În mai puțin de un minut, s-a terminat.

Numărul patruzeci și nouă a fost etichetat.

40

După ce doctorița îi bandajează punctul de inserție, notează ceva pe fișa lui, îi înmânează fișa asistentei și-i spune lui Sammy că trebuie să mai facă un singur test.

El o urmează în camera de alături. E mult mai mică decât sala de consultație, doar un pic mai mare decât un dulap.

În mijlocul camerei se află un scaun care-i amintește lui Sammy de cel de la dentist, îngust, cu spatele înalt și cu coțiere subțiri pe ambele părți.

Doctorița îi spune să se așeze.

— Lasă-te pe spate, cu capul pe spate, așa. Stai relaxat.

Vrrrr. Spătarul scaunului coboară, partea din față se ridică, aducându-i picioarele aproape la același nivel cu umerii. Fața doctoriței intră în câmpul lui vizual. Femeia zâmbeste.

— În regulă, Sam, ai avut foarte multă răbdare cu noi, iar asta e ultimul test, îți promit. Nu durează mult și nu doare, dar uneori poate fi cam, cum să spun, intens. Este un test al implantului pe care tocmai ți l-am făcut. Ca să fim siguri că merge bine. E nevoie de câteva minute, și trebuie să stai foarte, foarte cuminte. Nu e greu, nu? Nu trebuie să te zvârcolești sau să te miști și nici măcar să-ți scarpini nasul, pentru că se anulează testul. Crezi că poți?

Sammy dă din cap. Îi zâmbeste doctoriței, la rîndul lui.

— M-am mai jucat de-a statuile, o asigură el. Și sunt foarte bun.

— Super! Dar ca să fim siguri, o să-ți pun aceste benzi în jurul încheieturilor și gleznelor, fără să le leg strâns, ci doar atât cât să nu te scarpini la nas în caz că o să-ți vină. Benzile îți vor aminti că trebuie să stai nemișcat. E în regulă?

Sammy dă din cap. După ce l-a legat, ea spune:

— Bine, mă duc în camera cu computerul acum. Computerul va trimite un semnal care să calibreze transponderul, iar transponderul va trimite un semnal înapoi. Nu îi va lua mai mult de câteva secunde, dar s-ar putea să ți se pară mai mult – poate mult mai mult. Fiecare om reacționează diferit. Ești gata?

— Da.

— Bun! Închide ochii. Ține-i închiși, până-ți spun că poți să-i deschizi. Inspiră adânc, adânc, începem. Ține ochii închiși. Număr înapoi de la trei... doi... unu...

O bilă albă, orbitoare, de foc explodează în capul lui Sammy Sullivan. Corpul îi înțepenește. Picioarele se opun legăturilor care le ținutiesc, degetele lui mici strâng puternic cotierele. Aude vocea blândă a doctoriței de partea cealaltă a luminii orbitoare, spunând:

— E în regulă, Sammy. Nu-ți fie teamă. Doar câteva secunde și gata, promit...

Își vede pătuțul de pe vremea când era bebeluș. Și uite-l și pe Urs lângă el în pătuț, și stelele și planetele care se rotesc lenes deasupra. O vede pe mama, aplecându-se deasupra lui,

cu o linguriță de medicament și spunându-i că trebuie să-l înghită.

Uite-o pe Cassie în curtea din spate și e vară și el se împletește într-o pereche de pantalonași, iar Cassie stropește cu apă dintr-un furtun pe care îl ține sus în aer, și din nimic apare curcubeul. Furtunul dansează înainte și înapoi, Sammy râde și aleargă după el, culorile sunt imposibil de prins, așchii scânteietoare de lumină aurie.

— Prinde curcubeul, Sammy! Prinde curcubeul!

Imaginile și amintirile curg din mintea lui cum alunecă apa pe o conductă. În nu mai mult de nouăzeci de secunde, întreaga viață a lui Sammy țâșnește din el și vine în prim-plan, o avalanșă de senzații tactile, de mirosuri, gusturi și sunete, care apoi se pierd în pustietatea albă. Mintea lui rămâne goală în albul orbitor, tot ce a trăit, tot ce-și amintește, chiar și acele lucruri pe care nu și le poate aminti, tot ce a compus personalitatea lui Sammy Sullivan e extras și sortat și transmis prin dispozitivul de la baza cefei în computerul doctoriței.

Numărul patruzeci și nouă a fost cartografiat.

41

Dr. Pam îi desface legăturile și îl ajută să se dea jos de pe scaun. Genunchii lui Sammy cedează. Ea îl ține de brațe, ca să nu se prăbușească. Stomacul îi urcă în gât și vomită pe podeaua albă. Oriunde s-ar uita, niște buline negre dansează și țopăie. Asistenta corpulentă și nezâmbitoare îl duce înapoi în sala de consultație, îl urcă pe masă și îi spune că e în regulă, îl întreabă dacă vrea să-i aducă ceva.

— Îl vreau pe Urs! strigă el. Vreau la tata și la Cassie și vreau acasă!

Dr. Pam apare lângă el. Ochii ei buni strălucesc de înțelegere. Știe ce simte, îi spune cât de curajos e, cât de curajos și norocos și deștept a fost încât a ajuns până aici. A trecut ultimul test cu brio. E perfect sănătos și perfect în siguranță. Ce a fost mai greu a trecut.

— Așa-mi spunea tati de câte ori se întâmpla ceva rău, și de fiecare dată se întâmpla ceva și mai rău, zice Sammy, înghițindu-și lacrimile.

Îi aduc o salopetă albă ca s-o îmbrace. Seamănă cu un costum de pilot de avion de vânătoare, închis în față, cu materialul mătăsos la atingere. E prea mare pentru el, mânecile îi tot alunecă peste mâini.

— Știi de ce ești atât de important pentru noi, Sammy? Întrebă dr. Pam. Pentru că tu ești viitorul. Fără tine și fără toți ceilalți copii n-avem nicio șansă împotriva lor. De-asta v-am căutat și v-am adus aici și de-asta facem toate aceste lucruri. Știi câte ceva din ce ne-au făcut ei nouă, și știi că a fost groaznic. Lucruri groaznice, oribile, dar asta nu e partea cea mai rea, nu e tot ce ne-au făcut.

— Ce altceva ne-au mai făcut? șoptește Sammy.

— Chiar vrei să știi? Pot să-ți arăt, dar doar dacă vrei să știi.

În camera albă, tocmai ce retrăise moartea mamei lui, îi simțise mirosul de cupru al sângelui, privise cum tata și-l spală de pe mâini. Dar astea nu erau cele mai rele lucruri pe care le făcuseră Ceilalți, după spusele doctoriței. Chiar voia să știe?

— Vreau să știu, zice.

Doctorița ridică micul disc argintiu pe care asistenta l-a folosit ca să-i ia temperatura, același dispozitiv pe care Parker l-a pus pe fruntea lui și a lui Megan în autobuz.

— Asta nu-i un termometru, Sammy, zice doctorița. Detectează ceva, dar nu temperatura. Ne spune cine ești. Sau poate mai corect spus „ce” ești. Spune-mi, Sam. Ai văzut vreodată cum arată? Ai văzut vreun extraterestru?

El dă din cap că nu. Tremură în costumul alb, ghemuit pe mica masă de consultație. Îi e rău, capul îi pulsează, e slăbit de foame și oboseală. Ceva din el ar vrea ca ea să înceteze. Aproape că țipă „Gata! Nu vreau să știu!” Dar își mușcă buzele. Nu vrea să știe, dar trebuie să știe.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun că ai văzut unul, zice doctorița, cu o voce tristă, blândă. Toți am văzut. De la Sosire i-am tot așteptat să se arate, dar adevărul e că ei erau deja aici, chiar sub nasul nostru, de multă vreme.

El clatină din cap fără oprire. Dr. Pam se înșală. N-a văzut niciunul. Ore întregi l-a ascultat pe Tati făcând speculații despre cum ar putea arăta. L-a auzit pe tatăl lui spunând că ar putea să nu afle niciodată cum arată. Nu primiseră niciun mesaj de la ei, nu aterizase niciunul, nu avuseseră nicio

confirmare a existenței lor în afara navei-mamă cenușiu-verzuie, sus, în aer, și de dronele controlate de la distanță. De ce zicea doctorița că ar fi văzut unul?

Întinde mâna:

— Dacă vrei să vezi, pot să-ți arăt.

VI. Lutul uman

42

Ben Parisn e mort.

Dar nu-mi lipsește deloc.

Ben era un bleg, un molâu, un papă-lapte.

Nu și Zombi.

Zombi e tot ceea ce Ben nu era. Zombi e un dur. Zombi e beton. Zombi e rece ca gheața.

Zombi s-a născut în dimineața în care mi-am părăsit patul de convalescent, am schimbat halatul subțire, de spital, pe o uniformă albastră și am fost repartizat la cazarma 10. Acolo am fost pus din nou pe picioare de un regim strict, cu trei mese pe zi și instrucție epuizantă, dar mai ales de Reznik, instructorul-șef al regimentului, omul care l-a făcut bucăți-bucățele pe Ben Parish, reasamblându-l apoi și transformându-l în necruțătoarea mașină de ucis Zombi care este astăzi.

Nu mă înțelegeți greșit: Reznik e un nemernic crud, indiferent și sadic, și în fiecare noapte adorm imaginându-mi moduri de a-l ucide. Încă din prima zi și-a propus să-mi facă viața cât mai nenorocită cu putință, și aproape c-a reușit. Am fost palmuit, lovit cu pumnii și cu picioarele, împins și scuipat. Am fost ridiculizat, luat la mișto și s-a țipat la mine până când au început să-mi țiuie urechile. Forțat să stau în picioare ore întregi în ploaia rece ca gheața, să frec podeaua întregii cazarme cu periuța de dinți, să-mi dezasamblez și să-mi asamblez arma la loc până au început să-mi sângereze degetele, să alerg până când nu-mi mai simțeam picioarele... v-ați prins voi.

Dar eu nu. Cel puțin, nu de la început. Mă antrena ca să devin soldat sau voia să măucidă? La un moment dat, eram

convins că era a doua variantă. Apoi, mi-am dat seama că erau ambele: el chiar voia să mă transforme într-un soldat adevărat – încercând să măucidă.

Să vă dau un singur exemplu. Unul e de-ajuns.

Ne făceam gimnastica de dimineață în curte, toate detașamentele regimentului, peste trei sute de oameni, și Reznik alege chiar momentul ăsta ca să mă umilească în fața tuturor. Se postează deasupra mea, cu picioarele depărtate, mâinile pe genunchi și-și împinge fața carnoasă, mâncată de vârsat, cât mai aproape de mine, în timp ce mă las în jos pentru flotarea șaptezeci și nouă.

— Soldat Zombi, maică-ta a născut vreun copil viu?

— Da, domnule sergent!

— Pun pariu că atunci când te-a făcut s-a uitat o dată la tine și-a încercat să te bage înapoi la loc!

Zice asta înfigându-mi călcâiul cizmei negre în fund, pentru a mă obliga să mă las la pământ. Cum pământul e înghețat-bocnă, iar asfaltul absoarbe sângele și e mai abraziv, grupa mea face flotări în pumni pe inelul de asfalt care înconjoară curtea. Vrea să mă facă să renunț înainte de-a ajunge la o sută, dar eu rezist: nici vorbă s-o iau de la început! Nu în fața întregului regiment! Simt privirile celorlalți recruți fixate asupra mea. Așteptându-mi inevitabila prăbușire. Așteptând ca Reznik să câștige. Reznik câștigă întotdeauna.

— Soldat Zombi, crezi că-s rău?

— Nu, domnule sergent!

Mă ard toți mușchii. Pumnii-mi sunt juliți până la os. Kilogramele le-am pus eu la loc, dar sufletul mi-a revenit la locul lui?

„Optzeci și opt. Optzeci și nouă. Mai am puțin.”

— Mă urăști de moarte?

— Nu, domnule!

„Nouăzeci și trei. Nouăzeci și patru.” Cineva dintr-o altă grupă șoptește: „Cine-i tipu' ăla?” Și altcineva, o voce de fată, răspunde: „Îl cheamă Zombi.”

— Ești un ucigaș, soldat Zombi?

— Da, domnule sergent!

— Mănânci creier de extraterestru pe pâine?

— Da, domnule!

„Nouăzeci și cinci. Nouăzeci și șase.” În curte s-a lăsat o liniște mormântală. Nu sunt singurul recrut care-l urăște pe

Reznik. Într-una din zilele astea, cineva o să-l bată chiar la propriul lui joc. Asta-i rugăciunea pe care-o spun în gând, asta-mi oțelește umerii în timp ce lupt să ajung la o sută.

— Aiurea! Aud că ești un laș. Aud că fugi de luptă.

— Nu, domnule!

„Nouăzeci și șapte. Nouăzeci și opt.” Încă două și-am câștigat. O aud pe aceeași fată – trebuie să fie destul de aproape – șoptind: „Haide!”

La cea de-a nouăzeci și noua flotare, Reznik mă împinge din nou cu călcâiul. Mă prăbușesc pe piept, cu obrazul lipit de noroiul bătătorit al curții și mă trezesc cu fața-i puhavă, cu ochi mici și spălăciți, la trei centimetri de-ai mei.

Nouăzeci și nouă. Cu una mai puțin. Nemernicul.

— Soldat Zombi, ești o rușine pentru specia ta. Am înghițit eu pușori mai duri decât tine. Mă faci să cred că dușmanul avea dreptate în legătură cu rasa umană. Ar trebui să fii dat de mâncare la porci și-apoi scos pe din dos ca o lătură ce ești! Ce mai aștepți, borătură, o nenorocită de invitație?

Capul îmi cade într-o parte. „O invitație ar fi numai bună, mulțumesc frumos, sergent.” Văd o fată cam de vârsta mea, care stă alături de grupa ei, cu brațele încrucișate pe piept, și clatină încetitor din cap. Săracul Zombi. Nu zâmbeste deloc. Are părul și ochii negri, și pielea atât de albă încât pare să lucească în lumina dimineții. Am senzația c-o știu de undeva, deși nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată. Sute de copii sunt antrenați pentru război și alte sute ajung aici în fiecare zi, primesc uniforme albastre, sunt distribuiți pe detașamente și înghesuiți în cazarmele care străjuiesc curtea. Dar ea are genul acela de figură pe care ți-o amintești.

— Ridică-te, vierme! Ridică-te și fă încă o sută. O sută, sau jur că-ți scot ochii și mi-i atârni de oglinda retrovizoare pe post de brăduți parfumați!

Sunt rupt. Nu cred că mai am forță nici măcar pentru o singură flotare.

Dar Reznik nu dă doi bani pe ce cred eu. Țasta-i celălalt lucru pe care mi-a luat ceva timp să-l pricep: nu le pasă ce gândesc – și nici *nu vor să gândească*.

Își ține fața atât de aproape de a mea că-i pot mirosi respirația. E mentolată.

— Ce-i, scumpule? Ești obosit? Vrei să faci nani?

Mai sunt în stare să fac măcar una? Dacă reușesc, n-o să fiu un pământău absolut. Mă sprijin cu fruntea de asfalt și închid ochii. Există un loc în care mă duc, un spațiu în interiorul meu pe care l-am găsit după ce comandantul Vosch mi-a arătat câmpul bătăliei finale, un centru de nemișcare totală care nu e atins de oboseală, disperare, furie și de niciun alt sentiment provocat de venirea Marelui Ochi Verde din Cer.

În locul ăla nu mă cheamă nicicum. Nu sunt nici Ben, nici Zombi – exist pur și simplu, întreg, intangibil, neînfrânt. Ultima ființă din univers care deține întreg potențialul uman – inclusiv potențialul de a mai face încă o flotare în fața celui mai mare ticălos de pe pământ.

Și o fac.

43

Nu că aș fi eu mai breaz.

Reznik, e el un sadic, dar e adeptul egalității de șanse. Ceilalți șase recruți din grupa 53 au parte de aceleași sadisme împănate cu obscenități ca și mine. Flintstone, de-o vârstă cu mine, cu capul lui mare și sprâncenele stufoase și unite; Tank, băiatul de la țară, slăbănog și iute la mânie; Dumbo, puștiul de doisprezece ani cu urechile clăpăuge, al cărui zâmbet din orice a dispărut rapid, chiar în prima săptămână de instrucție; Poundcake, copilul de opt ani care nu vorbește niciodată, dar care e, de departe, cel mai bun lunetist dintre noi; Oompa, puștiul grasuț cu dinții strâmbi care-i ultimul la toate exercițiile și primul la coadă la popotă; și, în fine, Teacup, cea mai mică și cea mai rea fetiță de șapte ani pe care ați văzut-o în viața voastră, dar și cea mai bățăioasă, care venerează pământul pe care calcă Reznik, indiferent cât de multe țipete sau lovituri primește.

Nu le știu numele reale. Nu vorbim despre cine eram înainte, despre cum am ajuns în tabără sau despre ce s-a întâmplat cu familiile noastre. Lucrurile astea nu contează. Ca și Ben Parish, și tipii ăștia – cei de dinainte de Flintstone, Tank, Dumbo etc. – sunt morți. După ce am fost etichetați și cartografiți, ni s-a spus că suntem cea din urmă și cea mai bună speranță a umanității, vinul cel nou turnat în burdufuri vechi. Am fost uniți prin ură – ura de cei infestați și de stăpânii lor

extratereștri, desigur, dar și cea mai arzătoare, pură și neiertătoare ură față de sergentul Reznik, devenită cu atât mai intensă cu cât nu putea fi niciodată exprimată.

Când un puști pe nume Nugget a fost trimis să stea în baraca numărul 10, unul dintre noi, ca un idiot, n-a mai reușit să se stăpânească, și-a lăsat toată furia aia multă vreme încătușată să explodeze.

Aveți o singură încercare să ghiciți cine a fost idiotul cu pricina.

Când l-am văzut pe puști la apel nu mi-a venit să-mi cred ochilor. N-avea mai mult de cinci ani și părea să înoate în uniforma albă pe care-o primise. Din cauza aerului rece al dimineții, tremura ca frunza și părea gata să-și verse mașele dintr-un moment în altul, înnebunit de frică. Și uite-l și pe Reznik că vine cu chipiul tras peste ochii ca două mărgele, cizmele lustruite-oglină și vocea mereu răgușită de la atâta țipat, și-și înfige mecla albicioasă, ciupită de vărsat, chiar în nasul bietului puști. Nu-mi dau seama cum de-a reușit prichindelul să nu se scape imediat pe el.

Reznik începe întotdeauna încet și calm, și crește în continuu ritmul până la marele final, poate-așa te păcălește, și-ajungi să crezi că e și el o ființă umană.

— Măi, măi... Ce-avem noi aici? Ce ne-au trimis, dom'ne, ăștia de la centru – să fie un hobbit? Ești tu oare o creatură magică, venită din tărâmul basmelor ca să ne vrăjești cu magia ta întunecată?

Reznik nici nu se încălzise bine și puștiul deja se lupta să-și rețină lacrimile. De-abia s-a dat jos din autobuz după ce-a trecut prin Dumnezeu știe ce acolo, afară, și uite-l pe bărbatul ăsta între două vârste cum tabără asupra lui. Mă întrebam cum îl percepea el pe Reznik – sau toată nebunia asta numită Tabăra de Refugiu. Eu încă nu m-am obișnuit cu ea, și-am depășit demult vârsta de cinci ani.

— Vai, ce drăguț! Cât de scump! Cred c-o să plâng! Doamne-dumnezeule, am înmuiat *nuggets* de pui mai mari decât tine în sos iute! a zis, ridicând vocea pe măsură ce se apropia de fața copilului.

Puștiul rezista, însă, surprinzător de bine. E-adevărat că tresărea și-și plimba ochii dintr-un colț într-altul, dar nu s-a mișcat nici măcar un centimetru, deși eram convins că nu se

gândește decât la cum ar putea traversa cât mai repede curtea, fugind până ce nu și-ar mai fi simțit picioarele de oboseală.

— Care-i povestea ta, soldat Nugget? Ai pierdut-o pe mămică? Vrei să mergi acasă? *Știu eu!* Hai să închidem ochii și să ne punem o dorință, și poate mami o să vină și-o să ne ducă acasă! Nu-i așa c-arfi frumos, soldat Nugget?

Iar puștiul a încuviințat repede din cap, de parcă Reznik îi pusese chiar întrebarea pe care-o aștepta. În sfârșit, cineva spune ce trebuia spus demult! Și-a ridicat privirea, fixându-și ochii mari, de ursuleț de pluș, în micile fante ale sergentului... Era de-ajuns să-ți frângă inima, sau să te facă să urli.

Dar n-o faci. Stai nemișcat, cu privirea înainte, mâinile pe lângă corp, pieptul bombat, inima sfâșiată, urmărind cu coada ochiului ce se întâmplă, iar ceva se desprinde înăuntrul tău, descolăcindu-se ca un șarpe cu clopoței gata de atac. Ceva pe care l-ai ținut în tine multă vreme și a acumulat presiune. Nu știi când o să explodeze, n-o poți prevedea, iar atunci când se-ntâmplă n-ai cum să-l oprești.

— Lasă-l în pace!

Reznik s-a întors iute pe călcâie. Nimeni n-a scos un sunet, dar puteai auzi icnetele reținute de spaimă. De cealaltă parte a a liniei, Flintstone făcuse ochii cât cepele. Nu-i venea să creadă ce făcusem. Nici mie.

— Cine-a zis asta? Care dintre voi, viermilor de rahat, tocmai și-a semnat condamnarea la moarte?

Reznik a scuipat printre dinți, luând-o de-a lungul șirului, cu chipul roșu de furie și degetele livide de la cât de tare strângea pumnii.

— Nimeni, ai? Păi atunci, cred c-o să cad în genunchi și-o să-mi acopăr capul cu mâinile pentru că Domnul Dumnezeu însuși mi-a vorbit din înaltul cerului!

S-a oprit în fața lui Tank, care transpira prin uniformă deși afară de-abia dacă erau vreo 5° Celsius.

— Tu ai fost, botosule? Tu, mă? Că acum îți rup mâinile ca pe două surcele! a zis, luându-și avânt ca să-l lovească pe Tank cu pumnul în vintre.

Și iată că idiotul vorbește:

— Eu am zis, sergent! am strigat.

De data asta, Reznik a făcut stânga împrejur cu încetinitorul, l-a luat o mie de ani să ajungă la mine. Singurul sunet care s-a auzit a fost croncănitul îndepărtat al unei ciori.

S-a oprit undeva în raza mea vizuală, dar nu chiar în fața mea, ceea ce nu era bine deloc. Nu mă puteam întoarce spre el. Trebuia să privesc înainte. Cel mai rău era că nu-i vedeam mâinile: nu aveam să știu când – sau de unde – avea să vină lovitura, așa că n-aveam cum să știu nici când să mă pregătesc pentru ea.

— Cum ar veni, soldat Zombi dă ordinele acum, a zis Reznik, dar atât de încet încât de-abia l-am auzit. Soldat Zombi e tăticu' grupei cinzeștrei. Soldat Zombi, cred că m-am îndrăgostit. Mi s-au înmuiat genunchii. Mă faci s-o urăsc pe măcă-mea că m-a făcut băiat și nu pot să-ți port copiii în pânțec.

Oare unde-avea să aterizeze lovitura? La genunchi? În vintre? Probabil că în stomac; Reznik are o slăbiciune pentru stomac.

Nț. A fost o lovitură dată cu latul palmei drept în mărul lui Adam. M-am clătinat pe picioare, luptându-mă să stau drept, să-mi țin mâinile pe lângă corp, să nu-i dau satisfacție și să nu-i ofer un pretext ca să mă lovească din nou. Curtea și barăcile țiuiau, apoi au început să tremure și să se topească pe măsură ce ochii mi s-au umplut de lacrimi – de durere, firește, dar și de altceva.

— Dar nu-i decât un copil, domnule, am zis eu gătuit.

— Soldat Zombi, ai două secunde, exact două secunde, să-ți închizi haznaua aia pe care o ai pe post de gură sau ajungi în incinerator cu celelalte javre extraterestre infestate!

A tras adânc aer în piept, pregătindu-se pentru următorul tir verbal. Cum se pare că-mi pierdusem cu totul mințile, am deschis gura și-am lăsat cuvintele să curgă. Sincer vorbind: o parte din mine se simțea ușurată și aproape că jubila. Atât de mult ținusem ura închisă în mine.

— Atunci, instructorul-șef ar trebui s-o facă, domnule! Soldatului chiar nu-i pasă, domnule! Doar... doar să lăsați băiatul în pace.

Liniște absolută. Nici măcar cioara nu se mai agita. Ni-meni din grupă nu mai respira. Știam ce le trecea prin minte. Auzisem cu toții povestea pifanului mai slobod la gură și a „accidentului” de la cursa cu obstacole care îl trimisese la

spital pentru trei săptămâni. Și cealaltă poveste, despre puștiul tăcut, de zece ani, care a fost găsit la dușuri, spânzurat cu un prelungitor. Sinucidere, declarase medicul. Mulți nu erau chiar așa de siguri de asta.

Reznik nu s-a mișcat din loc.

— Soldat Zombi, cine e șeful grupei voastre?

— Domnule sergent, soldat Flintstone este șeful nostru de grupă!

— Soldat Flintstone, la apel! a lătrat Reznik.

Flint a făcut un pas înainte și-a salutat bățos. Unica lui sprânceană tremura de încordare.

— Soldat Flintstone, ești eliberat din funcție. Soldat Zombi este acum comandant de grupă. Soldat Zombi e prost și urât, dar are vână.

Simțeam ochii lui Reznik sfredelindu-mi țeasta.

— Soldat Zombi, ce s-a întâmplat cu sora ta mai mică?

Am clipit de două ori, încercând să nu las nimic să se vadă, dar vocea mi s-a frânt un pic când i-am răspuns:

— Sora soldatului e moartă, domnule!

— Pentru că ai fugit ca un laș!

— Da, domnule. Soldatul a fugit ca un laș!

— Da' acum nu mai fugi, soldat Zombi, nu-i așa?

— Nu, domnule, nu mai fug!

A făcut un pas în spate, lăsând, pentru o fracțiune de secundă, o umbră să-i treacă pe chip. O expresie pe care n-o mai văzusem niciodată. Aducea foarte mult a respect, dar era clar că nu putea fi asta.

— Soldat Nugget, la apel!

Pifanul nu s-a mișcat din loc până ce Poundcake nu l-a împuns ușor cu degetul în spate. Plângea. Nu voia s-o facă, încerca să se abțină, dar Doamne, ce băiețel n-ar fi plâns într-o situație ca asta? Viața de până acum te azvârle ca pe un gunoi și tocmai aici s-ajungi?

— Soldat Nugget, soldat Zombi e șeful tău de grupă și-o să stai cu el în cazarmă. O să înveți tot ce trebuie de la el. O să te-nvețe să mergi, să vorbești, să gândești. El o să fie fratele pe care nu l-ai avut niciodată, înțelegeți ce-ți spun, soldat Nugget?

— Da, domnule! a răspuns el cu o voce micuță și chițaită, dar măcar băgase regulile la cap, și încă repede.

Și așa a început.

Așa arată o zi obișnuită în neobișnuita realitate a Taberei de Refugiu.

5:00 a.m. Trezirea și spălarea, îmbrăcatul și pregătirea paturilor pentru inspecție.

5:10 a.m. Apelul de dimineață. Reznik ne inspectează paturile. Găsește o cută în așternuturile cuiva, țipă vreo douăzeci de minute, apoi alege un alt recrut la întâmplare, la care mai țipă vreo douăzeci de minute fără niciun motiv. Apoi trei ture în jurul curții de antrenament, timp în care ne îngheață fundurile, iar eu trebuie să-i implor pe Oompa și pe Nugget să țină ritmul sau primesc încă o tură de teren. Pământul înghețat de sub tălpile noastre. Respirația care se transformă instantaneu în abur. Cele două coloane gemene de fum negru de la centrala termică, ridicându-se în depărtare, dincolo de pista de aterizare și de hurelul autobuzelor care opresc la intrarea principală.

6:30 a.m. Masa la cantina aglomerată, care miroase vag a lapte acru, amintindu-mi de molimă și de faptul că, nu demult, nu mă gândeam decât la trei chestii – mașini, fotbal și fete, exact în ordinea asta. Îl ajut pe Nugget cu tava, îndemnându-l să mănânce pentru că altfel instrucția o să-l omoare. Chiar astea au fost cuvintele mele: „instrucția o să te omoare”. Tank și Flintstone râd de mine că-l cocoloșesc pe Nugget. Deja îmi spun dacă lu’ Nugget. Să-i ia dracu’. După ce mâncăm, mergem să vedem ce-a apărut la avizier.

Scorurile din ziua anterioară sunt afișate pe un panou în fața cantinei în fiecare dimineață. Punctele luate pentru cel mai bun timp la cursa cu obstacole, antrenamentele de pregătire pentru raidurile aeriene, cursele de trei kilometri. Primele patru grupe o să încheie stagiul la sfârșitul lui noiembrie, iar concurența e dură. Grupa noastră a înțepenit de săptămâni întregi pe locul zece. Zece nu-i un loc rău, dar nici prea bun nu e.

8:30 a.m. Antrenament. Cu arme. Corp la corp. Supraviețuire în sălbăcie. Supraviețuire în mediul urban. Recunoaștere. Comunicații. Preferatul meu, de departe, e antrenamentul de supraviețuire, în special orele alea memorabile în care am fost nevoiți să ne bem propria urină.

12:00 p.m. Masa de prânz. O carne misterioasă între două cruste tari de pâine. Dumbo, ale cărui bancuri sunt la fel de proaste pe cât de mari îi sunt urechile, hohotește că, de fapt, nu incinerăm corpurile contaminate, ci le tocăm și le dăm de mâncare soldaților. Trebuie s-o trag repede pe Teacup, înainte de-a apuca să-i dea c-o tavă în cap. Nugget se holbează la burgerul lui de parc-ar fi gata să sară din farfurie și să-l muște de față. Mersi mult, Dumbo. Pustiu' e și-așa destul de slăbănog.

1:00 p.m. Iarăși antrenament. Mai ales la poligon. Nugget a primit un băț în loc de pușcă și se face că trage în timp ce noi trimitem gloanțe adevărate înspre niște ținte de carton. Ropotul mitralierelor M16. Scârțâitul placajului sfârtecat. Poundcake are cel mai bun scor; eu sunt cel mai prost țintaș din grupă. Îmi zic că ținta e Reznik, sperând că asta o să mă facă s-o nimeresc. Nici vorbă.

5:00 p.m. Masa de seară. Conserve de carne, de mazăre și de fructe. Nugget își plimbă mâncarea prin farfurie cu furculița și izbucnește în lacrimi. Întreaga grupă mă fixează cu privirea. Nugget e responsabilitatea mea. Dacă Reznik se decide să ne ia la refec pentru comportament necorespunzător o să se dezlanțuie iadul pe pământ, și pe mine cade greul. Flotări suplimentare, rații reduse – ar putea să ne scadă și niște puncte. Nimic altceva nu contează, decât să terminăm odată instrucția de bază, să ieșim la luptă și să scăpăm de Reznik. Peste masă, Flintstone mă săgetează cu privirea de sub sprânceana lui stufoasă. E furios pe Nugget, dar e și mai furios pe mine că i-am luat postul. Nu că aș fi cerut eu să fiu șef de grupă. A venit la mine dup-aia și-a mârâit „Nu-mi pasă ce ești acum, da' eu, când termin, o să fiu sergent.” Iar eu îi zic „Mai multă putere pentru tine, Flint.” Ideea ca eu să conduc o unitate de luptă e de-a dreptul ridicolă. Între timp, nimic din ceea ce spun nu reușește să-l calmeze pe Nugget. Vorbește întruna despre sora lui și despre cum i-a promis ea c-o să vină după el. Mă întreb de ce naiba ne-a procopsit comandantul cu un pici care nici măcar nu poate să țină în mână o pușcă. Dacă Țara Minunilor triază cei mai buni luptători, piciul ăsta în ce categorie intră?

6:00 p.m. Sesiune de întrebări cu sergentul de instrucție în cazarmă. Partea mea favorită a zilei, în care petrec ceva

timp cu persoana cea mai dragă mie din întreaga lume. După ce ne aduce la cunoștință ce raھاți cu ochi fără nicio valoare suntem, Reznik ne lasă să ne exprimăm problemele și îngrijorările.

Majoritatea întrebărilor noastre au de-a face cu concursul. Reguli, proceduri în caz de egalitate, zvonuri despre cutare grupă care trișează. Singurul lucru care ne preocupă este cum să trecem examenul.

Alte subiecte: situația operațiunilor de salvare și triaj (nume de cod Micuța Bo Peep – și nu glumesc!) Ce vești mai avem din afară? Când o să ne instalăm definitiv în buncărul subteran, pentru că e limpede că inamicul vede tot ce facem aici și nu-i decât o chestiune de timp până o să ne spulbere de pe fața pământului. Iar la asta primim răspunsul standard: comandantul Vosch știe foarte bine ce face. Nu-i treaba noastră să ne gândim la strategii și logistică. Treaba noastră e să ucidem inamicul.

8:30 p.m. Timp de voie. În sfârșit, am scăpat de Reznik. Ne spălăm uniforme, lustruim bocancii, frecăm podelele și latrina, curățăm puștile, ne uităm împreună la reviste porcoase și facem schimb de obiecte de contrabandă, cum ar fi bomboane sau gumă de mestecat. Jucăm cărți, ne luăm la mișto și ne plângem de Reznik. Comentăm zvonurile zilei și spunem glume proaste, încercând să ținem la distanță tăcerea care ne răsună în cap, locul unde un țipăt neîntrerupt, dar mut, se ridică la suprafață ca aburul fierbinte care plutește deasupra unui șuvoi de lavă.

Invariabil, izbucnește câte o ceartă, întreruptă chiar înainte de-a se transforma într-o bătaie cu pumnii. Zvonurile ne sfâșie, ne chinuie. Știm prea multe. Nu știm destule. De ce e compus regimentul nostru doar din copii sub optsprezece ani? Ce s-a întâmplat cu toți adulții? Sunt duși în altă parte, și dacă da, unde și de ce? Infestații sunt ultimul val, sau o să mai vină unul, un al Cincilea Val care o să le facă pe primele patru să pară o nimica toată? Gândul la un al Cincilea Val pune capăt oricărei discuții.

9:30 p.m. Stingerea. E vremea să stau treaz în pat, gândindu-mă la un mod cu totul nou și creativ de a-l desființa pe sergentul Reznik. După o vreme obolesc, așa că încep să mă gândesc la toate fetele cu care am fost, aranjându-le după cele

mai variate criterii. Cea mai frumoasă. Cea mai deșteaptă. Cea mai amuzantă. Blondele. Brunetele. Până unde am ajuns cu ele. Și toate încep să se contopească într-o singură fată, Fata Care Nu Mai Există, iar în ochii ei, Ben Parish, zeul cu- loarelor liceului, trăiește din nou.

Scot medalionul lui Sissy din ascunzătoarea de sub pat și mi-l lipesc în dreptul inimii. Nu mai vreau vinovăție. Nu mai vreau durere. Voi schimba autocompătirea pe ură. Vinovăția pe șiretenie. Durerea pe dorința de răzbunare.

— Zombi? șoptește Nugget din patul de lângă mine.

— Nu se vorbește după stingere, îi răspund.

— Nu pot să dorm.

— Închide ochii și gândește-te la ceva frumos.

— Putem să ne rugăm? E împotriva regulilor?

— Sigur că poți să te rogi. Dar nu cu voce tare.

Îi aud respirația și patul scârțâind în timp ce se foiește dintr-o parte într-alta în așternuturi.

— Cassie spunea întotdeauna rugăciunea cu mine, mărtu- risește el.

— Cine-i Cassie?

— Ți-am spus.

— Am uitat.

— Cassie e sora mea. O să vină după mine.

— Aa, sigur.

Nu-i mai spun că, dacă n-a apărut până acum, probabil că e moartă. Nu eu trebuie să-i frâng inima; asta-i treaba timpului.

— Dar a promis. A promis.

Se-aude un mic sughiț de plâns. Minunat. Nimeni nu știe precis, dar o luăm cu toții de bună că dormitoarele sunt împânzite de microfoane și că Reznik stă mereu la pândă aștep- tând să greșim ca să ne poată strivi ca pe niște gândaci, încăl- carea regulii tăcerii pe perioada stingerii ne va aduce tuturor o săptămână de serviciu la bucătărie.

— Hei, e în regulă Nugget...

Întind mâna să-l liniștesc și dau peste capul lui proaspăt ras pe care îl mângâi ușor cu degetele. Lui Sissy îi plăcea s-o mângâi pe cap când nu se simțea bine – poate că și lui Nugget îi place.

— Hei, voi de-acolo, terminați-o! strigă Flintstone în sur- dină.

— Da, da, zice și Tank. Ce, Zombi, vrei s-o-ncurcăm cu toții?

— Vino încoace, îi șoptesc lui Nugget, dându-mă la o parte și bătând ușor salteaua cu palma, ca să-i arăt unde să se-așeze. O să spun rugăciunea cu tine și dup-aia te culci la loc, da?

Salteaua se lasă de la greutatea suplimentară. O, Doamne, ce fac aici? Dacă Reznik apare într-o inspecție surpriză, o să curăț cartofi o lună întreagă. Nugget stă întins pe-o parte, cu fața spre mine, iar când își aduce mâinile sub bărbie, pumnisorii i se freacă de brațele mele.

— Ce rugăciune spuneai cu ea? întreb.

— „Adorm încetișor”, șoptește el.

— Careva să-i pună o pernă pe față lui Nugget, zice Dumbo din colțul lui și văd cum lumina difuză din cameră se răsfrânge în ochii mari și cafenii ai puștiului.

Medalionul lui Sissy mă apasă pe piept, iar ochii lui Nugget strălucesc ca două faruri gemene în întuneric. Rugi și promisiuni. Cea pe care i-a făcut-o sora lui și cea nerostită pe care i-am făcut-o eu surorii mele. Rugăciunile sunt tot un fel de promisiuni, iar astăzi trăim în vremea promisiunilor încălcate. Dintr-odată, îmi vine să izbesc cu pumnul în perete.

— „E noapte și adorm încetișor, și-l rog pe Domnul să-mi țină sufletul ușor.”

La următorul vers, mi se alătură și el.

— „Iar dimineață, când mă voi trezi, iubirea Lui mă va călăuzi.”

Șuierăturile dezaprobatore se întetesc. Cineva aruncă o pernă în noi, dar nu ne oprim.

— „E noapte și adorm încetișor, și-l rog pe Domnul să-mi țină sufletul ușor. Peste noapte, îngerii Lui să mă vegheze, până la zi să stea pe metereze.”

La „îngerii Lui” șâșâielile și șuierăturile se opresc. Peste dormitor se așterne o liniște adâncă.

Înainte ultimului vers, vocile noastre încetinesc, de parcă n-am vrea să ajungem la capăt, pentru că la sfârșitul acestei rugăciuni nu se află decât nimicul unui alt somn epuizat, apoi o altă zi de așteptare a zilei de pe urmă, cea în care vom muri. Până și Teacup cred că știe că n-o să ajungă să-și sărbătorească a opta zi de naștere. Dar o să ne trezim, oricum, și-o să trecem iar prin șaptesprezece ore de iad. Pentru că vom muri, dar măcar vom muri fără să cedăm.

— „Iar dac-o fi să mor mai înainte, la El să mă primească e ruga mea fierbinte.”

45

În dimineața următoare sunt în biroul lui Reznik cu o cerere specială. Știu ce va răspunde, dar tot trebuie să-l întreb.

— Domnule, șeful de grupă solicită ca sergentul să-l învoiască pe soldatul Nugget de la îndatoririle de azi.

— Soldatul Nugget e un membru al acestei grupe, îmi amintește el. Și, ca membru al acestei grupe, trebuie să îndeplinească toate îndatoririle care i-au fost atribuite de Comandamentul Central. Absolut toate, soldat.

— Domnule, șeful de grupă solicită ca sergentul să se mai gândească, dată fiind vârsta soldatului Nugget și...

Reznik expediază restul propoziției cu o fluturare de mână:

— Băiatul n-a căzut din cer, soldat. Dacă n-ar fi trecut testele preliminare nu ar fi fost repartizat la unitatea ta. Fapt este, însă, că *a trecut* testele preliminare, a fost repartizat la unitatea ta și *va îndeplini* toate sarcinile care v-au fost atribuite de Comandamentul Central, inclusiv P&D. Clar, soldat?

Ce pot să zic, Nugget? Eu am încercat.

— Ce înseamnă P&D? mă întreabă la micul dejun.

— Procesare și Debarasare, îi răspund, ferindu-mi privirea.

De partea cealaltă a mesei, Dumbo își împinge tava din față cu un oftat.

— Minunat. Nu pot să mănânc decât dacă nu mă gândesc deloc la asta!

— Așa se alege grâul de neghină, puișor, se bagă Tank, cerând din ochi aprobarea lui Flintstone.

Ăștia doi sunt la cataramă. În ziua în care Reznik mi-a dat postul, Tank a venit la mine și mi-a spus că nu-i pasă cine e șef de grupă, că el nu ascultă decât de Flint. Am ridicat din umeri. Ce-o fi o fi. Când absolvim – dacă o să absolvim vreodată – unul dintre noi va fi promovat la gradul de sergent, iar ăla precis nu voi fi eu.

— Dr. Pam ți-a arătat un infestat, îi zic lui Nugget, iar el dă din cap că da.

După expresia lui, îmi dau seama că nu e o amintire plăcută.

— Ai apăsător pe buton, zic.

O altă încuviințare. Mai lentă decât prima.

— Ce crezi că se întâmplă cu persoana de dincolo de geam după ce apeși pe buton?

— Moare, șoptește Nugget.

— Și cu oamenii bolnavi pe care-i aduc din afară, cei care nu supraviețuiesc după ce ajung aici – ce crezi că se întâmplă?

— Haide, Zombi, spune-i odată! zice Oompa, care și-a împins și el tava la o parte.

O premieră, dat fiind că e singurul din grupă care se duce să-și pună porții suplimentare. Mâncarea de la cantina noastră e oribilă, și asta-i puțin spus.

— E un lucru pe care nu ne place să îl facem, dar care trebuie făcut, îi zic preluând, în parte, sloganul companiei. Pentru că suntem în război, înțelegi? Așa-i la război.

Mă uit de-a lungul mesei, în căutare de sprijin. Singura care vrea să-mi susțină privirea e Teacup, care dă fericită din cap.

— Război, zice ea veselă.

Ies din cantină și traversez curtea în care mai multe grupe se antrenează sub privirile atente ale sergenților de instrucție, cu Nugget țopăind pe lângă mine. Pe la spate, cei din grupă îi spun „Câinele lui Zombie”. Trecem printre barăcile 3 și 4 ca să ajungem la drumul care duce la centrala electrică și la hangarele de procesare. Ziua e rece și înnorată, și pare c-ar putea să ningă. În depărtare se aude zgomotul unui Black Hawk care decolează și ropotul ascuțit al focului de arme automate. Chiar în fața noastră, turnurile gemene ale centralei scuiță fum gri și negru în aer. Cel gri se pierde în nori. Cel negru plutește leneș în aer. La intrarea în hangar a fost ridicat un cort mare și alb, zona fiind împrejmuțată cu semne roșii și albe de pericol biologic. Aici ne îmbrăcăm în costumele de protecție pentru procesare. Odată echipat, îl ajut pe Nugget să-și pună costumul portocaliu, ghetele, mănușile de cauciuc, masca și gluga, îi țin lecția despre cum nu trebuie să-și dea niciodată jos vreo parte a costumului în interiorul hangarului, absolut niciodată, cu niciun pretext. Trebuie să ceară permisiunea înainte de-a pune mâna pe orice, iar dacă trebuie să părăsească clădirea din orice motiv, trebuie să fie decontaminat și inspectat înainte de-a intra înapoi.

— Stai aproape de mine și-o să fie bine, îi spun.

Când dă din cap, gluga îi saltă înainte și-napoi, iar masca de plastic îl lovește în frunte. Încearcă să rămână stăpân pe sine, dar nu-i prea iese. Așa că-i zic:

— Sunt doar oameni, Nugget. Nimic altceva decât oameni.

În hangarul de procesare, trupurile doar-oamenilor sunt triate, infestații de neinfestați. Infestații sunt însemnați cu un cerc verde strălucitor pe frunte, dar, de cele mai multe ori, nu-i nevoie să te uiți după el – infestații sunt întotdeauna cele mai proaspete cadavre.

Au fost stivuiți unii peste alții lângă peretele din spate, așteptând să le vină rândul să fie întinși pe mesele lungi, de metal, dispuse pe toată lungimea hangarului. Trupurile sunt în diverse stadii de descompunere. Unele sunt vechi de câteva luni, altele sunt atât de proaspete încât ai senzația că s-ar putea ridica în fund pentru a-ți face cu mâna.

E nevoie de trei grupe pentru treaba asta. O echipă duce cadavrele cu căruciorul până la mesele de tablă. O alta le procesează, iar o a treia duce corpurile procesate și le stivuiește la intrare, de unde vor fi ridicate. Sarcinile se îndeplinesc prin rotație, ca să mai rupem monotonia.

Procesarea e partea cea mai interesantă, iar astăzi grupa noastră chiar de-acolo începe. Îi spun lui Nugget să nu atingă nimic și să mă urmărească până se prinde cum trebuie procedat.

Golești buzunarele. Separi conținutul. Gunoii merg într-o găleată, echipamentele electronice în alta, metalele prețioase într-o a treia și toate celelalte metale în a patra. Portofele, genți, hârtii, bani – toate sunt gunoi. Unii dintre noi nu se pot abține – ce vreți, lupu-și schimbă părul, dar năravul ba – și umblă cu buzunarele doldora de bancnote de o sută de dolari complet inutile.

Poze, buletine și orice alt mărunțiș sentimental care nu-i din ceramică – gunoi. Aproape fără excepție, de la cei mai tineri până la cei mai bătrâni, buzunarele morților sunt pline-ochi de cele mai ciudate lucruri, a căror valoare reală nu mai proprietarul ar putea-o cunoaște.

Nugget nu scoate o vorbă. Mă privește lucrând și se ține în dreapta mea când pășesc în lateral, trecând la următorul cadavru. Hangarul e ventilat, dar asta nu face mirosul mai puțin copleșitor. Ca orice miros omniprezent – sau, mai curând,

ca orice alt lucru omniprezent – te obișnuiești cu el, iar după o vreme, nici nu-l mai simți.

Același lucru e valabil și pentru celelalte simțuri. Și pentru suflet. După ce-ai văzut al cincii sutelea bebeluș mort, cum mai poți fi șocat sau îngreșat sau cum mai poți să simți ceva în general?

Lângă mine, Nugget mă privește în tăcere.

— Să-mi spui dacă ți se face rău, îi zic eu ferm. E absolut oribil să vomți în costum.

Difuzoarele de deasupra capetelor noastre revin la viață și melodiile încep. Majoritatea preferă rap în timp ce procesează; mie-mi place să-l combin cu ceva heavy metal și R&B. Nugget vrea să facă și el ceva, așa că-l pun să ducă hainele zdrențuite în containerele pentru haine. Vor fi arse la noaptea, alături de cadavrele procesate. Debarasarea are loc alături, în incineratorul centralei. Se zice că fumul negru e de la cărbune, iar cel gri, de la cadavre. Nu știu dacă-i adevărat.

E una dintre cele mai grele procesări pe care le-am făcut.

Îl am pe Nugget pe cap, cadavrele și, pe deasupra, trebuie să mai arunc un ochi și la restul echipei, pentru că nu-i niciun sergent prin preajmă, de fapt, niciun adult pur și simplu în hangarul de procesare, cu excepția celor morți. Sunt numai copii și, uneori, ai impresia că ești în clasă când profesorul tocmai a fost chemat pe culoar. Lucrurile pot s-o ia razna.

În afară de P&D, grupele nu prea interacționează între ele. Concurența pentru primele locuri pe tabela de marcaj e prea intensă și n-are nimic prietenos.

Așa că, atunci când o văd pe fata cu pielea albă și părul negru ducând cadavrele cu roaba de la masa lui Poundcake la zona de debarasare, nu mă duc să mă prezint și nici nu-l opresc pe vreunul dintre coechipierii ei să-l întreb cum o cheamă. Mă mulțumesc s-o urmăresc de la distanță, în timp ce scormonesc prin buzunarele morților. Observ că dirijează traficul la ieșire, ceea ce înseamnă că e șefa de grupă. În pauza de la jumătatea dimineții, îl trag pe Poundcake deoparte. E un puști drăguț, tăcut, dar nu într-un fel ciudat. Dumbo are teoria asta că, într-o bună zi, dopul o să sară și Poundcake n-o să se mai oprească din vorbit o săptămână întregă.

— O știi pe fata de la grupa 19 care lucrează la masa ta? Îl întreb. El dă din cap că da. Știi ceva despre ea? Dă din cap că

nu. Știi de ce te întreb asta, Cake? Ridică din umeri. Bine, zic, dar nu mai spune nimănui că te-am întrebat.

După a patra oră la linia de procesare, Nugget nu prea se mai ține bine pe picioare. Are nevoie de-o pauză, așa că-l scot afară câteva minute, unde stăm sprijiniți de ușa hangarului, uitându-ne cum se pierd coloanele de fum negru și gri în nori.

Nugget își dă gluga jos și-și sprijină capul de ușa rece de metal, cu fața strălucind de transpirație.

— Sunt doar oameni, îi spun din nou, pentru că nu știu ce altceva să-i spun. Devine mai ușor, insist eu. De fiecare dată, simți ceva mai puțin. Până când ajunge să fie ca – nu știu – ca atunci când îți faci patul, sau te speli pe dinți.

Sunt încordat, așteptând s-o ia razna. Să plângă. S-o ia la sănătoasa. Să izbucnească. Ceva. Orice. Dar tot ce văd în ochii lui e o căutătură distantă și, brusc, eu sunt cel pe cale să izbucnească. Nu la el. Sau la Reznik pentru că m-a obligat să-l aduc aici. La ei. La nenorociții care ne-au făcut asta. Lăsați viața mea – asta știu cum se termină. Dar a lui Nugget? Are cinci ani și ce-ar trebui să se-aștepte? Și de ce naiba l-a repartizat comandantul Vosch la o unitate de luptă? Pe cuvântul meu, nici măcar nu poate să ridice o pușcă. Poate că ideea e să-i prinzi de tineri și să-i drezezi de la zero. Încât până ajung de vârsta mea să nu fie doar niște ucigași cu sânge rece, ci unii cu sângele de gheață. Cu azot lichid curgându-le prin vene. Înainte să-i simt atingerea pe braț, îi aud vocea:

— Zombi, ești bine?

— Da, da, sunt bine.

Iată o întorsătură ciudată: el e îngrijorat pentru soarta mea.

Un camion mare oprește în fața ușilor hangarului, iar grupa 19 începe să încarce cadavrele, aruncându-le pe platformă asemenea salvatorilor care aruncă saci cu ajutoare. Iat-o iarăși pe fata cu părul negru, luptându-se cu partea din față a unui cadavru foarte gras. Înainte de-a intra din nou în clădire după următorul cadavru, aruncă o scurtă privire în direcția noastră. Minunat. Probabil c-o să ne raporteze c-am ars gazul de pomană ca să ne mai taie câteva puncte din scor.

— Cassie spune că nu contează ce fac ei, zice Nugget. Nu pot să ne omoare pe toți.

— Și de ce nu pot? Pentru că, puștiule, chiar mi-ar plăcea și mie să știu.

— Pentru că suntem prea greu de ucis. Suntem investa...
invo... invici...

— Invincibili?

— Asta e! zice el, cu o bătaie liniștitoare pe braț. Invincibili.

Fum negru, fum gri. Și frigul care ne mușcă obrazii, căldura corpurilor noastre închisă în costume, Zombi și Nugget, norii mohorâți de deasupra și, ascunsă dincolo de ei, nava-mamă care a dat naștere fumului gri și, într-un fel, nouă. Și nouă.

46

Acum, Nugget se strecoară în patul meu în fiecare noapte, după stingere, ca să-și spună rugăciunea, îl las să stea până adoarme, apoi îl iau în brațe și-l duc în patul lui. Tank amenință să mă denunțe. De regulă, după ce-i dau un ordin care nu-i place. Dar n-o face. În secret, cred că așteaptă cu nerăbdare momentul rugăciunii.

Mă uimește cât de repede s-a adaptat Nugget la viața din tabără. Dar așa sunt copiii. Se pot obișnui cu aproape orice. Tot nu poate ridica pușca la umăr, dar face tot restul, uneori chiar mai bine decât puștii mai mari. E mai iute decât Oompa la cursa cu obstacole și prinde lecțiile din zbor mai bine decât Flintstone. Singura care nu-l poate suferi e Teacup. Cred că-i vorba de gelozie: înainte de venirea lui Nugget, Teacup era bebelușul familiei.

E-adevărat că Nugget a avut o mini-criză în timpul primului exercițiu de raid aerian. Ca noi toți, nu știa când o să aibă loc, dar, spre deosebire de noi, el n-avea habar nici despre ce naiba era vorba.

Se întâmplă o dată pe lună și întotdeauna în toiul nopții. Sirenele urlă atât de tare încât simți podeaua vibrându-ți sub picioarele goale. În timp ce orbecăiești prin întuneric, îți tragi repede uniformă și ghetele pe tine, apuci în grabă M16-le și năvălești afară, alături de celelalte sute de recruți, care traversează curtea înspre tunelele de acces subteran.

Eu rămăsesem cu câteva minute în urma grupei, pentru că Nugget urla de-ți spărgea timpanele și se-agăța de mine ca o maimuțică de mama ei, crezând că navele extraterestre o să

apară din clipă în clipă ca să-și verse încărcătura ucigașă peste noi.

Am țipat la el să se calmeze și să se țină după mine. Dar îmi iroseam gura de pomană. Până la urmă, l-am luat pur și simplu pe sus și l-am aruncat pe umăr, ținând pușca într-o mână și fundul lui în cealaltă. În timp ce-o zbugheam afară pe ușă, în minte mi-a venit imaginea unei alte nopți și-a unui alt copil care țipa. Amintire care m-a făcut să gonesc și mai tare.

Am intrat în casa scării, am coborât cele patru etaje scăldate în lumina galbenă de urgență, cu capul lui Nugget bălângându-mi-se pe spate, apoi am trecut de ușa blindată de jos, am parcurs un scurt culoar, și-am intrat printr-o a doua ușă blindată în complexul subteran. În spatele meu, ușa grea s-a închis cu un țăcănit, încuindu-ne înăuntru. De-acum, Nugget părea să fi înțeles că nu urmează să fim pulverizați așa că l-am putut lăsa jos.

Adăpostul este un labirint năucitor de coridoare slab luminate care se intersectează, dar am făcut atâtea exerciții în el, încât îmi puteam găsi postul și cu ochii închiși. Am încercat să acopăr zgomotul sirenei, strigându-i lui Nugget să mă urmeze și-am luat-o din loc. O grupă care se îndrepta în cealaltă direcție a trecut în fugă pe lângă noi.

Dreapta, stânga, dreapta, dreapta, stânga, până la ultimul coridor, ținându-l pe Nugget de ceafă ca să nu rămână în urmă. Îmi vedeam deja grupa îngenunchată la douăzeci de metri de peretele unui tunel înfundat, cu puștile ațintite asupra grilajului de metal ce acoperea puțul de aerisire care ducea la suprafață.

În spatele lor stătea Reznik, cu un cronometru în mână.
„Rahat.”

Am întârziat patruzeci și opt de secunde. Patruzeci și opt de secunde care aveau să ne coste trei zile de permisie. Patruzeci și opt de secunde care aveau să ne coboare încă un loc în clasament. Patruzeci și opt de secunde care însemnau Dumnezeu știe câte alte zile de Reznik.

Odată întorși în dormitor eram mult prea agitați ca să mai dormim. Jumătate din grupă era supărată pe mine, cealaltă jumătate, pe Nugget. Evident că Tank dădea vina pe mine.

— Ar fi trebuit să-l lași în urmă, zice el, cu fața lui ascuțită, roșie de furie.

— Facem exercițiile astea cu un motiv, Tank, îi amintesc eu. Dacă ar fi fost un atac pe bune?

— Bănuiesc c-ar fi mort.

— Și el e un membru al grupei ăsteia ca și noi.

— Tu tot nu te prinzi, Zombi, nu-i așa? E vorba de natura omului. Cine-i prea bolnav sau prea slab trebuie să dispară, zice scoțându-și cizmele și aruncându-le în lada de la capătul patului. Dacă ar fi după mine, i-am arunca pe toți în incinerator cu infestații.

— Să omori oameni – nu-i asta treaba extraterestrilor?

E roșu ca sfecla la față și lovește aerul cu pumnii. Flintstone schițează gestul de a veni să îl calmeze, dar Tank îi face semn să stea pe loc.

— Țăla care-i prea slab, prea bolnav, bătrân, încet, prea prost sau prea mic – ăla trebuie să DISPARĂ! țipă el. Toți cei care nu pot să lupte sau să ne sprijine în luptă – nu fac altceva decât să ne tragă în jos, după ei.

— Pot să fie sacrificați, arunc eu sarcastic.

— Lanțul e doar atât de puternic pe cât e cea mai slabă verigă a lui, rage Tank. E în natura lucrurilor, Zombi. Doar cei puternici supraviețuiesc!

— Haide, omule, las-o baltă, îi spune Flintstone. Zombi are dreptate. Nugget face parte din echipa noastră.

— Lasă-mă-n pace, Flint, țipă Tank. Lăsați-mă cu toții! De parc-ar fi vina mea. De parcă eu aș fi responsabil pentru rahatul ăsta!

— Zombi, fă ceva, se milogește Dumbo de mine. Face ca Dorothy.

Dumbo se referă la o țipă care și-a ieșit odată din minți, la poligon, și a întors arma împotriva celor din propria grupă. Doi oameni au fost uciși și alți trei grav răniți înainte ca sergentul de instrucție să aibă timp să-și scoată pistolul de la brâu și să-i tragă un glonț în cap. În fiecare săptămână mai apare câte-o poveste despre cineva care „face ca Dorothy” sau „o ia razna”. Presiunea devine din ce în ce mai mare și, uneori, cedezi. Uneori, te-ntorci împotriva celorlalți. Alteori, împotriva ta. Din când în când mi se-ntâmplă să mă-ntreb ce-o fi în capul celor de la Cartierului General, de pun arme automate de mare calibru în mâinile unor copii cu creierul vraște.

— Du-te și-mpușcă-te, mârâie Tank la Dumbo. De parc-ai ști tu ceva. De parc-ar ști vreunul dintre voi ceva. Ce dracu' facem aici? Vrei să-mi spui tu mie, Dumbo? Dar tu, șefule de grupă? Îmi spui tu? Ar fi bine ca cineva să-mi spună și asta chiar acum, că dacă nu, fac locul ăsta una cu pământul! Și vă fac și pe voi, pentru că situația-i praf, oameni buni! Să ne lup-tăm cu ei, cu chestiile astea care-au șters șapte miliarde de oameni de pe fața pământului? Și cu ce? Cu ăsta, zice îndrep-tând vârful puștii spre Nugget, care se agață de piciorul meu. Cu ăsta? scuipe el, printre hohote isterice de râs.

La vederea puștii, toată lumea se încordează. Întind mâi-nile goale în față și spun cu tot calmul de care sunt în stare:

— Soldat, lasă arma jos chiar acum!

— Nu ești tu șeful meu! Nimeni nu-mi spune ce să fac! strigă Tank, stând în picioare lângă patul lui, cu arma la șold.

Acum chiar că pare s-o fi luat-o razna de tot.

Privirea îmi alunecă spre Flintstone, care stă cel mai aproape de Tank, la doar câțiva metri în dreapta lui, și care-mi răspunde cu o înclinare a capului abia perceptibilă.

— Tâmpiților, voi nu vă întrebați niciodată de ce nu ne-au atacat încă? zice Tank, care din râs a dat în plâns. Știți că pot s-o face. Știți că ei știu că suntem aici și știu ce facem, așa că de ce ne lasă?

— Nu știu, Tank, zic eu, cât mai plat cu puțință. De ce?

— Pentru că nu mai are nicio importanță ce dracu' facem noi aici! S-a terminat, frate. S-a dus dracu'! urlă el, gesticu-lând cu pușca în toate direcțiile.

Dacă se descarcă...

— Iar voi, eu și tot restul celor din nenorocita asta de ba-ză suntem terminați! Suntem...

Dar Flint e deja peste el, îi smulge pușca din mâini și-l îmbrânțește la pământ cu putere. În cădere, capul i se loveș-te de marginea patului. Se face ghem, ținându-și capul în mâini și urlă cât îl țin puterile, iar când rămâne fără suflare, trage din nou aer în piept și reîncepe să urle. Cumva, însă, asta-i chiar mai rău decât atunci când flutura M16-le încărcat în toate direcțiile. Poundcake o zbughește înspre latrină ca să se-ascundă într-una dintre cabine. Dumbo își acoperă ure-chile imense și se urcă în vârful patului. Oompa s-a strecurat mai aproape de mine, chiar lângă Nugget, care se ține cu am-

bele mâini de piciorul meu, ițindu-și capul de după genunchiul meu ca să mai arunce câte-o privire la Tank, care se zvârcolește pe podea. Singura care nu pare să fie afectată de criza lui Tank este Teacup, fetița de șapte ani. Stă așezată pe patul ei, fixându-l stoic cu privirea, de parcă în fiecare seară Tank s-ar tăvăli pe jos, urlând ca un porc dus la tăiere.

Și dintr-odată, mă lovește un gând: asta, ce ne fac ei nouă, chiar e o crimă. O crimă foarte lentă și crudă, care ne ucide mai întâi sufletele, și brusc, îmi vin în minte cuvintele comandantului: „Nu-i vorba de-a ne lipsi de capacitatea de a lupta, ci de a ne zdrobi voința de-a lupta.”

E fără speranță. E o nebunie curată. Iar Tank e singurul sănătos la cap dintre noi pentru c-o vede drept ceea ce este.

Și tocmai de-aia trebuie să plece.

47

Sergentul de instrucție e de acord cu mine și, a doua zi dimineață, Tank e luat la spital pentru un examen psihologic complet. Patul lui e liber timp de o săptămână întregă, iar grupa noastră rămâne din ce în ce mai în urmă în clasament. N-o să absolvim niciodată, n-o să ne schimbăm niciodată salopetele albastre pe uniforme adevărate, n-o să ne aventurăm niciodată dincolo de gardul electric și de sârma ghimpată ca să dovedim din ce suntem făcuți și să le plătim măcar o parte din ceea ce am pierdut.

Despre Tank nu vorbim deloc. E ca și cum n-ar fi existat niciodată. Trebuie să credem că sistemul este perfect, iar Tank n-a fost decât un defect al sistemului.

Apoi, într-o dimineață, în hangarul de P&D, Dumbo îmi face semn să vin la masa lui. Dumbo se pregătește să devină medicul grupei, așa că trebuie să disece anumite cadavre, de regulă infestați, ca să învețe mai multe despre anatomia umană. Când ajung lângă el, nu scoate o vorbă, doar arată cu capul spre corpul aflat pe masa din fața lui.

E Tank.

Ne holbăm o bună bucată de vreme la fața lui. Ochii îi sunt larg deschiși, fixați pentru totdeauna în tavan, dar fără să îl vadă. Dumbo aruncă priviri furișe în jur, asigurându-se că nu ne poate auzi nimeni și-mi șoptește:

— Nu-i spune lui Flint.

Dau din cap și-l întreb:

— Ce s-a întâmplat?

Dumbo scutură energic din cap. Sub gluga de protecție, transpiră din abundență:

— Asta-i cel mai ciudat, Zombi. Nu găsesc nimic în neregulă la el.

Mă uit din nou la Tank. Nu-i deloc livid, pielea lui fiind chiar ușor rozalie și fără niciun semn. Cum a murit? O fi ajuns ca Dorothy acolo, la nebuni? O fi luat vreo supradoză de medicamente?

— Dar dacă-l deschizi? întreb.

— Nu-l deschid pe Tank, zice el, privindu-mă de parcă tocmai i-aș fi spus să se-arunce într-o prăpastie.

— Da, încuviințez eu. E o idee tâmpită.

În fond, Dumbo nu-i doctor, e doar un puști de doisprezece ani. Mă uit din nou în jur.

— Ia-l de pe masa asta, zic. Nu vreau să-l mai vadă cineva.

Iar asta înseamnă că nici eu. Mă întorc cu spatele, simțind c-o să mi se facă rău, apoi îmi vine o idee și mă întorc.

Îl împing ușor de bărbie, întorcându-i fața spre perete, apoi îi pipăi baza craniului cu buricele degetelor.

— Dă-mi cuțitul tău, Dumbo.

N-am mai tăiat niciodată carne de om și nici nu-i un lucru care să se afle pe lista mea de priorități. Introduc degetul mare și arătătorul în incizia pe care am făcut-o până ce găsesc dispozitivul plasat în capătul coloanei vertebrale a lui Tank. Dumbo se uită la mine cu ochii cât cepele.

— E pentru următorul recrut, îi explic. N-are rost să se piardă degeaba.

Trupul lui Tank e aruncat peste celelalte corpuri aflate la intrarea în hangar. De-acolo va fi încărcat în camionul care-l va duce pe ultima bucată a drumului către incineratoare, unde va fi înghițit de flăcări, cenușa lui devenind una cu fumul gri care se va înălța într-o coloană de abur fierbinte, așternându-se, până la urmă peste noi într-o pulbere prea fină pentru simțurile noastre. Va rămâne cu noi – pe noi – până când ne vom spăla în seara respectivă, trimițând ce-a mai rămas din el în canalizarea conectată la țevile care duc spre

fosele septice, unde se va amesteca cu excrementele și se va scurge în țărână pentru totdeauna.

48

Două zile mai târziu, sosește și înlocuitorul lui Tank. Știm că vine, pentru că Reznik ne-a anunțat la ședință cu o seară înainte. Nu vrea să ne spună nimic despre el, în afară de nume: Ringer. După ce pleacă, toți suntem surescitați: Reznik trebuie să fi avut el un motiv de l-a poreclit așa.

Nugget vine până la patul meu și mă întrebă:

— Ce-i ăla un „ringer”?^[8]

— Cineva pe care îl strecuri într-o echipă ca să ai un avantaj, îi explic. Cineva care-i foarte bun.

— Un lunetist, își dă Flintstone cu presupusul. Acolo suntem cei mai slabi. Poundcake e cel mai bun țințaș al nostru, iar eu sunt în regulă, dar tu, Dumbo și Teacup sunteți un dezastru. Iar Nugget nici măcar nu poate să tragă.

— Vino la mine și spune-mi că nu sunt în stare, îi strigă Teacup, întotdeauna pusă pe harță.

Dacăș fi eu comandant, i-aș da lui Teacup o pușcă și vreo câteva încărcătoare și le-aș da drumul tuturor infestațiilor pe-o rază de o sută de kilometri.

După ce-și face rugăciunea, Nugget se foiește și se zvârcolește în spatele meu până când nu mai suport și-i șuiier să se ducă în patul lui.

— Zombi, ea e!

— Cine e ea?

— Ringer! Cassie e Ringer!

Îmi ia câteva secunde să-mi amintesc cine e Cassie. „Nu, frate, să nu înceapă din nou cu asta!”

— Nu cred că Ringer e sora ta.

— Da' nici nu știi precis că nu e.

Approape că-mi vine să-i zic: „Nu fi prost, puștiule. Sora ta nu vine după tine pentru că-i moartă.” Dar mă abțin. Cassie e medalionul de argint al lui Nugget. E lucrul de care se agață cu disperare pentru că dacă n-ar face-o, n-ar mai fi nimic ca-

⁸ *Ringer* înseamnă, în argou, candidat introdus fraudulos într-o competiție sportivă, concurs etc. (n. tr.).

re să-l împiedice s-o pornească vesel spre Oz ca toate celelalte Dorothy din tabără. Asta e și motivul pentru care o armată de copii are sens. Adulții nu-și pierd vremea cu gândirea magică. Ei rămân la aceleași adevăruri incomode care l-au trimis pe Tank pe masa de disecție.

În dimineața următoare, Ringer nu e prezent la apel. Și nici nu apare la masă. Ne echipăm pentru poligon, verificăm armele și o pornim de-a curmezișul curții. E o zi senină, dar extrem de rece. Nimănui nu-i prea arde de vorbă. Cu toții ne întrebăm cine-o fi noul puști din echipă.

Nugget îl vede primul pe Ringer, stând undeva departe pe poligon și imediat constatăm că Flintstone avusese dreptate: Ringer e un țintaș al naibii de bun. Ținta țâșnește din iarba maronie înaltă și pac-pac capul i-a și explodat. Apoi alta, cu același rezultat. Reznik stă pe o latură a poligonului de trageri și controlează țintele. Vede că venim și începe să lovească butoanele mai repede. Țintele țâșnesc din iarbă una după alta, iar Ringer le doboară dintr-o singură lovitură înainte de-a apuca să se ridice. Lângă mine, Flintstone scoate un fluierat lung și apreciativ:

— E bun.

Nugget se prinde înaintea noastră Ceva la umeri sau, poate, la șolduri, îl face să exclame „Nu-i un el” și s-o zbughească peste câmp către silueta singuratică ce ține o armă încă fumegândă în aerul înghețat.

Se întoarce înainte ca Nugget să ajungă la ea, ceea ce-l face să se-oprească în loc, mai întâi confuz, apoi dezamăgit. Din câte se pare, Ringer nu e sora lui.

Ciudat, de la distanță părea mai înaltă. E cam ca Dumbo de înaltă, doar ceva mai subțire – și mai mare. Bănuiesc că are vreo cincisprezece-șaisprezece ani, cu o față de spiriduș și ochii închiși la culoare și adânci, piele de un alb imaculat și păr negru, drept. Ochii sunt cei care te izbesc mai întâi.

Sunt genul de ochi în care cauți ceva și-ajungi la concluzia că n-ai decât două posibilități: fie ceea ce e acolo e ascuns prea în adâncime ca să poată fi văzut, fie nu-i absolut nimic acolo.

E fata din curte, cea care ne-a prins pe mine și pe Nugget în fața hangarului de P&D.

— Ringer e fată, șoptește Teacup, strâmbând din nas de parc-arfi simțit un iz de putregai.

Acum nu numai că nu mai e singurul bebeluș din grupă, dar nu mai e nici singura fată.

— Ce-o să ne facem cu ea? se văicărește Dumbo, gata să intre în panică.

Eu nu mă pot abține să nu rânjesc.

— O să absolvim pe locul întâi, spun.

Și am dreptate.

49

Cum a fost prima noapte a lui Ringer în baraca 10? într-un cuvânt: ciudată.

Fără luat peste picior, fără bancuri porcoase, fără cocoșeli. Numărăm minutele până la stingere de parcă am fi o gașcă de tocilari emoționați la prima întâlnire. Alte grupe poate că mai au fete de vârsta ei. Noi o avem pe Teacup. Dar Ringer pare să n-aibă habar de stinghereala noastră. Stă așezată pe marginea fostului pat al lui Tank, desfăcându-și și curățându-și pușca. E clar că-i place. Și încă mult.

Îți dai seama de asta după grija cu care plimbă cârpa uleioasă în susul și-n josul țevii, lustruind-o până când metalul rece ajunge să strălucească în lumina neanelor din tavan. E aproape dureros cât de tare ne străduim să nu ne zgâim la ea. Își montează arma la loc, o așază cu grijă în dulapul de lângă pat și vine spre patul meu. Simt cum mi se pune o gheară în piept. N-am mai vorbit cu o fată de vârsta mea de... când? De dinainte de molimă. Iar la viața mea de dinainte nu mă gândesc. Era viața lui Ben, nu a lui Zombi.

— Tu ești șeful de grupă, zice ea, c-o voce plată, la fel de lipsită de emoție ca și ochii ei. De ce?

Răspund provocării c-o altă provocare:

— De ce nu?

Stă în șort și în tricoul standard, fără mâneci, cu bretonul oprindu-i-se chiar deasupra sprâncenelor întunecate și mă privește de sus. Dumbo și Oompa se opresc din jucat cărți. Teacup rânjește, simțind apropierea unei confruntări. Flintstone, care-și împăturea rufele, dă drumul salopetei pe care-o ținea în mână.

— Ești un țintaș îngrozitor de prost, zice ea.

— Am alte talente, spun, încrucișându-mi brațele pe piept. Ar trebui să mă vezi cu un cuțit de curățat cartofi.

— N-ai un corp rău.

Cineva râde înfundat. Cred că Flint.

— Ai făcut sport?

— Mda. Făceam.

Mă privește de sus, cu pumnii înfiți în șolduri și picioarele depărtate. Ochii ei sunt însă cei care mă distrug. Negura lor profundă. Să nu fie nimic acolo – sau aproape totul?

— Fotbal, zice ea.

— Bună-ncercare.

— Și probabil că și baseball.

— Când eram mai mic.

— Tipul pe care l-am înlocuit a luat-o razna ca Dorothy, nu-i așa? schimbă ea brusc subiectul.

— Așa-i.

— De ce?

— Contează? zic ridicând din umeri.

Mă aprobă. Nu, nu contează.

— Eu eram șefa grupei mele.

— N-aveam nicio îndoială.

— Doar pentru că ești șef nu-nseamnă că o să te facă sergent după ce absolvim.

— Asta sper și eu.

— Știu sigur că-i așa. Am întrebat, zice și face stânga-mprejur pe călcâiele goale, întorcându-se în patul ei.

Îmi privesc picioarele și-mi dau seama că trebuie să-mi tai unghiile. Ea are picioare foarte mici, dar degetele mari sunt cam butucănoase. Când ridic din nou privirea, se-ndreaptă spre dușuri cu un prosop aruncat peste umăr. Ajunsă la ușă, se oprește.

— Dacă mă atinge careva, îl omor.

Nu-i nimic amenințător sau amuzant în modul cum a spus-o. De parcă n-ar fi făcut altceva decât să remarce ceva evident. Că afară e frig, spre exemplu.

— Am eu grijă s-o știe toată lumea, zic.

— Și nimeni nu intră când sunt la duș. Absolut nimeni.

— Am înțeles. Altceva?

Face o pauză, fixându-mă cu privirea din partea cealaltă a camerei. Simt că mă încordez. Ce-o să mai urmeze?

— Îmi place să joc șah. Joci?
— Dau din cap că nu și le strig băieților:
— Joacă vreunul dintre voi, perverșilor, șah?
— Nu, răspunde Flint. Dar dacă are chef de un pocher pe dezbrăcate...

Se-ntâmplă înainte de-a mă putea ridica mai mult de doi centimetri de pe saltea: Flint e pe jos, se ține cu mâinile de gât și dă din picioare ca un gândac, cu Ringer deasupra lui.

— În aceeași ordine de idei: nicio remarcă înjositoare, există sau alte rahaturi machiste.

— Ești tare! Îi scapă lui Teacup și nu glumește. Poate că trebuie să regândească toată povestea asta cu Ringer. Poate că n-ar fi chiar așa de rău să aibă o fată prin preajmă.

— Pentru asta ai rația redusă la jumătate timp de o săptămână, îi zic eu. Poate că Flint o ceruse, dar, atunci când Reznik nu-i prin preajmă, eu sunt șeful, și trebuie s-o știe și ea.

— Îmi faci raport? Întreabă fără nicio teamă în voce, fără furie, fără nimic.

— Îți dau un avertisment.

Încuviințează și se-ndepărtează de Flint, frecându-se de mine când trece să-și recupereze trusa de toaletă. Miroase... Ei bine, miroase ca o fată și, pentru o secundă, mă simt ușor confuz.

— Când o să mă facă noua șefa a grupei 53, o să țin minte că m-ai scutit de data asta, zice ea c-o fluturare de breton.

50

La o săptămână de la venirea lui Ringer, Grupa 53 a ajuns de pe locul zece, pe locul șapte, în cea de-a treia săptămână, ne strecuraseram pe lângă Grupa 19, ajungând pe locul cinci. Apoi, cu numai două săptămâni înainte de absolvire, ne-am lovit de un zid. Am pierdut șaisprezece puncte și-am picat de pe locul patru. O diferență aproape de nedepășit.

Poundcake, care nu-i un om al vorbelor, dar e un maestru al cifrelor, ne explică situația. La toate categoriile cu excepția uneia singure nu prea avem ce îmbunătăți: suntem pe locul doi la cursa cu obstacole, pe locul trei la alergare și raiduri aeriene și primii la „alte îndatoriri pe ordinea de zi”, o categorie care cuprinde de toate, de la inspecția de dimineață,

până la „comportament corespunzător unui membru al forțelor armate”. Problema noastră vine de la tir, unde suntem pe locul șaisprezece, în ciuda unor trăgători beton ca Ringer și Poundcake. Dacă nu putem să mărim scorul ăsta în următoarele două săptămâni s-a zis cu noi.

Firește că nu trebuie să fii un maestru al cifrelor ca să-ți dai seama de ce avem niște scoruri atât de proaste. Șeful de grupă e un trăgător de rahat. Așa că șeful ăsta care nu e-n stare să tragă se duce la sergent și-i cere ore suplimentare de antrenament și tot degeaba. Scorul nu se mișcă. N-am o tehnică rea; fac toate mișcărilor în ordinea corespunzătoare; cu toate astea, dacă dintr-un încărcător de treizeci de gloanțe nimeresc o singură lovitură la cap înseamnă că am o baftă de zile mari. Ringer e și ea de acord că-i noroc chior. Zice că până și Nugget ar putea să nimerescă o lovitură la cap din treizeci. Chiar dacă se străduiește să n-o arate, lipsa mea de talent la tir o calcă pe nervi. Fosta ei grupă e pe locul doi. Dacă n-ar fi fost repartizată la noi, ar fi absolvit cu grupa întâi și-ar fi fost prima la rând la tresele de sergent.

— Vreau să-ți fac o propunere, îmi zice într-o zi când ieșisem la alergarea de dimineață.

Poartă o bentiță care să-i țină bretonul mătăsos. Nu că aș observa eu că e mătăsos.

— Te ajut, continuă ea, cu o singură condiție.

— Are vreo legătură cu șahul?

— Să renunți la șefia grupei.

Îi arunc o privire rapidă. Frigul i-a pictat obrazii sidefii într-o nuanță de roșu-aprins. Ringer e o ființă tăcută – nu ca Poundcake, ci într-un fel intens și neliniștitor, cu niște ochi ce par să te disece cu aceeași precizie și ascuțime ca bisturiile lui Dumbo.

— N-ai cerut postul ăsta, nu-ți pasă de el, de ce să nu mă lași pe mine să-l am? Întreabă ea, fără să-și ia privirea de la culoarul de alergat.

— De ce ții atât de mult să-l ai?

— Dacă dau eu ordinele am cele mai multe șanse să rămân în viață.

Urmăm cărarea ce șerpuiește afară din curte, prin parcare spitalului și ajunge la drumul de acces spre aerodrom.

În fața noastră se ridică acum centrala electrică, ce-și scui-pă continuu fuioarele de fum cenușiu și negru.

— Ce zici de asta? propun eu. Întâi mă ajuți, câștigăm și apoi renunț la șefie.

E o ofertă fără nicio miză. Suntem niște bieți recruți. Nu noi hotărâm cine e șef de grupă, ci Reznik. Si știu că nu despre asta e vorba, de fapt. Ci despre cine o să capete gradul de sergent când o să intrăm în serviciul activ. Faptul că ești șef de grupă nu-ți garantează promovarea, dar nici de stricat nu strică.

Deasupra noastră, un Black Hawk se întoarce duduind dintr-o misiune de noapte.

— Te întrebă vreodată cum au făcut-o? zice, urmărind cu privirea elicopterul care virează la dreapta, îndreptându-se către zona de aterizare. Cum au pus totul din nou pe picioare după atacul cu IEM?

— Nu, răspund eu sincer. Tu ce crezi?

Fiecare răsuflare a ei e o micuță explozie albă în aerul înghețat.

— Buncăre subterane, asta trebuie să fie. Asta sau...

— Sau ce?

Scutură din cap, umflându-și obrajii mușcați de frig, iar părul negru îi flutură înainte și-napoi la fiecare pas, sărutat de soarele strălucitor al dimineții.

— Nu, Zombi, ar fi mult prea dement, zice ea într-un sfârșit. Haide, să vedem ce poți, fotbalistule!

Sunt cu doisprezece centimetri mai înalt ca ea. Pentru fiecare pas de-al meu, ea trebuie să facă doi. Așa c-o întrec.

Dar la mustață.

În aceeași după-amiază ne ducem la poligon și-l luăm și pe Oompa ca să acționeze țintele. Ringer mă urmărește trăgând câteva focuri, apoi îmi spune părerea ei de expertă:

— Ești groaznic.

— Asta-i problema, zic eu, oferindu-i cel mai bun zâmbet al meu. Faptul că sunt atât de groaznic.

Înainte de Armageddonul extraterestru eram cunoscut pentru zâmbetul meu. Nu vreau să mă laud, dar trebuia să am grijă să nu zâmbesc niciodată la volan: puteam orbi șoferii care veneau din sens opus. Asupra lui Ringer, însă, se pare că

n-are niciun efect. Nu trebuie să-și ferească privirea din pricina strălucirii lui copleșitoare. Nici măcar nu clipește.

— Ai o tehnică bună. Dar ce se întâmplă când tragi?

— În general, ratez.

Clatină din cap. Că tot vorbeam de zâmbete, până acum, n-am reușit s-o văd nici măcar dezvelindu-și dinții într-un rânjete subțire. Așa că mă hotărâsc să-mi fac un scop din a-i smulge un zâmbet. Asta-i mai degrabă un gând de-al lui Ben, decât al lui Zombi, dar știți cum e cu lupul și năravul.

— Vreau să zic, între tine și țintă, adaugă ea. „Ceee?”

— Păi, când se ridică din iarbă...

— Nu. Vorbesc de ceea ce se întâmplă între locul ăsta, și mă atinge cu degetele pe mâna dreaptă, și locul ăla, zice, arătând către ținta aflată la vreo douăzeci de metri distanță.

— M-ai pierdut, Ringer.

— Trebuie să te gândești la arma ta ca fiind o parte din tine. Nu M16-le trage, tu tragi. E ca atunci când suflă într-o păpădie. Trebuie să suflă glonțul.

Își dă pușca jos de pe umăr și-i face un semn cu capul lui Oompa. Deși nu știe de unde-o să răsară ținta, capul acesteia explodează într-un milion de arșice înainte de-a apuca să ajungă în poziție verticală.

— Gândește-te că nu există spațiu, nu există nimic care să nu fii tu. Arma ești tu. Glonțul ești tu. Ținta ești tu. Nu există nimic care să nu fie tu.

— Practic, vrei să spui că-mi crap propria țeastă.

Pentru asta, aproape c-am obținut un zâmbet. Colțul stâng al gurii ei are o mică tresărire nervoasă.

— Ce spui tu e foarte zen, încerc din nou.

Se încruntă. A treia lovitură.

— Aduce mai mult cu mecanica cuantică, încearcă ea.

Confirm foarte serios din cap:

— A, sigur. Asta voiam să spun. Mecanica cuantică.

Întoarce capul. Ca s-ascundă un zâmbet? Ca să n-o văd dându-și ochii peste cap exasperată? Când se-ntoarce din nou spre mine, tot ce văd e privirea aia intensă, care-ți lasă un gol în stomac.

— Auzi, tu vrei să termini școala asta?

— Vreau să scap dracului odată de Reznik.

— Nu-i de-ajuns, zice, arătând către una dintre țintele de carton din depărtare. Vântul îi mișcă ușor șuvițele bretonului. Ce vezi când te uiți la o țintă?

— Văd o siluetă umană făcută din carton.

— Bine, dar ce vezi de fapt?

— Știu ce vrei să spui. Uneori văd fața lui Reznik.

— Și asta te-ajută cu ceva?

— Tu să-mi spui.

— E vorba de conexiune, spune ea, făcându-mi semn să mă așez.

Se lasă pe vine în fața mea și-mi ia mâinile într-ale ei. Are palmele la fel de înghețate ca trupurile de la P&D.

— Închide ochii. Hai, Zombi! La ce ți-a folosit ce-ai făcut tu până acum? Bun. Acum, ține minte, nu există un tine și o țintă. Nu contează ce e între voi, ci ceea ce vă leagă. Gândește-te la leu și la gazelă. Ce îi leagă?

— Mmm. Foamea?

— Asta-i valabil pentru leu. Eu întreb ce au ei în comun.

Uau, astea-s chestii grele. Poate că n-a fost o idee așa de bună să-i accept oferta. Acum, nu numai că e convinsă că sunt un soldat bun de nimic, dar există posibilitatea foarte reală să creadă că-s și idiot.

— Frica, îmi șoptește ea la ureche, de parcă mi-ar împărtăși un secret. Pentru gazelă, e vorba de frica de-a fi mâncată. Pentru leu, e frica de-a nu muri de foame. Frica e lanțul care-i leagă.

Lanțul. Și eu port unul în buzunar, pe care se află un medalion de argint. Au trecut o mie de ani de la noaptea în care a murit sora mea. Noaptea aia a fost noaptea trecută. S-a terminat și nu se termină niciodată. Noaptea aia și ziua de azi sunt unite printr-o linie, printr-un cerc. Degetele mi se strâng în jurul degetelor ei.

— Nu știu care-i lanțul tău, continuă ea, și-i simt răsuflarea caldă în ureche.

Pentru fiecare e altfel. Ei știu. Țara Minunilor le spune. E acel lucru care i-a făcut să-ți pună o armă în mâini și același lucru te leagă de ținta ta.

Iar apoi, de parcă mi-ar fi citit gândurile:

— De fapt, nu-i o linie, Zombi. E un cerc.

Deschid ochii. Razele soarelui care apune o îmbracă într-o aură de lumină.

— Nu există distanță, repet eu.

Încuviințează și mă trage în picioare:

— E aproape întuneric.

Ridic pușca și-mi sprijin patul de umăr. Nu știi de unde-o să apară ținta – știi doar c-o s-o facă. Ringer îi face semn lui Oompa și iarba înaltă și moartă foșnește în dreapta mea cu o milisecundă înainte ca ținta să fie vizibilă, dar asta-i mai mult decât suficient. E o eternitate.

Nu există distanță. Nimic nu stă între ceea ce sunt și ceea ce nu sunt.

Capul țintei se dezintegrează cu un pârâit extrem de satisfăcător, iar Oompa slobozește un strigăt de bucurie și-și înalță pumnul în aer. Uit cu totul de mine așa c-o apuc pe Ringer de mijloc și încep s-o învârt prin aer. Nu mai lipsea mult și-aș fi sărutat-o. Când o pun jos, se trage câțiva pași înapoi și-și aranjează cu grijă părul după urechi.

— Scuză-mă, am fost deplasat, zic eu.

Nu știi cine-i mai stânjenit. Amândoi încercăm să ne oprim din gâfâit. Poate din motive diferite.

— Fă-o din nou, mă îndeamnă ea.

— Ce? Să trag sau să te-nvârt?

Văd cum îi tremură colțurile gurii. Ah, sunt atât de aproape!

— Singurul lucru care contează.

51

Ziua absolvirii.

Când ne-am întors de la micul dejun, noile uniforme ne așteptau frumos călcate, apretate și împăturite pe paturi. Am primit și un premiu surpriză: niște benzi elastice echipate cu cea mai nouă tehnologie de detectare a extraterestrilor, un disc transparent, cam cât o monedă de mare, care se fixează pe ochiul stâng. Oamenii infestați se vor vedea luminoși prin lentilă. Cel puțin așa ni s-a spus. Ceva mai târziu, când l-am rugat pe tehnician să-mi explice cum funcționau mai exact, mi-a răspuns simplu: murdăria strălucește verde. Iar când i-am cerut să-mi facă o scurtă demonstrație, a râs:

— O să ai parte de toată demonstrația de care ai nevoie pe câmpul de luptă, soldat.

Pentru prima dată de când am ajuns în Tabăra de Refugiu – și, probabil, pentru ultima oară în viața noastră – suntem din nou copii. Batem palma, sărim dintr-un pat într-altul și chiuim. Singura care se ascunde în baie ca să se schimbe e Ringer. Noi, restul, ne dezbrăcăm în dormitor și trântim salopetele albastre pe care le urâm, într-un maldăr în mijlocul camerei. Teacup vine cu strălucita idee de a le da foc, ceea ce ar fi și făcut dacă Dumbo nu i-ar fi smuls chibritul aprins din mână în ultima secundă.

Singurul dintre noi fără uniformă stă pe marginea patului în salopeta lui albă, cu mâinile încrucișate pe piept, își bălângăne picioarele și face o mutră lungă de un kilometru. Nu-s orb. M-am prins despre ce e vorba. După ce mă îmbrac, mă așez lângă el și-l bat ușor cu palma pe picior.

— O să vină și rândul tău, soldat. Țin-te tare.

— Doi ani, Zombi.

— Și ce? Gândește-te cât de tare-o să fii tu în doi ani. O să ne umilești pe toți.

După ce plecăm, Nugget o să fie repartizat la o altă grupă. I-am promis că o să poată dormi cu mine ori de câte ori o să fiu la bază, deși n-am nici cea mai mică idee când – sau dacă – o să mă întorc. Misiunea noastră e în continuare strict secretă, fiind cunoscută numai de Cartierul General. Nu sunt convins că Reznik însuși știe unde ne ducem. Și nici nu-mi pasă, atâta vreme cât rămâne aici.

— Haide, soldat. Ar trebui să te bucuri pentru mine, îl necăjesc eu.

— N-o să te mai întorci, spune cu atâta mânie și convingere, încât nu mai știu ce să-i răspund. N-o să te mai văd niciodată!

— Sigur c-o să mă vezi iar, Nugget. Pe cuvântul meu.

Mă lovește cât de tare poate. Iar și iar, drept în piept. Îl prind de încheietura unei mâini, iar el mă împinge în piept cu cealaltă, îl apuc și de asta și-i ordon să se potolească.

— Nu promite, nu promite, nu promite! Nu mai promite nimic niciodată! țipă, cu fețișoara schimonosită de furie.

— Hei, Nugget, hei! zic, strângându-i brațele unul peste altul la piept și aplecându-mă să-l privesc în ochi: unele lucruri nu trebuie să le promiți. Le faci pur și simplu.

Bag mâna în buzunar și scot medalionul lui Sissy. Desfac închizătoarea. Ceea ce n-am mai făcut de când l-am închis în Orașul de Corturi. Cercul e rupt. I-l pun în jurul gâtului și-l închid. Cercul s-a refăcut.

— Indiferent ce s-ar întâmpla acolo, afară, o să mă întorc după tine, îmi promit.

Pe deasupra umărului lui, o văd pe Ringer ieșind din baie și aranjându-și părul sub bereta cea nouă. Sar în poziție de drepti și o salut.

— Șef de grupă, soldat Zombi se prezintă la datorie!

— Singura mea zi de glorie, zice ea, răspunzându-mi la salut. Toată lumea știe cine-o să fie sergent.

Înalț cu modestie din umeri.

— Nu plec urechea la zvonuri.

— Mi-ai făcut o promisiune pe care știai că n-o poți ține, îmi amintește ea plat – așa cum spune totul, de altfel.

Din păcate, o spune chiar în fața lui Nugget.

— Ești sigur că nu vrei să înveți să joci șah, Zombi? Ai fi foarte bun.

Cum râsul pare cea mai puțin periculoasă alternativă în clipa de față, încep să râd.

Ușa zboară de perete și Dumbo strigă:

— Bună dimineața, domnule sergent!

Ne grăbim s-ajungem lângă paturi, în poziție de drepti, în timp ce Reznik trece printre noi pentru ceea ce va fi ultima noastră inspecție. Pare chiar calm, pentru Reznik. Nu ne strigă „viermi” sau „rahați”, dar e la fel de chițibușar ca-ntotdeauna. Cămașa lui Flintstone nu e bine băgată în pantaloni într-o parte, bereta lui Oompa e strâmbă, la o scamă pe care doar el o poate vedea de pe gulerul lui Teacup, apoi rămâne un minut cât o veșnicie lângă ea, fixând-o cu o privire aproape comică în seriozitatea ei.

— Ei bine, soldat, ești gata să mori?

— Da, domnule! strigă Teacup cât mai marțial cu putință.

Reznik se-ntoarce către noi:

— Dar voi? Voi sunteți gata să muriți?

Vocile noastre bubuie la unison:

— Da, domnule!

Înainte de-a pleca, Reznik mă cheamă în față.

— Tu vii cu mine, soldat!

Salută trupa pentru ultima oară, apoi:

— Ne vedem la petrecere, copilași!

În timp ce ieșim, Reznik îmi aruncă o privire atotștiutoare de tipul *ți-am zis eu*.

Traversez curtea păstrând o distanță de doi pași în urma lui. Recruți în uniforme albastre fac pregătirile finale la podium, atârnă drapelul, așază scaune pentru ofițeri, desfășoară covoare roșii, în capătul îndepărtat al cazarmei e un afiș cu NOI SUNTEM UMANITATEA. Iar în partea opusă, unul cu: SUNTEM CA UNUL.

Intrăm într-o clădire obișnuită, fără etaj, aflată în partea de vest a complexului, trecând printr-o ușă pe care scrie: INTRAREA PERMISĂ DOAR PERSONALULUI AUTORIZAT.

Trecem printr-un detector de metale manevrat de soldați fără expresie, înarmați până în dinți și luăm un lift care ne duce la patru etaje sub pământ. Reznik nu scoate un cuvânt. Nici măcar nu mă privește, îmi cam închipui eu unde mergem, dar habar n-am de ce. De emoție, îmi tot aranjez uniforma cea nouă.

Traversăm un coridor lung, scaldat în lumină fluorescentă. Trecem de un alt punct de control, unde găsim alți soldați cu chipuri împietrite, înarmați până în dinți. Reznik se oprește în fața unei uși fără nicio inscripție și-și trece legitimația printr-o fantă specială. Pătrundem într-o mică încăpere. Un bărbat în uniformă de locotenent ne întâmpină la ușă și-l urmărim de-a lungul unui alt coridor până într-un birou mare. Un alt bărbat stă la un birou, frunzărind un teanc de foi imprimare.

E Vosch.

Le face semn lui Reznik și locotenentului să iasă și rămânem singuri.

— Pe loc repaus, soldat.

Depărtez picioarele și-mi duc mâinile la spate, strângând ușor încheietura stângă în palma dreaptă. Împietresc în fața biroului uriaș cu privirea-nainte și pieptul bombat. El e comandantul suprem, iar eu sunt doar un soldat, un pârlit de recrut, care nici măcar n-a ajuns încă soldat adevărat. Atât

de tare-mi bate inima, încât mi-e teamă să nu-nceapă să-mi sară nasturii de la cămașa cea nouă.

— Așa, deci, Ben, ce mai faci?

Îmi zâmbește călduros, iar eu nici măcar nu știu cu ce să-ncep. Ca să nu mai zic că-s luat pe nepregătite de faptul că-mi spune Ben. După atâtea luni în care-am auzit numai Zombi, sună ciudat chiar și pentru mine.

Așteaptă un răspuns și, din cine știe ce motiv tâmpit, scuip prima chestie care-mi vine în minte:

— Domnule, soldatul e gata să-și dea viața!

Încuviințează, zâmbind în continuare, apoi se ridică, iese de după birou și spune:

— Haide să vorbim liber, ca de la soldat la soldat, în fond, asta ești acum, sergent Parish.

Și-atunci le văd: tresele de sergent pe care le ține în mână. Deci, Ringer avea dreptate. Lovesc călcâiele în poziție de dreپți, iar el îmi prinde tresele la rever. Mă apucă de umeri și mă sfredelește cu ochii lui albaștri.

E greu să-l privești în ochi. Felul în care se uită la tine te face să te simți gol pușcă, total expus.

— Ai pierdut un om, zice.

— Da, domnule.

— Îngrozitor lucru.

— Da, domnule.

Se sprijină de birou și-și încrucișează brațele pe piept.

— Profilul lui era excelent. Nu la fel de bun ca al tău, dar... Lecția care trebuie trasă de-aici, Ben, este că toți avem o limită. Oameni suntem cu toții, nu?

— Da, domnule.

Zâmbește. De ce zâmbește? Chiar dacă jos, în buncăr, e răcoare, încep să transpir.

— Poți să mă întrebi, zice el, făcându-mi un gest de încurajare cu mâna.

— Domnule?

— Întrebarea pe care trebuie că ți-o pui. Cea care te frământă încă de când Tank a apărut pe masa de la procesare și debarasare. Cea pe care n-ai avut curajul să i-o pui sergentului tău de instrucție când i-ai predat dispozitivul de urmărire pe care l-ai găsit.

— Cum a murit, domnule?

— O supradoză, după cum cred că bănuiai deja. La o zi după ce fusese scos din salonul pentru sinucigași.

Îmi face semn să mă așez pe scaunul de lângă mine.

— Ia loc, Ben. Trebuie să discut ceva cu tine.

Mă așez pe scaun, stând doar pe margine, cu spatele drept și bărbia înainte. Dacă se poate sta în poziție de „drepti” șezând pe scaun, eu așa stau.

— Fiecare dintre noi are o limită, zice el, țintuindu-mă cu privirea lui albastră. O să-ți spun unde mi-am descoperit-o pe a mea. La două săptămâni după cel de-al Patrulea Val, când strângeam supraviețuitorii dintr-o tabără de refugiați aflată la vreo șase kilometri de-aici. Ei, nu toți supraviețuitorii. Doar copiii. Deși încă nu depistaserăm infecția, eram destul de siguri că ceea ce se întâmpla nu-i afecta și pe copii. Din moment ce nu știam care ne era dușmanul, a fost decizia comandamentului să eliminăm orice individ care depășea vârsta de cincisprezece ani.

Chipul i se întunecă dintr-o dată. Cu privirea fixată într-un punct din depărtare, se lasă pe spate și strânge atât de puternic marginea biroului încât degetele i se albesc de la efort.

— Decizia mea, adică, spune trăgând adânc aer în piept. I-am omorât, Ben. După ce am urcat copiii în autobuze, i-am omorât pe cei rămași. Iar după ce-am terminat, am dat foc taberei, i-am ras de pe fața pământului.

Se uită din nou la mine și, incredibil, dar văd că lacrimiază:

— Asta a fost limita mea. După aceea, spre groaza mea, mi-am dat seama că picasem în capcana lor. Devenisem un instrument în mâna inamicului. Pentru fiecare persoană înfestată pe care am ucis-o, trei nevinovați și-au pierdut viața. Va trebui să trăiesc cu asta – pentru că trebuie să trăiesc, înțelegi ce vreau să spun?

Când încuviințez, îmi zâmbeste trist:

— Sigur că înțelegi. Amândoi avem mâinile mânjite de sânge nevinovat, nu-i așa?

Brusc, se ridică în picioare, gata de treabă. Nici urmă de lacrimi.

— Sergent Parish, astăzi vor absolvi primele patru grupe ale batalionului tău. Ca șef al grupei câștigătoare, ai dreptul să distribuie primele misiuni. Două echipe vor patrula peri-

metrul și vor proteja baza, iar celelalte două vor fi trimise în teritoriul inamic.

Îmi ia vreo două minute să pricep ce vrea să spună, îmi lasă răgazul. Ridică una dintre foile printate și mi-o pune în față. Pe ea sunt o grămadă de cifre, linii vălurite și simboluri stranii care nu înseamnă absolut nimic pentru mine.

— Nu mă aștept să fii în stare s-o descifrezi, zice el. Dar nu vrei măcar să ghicești ce este?

— Exact asta ar fi, domnule, răspund eu. O presupunere.

— Este analiza unei ființe umane infestate, făcută de Țara Minunilor.

Încuviințez din cap. Dar de ce naiba o fac? Nu-i ca și cum așa pricepe ceva: „Aa, da, comandante, o analiză! Vă rog, continuați!”

— Le-am tot analizat cu Țara Minunilor, firește, dar n-am reușit să facem harta infestării sau cea a victimei – a clonei sau ce-o fi ea. Până acum.

Ridică hârtia.

— Sergent Parish, așa arată o conștiință extraterestră.

Dau iarăși din cap. De data asta, însă, încep să mă prind:

— Știți ce gândesc.

— Exact! exclamă zâmbindu-i celui mai bun elev din clasă. Cheia câștigării acestui război nu e tactica sau strategia și nici măcar superioritatea tehnologică. Adevărata cheie a câștigării acestui război, a oricărui război, de fapt, este să înțelegi cum gândește inamicul. Iar acum, înțelegem.

Aștept să-mi explice pe înțelesul meu. Cum gândește inamicul?

— Multe dintre presupunerile noastre au fost corecte. Ne studiază de ceva timp. Infecția a fost implantată în anumiți indivizi, aleși anume din toate colțurile lumii, agenți sub acoperire, dacă vrei, care nu așteptau decât un semnal pentru a lansa un atac coordonat, după ce populația avea să fie redusă considerabil. Știm cum s-a desfășurat atacul ăsta aici, la Tabăra de Refugiu, și bănuim că alte baze n-au fost atât de norocoase ca a noastră.

Se lovește cu foaia pe coapsă. Trebuie să fi tresărit, pentru că îmi oferă un zâmbet liniștitor.

— O treime din populația supraviețuitoare. Infiltrată printre noi pentru a-i eradica pe cei care-au supraviețuit prime-

lor trei valuri. Tu. Eu. Colegii tăi. Noi toți. Dacă încă mai aveai vreo temere, cum a avut săracul Tank, în legătură cu apariția unui al Cincilea Val, poți sta liniștit. N-o să vină. N-au nici cea mai mică intenție să-și părăsească nava-mamă până ce ultimul dintre noi nu va fi exterminat.

— De-asta nu au...?

— De-asta nu ne-au atacat din nou? Așa credem. Principala lor dorință pare a fi să conserve planeta pentru colonizare. Suntem într-un război de uzură. Resursele noastre sunt limitate și nu vor ține la nesfârșit. Noi știm asta. Și o știi și ei. Fără o linie de aprovizionare constantă, fără posibilitatea de-a pune la punct o forță de luptă semnificativă, această tabără – alături de celelalte ca ea care mai există încă – se va usca în cele din urmă și va pieri ca o mlădiță smulsă cu tot cu rădăcină.

Ce ciudat. Zâmbește în continuare, de parcă ceva din scenariul ăsta apocaliptic l-ar entuziasma.

— Deci, ce facem? întreb.

— Singurul lucru pe care îl putem face, sergent. Ducem lupta spre ei.

Felul în care-o spune: fără îndoială, fără teamă, fără dispera-re. „Ducem lupta spre ei.” De-asta e comandantul nostru. Mă privește de sus, zâmbitor, plin de încredere, cu trăsăturile sculptate amintindu-mi de o statuie antică, nobile, înțelepte, puternice. El este stânca de care se sparg valurile de extraterestri care nu pot să îl atingă. NOI SUNTEM UMANITATEA, scria pe afiș. Greșit. Noi suntem palidele ei reflexii, niște umbre, niște ecouri îndepărtate ale ei. *El e* umanitatea... inima ei încă palpitândă, neînvinsă și invincibilă. În clipa aceea, dacă Vosch mi-ar fi cerut să-mi trag un glonț în cap pentru cauză, aș fi făcut-o. Fără nicio ezitare.

— Ceea ce ne-aduce la misiunea ta, zice el încet. Zborurile noastre de recunoaștere au identificat grupuri semnificative de luptători infestați în Dayton și în împrejurimi. O echipă va fi parașutată în oraș și va fi pe cont propriu timp de patru ore, până la recuperare. Șansele ei de supraviețuire sunt, în mare, una din patru.

Îmi dreg glasul:

— Și două echipe rămân la bază.

Confirmă, cu ochii săi albaștri sfredelindu-mă adânc, până la măduvă:

— E decizia ta.

Același mic zâmbet rezervat. Știe ce urmează să spun. A știut-o dinainte de-a intra pe ușă. Poate că și-a dat seama din profilul făcut de Țara Minunilor, dar nu cred. Mă cunoaște.

Mă ridic de pe scaun direct în poziție de drepti.

Și-i spun ceea ce știe deja.

52

La ora 9 a.m., întregul batalion se strânge în curte, într-o mare de salopete albastre, în fruntea căreia se află cele patru grupe câștigătoare în noul lor echipament. Peste o mie de recruți dispuși într-o formație perfectă, cu chipurile întoarse spre est, direcția noilor începuturi, către podiumul oratorilor, ridicat cu o zi înainte. Drapelele pârâie în briza înghețată, dar noi nu simțim frigul. Suntem toți încinși pe dinăuntru de o vâlvătaie mult mai aprigă decât cea care l-a transformat pe Tank în scrum. Ofițerii de la cartierul general trec prin fața primului rând – cel câștigător – strângându-ne mâinile și felicitându-ne pentru treaba bine făcută. Apoi urmează câteva cuvinte de mulțumire din partea sergenților fiecărei grupe. Am tot visat la ce-o să-i spun lui Reznik când va veni să-mi strângă mâna. „Mulțumesc că mi-ați făcut viața un iad... Mori. Mori odată, javră ce ești...” Sau, preferata mea, scurtă și dulce și la obiect: „Să te...” Dar când mă salută și-mi întinde mâna, aproape că mă pierd, îmi vine să-i dau un pumn în față și să-l îmbrățișez în același timp.

— Felicitări, Ben, îmi spune.

Și cu asta mă dă pe spate total. Habar n-aveam că știa cum mă cheamă, îmi face cu ochiul și pornește mai departe de-a lungul șirului.

Urmează o serie de discursuri scurte ale unor ofițeri pe care nu i-am mai văzut niciodată. Apoi este prezentat comandantul suprem, iar soldații o iau razna, fluturându-și beretele și mâinile în aer. Urarele noastre se lovesc de pereții clădirilor dimprejur și se întorc de două ori mai puternice, iar noi părem de două ori mai mulți. Comandantul Vosch își ridică palma la frunte cu un gest extrem de lent și calculat și,

deodată, parcă ar fi apăsat pe un buton: sunetul se întrerupe și salutăm cu toții. În jurul meu, aud foșnete înfundate. E prea mult. După tot ce ne-a adus aici și tot ce s-a petrecut aici, după tot sângele, moartea și focul prin care am trecut, după ce Țara Minunilor ne-a dezvăluit oribilul chip al trecutului, iar camera de execuție pe cel și mai înspăimântător al viitorului, după luni de antrenamente nemiloase, care i-au împins pe unii dintre noi dincolo de punctul de la care nu mai există întoarcere, în sfârșit, am ajuns. Am supraviețuit decesului copilăriei noastre. Acum suntem soldați, poate ultimii care-o să lupte vreodată, ultima speranță a Pământului, uniți într-una și aceeași dorință de răzbunare.

N-aud un cuvânt din discursul lui Vosch. Privesc soarele care răsare în spatele lui, încadrat de coșurile gemene ale centralei electrice, razele fiindu-i răsfrânte de nava-mamă aflată pe orbită, singura imperfecțiune pe un cer altfel imaculat. Atât de mică și de neînsemnată. Am senzația c-aș putea întinde mâna s-o smulg de-acolo, s-o trântesc la pământ și s-o calc în picioare până nu mai rămâne nimic din ea. Vâlvătaia din pieptul meu arde și mai aprig, cuprinzându-mi fiecare părticică a corpului, îmi topește oasele, îmi incinerează pielea – sunt un soare transformat în supernovă.

Am greșit când am spus că Ben Parish a murit în ziua în care a părăsit patul de spital, l-am cărat hoitul împuțit cu mine pe toată perioada instrucției. Acum, și ultima rămășiță din el s-a transformat în scrum în timp ce privesc țintă la figura solitară care a aprins acea vâlvătaie. Omul care mi-a arătat unde se poartă adevărata bătălie. Care m-a golit de orice ca să pot fi umplut la loc. Care m-a ucis ca să pot trăi. Și jur că-l văd privindu-mă la rându-i cu ochii aceia de un albastru glacial, care văd până în străfundul sufletului meu și știu – știu cu-adevărat – ce gândește.

„Suntem unul și-același, eu și cu tine. Înfrățiți în ură, în siretenie și-n setea de răzbunare.”

VII. Inima să ucizi

53

„M-ai salvat.”

În noaptea aia, stăteam la el în brațe, îmi răsunau în urechi cuvintele lui și-mi ziceam: „Proasto, proasto, proasto. Nu poți face asta. Nu poți, nu poți, nu poți!”

Prima regulă: să n-ai încredere în nimeni. Care duce inevitabil la cea de-a doua: singura cale de-a rămâne în viață cât mai mult cu puțință este să stai cât mai mult singură.

Acum le-am încălcat pe amândouă.

O, sunt atât de deștepți. Cu cât mai greu devine să supraviețuiești, cu-atât mai mult vrei să fii alături de cineva. Și cu cât mai mult vrei să stai cu cineva, cu-atât mai greu devine să supraviețuiești.

Ideea e că eu am avut șansa asta și nu m-am descurcat prea bine pe cont propriu. De fapt, nu m-am descurcat deloc. Dacă nu m-ar fi găsit Evan, aș fi murit.

Stă cu trupul lipit de spatele meu, ținându-mi protector brațul în jurul mijlocului și-i simt răsuflarea gâdilându-mă plăcut pe ceafă. Camera e foarte rece. Ar fi frumos să mă strecur sub pătură, dar nu vreau să mă mișc. Nu vreau să se miște nici el. Îmi plimb degetele pe brațul lui gol, amintindu-mi de căldura buzelor lui, de părul lui mătășos între degetele mele. Băiatul care nu doarme niciodată, dormind. Venit să se odihnească pe malurile Casiopeei, o insulă în mijlocul unui ocean de sânge. „Tu ai promisiunea ta, iar eu te am pe tine.”

Nu pot avea încredere în el, dar trebuie să am.

Nu pot rămâne cu el, dar nici nu-l pot lăsa în urmă.

Nu mai poți crede în șansă. Ceilalți m-au învățat asta.

Dar în dragoste mai poți oare avea încredere?

Nu că l-aș iubi. Nici măcar nu știu ce-nseamnă asta. Știu cum m-a făcut Ben Parish să mă simt, ceea ce nu poate fi explicat în cuvinte sau, cel puțin, nu în cuvintele pe care le știu eu.

Evan se foiește în spatele meu:

— E târziu, murmură el. Ar fi bine să dormi și tu puțin. „Cum de-a știut că-s trează?”

— Dar tu?

Se ridică din pat și se-ndreaptă încetșor spre ușă. Mă ridic și eu, cu inima bătând să-mi sară din piept, fără să știu exact de ce:

— Unde te duci?

— Mă duc să arunc o privire prin împrejurimi. Nu stau mult.

După ce pleacă, îmi dau hainele jos și-mi pun una dintre cămășile lui cadrilate, de tăietor de lemne. Se pare că lui Val îi plăceau pijamalele cu dantelă. Nu-i stilul meu.

Mă urc înapoi în pat și-mi trag pătura până la gât. La naiba, ce frig e! Stau și ascult liniștea casei lipsite de Evan. De afară se aud sunetele naturii dezlănțuite. Lătratul îndepărtat al unui câine. Urletul unui lup. Țipetele bufnițelor. E iarnă, anotimpul în care natura șoptește. Când va veni primăvara, o să se dezlănțuie o adevărată simfonie de lighioane.

Îl aștept să se întoarcă. Trece o oră. Apoi două.

Aud scârțâitul cunoscut și-mi țin respirația. De obicei, îl aud când se-ntoarce noaptea. Ușa de la bucătărie se trânteste. Călcătura grea a bocancilor lui pe scări. Acum, tot ce-aud sunt scârțâiturile de dincolo de ușă.

Mă întind și iau Lugerul de pe noptieră, îl țin mereu aproape.

Primul meu gând este: „E mort. La ușă nu-i Evan, ci un Amuțitor.”

Mă strecor afară din pat și mă duc tiptil până la ușă.

Îmi lipesc urechea de ea. Închid ochii și mă concentrez. Țin arma așa cum trebuie, cu ambele mâini, cum m-a învățat el. Repet fiecare pas în minte, cum m-a învățat el.

„Mâna stângă pe clanță. Apeși, tragi de ușă, te dai doi pași în spate, ridici arma. Apeși clanța, tragi de ușă, te dai doi pași în spate, ridici arma...”

Scâââârț.”

Bine, asta e.

Dau ușa de perete, fac doar un pas în spate – iată ce se-alege de toate repetițiile pe care le-am făcut – și țintesc. Evan face-un salt înapoi și se lovește de perete, iar mâinile îi sar din reflex în aer la vederea strălucirii pistolului.

— Hei! strigă el, cu ochii mari și mâinile ridicate, de parc-ar fi jefuit.

— Ce naiba faci? întreb eu, tremurând toată de furie.

— Veneam să... văd ce faci. Poți să lași pistolul jos, te rog?

— Știi că nu eram obligată să deschid, mârâi eu, lăsând arma jos. Te-aș fi putut împușca prin ușă.

— Data viitoare precis o să bat, răspunde el, servindu-mi caracteristicul său zâmbet strâmb.

— Hai să punem la punct un semnal pentru momentele în care vrei să te furișezi așa. O bătaie înseamnă că vrei să intri. Două, că te oprești să mă spionezi puțin în timp ce dorm.

Privirea i se plimbă de la chipul meu, la cămașă (care, din întâmplare, e chiar a lui), apoi la picioarele goale, asupra cărora se oprește puțin cam mult înainte de-a reveni la față. Privirea lui e caldă. Picioarele mele sunt reci.

Apoi bate o dată în ușă, dar zâmbetul e cel care-i deschide, de fapt.

Ne așezăm pe pat. Încerc să nu mă gândesc la faptul că-i port cămașa, care miroase a el, că stă la numai treizeci de centimetri de mine, iar eu am un ghem în stomac, mic și tare ca un tăciune aprins.

Vreau să mă atingă din nou. Vreau să-i simt mâinile catifelate ca norii. Dar mi-e teamă că dacă o face, toate cele șapte miliarde de miliarde de miliarde de atomi care-mi alcătuiesc corpul vor exploda și se vor împrăștia în tot universul.

— Oare mai trăiește? șoptește el, cu aceeași privire tristă și disperată de mai devreme.

Ce s-a întâmplat acolo, afară? De ce se gândește la Sams?

Ridic din umeri. De unde să știu eu?

— Eu am știut când Lauren a... adică, am știut când n-a mai fost, zice el adunând niște scame de pe pătură, trecându-și degetele peste tivuri și urmărind cusăturile peticelor de parc-ar fi urmărit un drum secret către o comoară.

— Am simțit-o. Rămăseserăm doar eu și Val, care era destul de bolnavă și despre care știam că nu mai are mult.

Știam precis cât timp mai are, până în ultimul minut: în fond, trecusem prin asta de șase ori.

Îi ia un minut bun să continue. Ceva l-a speriat rău.

Ochii îi sunt neliniștiți, își tot plimbă privirea prin cameră de parc-ar încerca să găsească ceva care să-i distragă atenția – sau poate dimpotrivă, ceva care să-l ancoreze în prezent, în clipa asta pe care-o petrece cu mine. Nu în cea la care se gândește întruna.

— Odată, eram afară, reia el, și atârnam niște rufe la uscat, când m-a cuprins senzația asta ciudată. De parcă m-ar fi lovit ceva în piept. Era ceva cu totul fizic, nu mental, nu doar o voce micuță în capul meu care-mi spunea... care-mi spunea că Lauren dispăruse. Simțeam de parcă cineva mă lovise cu putere. Și, în clipa aia, am știut. Așa că am lăsat baltă cearșafurile și-am luat-o la goană spre casă...

Clatină din cap. Îl ating pe genunchi și-mi retrag mâna repede. După cea dintâi atingere, devine prea ușor.

— Cum a făcut-o? întreb.

Nu vreau să-l oblig să ajungă într-un loc în care nu e pregătit să meargă. Până acum a fost ca un aisberg emoțional. Două treimi din el au rămas ascunse în adâncuri. Mai mult a ascultat decât a vorbit și mai mult a pus întrebări decât să dea răspunsuri.

— S-a spânzurat, spune. Eu am dat-o jos.

Își ferește privirea. Aici cu mine, acolo, cu ea.

— Și apoi am îngropat-o.

Nu știi ce să-i zic, așa că nu spun nimic. Mult prea mulți oameni încep să vorbească atunci când nu au nimic de spus.

— Cred că așa se întâmplă, zice el, după încă un minut. Atunci când iubești pe cineva. Dacă i se întâmplă ceva, simți un pumn în inimă. Nu ca un pumn, ci un pumn cât se poate de *real* drept în inimă.

Înalță din umeri și chicotește ușurel de unul singur:

— Oricum, eu așa am simțit.

— Și, dat fiind că eu n-am simțit asta, crezi că Sammy trebuie să fie în viață?

— Sunt sigur.

Ridică din umeri și râde stânjenit.

— E stupid, știu. Îmi pare rău c-am adus vorba despre asta.

— Chiar ai iubit-o, nu-i așa?

— Am crescut împreună, răspunde el, iar ochii îi sclipesc, încărcăți de amintiri. Ea venea pe-aici, sau eu mă duceam pe-acolo. Apoi ne-am făcut mai mari și ea era mereu aici, iar eu mereu pe la ea. Pe-atunci mă strecuram tot timpul din casă. Când trebuia să-l ajut pe taică-meu la fermă.

— Acolo te-ai dus și-n seara asta, nu? Acasă la Lauren.

O lacrimă i se prelinge pe obraz. I-o șterg cu degetul mare, la fel cum îmi ștersese și el lacrimile în noaptea când îl întrebam dacă crede în Dumnezeu.

Pe neașteptate, se-upleacă și mă sărută. Pur și simplu.

— De ce m-ai sărutat Evan?

Vorbește despre Lauren și apoi mă sărută pe mine. Mi se pare ciudat.

— Nu știu, zice, ascunzându-și capul între umeri.

Există un Evan misterios, un Evan taciturn, unul pasional, iar acum, Evan, băiețelul cel rușinos.

— Data viitoare, ar fi bine să ai un motiv serios, îl necăjesc eu.

— Bine, zice și mă sărută din nou.

— Motivul? Întreb eu încetișor.

— Hmm. Pentru că ești foarte drăguț?

— E bun. Nu știu dacă-i și adevărat, dar e un motiv bun.

Îmi ia capul între palmele fine și se-upleacă pentru un al treilea sărut care durează și-mi aprinde tăciunile sfârâitor din stomac, făcându-mi perișorii de pe ceafă să se ridice într-un mic dans de bucurie.

— E-adevărat, îmi șoptește, iar buzele ni se freacă ușor.

Adormim îmbrățișați în aceeași poziție în care stătusem cu câteva ore mai devreme, palma lui lipită mai jos de ceafa mea. Mă trezesc în toiul nopții, și pentru o secundă sunt înapoi în pădure, în sacul de dormit, doar eu, cu ursulețul de pluș și M16-le – și un străin se-mpinge cu tot corpul în mine.

„Nu, Cassie, e în regulă. E Evan, salvatorul tău, cel care te-a îngrijit până te-ai pus din nou pe picioare, cel care-a fost dispus să-și riște viața ca tu să-ți poți ține o promisiune ridicolă. Evan, observatorul care te-a observat. Evan, băiatul simplu de la țară, cu mâinile calde și fine.”

Inima mai să-mi sară din piept. Ce fel de țaran are mâinile fine?

Îmi trag încetișor mâna de la piept. Se foiește nițel și îmi oftează în ceafă. Acum, perișorii gădilați de buzele lui dan-

sează pe un cu totul alt ritm. Îmi trec ușurel degetele peste palma lui. Catifelată ca un fund de bebeluș.

„Bine, nu intra în panică. Au trecut câteva luni bune de când n-a mai muncit pe câmp. Și știi cât de bine îngrijite îi sunt cuticulele... dar pot oare ani întregi de bățături să fie șterși cu buretele de câteva luni de vânat în pădure?”

Vânat în pădure...

Aplec puțin capul și-i miros degetele. Probabil că nu-i decât imaginația mea surescitată, dar mi se pare că simt izul acru, metalic, al prafului de pușcă? Când a tras el cu pușca? În noaptea asta nu s-a dus la vânătoare, ci la mormântul lui Lauren.

La răsăritul soarelui, stau în brațele lui complet trează și-i simt inima bătându-mi în spate, în timp ce propria-mi inimă bate cu disperare în palma lui.

„Probabil că ești un vânător execrabil. Niciodată nu aduci nimic.

De fapt, sunt chiar foarte bun.

Atunci, pur și simplu nu te lasă inima să ucizi?

Mă lasă să fac tot ce trebuie să fac.”

Și ce te lasă inima să faci, Evan Walker?

54

Ziua următoare e un calvar.

Știu că nu pot să-l confrunt. E mult prea riscant. Dacă toate temerile mele se dovedesc a fi adevărate? Că nu există niciun Evan Walker țăranul, doar Evan trădătorul de specie – sau inimaginabilul (cuvânt care sintetizează cum nu se poate mai bine invazia asta extraterestră) – Evan Walker, Amușitorul. Îmi zic că această din urmă posibilitate e de-a dreptul ridicolă. Un Amușitor n-ar fi stat lângă mine până m-am în-sănătoșit – și nici vorbă să-mi pună porecle sau să se joace de-a ținutul în brațe pe întuneric. Un Amușitor pur și simplu m-ar fi exterminat.

Odată ce fac pasul ăsta, s-a cam terminat cu joaca. Dacă nu e cine pretinde că e, n-o să mai aibă de ales. Oricare ar fi motivul pentru care m-a ținut în viață, nu cred că aş mai rămâne așa multă vreme dacă și-ar da seama că știu adevărul.

„Nu te grăbi, încearcă să-ți dai seama ce se-ntâmplă. Nu te-arunca cu capul înainte cum faci întotdeauna, Sullivan. Știu că nu-i stilul tău, dar, măcar o dată în viață, încearcă să fii metodică.”

Așa că mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. La micul dejun, însă, fac cum fac, și îndrept discuția către zilele de dinaintea venirii extratereștrilor. Ce fel de treburi făcea pe-aici, pe la fermă? De toate, zice el. Conducea tractorul, împacheta baloturi de fân, dădea de mâncare la animale, repara utilaje, întindea sârmă ghimpată. Nu-mi dezlipesc ochii de pe mâinile lui, în timp ce mintea mea îi tot caută scuze. A purtat mereu mănuși e cea mai bună dintre ele, dar nu-mi vine niciun mod firesc de-a întreba asta. „Așa deci, Evan, ai mâini mult prea fine pentru a fi crescut la o fermă. Trebuie să fi purtat mănuși tot timpul și să-ți fi plăcut cremele mai mult decât celorlalți băieți, nu?”

Nu vrea să vorbească despre trecut, viitorul e cel care-l îngrijorează. Vrea să afle detalii despre misiune. Spre exemplu, cum trebuie să plănuim fiecare pas pe care-l vom face între fermă și Wright-Patterson sau să luăm în considerare orice posibilitate neprevăzută. Dacă nu așteptăm până la primăvară și vine o altă furtună de zăpadă? Dacă găsim baza abandonată? Cum îi mai luăm urma lui Sammy atunci? Când știm că am epuizat toate posibilitățile și renunțăm?

— Eu n-o să renunț niciodată, îi zic.

Aștept lăsarea serii. Niciodată n-am fost foarte bună la așteptat, așa că observă că sunt neliniștită.

— O să te descurci? mă întrebă, stând lângă ușa de la bucătărie, cu pușca pe umăr.

Îmi țin capul cu grijă între palmele alea catifelate, iar eu mă uit în sus, în ochii ăia de cățeluș, Cassie cea curajoasă, Cassie cea încrezătoare, Cassie-momeala. „Sigur c-o să fiu bine. Tu du-te și mai împuşcă niște oameni, iar eu o să pregătesc niște floricele de porumb.”

Apoi încui ușa după el și-l urmăresc coborând cu pas ușor de pe veranda din spate și îndreptându-se către liziera pădurii, apoi spre vest, spre autostradă, acolo unde, așa cum știm cu toții, îi place tot vânatului proaspăt, ca iepurii, căprioarele și *Homo sapiens* să se-adune.

Scotocesc prin toate camerele. După o lună de zile de arest la domiciliu în casa asta, ai fi zis că mi-am băgat și eu nasul pe ici, pe colo.

Ce gădesc? Nimic. Și multe.

Albume foto de familie. Uite-l pe bebelușul Evan la spital, purtând clasică bonetuță dungată de nou-născut. Evan-țâncul, împingând o mașină de tuns iarba de jucărie. Evan la cinci anișori, călare pe un ponei. Evan la zece ani, pe un tractor. Evan la doisprezece ani, în echipament de baseball...

Și restul familiei lui, printre care și Val – pe care o identific imediat, iar faptul că văd chipul fetei care i-a murit în brațe și ale cărei haine le port îmi aduce aminte de tot rahatul prin care-am trecut și, dintr-odată, mi se pare că sunt cea mai josnică ființă de pe fața pământului. Văzându-i toată familia adunată în fata bradului de Crăciun, a torturilor de la aniversări, sau pe munte, în drumeții, mă obligă să conștientizez faptul că s-a sfârșit cu brazii de Crăciun, cu torturile și vacanțele în familie, și cu celelalte zece mii de lucruri normale de până acum. Fiecare fotografie e un dangăt de clopot, o numărătoare inversă până la dispariția a tot ceea ce e normal pe lumea asta.

În câteva poze apare și ea, Lauren. Înaltă. Athletică. Ah, da, și blondă. Evident că așa trebuia să fie. Împreună, sunt un cuplu foarte atrăgător. Și, în mai mult de jumătate dintre poze, ea nu se uită la aparat, ci la el. Și nu așa cum m-aș fi uitat eu la Ben Parish, cu ochi galeși, de cățeluș, ci sălbatic, de parc-ar zice: „Îl vedeți pe ăsta? E-al meu!”

Când pun albumele la loc, senzația de paranoia începe, parcă, să se mai risipească. „Deci, are mâinile fine, și ce? E frumos să ai mâinile fine.” Fac un foc zdravăn, ca să încălzesc camera și să alung umbrele care mă asaltează. „Degetele îi mirosoare a praf de pușcă după ce se duce să viziteze un mormânt, și ce dacă? E plin de animale sălbatice. Și nu-i genul de activitate despre care te-apuci imediat să spui «Mda, am fost la mormântul ei. Și apropo, pe drumul de întoarcere a trebuit să împușc un câine turbat.» De când te-a găsit a avut grijă de tine, te-a protejat și ți-a stat alături.”

Însă, oricâte lucruri de bun-simț mi-aș spune, nu reușesc să mă calmez. Ceva îmi scapă. Ceva important. Mă plimb în sus și-n jos prin fața șemineului, tremurând în ciuda vâlvă-

tăii intense. Parc-aș avea o mâncărime pe care nu pot s-o scarpin. Dar ce-ar putea să fie? Instinctul îmi spune că n-o să găsesc nimic incriminator, chiar dacă aș întoarce toată casa cu susul în jos.

„Dar n-ai căutat peste tot, Cassie. N-ai căutat în singurul loc în care nu s-ar aștepta să cauți.”

Dau fuga în bucătărie. Nu mai am mult timp. Iau o jachetă groasă din cârligul de lângă ușă și-o lanternă din dulap, îmi înfig Lugerul la curea și ies afară, în frigul mușcător. Bolta e senină, iar curtea e scaldată în lumina stelelor, îndreptându-mă spre hambar, încerc să nu mă gândesc la nava-mamă, aflată la doar câteva sute de kilometri deasupra capului meu. Când intru, nu aprind lumina.

Înăuntru se simte un iz de bălegar uscat și de fân muced. Pe scândurile putrezite de deasupra, se-aude zgrăpțânitul rapid al șobolanilor. Plimb fasciculul lanternei peste boxele goale, peste podeaua de pământ, până în șură. Deși nu știu exact ce caut, caut în continuare, în toate filmele de groază făcute vreodată, hambarul este ascunzișul perfect al tuturor lucrurilor pe care nu știi că le cauți și întotdeauna regreți că le-ai găsit.

Găsesc ceea ce nu căutam sub un maldăr de pături jerpelite, aruncate lângă peretele din fund. Ceva lung și întunecat sclipește în ochiul de lumină al lanternei. Nu m-ating de el. Îl descopăr, dând la o parte trei pături ca să ajung la el.

E M16-le meu.

Știi că-i al meu pentru că îmi văd inițialele scrijelite pe patul lui: *C.S.* Le-am făcut într-una din după-amiezele în care mă ascundeam în micul cort din pădure. *C.S.* De la *Complet Stupidă*.

Am lăsat-o în mijlocul străzii când m-a atacat Amuțitorul din pădure. Din cauza panicii, am abandonat-o. Și mi-am zis că nu mă pot întoarce după ea. Acum, iat-o aici, în hambarul lui Evan Walker. Tovarășa mea de nădejde și-a găsit drumul înapoi la mine.

„Știi cum să-ți dai seama care e dușmanul pe timp de război, Cassie?”

Mă trag înapoi din fața ei. Mă trag înapoi din fața mesejului ei. Mă trag hăt înapoi până la ușă ținând lanterna fixată pe țeava neagră și strălucitoare.

Apoi mă întorc și mă izbesc direct de pieptul lui tare ca piatra.

55

— Cassie? exclamă el nedumerit, prinzându-mă de braț ca să nu cad în fund. Ce faci aici? zice, aruncând o privire în hambar peste umărul meu.

— Mi s-a părut că aud un zgomot.

Ce proastă ești! Acum poate se hotărăște să vadă cu ochii lui ce era. Dar a fost primul lucru care mi-a venit în cap. Ar trebui să mai lucrez la chestia asta cu scuipatul primelor lucruri care-mi vin în cap – dacă reușesc să supraviețuiesc în următoarele cinci minute. Inima-mi bate atât de tare încât îmi țiuie urechile.

— Ce ți s-a părut? Cassie, n-ar trebui să ieși afară noaptea.

Încuviințez grăbită și mă forțez să-l privesc în ochi. Evan Walker este un tip perspicace.

— Știu, a fost stupid. Dar ai lipsit atât de mult!

— Urmăream o căprioară.

În fața mea stă o umbră mare, în formă de Evan, o umbră cu o carabină de mare calibru pe fundalul unui milion de sori.

„Sunt sigură că asta făceai.”

— Haide să intrăm, vrei? Mai am puțin și-nghet. Nu se mișcă. Se tot uită prin hambar.

— Am verificat eu, zic, încercând să nu las vocea să-mi tremure. Erau niște șobolani.

— Șobolani?

— Îhâm. Șobolani.

— Ai auzit șobolani? În hambar? Din casă?

— Nuu. Cum să-i fi auzit de-acolo?

În clipa asta ar fi bine dacă aș putea să-mi dau exasperată ochii peste cap, dar tot ce pot să fac este să scot un hohot nervos.

— Am ieșit pe verandă să iau aer.

— Și i-ai auzit de pe verandă?

— Erau niște șobolani foarte mari!

„Repede, zâmbet cuceritor!” încerc ceea ce sper eu că trece drept așa ceva, apoi mă agăț de brațul lui și-l trag înspre casă. E ca și cum aș încerca să mișc un stâlp de beton.

Dacă intră în hambar și vede pușca descoperită s-a terminat. De ce naiba n-am acoperit-o la loc?

— Evan, nu-i nimic. M-am speriat, atâta tot.

— Bine.

Închide ușa hambarului și ne îndreptăm împreună spre casă, ținându-mă protector cu brațul pe după umeri. Când ajungem la ușă, își lasă brațul jos.

„Acum, Cassie. Un pas iute la dreapta, scoți Lugerul de la centură cu ambele mâini, așa cum trebuie, genunchii ușor flexați, apeși ușor, nu tragi. Acum!”

Când intrăm în bucătăria încălzită, ocazia a trecut.

— Să înțeleg că n-ai prins nicio căprioară, zic eu pe un ton indiferent.

— Nu, închide el discuția, sprijinind pușca de perete și dându-și haina jos. Are obraji roșii de la frig.

— Poate că ai prins altceva, zic eu. Poate că asta am auzit.

Dă din cap că nu.

— N-am prins nimic astăzi.

Își suflă în palme, îl urmez în camera mare, unde se apleacă către șemineu ca să-și încălzească mâinile. Eu rămân după canapea, la câțiva metri în spatele lui.

A doua ocazie să-l dobor. De la distanța asta nici n-ar fi greu să-l nimeresc. Sau n-ar fi dacă țeasta lui ar aduce cu o cutie goală de porumb, singura țintă cu care sunt obișnuită.

Scot revolverul de la brâu.

Faptul că mi-am găsit pușca în hambarul lui nu mi-a lăsat foarte multe opțiuni. Este ca atunci sub mașină, pe autostradă: ascunde-te sau înfruntă pericolul. A nu face nimic, a pretinde că totul e în regulă, nu rezolvă nimic. A-l împușca în cap pe la spate chiar ar rezolva ceva – l-ar ucide. După soldatul cu crucifix, însă, una dintre prioritățile mele era să nu mai ucid niciun alt nevinovat. Mai bine mi-aș arăta mâna acum, cât încă mai am pistolul în ea.

— Ar trebui să-ți spun ceva, zic eu, cu vocea un pic nesigură. Am mințit în privința șobolanilor.

— Ai găsit pușca.

Nu este o întrebare.

Se întoarce spre mine. Stă cu spatele către foc și chipul în umbră, așa că nu-i pot citi expresia feței, dar tonul vocii e cât se poate de firesc.

— Am găsit-o acum câteva zile, pe lângă autostradă – mai ții minte că mi-ai spus c-ai scăpat-o când ai fugit – când am văzut inițialele de pe patul ei, mi-am zis că trebuie să fie a ta.

O clipă nu spun nimic. Explicația lui e logică. Doar că nu m-așteptam să ajungă așa rapid la ea.

— Și de ce nu mi-ai spus? Întreb în cele din urmă.

Ridică din umeri:

— Voiam să-ți zic. Cred c-am uitat. Ce-ai de gând să faci cu pistolul ăla, Cassie?

„Ah, mă gândeam să-ți zbor creierii, asta-i tot. Mă gândeam c-ai putea fi un Amuțitor sau un trădător al umanității sau ceva de genul ăsta. Ha-ha-ha!”

Îi urmăresc privirea îndreptată spre arma pe care-o țin în mână și, dintr-o dată, îmi vine să izbucnesc în lacrimi.

— Trebuie să avem încredere unul în altul, șoptesc. Nu-i așa?

— Da, răspunde el, venind înspre mine. Trebuie.

— Dar cum... cum te poți convinge să mai ai încredere în cineva? Întreb.

Acum a ajuns lângă mine. Nu-ntinde mâna după armă.

Îmi caută privirea. Și vreau să mă privească în ochi înainte de-a ajunge prea departe de Evan pe care credeam că îl cunosc și care m-a salvat ca să se salveze pe sine însuși. El e tot ce mi-a rămas. El e tufișul micuț care crește din stânca de care mă agăț. „Ajută-mă, Evan. Nu mă lăsa să cad. Nu mă lăsa să pierd acea parte din mine care mă face să fiu om.”

— Nu te poți obliga să crezi în nimic, răspunde el încețitor. Dar îți poți permite să crezi, îți poți permite să ai încredere.

Dau din cap, privindu-l direct în ochii atât de ciocolatii și de calzi. Atât de umezi și de triști. La naiba, de ce trebuie să fie atât de frumos? Și de ce trebuie să fiu atât de conștientă de asta? Și prin ce e diferită încrederea mea în el de momentul când Sammy l-a luat de mână pe acel soldat înainte de-a se urca în autobuz? Ce-i ciudat e că ochii lui îmi amintesc de-ai lui Sammy – atât de plini sunt de dorința de-a ști că totul va fi bine. Ceilalți au răspuns la întrebarea asta printr-un NU fără drept de apel. Așa că ce mă face să-i dau lui Evan același răspuns?

— Vreau, Evan. Vreau mult, mult de tot.

Nu știu ce s-a întâmplat, dar pistolul e acum în mâna lui. Mă ia de mână și mă trage de după canapea. Pune pistolul pe *Dorința disperată a dragostei*, se așază aproape de mine, chiar prea aproape, și-și lasă coatele pe genunchi, își freacă palmele mari una de alta, de parcă ar fi încă înghețate. Dar nu sunt – de-abia l-am ținut de mână.

— Nu vreau să plec de-aici, mărturisește el. Și nu voiam dintr-o grămadă de motive care păreau foarte întemeiate până te-am întâlnit pe tine.

Bate din palme de frustrare. Cuvintele nu-i ies așa cum și-ar dori:

— Știi că, cu tot... cu tot ceea ce se-ntâmplă, nu tu ai cerut să fii motivul meu de-a merge mai departe. Dar, din clipa în care te-am găsit...

Se întoarce și-mi ia mâinile între palme. Brusc, mi se face puțin frică. Are ochii scăldați în lacrimi și mă strânge cu putere. E ca și cum l-aș ține să nu cadă într-o prăpastie.

— Am înțeles greșit, continuă el. Înainte de-a te găsi, am crezut că singura cale de-a merge mai departe era să găsesc ceva pentru care să trăiesc. Dar nu e. Ca să mergi mai departe, trebuie să găsești ceva pentru care ești dispus să mori.

VIII. Spiritul răzbunării

56

Universul urlă din rărunchi.

Nu-i decât vântul înghețat care suflă prin ușa deschisă a Black Hawk-ului, dar așa sună. În perioada de vârf a moli-meii, când oamenii mureau cu sutele în fiecare zi, locuitorii panicați din Orașul de Corturi aruncau câteodată în flăcări din greșală, pe câte cineva care doar își pierduse cunoștința și ale cărui urlete, în timp ce ardea de viu, nu doar că le auzeai, ci le simțeai ca pe niște lovituri de ciocan în inimă.

Unele lucruri nu pot fi lăsate în urmă. Ele nu țin de trecut, ci de tine.

Universul urlă din rărunchi. Lumea întreagă e arsă de vie.

Pe fereastră se văd focurile care punctează peisajul întunecat, pete chihlimbarii pe un fundal de cerneală neagră, înmulțindu-se pe măsură ce ne apropiem de marginea orașului. Nu simt ruguri funerare. Fulgerele furtunilor de vară au pornit aceste focuri, iar vânturile tomnatice le-au purtat scântea către terenuri mereu proaspete de vânătoare. Aveau atâtea de devorat, încât cămara era mereu plină. Lumea va arde ani de-a rândul. Va arde mocnit până când voi fi de vârsta tatălui meu – dacă trăiesc atât.

Planăm la 3 metri deasupra vârfulor copacilor, sunetul rotoarelor fiind înăbușit printr-o tehnologie de camuflaj, și ne-apropiem de centrul Daytonului dinspre nord. Ninge ușor, iar fulgii de zăpadă formează halouri aurii în jurul focurilor, iluminând nimicul din jur.

Mă întorc de la geam și-o văd pe Ringer pe bancheta de pe partea opusă fixându-mă cu privirea. Ridică două degete, încuviințez. Mai sunt două minute până coborâm.

Îmi trag banda pe frunte, poziționez lentila pe ochiul stâng și ajustez cureaua.

Ringer face un semn arătând spre Teacup, care stă chiar lângă mine. Cureaua îi tot alunecă. Când i-o strâng și îmi face un semn cu degetul mare ridicat, care-mi spune că e-n regulă, simt un gust amar în gură. Șapte ani. Isuse. Mă aplec și-i strig la ureche:

— Să nu te dezlipești de mine, da?

Teacup zâmbește, dă din cap și arată spre Ringer. „Eu stau cu ea!” Râd. Nu-i proastă Teacup asta.

Acum suntem deasupra râului, iar elicopterul planează la câțiva metri de suprafața apei. Ringer își verifică pentru a suta mia oară arma. Lângă ea, Flintstone bate nervos din picior, uitându-se drept înainte, în gol.

Mai încolo, Dumbo își verifică trusa medicală, iar Oompa se apleacă, încercând să ascundă un ultim baton de ciocolată pe care și-l îndeasă în gură.

În ultimul rând, Poundcake stă cu capul plecat și mâinile în poală. Reznik l-a poreclit Poundcake pentru că a zis că-i moale și dulce ca o prăjitură. Mie nu mi se pare așa, în special la poligon. Per ansamblu, Ringer e o țintașă mai bună, dar pe Poundcake l-am văzut nimerind șase ținte în șase secunde.

„Exact, Zombi. Ținte. Forme umane decupate din placaj. Ce-o să mai nimerească când va fi vorba de oameni adevărați? Ce-o să mai nimerim oricare dintre noi?”

Incredibil. Noi suntem avangarda. Șapte puști care acum șase luni nu erau nimic mai mult decât niște puști; noi suntem contralovitura la niște atacuri care-au făcut șapte miliarde de morți.

Ringer se holbează iar la mine. În timp ce elicopterul coboară, își desface centura și vine până la mine. Îmi pune mâinile pe umeri și-mi zbiară în față:

— Amintește-ți de cerc! N-o să murim aici!

Plonjăm iute și fără nicio pregătire către zona de aterizare. Elicopterul nu aterizează, planează la câțiva centimetri deasupra solului, în timp ce membrii echipajului sar unul câte unul. Din ușa deschisă, o văd pe Teacup zbătându-se să-și desfacă centura. Gata! S-a eliberat și-a sărit repede înaintea mea. Sunt ultimul. În cabină, pilotul mi-aruncă o privire peste umăr și-mi face semn cu degetul mare ridicat.

Îi răspund la fel.

Black Hawk-ul țâșnește înspre cerul nopții, apoi virează brusc spre nord și este înghițit rapid de norii întunecați cu care se confundă.

În părculețul de lângă râu, rotoarele au eliminat orice urmă de fulgi de zăpadă. Acum, fulgii se întorc în vârtejuri furioase. Tăcerea bruscă ce îi urmează vântului urlător e asurzitoare. În față se profilează umbra uriașă aruncată de statuia unui veteran al războiului din Coreea, în stânga statuii e podul. Dincolo de el, la zece străzi distanță, se află fostul tribunal unde mai mulți infestați au adunat un mic arsenal de arme automate, lansatoare de grenade și rachete Stinger FIM-92, potrivit profilului făcut de Țara Minunilor unui infestat capturat în urma operațiunii Micuța Bo Peep. Stinger-urile sunt cele care ne-au adus aici. Capacitatea noastră aeriană a fost afectată de atacuri, e imperativ să protejăm puținele resurse pe care le mai avem.

Avem o dublă misiune: să distrugem sau să capturăm tot armamentul inamic și să eliminăm tot personalul infestat. Pe toți, până la unul.

Ringer o ia-nainte pentru că are cei mai buni ochi. O urmă dincolo de statuia cu chipul dârz până pe pod – Flint, Dumbo, Oompa, Poundcake și Teacup, eu închizând coloana. Ne croim drum printre mașinile oprite, care, acoperite cum sunt de resturile a trei anotimpuri, par să se ițească de sub o cuvertură albă. Unele au geamurile sparte, altele au fost mâzgălite cu grafitti și jefuite de orice lucruri de valoare – dar ce mai e de valoare acum? În fața mea, Teacup se zorește cu pașii ei mărunți, de copil – ea are valoare, iată cu ce-am rămas eu de pe urma Sosirii: omorându-ne, extratereștrii ne-au arătat idioțenia lucrurilor. Ce s-a întâmplat cu tipul care avea BMW-ul ăsta? E în același loc ca femeia care avea Kia de colo.

Ne oprim la capătul sudic al podului, chiar înainte de bulevardul Patterson. Ghemuiți lângă bara de protecție îndoită a unui SUV cercetăm șoseaua din fața noastră. Din cauza zăpezii, nu vedem dincolo de jumătatea străzii. Ar putea să ne ia ceva timp. Mă uit la ceas. Mai sunt patru ore până la întâlnirea din parc.

O cisternă s-a împotmolit chiar în mijlocul intersecției, la vreo douăzeci de metri de noi, și ne blochează vederea către latura stângă a străzii. N-o pot vedea, dar știu de la instructaj că pe partea aia e o clădire de patru etaje – un punct de control ideal, dacă ar fi vrut să țină podul sub supraveghere. Îi fac semn lui Ringer s-o țină pe partea dreaptă, ca să punem camionul între noi și clădire.

Când ajunge la bara din față a camionului se-oprește brusc și se-aruncă la pământ. O imităm cu toții și mă târăsc până lângă ea.

— Ce vezi? îi șoptesc.

— Sunt trei, în partea dreaptă.

Mă uit prin vizieră către clădirea de pe partea cealaltă. Prin ceața pufoasă a zăpezii văd trei pete verzi țopăind de-a lungul trotuarului, devenind din ce în ce mai mari pe măsură ce se apropie de intersecție. Primul meu gând e: „La dracu’, viziera asta chiar funcționează.” Al doilea: „La dracu’, infestați, și vin drept spre noi!”

— O patrulă? o întreb pe Ringer.

Dă din umeri:

— Probabil că au văzut elicopterul și vin să verifice.

Stă întinsă pe burtă, cu pușca îndreptată spre ei, așteptând ordinul de tragere. Petele verzi se fac mai mari; au ajuns la colțul opus al străzii. Din pricina semnalelor verzi care le stau pe umeri de-abia dacă le mai deslușesc trupurile. E un efect ciudat, de borcan, de parcă ar avea capetele cuprinse de o flacăra rotitoare, verde-irizată.

„Nu încă. Nu dai ordinul decât dacă traversează strada.”

Alături de mine, Ringer trage adânc aer în piept și-și ține răbdătoare respirația, în așteptarea ordinului meu, de parcă ar putea sta așa o mie de ani. Zăpada i se așterne pe umeri și-i rămâne în păr. Are vârful nasului roșu. Momentul se lungeste. Dacă sunt mai mult de trei? Dacă ne facem cunoscută prezența, ne-am putea trezi cu peste o sută pe cap, răsărind din zeci de direcții diferite. Să-i atacăm sau să așteptăm? Îmi mușc buza de jos, evaluându-mi opțiunile.

— Sunt ai mei, zice ea, înțelegându-mi greșit ezitarea. Peste drum, petele verzi de lumină s-au oprit, strânse laolaltă de parc-ar purta o discuție. Nu-mi dau seama nici măcar dacă se uită în direcția asta, dar sunt sigur că nu știu că sun-

tem aici. Dacă ar ști, ar veni spre noi, ar deschide focul, s-ar ascunde, ar face ceva. Noi avem elementul surpriză. Și pe Ringer. Chiar dacă ratează primul foc, pe următoarele n-o să le mai rateze. De fapt, nu-i un ordin greu de dat.

— Și-atunci, ce mă oprește să-l dau?

Probabil că Ringer se-ntreabă același lucru, pentru că se uită la mine și șoptește:

— Zombi? Ce facem?

Ordinele mele spun: „Elimină tot personalul infestat.” Instinctul îmi spune: „Nu te grăbi. Nu forța lucrurile. Lasă-le să se desfășoare în ritmul lor.” Iar eu sunt prins undeva, la mijloc.

Cu o milisecundă înainte ca urechile să audă sunetul carabinei de mare calibru, pavajul aflat la 50 de centimetri în fața noastră explodează într-o ploaie de zăpadă murdară și ciment. Ceea ce-mi rezolvă iute dilema. Cuvintele îmi zboară din gură de parcă mi-ar fi fost smulse din plămâni de vântul înghețat:

— Doboară-i!

Glonțul lui Ringer izbește una dintre luminile verzi și pâlpâitoare, și aceasta se stinge, în dreapta noastră, o altă lumină o ia la goană. Ringer îndreaptă țeava puștii în direcția mea. Când trage, bag capul la cutie, și o altă lumină pâlpâie și se stinge. Cea de-a treia pare să se micșoreze pentru că a luat-o la goană în direcția din care-a venit.

Sar în picioare. Nu-l pot lăsa să scape ca să dea alarma.

Ringer m-apucă de încheietură și mă trage tare ca să mă las în jos.

— La dracu', Ringer, ce...

— E-o capcană, zice, arătând înspre gaura adâncă de 20 de centimetri din pavaj. N-ai auzit împușcătura? N-a venit dinspre ei. Ci de-acolo, îmi spune arătând cu capul înspre clădirea de pe partea opusă a străzii. Din stânga noastră. Și, judecând după unghi, de la mare înălțime... posibil de pe acoperiș.

Scutur din cap. Un al patrulea infestat pe acoperiș? Cum de-a știut că suntem aici – și de ce nu i-a avertizat pe ceilalți? Suntem ascunși în spatele camionului, ceea ce înseamnă că trebuie să ne fi văzut când eram pe pod – ne-a reperat și n-a tras până când ne-am ascuns în spatele cisternei și nu mai avea cum să ne nimerească. N-avea niciun sens.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Ringer zice:

— Cred că la asta se refereau când vorbeau de „ceața războiului”.

Dau afirmativ din cap. Lucrurile devin mult prea complicate, mult prea repede.

— Cum de ne-a văzut când am trecut? mă mir eu.

Clatină din cap:

— Poate că are ochelari cu infraroșii.

Asta trebuie să fie.

— Atunci ne-am ars. Suntem imobilizați. Lângă câteva mii de litri de benzină. O să tragă în cisternă, sar eu.

Ringer ridică din umeri:

— Nu cu un glonț, Zombi. Asta nu merge decât în filme, zice și mă privește, așteptând să-i dau un ordin.

La fel ca restul grupei. Mă uit în spate și văd toți ochii lor mari și bulbucăți fixându-mă din întunericul înzăpezit. Teacup fie e pe punctul să înghețe de frig, fie tremură ca frunza de spaimă. Flint mă privește furios și e singurul care îndrăznește să spună ceva, ca să-mi dau seama ce gândesc toți:

— Gata, ne-au prins. Acu' renunțăm, nu?

Tentant, dar sinucigaș. Dacă nu ne prinde lunetistul de pe acoperiș când ne retragem, ne dau gata întăririle care probabil că sunt deja pe drum.

Retragerea nu-i o opțiune. Să înaintăm nu-i o opțiune. Să rămânem pe loc nu-i o opțiune. N-avem nicio opțiune.

Fugim=murim. Stăm=murim.

— Apropo de ochelarii de noapte, mormăie Ringer, ar fi putut să se gândească la asta înainte să ne parașuteze într-o misiune de noapte. Suntem orbi ca liliicii aici.

Mă holbez la ea. „Orbi ca liliicii. Mamăă, Ringer, îmi vine să te pup!” Le ordon să se-adune în jurul meu și le zic în șoaptă:

— La următoarea stradă pe dreapta, lipit de o clădire de birouri, este un garaj.

Cel puțin așa ar trebui să fie, dacă e să mă iau după hartă.

— Trebuie să ajungem la etajul trei. Doi câte doi: Flint cu Ringer, Poundcake cu Oompa, Dumbo cu Teacup.

— Și tu? se interesează Ringer. Tu cu cine mergi?

— Eu n-am nevoie de partener, spun repede. Sunt un nenorocit de zombi!

Iată și zâmbetul. E pe drum.

Arăt către panta care duce la marginea apei.

— Trebuie să ajungeți până jos, la trotuarul ăla, îi zic lui Ringer. Și nu mă așteptați!

Scutură din cap, încruntându-se. Mă aplec spre ea, încercând să par cât mai serios posibil:

— Am crezut că te-am făcut la replica aia cu zombi. Ascultă la mine, soldat, într-una din zilele astea o să-ți smulg eu un zâmbet!

— Nu cred, domnule, zice, fără nicio umbră de zâmbet.

— Ai ceva împotriva zâmbetului?

— A fost primul lucru pe care l-am pierdut.

Apoi e înghițită de întuneric și de zăpadă. Restul grupei o urmează. O aud pe Teacup scâncind în timp ce Dumbo îi dă ultimele instrucțiuni:

— Să fugi mâncând pământul când o auzi, da, Cup?

Mă ghemuiesc lângă cisternă și pun mâna pe capacul de metal al rezervorului, rostind în gând una dintre acele rugăciuni total contra-intuitive ca drăcovenia asta să fie plină-ochi – sau, și mai bine – să fie pe jumătate plină, pentru că vaporii de motorină ar produce cea mai mare explozie cu putință. Nu îndrăznesc să aprind încărcătura direct, dar cei câțiva litri rămași în rezervor ar trebui să facă treaba. Sper.

Capacul e înghețat, îl bat cu patul puștii și trag de el cu ambele mâini, cu toată forța de care sunt în stare, într-un final, se desprinde cu un șuierat ascuțit și extrem de satisfăcător. O să am vreo zece secunde. Să număr oare? Neee, las-o baltă! Trag cuiul grenadei, o arunc în gaură și-o tulesc pe pantă. Zăpada mă izbește în față. Vârful bocancului mi se prinde în ceva și mă rostogolesc până jos, aterizând pe spate și lovindu-mă cu capul de asfalt. Zăpada mi se învârtește în jurul capului și simt mirosul râului. Aud un uuumpf înfundat și cisterna sare vreo jumătate de metru în aer, apoi văd o superbă bilă de foc, care se reflectă în fulgii de zăpadă, creând un univers în miniatură, alcătuit din sori strălucitori infinitezimali. Acum gâfâi în susul pantei, dar echipa mea nu-i nicăieri. Când ajung din nou sus, la același nivel cu camionul, simt căldura flăcărilor pe obrazul stâng și-mi dau seama că cisterna e în continuare întreagă. Grenada din rezervor n-a fost

suficientă ca să aprindă și încărcătura. Să mai arunc una? Să alerg mai departe? Probabil că lunetistul și-a dat ochelarii jos, orbit de explozie. Dar n-o să rămână așa mult timp.

Când se aprinde benzina, am traversat deja intersecția și-am ajuns la curbă. Suflul exploziei mă proiectează în față, peste trupul primului infestat împușcat de Ringer, direct prin ușile de sticlă ale clădirii de birouri. Aud un pârâit și sper că-i ceva de la ușă, nu vreo parte importantă din mine. În jur plouă cu bucăți uriașe de metal zimțat, bucăți din cisterna distrusă de explozie, aruncate la sute de metri distanță, în toate direcțiile, cu viteza glonțului.

În timp ce mă ghemuiesc în cea mai mică bilă umană cu putință, aud pe cineva țipând. Căldura e incredibilă. Mă simt de parc-aș fi fost înghițit de soare.

Geamul din spatele meu se face țândări – de la un glonț de mare calibru, nu de la explozie. „Mai ai jumătate de stradă până la garaj, Zombi – du-te!” Și exact asta fac, fug cât mă țin picioarele, până când dau peste Oompa încovoiat pe trotuar, cu Poundcake lângă el, trăgându-l de umăr, cu chipul schimonosit într-un țipăt fără sonor. Pe Oompa îl auzisem țipând după explozia cisternei, și nu-mi ia decât o clipă să-mi dau seama de ce: o bucată de metal de dimensiunile unui frisbee îi iese de undeva, din partea de jos a spatelui.

Îl împing pe Poundcake către garaj – „Du-te!” – și iau trușorul rotund al lui Oompa pe umăr. De data asta aud păcănitul puștii la două bătăi după ce lunetistul de peste drum trage, și o bucată de tencuială se desprinde din zidul din spatele meu.

Parterul garajului e despărțit de trotuar printr-un zid de beton până la brâu. Îl las ușurel pe Oompa peste zid, apoi sar și eu și mă ghemuiesc în spatele lui. Pa-daaam: o bucată de perete cât un pumn sare în direcția mea. Îngenunchez lângă Oompa, arunc o privire iute în jur și-l văd pe Poundcake găfâind înspre scări. Acum, atâta vreme cât nu mai e vreun alt lunetist în clădire, și atâta vreme cât infestatul care-a scăpat nu s-a adăpostit și el aici...

Cercetez repede rana lui Oompa, iar ce văd nu-i deloc încurajator. Cu cât mai repede reușesc să îl duc sus la Dumbo, cu-atât mai bine.

— Soldat Oompa, îi şuiet eu la ureche. N-ai permisiunea mea să mori, înţelegi?!

Dă din cap, trăgând în piept aerul îngheţat şi suflându-l înapoi cald, dinăuntrul fiinţei lui. Dar e alb ca zăpada care se unduieşte în lumina aurie, îl iau iarăşi pe umăr şi pornesc în goană spre scări, încercând să merg cât mai aplecat cu puţinţă fără să-mi pierd echilibrul.

Sar câte două trepte deodată până la nivelul trei, unde-i gădesc pe ceilalţi ghemuiţi în spatele primului rând de maşini, la câţiva metri distanţă de zidul dinspre clădirea în care se află trăgătorul. Dumbo e îngenunchat lângă Teacup şi-i îngrijeşte piciorul. Echipamentul ei e sfâşiat, iar pe pulpă, acolo unde a fost străpunsă de un glonţ, are o rană roşie, urâtă. Dumbo îi pune un pansament, o cheamă pe Ringer să-l ţină şi vine în grabă la Oompa. Flintstone clatină din cap în spre mine.

— Ţi-am zis să renunţăm, spuse el, cu ochii scânteind de răutate: Acu' uită-te şi tu ce-ai făcut!

Îl ignor. Mă întorc spre Dumbo:

— Ei?

— Nu-i bine deloc, sergent.

— Atunci, fă-l să fie bine! zic uitându-mă la Teacup, care şi-a îngropat capul în pieptul lui Ringer şi scânceşte uşor.

— E o rană superficială, mă anunţă Ringer. Poate să meargă.

Dau din cap în tăcere. Oompa e la pământ. Teacup a fost împuşcată. Flint e gata să se revolte. Un lunetist peste drum şi vreo sută şi mai bine dintre prietenii lui cei mai buni pe cale să ne facă de petrecanie. Trebuie să-mi vină o idee genială şi încă repede.

— Ştie că suntem aici, ceea ce-nseamnă că nu putem sta pe loc prea mult. Vezi dacă nu poţi să-l dobori.

Dă din cap aprobator, dar n-o poate desprinde pe Teacup din braţe. Întind mâinile mânjite de sângele lui Oompa: „Dă-mi-o mie.” Odată pusă în braţele mele, Teacup mi se zbate la piept. Nu vrea la mine. Fac un semn cu capul către stradă şi-i zic lui Poundcake:

— Cake, du-te cu Ringer. Curăţă-l pe nenorocit!

Ringer şi Poundcake se strecoară printre două maşini şi dispar, în timp ce-o mângâi pe Teacup pe cap – între timp, şi-a pierdut bereta – mă uit cum Dumbo încearcă să tragă

ușor de fragmentul metalic înfipt în spinarea lui Oompa. Oompa urlă de durere, zgâriind pământul cu mâinile. Dumbo se uită șovăitor la mine. Îi fac semn că da, trebuie să iasă.

— Repede, Dumbo. E mai rău încet. Așa că trage.

Oompa se chircește cu totul, iar ecoul țipetelor lui reverberează de jur împrejurul garajului. Dumbo aruncă bucata zimțată de metal deoparte și luminează rana deschisă cu lanterna.

Se strâmbă și-l întoarce pe Oompa cu fața în sus. Are cămașa plină de sânge, așa că o rupe, dezvelind rana: schija l-a străpuns dintr-o parte într-alta.

Flint se întoarce cu spatele, se târăște nițel mai încolo în patru labe și vomită spasmodic. Brusc, Teacup a înmărmurit. Probabil c-a intrat în stare de șoc. Teacup, cea care striga cel mai tare în timpul repetițiilor de șarjă din curte. Teacup, cea mai însetată de sânge, cea care cânta cel mai tare la P&D. O pierd.

Și-l pierd și pe Oompa. În timp ce-i ține tot felul de comprese de vată pe burtă, încercând să oprească sângerarea, Dumbo mă caută din ochi.

— Care sunt ordinele tale, soldat? îl întreb.

— Nu trebuie să... nu trebuie...

Aruncă bandajul plin de sânge și pune unul proaspăt pe burta lui Oompa. Fără să-și dezlipească privirea de la mine. Nu mai trebuie să spună nimic. Nici mie, nici lui Oompa.

O dau ușurel jos pe Teacup din brațe și îngenunchez lângă Oompa. Răsuflarea îi miroase a sânge și-a ciocolată.

— Din cauză că sunt gras, șuieră el cu greu și-ncepe să plângă.

— Termină cu prostiile, i-o tai eu din scurt.

Încearcă să șoptească ceva, așa că-mi apropii urechea de gura lui:

— Numele meu e Kenny.

De parcă ar fi un secret îngrozitor pe care i-a fost teamă să ni-l împărtășească, își dă ochii peste cap și moare.

58

Teacup și-a pierdut capul cu totul, își ține genunchii cu mâinile la piept și fruntea lipită de ei. Îl chem pe Flint și-i zic să n-o scape din ochi. Sunt îngrijorat pentru Ringer și Poundcake.

Flint se uită la mine de parc-ar vrea să mă strângă de gât cu mâinile goale.

— Tu ai dat ordinul, mârâie el. Tu s-o supraveghezi. Dumbo își curăță mâinile de sângele lui Oompa – ba nu, al lui Kenny.

— Se face, dom' sergent, zice el calm, dar mâinile continuă să-i tremure.

— Dom' sergent, scuipe Flint. Aaa, chiar așa. Și-acu' ce facem, dom' sergent?

Nu-l bag în seamă și mă grăbesc către peretele exterior, unde-l găsesc pe Poundcake ghemuit lângă Ringer. Stă în genunchi, uitându-se pe furiș peste balustradă înspre clădirea de vizavi. Mă las lângă ei, evitând privirea întrebătoare a lui Poundcake.

— Oompa nu mai țipă, constată Ringer fără să-și dezlipească privirea de la blocul de vizavi.

— Îl chema Kenny, zic eu, iar ea dă din cap.

S-a prins imediat. Lui Poundcake îi mai ia vreun minut, dar când o face, țâșnește cât mai departe de noi, se sprijină cu ambele mâini de perete și trage adânc aer în piept.

— Trebuia, Zombi, mă îmbărbătează Ringer. Dacă n-ai fi făcut-o, toți puteam fi Kenny.

Sună foarte bine ce spune. A sunat bine și când mi-am spus-o singur. Privind-o din profil, mă întreb ce naiba a fost în capul lui Vosch când mi-a dat tresele de sergent. Comandantul a promovat soldatul greșit.

— Cum e? o întreb.

Arată cu capul înspre blocul de vizavi.

— E-ascuns în vizuină.

Înalț capul ușor și văd clădirea în lumina focului muribund: o fațadă cu geamuri sparte, pereți albi coșcoviți și acoperișul la un etaj deasupra noastră. Acolo sus, întrezăresc o umbră care-ar putea fi un turn de apă, dar asta-i tot.

— Unde? șoptesc.

— Tocmai a băgat capul la cutie. Numai asta face. Sus-jos-sus-jos, ca un hopa-mitică.

— E singur?

— Doar pe el l-am văzut.

— Se-aprinde? Ringer scutură din cap.

— Negativ, Zombi. Nu pare să fie infestat.

Îmi mușc buza de jos.

— Poundcake l-a văzut și el? Dă din cap afirmativ.

— Nu-i verde, zice, urmărindu-mă cu ochii ăia întunecați care taie ca niște cuțite.

— Poate că nu el e lunetistul... propun eu un răspuns.

— I-am văzut arma... o pușcă cu lunetă.

Și-atunci de ce nu strălucește verziu? Cei de pe stradă s-au aprins și erau mai departe decât ăsta. Apoi îmi zic că nu contează dacă strălucește cu lumină verde, mov sau deloc: încercă să ne omoare și nu ne putem mișca până când nu-l neutralizăm. Și trebuie să ne mișcăm de-aici înainte ca cel care-a scăpat să nu vină cu întăriri.

— Nu-i așa că-s deștepți? mormăie Ringer de parcă mi-ar fi citit gândurile, își pun o mască umană, ca să nu mai poți avea încredere în nimeni. Singura soluție: ucide-i pe toți sau riscă să fii ucis de oricine.

— Crede că suntem de-ai lor?

— Sau a hotărât că nu contează. Singura modalitate de-a fi sigur.

— Dar a tras în noi – nu în cei trei care erau chiar sub el. De ce-ar ignora țintele ușoare ca să tragă în cele imposibile?

Nici ea n-are un răspuns la întrebarea asta. Spre deosebire de mine, însă, nu se află pe lista ei de priorități.

— Singurul fel de-a fi siguri, repetă apăsător.

Mă uit la Poundcake, care-mi susține privirea. Așteaptă să vadă ce hotărâsc, dar prea multe opțiuni nu am.

— Poți să-l nimeresti de-aici? o întreb pe Ringer.

Scutură din cap.

— E prea departe. N-aș face altceva decât să ne dau de gol.

Merg pe vine până la Poundcake:

— Tu stai aici. În zece minute, deschizi focul asupra lui ca să ne acoperi traversarea.

Se uită în sus la mine cu ochii ăia mari și încrezători, de căprioară.

— Știi, soldat, se obișnuiește să răspunzi când primești un ordin de la superiorul tău.

Poundcake dă din cap. Mai încerc o dată:

— Cu un „da, domnule”.

Iarăși dă din cap.

— Se răspunde cu gura. Cuvinte.

Aceeași încuviințare tacită. Bineee, măcar am încercat.

Când ajungem înapoi la ceilalți, corpul lui Oompa a dispărut. L-au băgat într-una dintre mașini. Ideea lui Flint. Foarte asemănătoare cu ce-are în minte pentru noi toți.

— Aici suntem la adăpost. Eu zic să ne-ascundem în mașini până când vin să ne ia.

— Un singur vot contează în unitatea asta, Flint, zic eu.

— Mda, și la ce ne-a folosit asta până acum? Aa, da, știu. Hai să-l întrebăm pe Oompa!

— Flintstone, zice Ringer. Stai calm. Zombi are dreptate.

— Până când o să nimeriți amândoi într-o ambuscadă și bănuiesc că n-o să mai aibă.

— Moment în care tu o să fii comandantul unității și-o să hotărăști ce trebuie făcut, sar și eu. Dumbo, sarcina ta e să ai grijă de Teacup.

Dacă poate s-o dezlipească de Ringer, de al cărei picior s-a agățat iarăși.

— Dacă nu ne întoarcem în treizeci de minute, nu ne mai întoarcem.

La care Ringer, pentru că e Ringer, zice:

— Ne întoarcem.

59

Cisterna s-a făcut scrum. Ghemuit la intrarea pentru pietoni a garajului, arăt către clădirea de vizavi, care-a căpătat reflexe portocalii în lumina flăcărilor.

— Pe acolo intrăm. A treia fereastră din stânga nu mai are geam deloc, vezi?

Ringer dă din cap absentă. O preocupă ceva. Se joacă în-continuu cu vizorul, îl trage de pe ochi, apoi îl coboară la loc. Siguranța pe care a afișat-o în fața echipei a dispărut.

— Lovitura imposibilă... șoptește. Apoi se-ntoarce către mine: Cum îți dai seama când începi s-o iei razna ca Dorothy?

Scutur din cap. Ce i-a venit?

— N-o iei razna, o asigur eu, întărind afirmația c-o bătaie cu palma pe braț.

— Cum îți dai seama? mi-o taie ea, plimbându-și neliniștită privirea dintr-un colț într-altul, în căutarea unui loc pe care să-l ilumineze cu vizorul. La fel ca Tank, înainte s-o ia pe

arătură. Nebunii nu cred niciodată că-s nebuni. Din punctul lor de vedere, nebunia lor e cât se poate de firească.

Are o căutătură disperată în privire, una pe care nu i-am mai văzut-o niciodată.

— Nu ești nebună. Crede-mă.

Exact ce nu trebuia să spun.

— De ce te-aș crede? îmi aruncă ea.

E prima dată când o văd arătând o emoție.

— De ce-aș avea încredere în tine și de ce-ai avea încredere în mine? De unde știi că nu-s una dintre ei, Zombi?

În sfârșit, o întrebare ușoară.

— Pentru că am fost testați. Și nu apărem verzi prin vizieră.

Mă fixează îndelung cu privirea, apoi șoptește:

— Doamne, ce mi-ar fi plăcut acum să joci șah!

Cele zece minute au trecut. Deasupra noastră, Poundcake deschide focul înspre acoperișul vecin, iar lunetistul îi răspunde fără întârziere. Și-am pornit. Nici n-am trecut bine de curbă, că asfaltul din fața noastră explodează. Ne despărțim, Ringer o zbughește la dreapta, eu la stânga, și aud șuierul unui glonț, un sunet ascuțit, ca de șmirghel, cam cu o lună înainte să-mi facă o gaură în jachetă. Instinctul de-a răspunde la foc cu foc, gravat adânc în subconștientul meu de lunile de antrenamente, e greu de învins. Sar pe trotuarul vecin și din doi pași m-am și lipit de betonul rece și reconfortant al clădirii. Atunci o văd pe Ringer alunecând pe-o bucată de gheață și căzând în nas foarte aproape de trotuar. Un glonte mușcă o bucată din bordura de deasupra capului ei. S-o ia naiba, *în niciun caz*. Fac un salt înspre ea, o apuc de braț și-o arunc înspre clădire. Un alt glonț îmi șuieră pe lângă ureche în timp ce-mi iese sufletul să ajung din nou la adăpost.

Sângerează. Rana strălucește întunecat în lumina focului.

Îmi face semn să merg mai departe: „Du-te, du-te!” O pornim de-a lungul peretelui până la geamul spart și intrăm.

Traversarea ne-a luat sub un minut, dar nouă ni s-a părut c-au trecut două ore.

Suntem în ceea ce fusese un magazin de haine de lux. A fost jefuit de mai multe ori, iar acum e plin de rafturi goale, umerase rupte, sinistre manechine decapitate și postere cu fotomodele mult prea concentrate la ceea ce fac.

Deasupra ghișeului e un afiș pe care scrie: LICHIDARE DE STOC FINALĂ.

Ringer s-a ghemuit într-un colț al camerei de unde are o vedere bună asupra ferestrelor și ușii care dă spre holul clădirii. Mâna pe care-o ține la gât e plină de sânge. Trebuie să mă uit. Dar ea nu vrea. Așa că zic:

— Nu fi tâmpită, lasă-mă să văd!

Și mă lasă. E o rană superficială, între o zgârietură și-o tăietură ceva mai adâncă. Găsesc o eșarfa într-o vitrină, pe care o împătorește și-o apasă pe rană. Face un semn cu capul înspre mâneca mea sfâșiată:

— Te-a nimerit?

Scutur din cap și mă las ușurel jos, lângă ea. Gâfâim la unison. Capul stă să-mi explodeze, atât de plin de adrenalină sunt:

— N-aș vrea să fiu rău, dar tipul ăsta-i un lunetist al naibii de prost.

— Trei focuri, trei ratări. Aproape că-ți dorești să fi fost la un meci de baseball.

— Mult mai multe, o corectez. A tras mai multe focuri înspre ținte și singura lovitură reușită a fost o rană superficială la piciorul lui Teacup.

— Un amator.

— Probabil că da.

— Probabil, mestecă ea cuvântul.

— N-a apărut luminat pe vizieră și nu-i un profesionist. Un singuratic care-și apără teritoriul și care probabil că se ascunde de aceiași tipi după care am venit și noi. Și face pe el de frică.

Nu adaug „ca noi”, pentru că nu-s convins că-i valabil decât pentru unul dintre noi.

Afară, Poundcake îl ține în continuare ocupat pe lunetist. Pac-pac-pac, o liniște grea, apoi iar pac-pac-pac. Trăgătorul răspunde de fiecare dată.

— Atunci, ar trebui să fie ușor, zice Ringer, cu buzele subțiate într-un rânjel macabru, cât o lamă de cuțit.

Ceea ce mă descumpănește un pic.

— Nu s-a aprins, Ringer. N-avem permisiunea să...

— Eu am, zice, trăgându-și pușca în poală. Chiar aici.

— Hmm. Credeam că misiunea noastră era să salvăm umanitatea.

Mi-aruncă o privire piezișă, cu colțul ochiului neacoperit de vizieră.

— Șah, Zombi: trebuie să fii pregătit să te aperi de muta-rea încă nefăcută. Contează că nu s-a aprins lumina verde? Chiar contează că ne-a ratat când ar fi trebuit să ne doboare? Dacă două posibilități au aceeași probabilitate de realizare, dar se exclud reciproc, care dintre ele contează mai mult? Pe care ți-ai miza viața?

Eu tot dau din cap, dar nu înțeleg nimic:

— Zici că el ar putea fi infectat, îmi dau eu cu presupusul.

— Spun că cea mai sigură variantă este să acționăm ca și cum ar fi.

Își scoate cuțitul din teacă. Tresar, amintindu-mi de re-marca ei cu Dorothy. De ce și-a scos cuțitul?

— Ce contează? zice ea meditativă.

Dintr-odată, pare cuprinsă de-o liniște înspăimântătoare, o furtuna pe cale să se dezlănțuie, un vulcan gata să erupă.

— Ce contează, Zombi? întotdeauna am fost bună la asta. Iar după atacuri, am devenit și mai pricepută. Ce contează de fapt? Mama a murit prima. Asta era rău – dar ceea ce conta cu adevărat era că încă îi mai aveam pe tata, pe fratele meu și pe surioara mai mică. Apoi i-am pierdut și pe ei, și ce conta era că încă mă mai aveam pe mine. Iar când venea vorba de mine, nimic nu prea conta. Mâncare. Apă. Adăpost. De ce altceva ai mai avea nevoie? Ce altceva contează?

Nu sună bine deloc. A luat-o deja pe arătură. N-am idee unde vrea s-ajungă cu asta, dar dac-o ia razna acum, sunt terminat. Și poate că nu doar eu, poate și ceilalți. Trebuie s-o readuc în prezent, printre noi. Cel mai bine ar fi s-o ating, dar mi-e teamă că dacă fac asta o să mă spintece cu cuțitoiul ăla de 30 de centimetri.

— Chiar contează, Zombi? mă întrebă, lungindu-și gâtul ca să se uite la mine, și învârtind încet cuțitul în mână.

— Contează că a tras în noi și nu în cei trei infestați care erau chiar în fața lui? Sau că nu ne-a nimerit niciodată? zice continuând să sucească cuțitul al cărui vârf îi împunge degetul. Contează că au reușit să repună totul pe picioare după atacul cu impulsul electromagnetic? Că lucrează chiar sub nava-mamă, adună supraviețuitori, ucid infestați și le ard corpurile cu sutele, că ne înarmează și ne antrenează și ne

trimit să-i ucidem pe cei care-au mai rămas? Spune-mi că toate astea nu contează. Spune-mi că șansele ca ei să nu fie, de fapt, ei, sunt infime. Spune-mi pe ce posibilitate ar trebui să-mi mizez viața!

Dau iar din cap, dar de data asta îmi dau seama unde vrea s-ajungă, și e un loc foarte întunecat. Mă ghemuiesc lângă ea și-o privesc drept în ochi.

— Nu știu care-i povestea tipului ăsta și nici ce s-a întâmplat cu impulsul electromagnetic, dar comandantul mi-a spus de ce ne lasă în pace. Consideră că nu mai suntem o amenințare pentru ei.

Își dă bretonul într-o parte și-mi aruncă:

— Și de unde naiba știe comandantul ce gândesc ei?

— De la Țara Minunilor. Am reușit să facem un profil al...

— Țara Minunilor, mă îngână ea, dând scurt din cap și plimbându-și ochii de la strada înzăpezită la mine și-napoi. Țara Minunilor e un program extraterestru.

— Exact.

Rămâi cu ea, dar încearcă s-o aduci ușurel la realitate:

— Așa e, Ringer. Nu-ți amintești? După ce-am recucerit baza, l-am găsit ascuns în...

— Doar dacă nu l-am găsit de fapt, Zombi. *Dacă nu l-am găsit...* rostește, îndreptând cuțitul înspre mine. E o posibilitate la fel de valabilă, iar posibilitățile contează. Crede-mă, Zombi, sunt expertă în ceea ce contează. Până acum, am jucat pocher și-am pariat în orb. E timpul să jucăm și niște șah.

Întoarce cuțitul și-mi întinde mânerul:

— Scoate-l din mine!

Nu știu ce să zic. Mă uit năuc la cuțitul din mâna ei.

— Implanturile, Zombi, insistă, împingându-mă în piept cu mânerul cuțitului. Trebuie să le scoatem. Tu mi-l scoți mie, eu ți-l scot ție.

Îmi dreg glasul:

— Ringer, nu putem să le scoatem, zic, căutând încă un argument convingător, dar nu-mi vine decât: dacă nu reușim s-ajungem înapoi la punctul de întâlnire, cum o să ne mai găsească?

— La naiba, Zombi, n-ai auzit nimic din ce ți-am spus? Dacă ei nu sunt noi? Dacă sunt ei? Dacă totul n-a fost decât o minciună?

Sunt gata să-mi pierd cu totul cumpătul. Ce spun, chiar mi-l pierd:

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Ringer! Știi cât de neb... cât de stupid sună asta? Inamicul ne-a salvat, ne-a antrenat, ne-a pus arme în mâini? Hai să lăsăm tâmpeniile; avem o misiune de îndeplinit. Poate că tu nu ești foarte încântată de ea, dar eu sunt comandantul tău și...

— Foarte bine, zice ea foarte rece acum. La fel de rece pe cât sunt eu de înfierbântat: o s-o fac singură.

Apleacă capul și-și pune cuțitul la ceafa, dar eu i-l smulg din mână. Destul!

— Pe loc repaus, soldat!

Arunc cuțitul în întuneric, în partea cealaltă a camerei, îmi tremură tot corpul, inclusiv glasul.

— Vrei să riști? Foarte bine. Rămâi aici până când mă-ntorc. Sau, mai bine, lichidează-mă chiar acum! Poate că stăpânii mei extraterestri au găsit o cale de a-mi face infestarea invizibilă pentru tine. Și după ce mi-ai făcut de căpetenie, du-te înapoi și omoară-i pe toți, trage-i un glonț între ochi lui Teacup! De ce nu? Și ea ar putea fi unul dintre inamici, nu? Așa că zboară-i capul! E singura soluție, nu? Ucide-i pe toți sau riscă să fii ucisă la rândul tău.

Ringer nu mișcă un deget. Și nici nu zice nimic foarte multă vreme. Rafale de zăpadă pătrund prin geamul spart. Mii de fulgi de un roșu aprins, care reflectă culoarea resturilor fumegânde ale cisternei.

— Sigur nu știi să joci șah? mă întreabă.

Își trage înapoi pușca în poală și-și trece arătătorul peste trăgaci:

— Întoarce-te cu spatele la mine, Zombi.

Am ajuns la capătul unui drum foarte întunecos, o fundătură de-a dreptul. Nu-mi mai vine niciun argument cât de cât coerent, așa că recurg la primul lucru care-mi vine în cap:

— Mă cheamă Ben. Nici nu clipește:

— Nasol nume. Zombi sună mai bine.

— Pe tine cum te cheamă? nu mă las eu.

— Asta-i unul dintre lucrurile care nu contează. Și care n-a mai contat de foarte multă vreme, Zombi, zice mângâind încet trăgaciul cu degetul arătător.

Atât de încet încât devine hipnotic, amețitor.

— Ce zici de asta? Încerc eu, căutând o cale de scăpare. Eu îți scot dispozitivul de urmărire, iar tu promiți să nu mă omori.

Și-n felul ăsta o fac să rămână de partea mea, pentru că mai bine mă lupt cu zece lunetiști deodată decât cu o Ringer sonată. Cu ochii minții, îmi văd capul explodând ca unul dintre oamenii de placaj de la poligon.

Lasă capul într-o parte, iar colțul gurii i se ridică în ceva care aduce-a zâmbet, dar nu este:

— Șah!

Îi întorc un zâmbet din cele adevărate, vechiul zâmbet al lui Ben Parish, care-mi aducea aproape tot ce-mi doream. Ei bine, nu aproape. Sunt modest.

— Ce-nseamnă „șahul” ăsta – da sau vrei să-mi mai dai o lecție de joc?

Pune pușca deoparte și se-ntoarce cu spatele la mine. Își lasă capul în jos și-și dă șuvițele negre, mătăsoase într-o parte.

— Ambele.

Pac-pac-pac se-aude pușca lui Poundcake. Și lunetistul îi răspunde. Schimbul lor de focuri se-aude în fundal, în timp ce îngenunchez lângă Ringer cu cuțitul în mână. O parte din mine e dispusă să-i facă pe plac dacă asta mă menține – pe mine și pe ceilalți – în viață. Cealaltă parte urlă întruna pe dinăuntru „Nu-i ca și cum i-ai da un biscuit unui șoricel, Zombi? Ce-o să mai vrea în continuare – să-ți inspecteze scoarța cerebrală?”

— Stai liniștit, Zombi, zice încetișor, liniștit, Ringer cea obișnuită. Dacă dispozitivele nu sunt ale noastre, probabil că nu-i o idee bună să le avem înăuntru. Dacă sunt, dr. Pam poate să ni le reimplanteze oricând. De acord?

— Șah-mat.

— Șah și mat, mă corectează ea.

În timp ce explorez cu degetele zona de sub cicatrice în căutarea umflăturii specifice, îi simt gâtul lung, grațios și rece. Îmi tremură mâna. „Fă-i pe plac. Probabil c-o să te trimită la curtea marțială și-o să-ți petreci restul vieții curățând cartofi, dar măcar o să fii în viață.”

— Fii blând, îmi șoptește.

Trag adânc aer în piept și trec vârful lamei peste micuța cicatrice. Sângele începe să curgă, roșu aprins, uimitor de ro-

șu pe pielea ei de culoarea perlei. Deși nici măcar nu tresare, simt nevoia s-o întreb:

— Te doare?

— Nu, îmi place la nebunie!

Împing ușor implantul cu vârful lamei. Geme încetișor. Micuța granulă rămâne lipită de metalul lamei, încastrată într-o picătură de sânge.

— Deci, zice ea, întorcându-se, cu ceva-ul ăla care-aduce a zâmbet: ție ți-a plăcut?

Nu-i răspund. Nu pot. Am rămas fără grai. Scap cuțitul din mână. Sunt la jumătate de metru distanță și mă uit drept spre ea, dar chipul i-a dispărut. Prin vizieră nu se mai vede.

Tot capul lui Ringer s-a aprins și mă orbește cu intensitatea lui verzuie.

60

Prima mea reacție este să-mi smulg viziera de pe ochi, dar n-o fac. Sunt paralizat de uimire. Simt cum mă străbate un fior de repulsie, apoi mă cuprinde panica. Urmată îndeaproape de confuzie. Capul lui Ringer s-a aprins ca un pom de Crăciun și luminează de la un kilometru distanță. Flacăra verzuie pâlpâie și se-nvolburează atât de intens încât mi se întipărește pe retină.

— Ce e? se interesează ea. Ce s-a întâmplat?

— Te-ai aprins. Imediat ce ți-am scos dispozitivul de urmărire, te-ai aprins!

Ne zgâim unul la altul câteva minute bune. Apoi ea sparge tăcerea:

— Murdăria strălucește verde.

Sunt deja în picioare, cu M16-le în mâini și mă-ndrept cu spatele spre ușă. Afară, de sub pătura de zăpadă care amuțește totul, Poundcake și lunetistul, schimbă în continuare focuri. Murdăria strălucește. Ringer nu face niciun gest să-și recupereze pușca, aflată chiar lângă ea. Dacă-o privesc cu ochiul drept, e normală. Dacă mă uit cu stângul, arde ca un foc de artificii.

— Gândește-te ce faci, Zombi! spune ea. Gândește-te bine! repetă, ridicând mâinile goale, pline de julituri de la căzătură, cu una dintre palme acoperită cu sânge uscat. M-am

aprins numai după ce-ai scos implantul. Viziunile nu detectează infestații, ci lipsa implantului.

— Îmi pare rău, Ringer, dar ce spui n-are niciun sens. S-au aprins și la cei trei infestați de-afară. De ce s-ar fi aprins dacă nu erau infestați?

— Știi de ce. Doar că nu vrei s-o recunoști față de tine. S-au aprins pentru că nu erau infestați. Sunt exact ca noi, singura diferență este că n-au implanturi.

Se ridică. Dumnezeu, pare așa de mică. Un copil. Dar chiar e un copil, nu? Cu un ochi normală, cu celălalt, o minge de foc verde. Ce este? *CE* este?

— Ne iau de partea lor.

Face un pas spre mine și ridic pușca. Se oprește.

— Ne triază și ne dau echipamente. Ne învață să ucidem, încă un pas. Îndrept țeava puștii spre ea. Nu către ea, ci în direcția ei: „Nu te-apropia!”

— Toți cei care nu sunt implantați emit o lumină verzuie, iar când se apără, ne atacă, sau trag în noi ca lunetistul ăsta de pe acoperiș – ei bine, asta nu dovedește decât că ei sunt dușmanul, nu?

Încă un pas. Acum, țintesc drept spre inima ei.

— Nu te-apropia, o implor. Te rog, Ringer. Un chip pur, celălalt, în flăcări.

— Până ce îi omoram pe toți cei care n-au implanturi, încă un pas. Acum stă chiar în fața mea. Cu pieptul sprijinit ușor în țeava puștii.

— E al Cincilea Val, Ben.

Scutur din cap:

— Nu există un al Cincilea Val! Nu există! Comandantul a spus...

— Comandantul a mințit.

Întinde mâinile însângerate și-mi trage pușca din mâini. Simt că mă prăbușesc într-o cu totul alt fel de țară a minunilor, în care susul e jos, adevărul e minciună, iar inamicul are două chipuri, al meu și-al lui, cel care m-a salvat de la înec, care mi-a luat inima și-a transformat-o într-un câmp de bătălie.

Își lasă mâinile într-ale mele și-mi pronunță decesul:

— Ben, *noi suntem* al Cincilea Val.

NOI SUNTEM UMANITATEA.

Totul e-o minciună. Țara Minunilor, Tabăra de Refugiu, războiul însuși.

Cât de ușor a fost. Cât de incredibil de ușor, după toate prin câte trecuserăm. Sau poate c-a fost ușor tocmai *pentru că* trecuserăm prin atâtea.

Ne-au adunat. Ne-au golit de orice și ne-au umplut cu ură și cu sete de răzbunare.

Ca să ne poată trimite din nou la luptă.

Să-i ucidem pe cei care mai rămăseseră dintre noi.

„Șah și mat.”

O să mi se facă rău. Ringer îmi ține o mână pe umăr în timp ce vărs pe un afiș căzut la pământ: ÎN TOAMNA ASTA, FII LA MODĂ!

Când termin, mă clatin pe picioare, îmi simt degetele reci frecându-mă pe ceafă și-i aud vocea spunându-mi că totul o să fie bine. Îmi smulg viziera de la ochi și ucid flacăra verde, redându-i lui Ringer chipul. Ea e Ringer, iar eu sunt eu, doar că nu sunt sigur ce mai înseamnă asta. Nu sunt ceea ce credeam că sunt. Lumea nu e așa cum credeam. Poate că asta-i și ideea:

Acum e lumea lor și noi suntem extraterestrii.

— Nu putem să ne mai întoarcem, zic eu sugrumat și-i simt degetele răcoroase pe ceafă și ochii tăioși pătrunzându-mi adânc în spate.

— Nu, nu putem. Dar putem merge înainte. Ridică pușca și mi-o împinge în brațe:

— Și putem începe cu nenorocitul ăla de la etaj.

Nu înainte de a-mi scoate implantul. Mă doare mai tare decât mă așteptam, dar mai puțin decât merit.

— Nu-ți face sânge rău, îmi spune în timp ce mi-l scoate cu cuțitul. Ne-au păcălit pe toți.

— Iar pe cei pe care n-au putut să-i prostească, i-au făcut nebuni și i-au ucis.

— Nu doar pe ei, răspunde ea amar.

Și, dintr-o dată, un gând mă izbește ca un pumn în inimă: hangarul de P&D. Coșurile gemene care revărsau fum negru și cenușiu. Camioanele încărcate cu trupuri – sute de cada-

vre pe zi. Mii pe săptămână. Și autobuzele care veneau noap-
te de noapte încărcate cu refugiați, pline de morți încă vii.

— Tabăra de Refugiu nu-i o bază militară, șoptesc, cu sân-
gele picurându-mi pe spate.

Scutură din cap:

— Nicio tabără de refugiați.

Dau încetișor din cap, iar gura mi se umple de fiere. Știu
că așteaptă s-o spun cu voce tare. Uneori, adevărul trebuie
rostit cu voce tare, altfel nu pare real:

— E un lagăr de exterminare.

Există o veche zicală despre adevărul care te eliberează.
Să nu care cumva s-o credeți. Uneori, adevărul trânteste ușa
celulei în urma ta și-o închide cu o mie de lacăte.

— Ești gata? mă întreabă Ringer, care pare nerăbdătoare
să se pună pe treabă.

— Nu-l omoram, îi zic, iar ea se uită la mine cu o privire
de genul „Ce dracu’?”.

Dar mă gândesc la Chris, legat de un scaun, de cealaltă
parte a geamului. Mă gândesc la trupurile pe care le-am
aruncat pe banda-transportoare, care-și purta încărcătura
umană în fălcile hulpave și încinse ale incineratorului. Prea
multă vreme am fost doar un instrument în mâinile lor.

— Neutralizăm și dezarmăm, astea-s ordinele, înțeles? Ezi-
tă, apoi dă din cap aprobator. Nu-mi pot da seama ce gân-
dește – ceea ce nu-i deloc ieșit din comun. Să fi început o altă
partidă de șah? De partea cealaltă a străzii, Poundcake încă
se mai aude trăgând. Probabil că nu prea mai are muniție. E
timpul.

Când pătrundem în holul clădirii, plonjăm într-o mare de
întuneric, înaintăm umăr la umăr, pipăind pereții cu mâna și
încercând toate ușile, în căutarea celei care dă în casa scă-
rilor. Singurele sunete sunt cele ale respirației noastre, în
aerul rece, stătut, și lipăitul bocancilor în cei câțiva centime-
tri de apă rece ca gheața și duhnitoare, provenită, probabil,
de la o țeavă spartă. Împing o ușă de la capătul holului și
simt un curent de aer proaspăt năvălind în încăpere. E casa
scărilor.

Ne oprim pe palierul de la etajul patru, la baza treptelor
înguste ce duc către acoperiș. Ușa e întredeschisă; auzim
șuierul ascuțit al puștii cu lunetă, dar nu vedem trăgătorul.

În întuneric, semnalele cu mâna sunt inutile, așa c-o trag mai aproape pe Ringer și-mi lipsesc buzele de urechea ei:

— Pare să fie drept în față.

Când dă din cap, părul ei mă gădilă pe nas.

— Intrăm în forță.

Cum ea e cea mai bună țintașă, o să intre prima. Eu o să trag focul următor, în caz că ratează sau e doborâtă. Am exersat asta de o mie de ori, dar întotdeauna am făcut-o ca să eliminăm ținta, nu s-o scoatem temporar din joc. Și țintele noastre n-au tras niciodată înapoi. Urcă până la ușă. Stau chiar în spate, cu mâna pe umărul ei. Vântul scâncește prin ușa întredeschisă ca un animal pe moarte. Ringer îmi așteaptă semnalul cu capul plecat, respirând adânc și egal, și mă întreb dacă se roagă și, dacă o face, dacă se roagă la același Dumnezeu ca și mine. Cumva, nu prea cred. O bat o dată pe umăr, lovește ușa cu piciorul și mi se pare c-a lovit-o cineva cu tunul, atât de repede dispare în vârtejul de zăpadă, înainte ca eu să pot face doi pași pe acoperiș. Aproape că mă împiedic de ea, îngenuncheată pe covorul alb și umed de zăpadă, la câteva secunde după ce aud pocnetul ascuțit al puștii ei. La trei metri în față, lunetistul e culcat pe-o parte, cu o mână ținându-se de un picior; iar cu cealaltă, căutându-și pușca. Probabil că a scăpat-o când l-a împușcat. Ringer trage din nou, de data asta înspre mâna care-și caută pușca. Are doar câțiva centimetri, dar o nimerește în plin. În întunericul ca smoala. Prin perdeaua groasă de zăpadă.

Își trage mâna la piept cu un țipăt de uimire. O ating pe Ringer pe cap și-i fac semn să se ridice.

— Stai pe loc! strig. Nu mișca!

Stă în șezut, aplecat cu fața spre stradă și-și apasă mâna zdrobită la piept, dar cu cealaltă nu vedem ce face. Dintr-odată, prind o sclipire argintie și-l aud mârâind „Viermilor” și ceva în mine îngheață instantaneu. Știu vocea asta.

Țipase la mine, mă batjocorise, mă umilise, mă amenințase și mă înjurase. Mă însoțise de la primele minute ale dimineții până în ultimele clipe înainte de-a adormi. Fluierase, scuiparse, mârâise, șuierase la mine de nenumărate ori. La noi toți, de altfel.

Era Reznik.

Îl auzim amândoi și ne țintuiește pe loc. Ne face să ne ținem respirația. Ne îngheață gândurile.

Și-l ajută să câștige timp.

Timp care se desfășoară grăunte cu grăunte pe măsură ce se ridică, încetinind de parcă ceasul universului pornit de Big Bang ar fi rămas fără baterie.

Se împinge cu greu în picioare. Asta-i ia cam șapte-opt minute.

Se întoarce cu fața la noi. Cel puțin zece.

Ține ceva în mâna sănătoasă, pe care-l lovește întruna cu mâna însângerată. Asta ține vreo douăzeci de minute bune.

Brusc, Ringer se trezește la viață. Glonțul ei îl nimerește în piept. Reznik cade în genunchi. Gura-i rămâne deschisă. Se prăvălește înspre noi, cu fața în jos.

Ceasul se resetează. Nimeni nu mișcă. Nimeni nu scoate un cuvânt.

Zăpadă. Vânt. De parc-am fi pe piscul înghețat al unui munte. Ringer se duce la el, îl întoarce cu fața în sus și-i smulge dispozitivul argintiu din mână. Uitându-mă la fața lui lătăreață, ciupită de vărsat și la ochisorii lui roșiatici, de șobolan, îmi dau seama că sunt surprins și, în același timp, nu atât de surprins pe cât m-aș fi așteptat.

— Și-a petrecut luni întregi antrenându-ne, doar ca să ne omoare, zic eu.

Ringer dă din cap. Se uită la ecranul dispozitivului argintiu, care-i luminează chipul, accentuând contrastul dintre pielea sidefie și părul negru ca smoala. Pare foarte frumoasă în lumina asta. Și nu-i o frumusețe angelică, ci una a unui înger al răzbunării.

— N-avea de gând să ne ucidă, Zombi. Până când nu l-am luat prin surprindere și n-a mai avut de ales. Și oricum, nu cu pușca.

Ține dispozitivul ridicat, ca să văd ce apare pe ecran.

— Mai degrabă cu asta.

Jumătatea superioară a ecranului e hașurată de o rețea, în colțul din stânga sus e un grup de puncte verzi, și un altul, ceva mai aproape de mijloc.

— Echipa, zic eu.

— Iar punctul ăsta singuratic de-aici trebuie să fie Poundcake.

— Ceea ce înseamnă că dacă nu ne-am fi scos implanturile...

— Ar fi știut cu precizie unde suntem, completează ea. Ne-ar fi așteptat și-am fi terminați.

Arată înspre cele două numere luminate din josul ecranului. Unul dintre ele este numărul pe care l-am primit când am fost examinat de dr. Pam. Celălalt, bănuiesc că-i al lui Ringer. Dedesubtul lor este un buton verde care clipește.

— Ce se întâmplă dacă apeși pe butonul ăla? întreb.

— Bănuiesc că nimic. Și-l apasă.

Tresar, dar presupunerea ei e corectă.

— E o comandă de terminare, continuă ea. Asta trebuie să fie. Conectată la implanturile noastre.

Ar fi putut să ne prăjească oricând voia. Se pare că scopul lui nu era să neucidă. Dar atunci care era? Ringer îmi citește întrebarea în ochi:

— Cei trei „infestați” – de-asta a tras primul foc, zice ea. Suntem prima echipă care-a părăsit baza. E logic că o să vrea să ne monitorizeze îndeaproape, ca să vadă cum ne descurcăm într-o luptă adevărată. Sau ceea ce credem noi că e o luptă adevărată. Ca să se asigure că reacționăm la momeala verde ca niște șoricei cumiști. Probabil că l-au parașutat în zonă înaintea noastră – ca să dea comanda de terminare în caz că nu ne comportam corespunzător. Iar când n-am făcut-o, ne-a oferit un mic stimulent.

— Și-a continuat să tragă în noi ca să...

— Ca să ne țină surescitați, gata să spulberăm orice chestie verde care strălucește.

Prin ninsoarea deasă, mi se pare că mă privește printr-o perdea albă și transparentă. Fulgii de zăpadă îi punctează sprâncenele și-i sclipesc în păr.

— Cam mare riscul pe care și l-a asumat, țin eu să subliniez.

— Nu chiar. Ne avea pe radarul ăsta. În cel mai rău caz, n-avea altceva de făcut decât să apese pe buton. Pur și simplu n-a luat în considerare cel mai rău caz cu putință.

— Că ne-am scoate implanturile.

Ringer încuviințează, își șterge zăpada de pe față:

— Nu cred că deșteptu' ăsta se aștepta să ne revoltăm.

Îmi întinde aparatul, îi închid capacul și-l bag în buzunar.

— Mișcarea noastră acum, sergent, zice ea încetișor, sau poate că zăpada e cea care-i amortizează vocea. Care-i ordinul?
 Trag adânc aer în piept și-l las încet afară:
 — Ne întoarcem la echipă. Le scoatem tuturor implanturile...
 — Și?
 — Și ne rugăm să nu fi trimis deja un batalion întreg de Reznici după noi.
 Fac stânga împrejur să plec, dar mă prinde de braț:
 — Stai! Nu putem să mergem fără implanturi!
 Îmi ia o secundă să mă prind ce vrea să spună. Apoi dau din cap afirmativ, ștergându-mi buzele amorțite cu dosul palmei. Fără implanturi, o să ne vadă prin viziere aprinși ca niște pomi de Crăciun.
 — Poundcake o să ne doboare înainte să ajungem la jumătatea străzii.
 — Să le ținem în gură?
 Scutur din cap. Dacă le înghițim din greșală?
 — Trebuie să le băgăm înapoi de unde le-am scos. Să bandajăm rănille cât mai bine și...
 — Să ne rugăm să nu cadă?
 — Și să sperăm că faptul că le-am scos nu le-a dezactivat...
 Ce? întreb. Sper prea multe?
 — Poate că asta-i arma noastră secretă, zice cu un mic tremur în colțul gurii.

62

— E o demență totală, îmi zice Flintstone. Reznik trăgea în noi?
 Stăm rezemați de zidul scund al garajului. Ringer și Poundcake ne flanchează, supraveghind strada de dedesubt. Dumbo stă în dreapta, Flint în stânga, iar Teacup la mijloc, cu capul lipit de pieptul meu.
 — Reznik e un infestat, îi spun a treia oară. Tabăra de Refugiu e a lor. Ne-au folosit ca să...
 — Gata, Zombi, ține-ți pliscul Asta-i cea mai demență, cea mai paranoică tâmpenie pe care-am auzit-o vreodată!
 Fața lui Flintstone e roșie ca racul. Sprâncenele lui unite se ridică și tresar întruna.

— Ne-ai curățat sergentul de instrucție! Și încă într-o misiune de eliminare a infestațiilor! Voi faceți ce vreți, dar mie mi-a ajuns. Gata!

Se ridică în picioare și-și flutură pumnul spre mine:

— Mă întorc la punctul de întâlnire și aștept evacuarea.

— Asta-i...

Caută cuvântul potrivit fără să-l găsească, așa că se mulțumește cu:

— ... o tâmpenie!

— Flint, zic eu încercând să vorbesc cât mai calm și măsurat. La loc comanda.

— Incredibil. Ai luat-o razna cu totul. Dumbo, Cake, voi credeți tâmpenia asta? Nu-mi spuneți că și voi credeți asta!

Scot aparatul argintiu din buzunar. Deschid clapeta și i-l bag direct în față.

— Vezi punctul ăla verde de-acolo? Ăla ești tu.

Dau în jos până la numărul lui și-l fac să se-aprindă apăsându-l cu degetul mare. Butonul verde începe să clipească:

— Știi ce se întâmplă când apeși butonul verde?

Asta-i unul dintre lucrurile alea care nu te lasă să dormi tot restul vieții, unul dintre lucrurile pe care ai vrea să nu le fi făcut, dar pe care nu le mai poți repara.

Dintr-o săritură, Flintstone e lângă mine și-mi smulge aparatul din mână. Poate că așa fi putut să-l opresc, dar o am pe Teacup în brațe, care-mi îngreunează mișcările, înainte ca el să apese pe buton n-am timp decât să strig:

— Nu!

Capul lui Flintstone se smucește violent pe spate, de parcă cineva l-ar fi lovit cu putere în frunte. Rămâne cu gura deschisă și ochii dați peste cap.

Apoi se prăbușește grămadă la pământ, ca o păpușă ale cărei sfori au fost brusc retezate.

Teacup urlă ca din gură de șarpe. Ringer o trage de pe mine, lăsându-mă să îngenunchez lângă Flint. Nu mai e nevoie să-i verific pulsul ca să știu că-i mort, dar o fac oricum. Tot ce-mi rămâne de făcut este să mă uit la ecranul aparatului pe care-l strâng în continuare în mână. În locul punctului verde este acum unul roșu.

— Cred c-ai avut dreptate, îi zic lui Ringer peste umăr. Scot ușurel aparatul din mâna fără viață a lui Flintstone.

Îmi tremură mâna. De panică, confuzie, dar mai mult de furie: sunt furios pe Flint. Îmi vine să-i dau un pumn în fața lui mare și grasă.

În spatele meu, Dumbo zice:

— Ce facem acum, dom' sergent? Și el e gata să se panicheze.

— Acum o să scoți implanturile lui Teacup și Poundcake.

Vocea îi sare o octavă mai sus:

— Eu?

A mea coboară cu o octavă:

— Tu ești medicul echipei, da? Ringer o să-l scoată pe-al tău.

— Bine, bine, da' dup-aia ce facem? Nu putem să ne întoarcem, în niciun caz. Și unde-o să ne ducem?

Ringer se uită la mine. Am început să-i citesc mai ușor expresiile feței. Ușoara curbură a colțurilor gurii ei îmi spune că așteaptă ceva, de parcă deja ar ști ce-o să spun.

Cine știe? Poate chiar știe.

— Nu te întorci, Dumbo.

— Vrei să spui nu ne întoarcem, mă corectează Ringer. *Noi, Zombi.*

Mă ridic în picioare. Ceea ce pare să-mi ia o veșnicie. Mă apropiu de ea. Vântul îi suflă șuvițele într-o parte – un drapel negru fluturând.

— Am lăsat pe cineva în urmă, răspund eu.

Scutură cu putere din cap, iar șuvițele i se mișcă plăcut înainte și-napoi:

— Pe Nugget? Zombi, nu poți să te-ntorci după el. E curată sinucidere.

— Nici să-l las nu pot. I-am promis.

Încerc să-i explic, dar nu știu de unde să încep. Cum pot pune asta în cuvinte? Nu se poate. E ca și cum ai încerca să găsești începutul unui cerc. Sau primul ochi ăl unui lanț de argint.

— Am fugit o dată, zic eu în cele din urmă. Nu mai pot să fug și a doua oară.

63

Ninge. Mici ace albe, care coboară în vârtejuri.

Râul duhnește de excremente și rămășițe umane. Curge negru, iute și tăcut, sub norii ce ascund ochiul verde și strălucitor al navei-mamă.

Apoi e marele star de fotbal al liceului, în vârstă de optsprezece ani, îmbrăcat în uniformă de soldat și dotat de către marele ochi verde cu o armă semiautomată de mare calibru, ghemuit lângă statuia unui soldat adevărat, care a luptat și-a murit cu mintea limpede și inima curată, neîntinată de minciunile unui dușman care știe cum gândește și transformă în rău tot ceea ce era bun în el, care se folosește de speranța și încrederea lui, transformându-l într-o armă de luptă împotriva propriei lui specii. Puștiul care nu s-a întors atunci când trebuia și care o face acum, când nu trebuie. Pentru că promisiunile contează. Acum mai mult ca niciodată.

Puștiul poreclit Zombi, care a făcut o promisiune pe care, dacă o încalcă, războiul s-a sfârșit – nu războiul cel mare, ci acela care contează, cel care se poartă pe câmpurile de bătălie ale sufletului său.

În parcul de lângă râu, în ninsoarea care cade în jurul lui în vârtejuri.

Simt elicopterul înainte de a-l auzi. O modificare a presiunii atmosferice, o ușoară apăsare pe pielea goală. Apoi țâcănitul ritmic al paletelor elicei, și mă ridic șovăitor, apăsându-mi cu mâna rana de glonte din burtă.

— Unde să te împrușc? mă întrebasese Ringer.

— Nu știu, dar nu în mâini sau în picioare.

La care Dumbo, care căpătase ceva experiență cu anatomia umană de la procesare, a zis:

— Împrușcă-l într-o parte. De aproape. Și în unghiul ăsta, că altfel îi găurești intestinul.

— Și ce ne facem dacă-i găuresc intestinul? s-a interesat Ringer.

— Îngropați-mă, pentru c-o să fiu mort, am încercat eu.

Vreun zâmbet? Nu. La naiba.

Dup-aia, în timp ce Dumbo îmi cerceta rana, Ringer a întrebat:

— Cât să te așteptăm?

— Nu mai mult de-o zi.

— Doar o zi?

— Bine. Două. Dar dacă nu ne-ntoarcem în patruzeci și opt de ore, nu mai venim deloc.

Nu m-a contrazis, dar a spus:

— Dacă nu sunteți înapoi în patruzeci și opt de ore, vin după voi.

— Proastă mișcare, șahisto.

— Nu jucăm șah aici.

O umbră neagră duduie deasupra crengilor golașe ale arborilor care împrejmuiesc parcul, bățile grele și ritmice ale rotorului semănând cu cele ale unei uriașe inimi care palpită. Când pornesc în goană spre ușa deschisă, vântul înghețat mă lovește direct între umeri, împingându-mă de la spate.

În timp ce m-arunc înăuntru, pilotul întoarce capul spre mine și-ntreabă:

— Unde-i echipa ta?

— Pornește! Pornește! strig eu, cufundându-mă într-unul dintre scaunele libere.

Iar pilotul:

— Soldat, unde ți-e echipa?

Dintre copaci, grupa mea îi răspunde, deschizând un foc continuu de baraj, ale cărui gloanțe ricoșează din caroseria armată a Black Hawk-ului, iar eu strig cât pot de tare:

— Hai! Hai! Hai!

Ceea ce mă costă, căci cu fiecare „hai” sângele țâșnește din rană și mi se prelinge printre degete.

Pilotul ridică aparatul, pornește înainte, apoi virează tare la stânga, închid ochii. „Hai, Ringer, hai!”

Black Hawk-ul lansează acum un iureș de gloanțe, pulverizând copacii, iar pilotul îi strigă ceva copilului. Acum suntem deasupra copacilor, dar Ringer și restul echipei ar trebui să fie demult dispăruți, pe poteca de lângă malurile întunecate ale râului. Înconjurăm de mai multe ori pâlcul de copaci, trăgând continuu, până când nu mai rămân decât niște cioturi pipernicite. Pilotul aruncă o privire în spate și mă vede întins pe două scaune, ținându-mă de pânțelele însângerat. Ridică aparatul și apasă pe accelerație. Elicopterul țâșnește în înalțuri, iar parcul e înghițit de nimicul alb al zăpezii.

Îmi pierd cunoștința. Prea mult sânge. Mult prea mult. Uite chipul lui Ringer și al naibii să fiu dacă nu râde. Nu zâmbește, ci râde de-adevăratelea. Bravo mie c-am făcut-o să râdă!

Și uite-l și pe Nugget, care precis nu zâmbește.

„Nu promite, nu promite, nu promite! Nu promite nimic niciodată, niciodată, niciodată!”

— Mă întorc. Promit.

64

Mă trezesc acolo unde-a început totul, într-un pat de spital, bandajat și în derivă, într-un ocean de tranchilizante – cercul este închis.

Îmi ia mai multe minute să-mi dau seama că nu sunt singur. Cineva stă pe scaunul aflat de partea cealaltă a suportului pentru perfuzii. Întorc capul și primul lucru pe care-l văd sunt cizmele lui negre, care strălucesc ca o oglindă. Uniforma perfectă, călcată și apretată. Chipul sculptat, ochii pătrunzători și albaștri, care mi-au pătruns până în adâncul sufletului.

— Iată-te, exclamă Vosch încetișor, în siguranță, chiar dacă nu întru totul întreg. Doctorii îmi spun că ești teribil de norocos c-ai supraviețuit. N-ai nicio rană gravă. Glonțul a trecut dintr-o parte în cealaltă. Surprinzător, de fapt, dată fiind distanța de la care-ai fost împușcat.

Ce-o să-i spui? „Adevărul.”

— Ringer a fost, recunosc.

Lasă capul într-o parte, amintindu-mi de-o pasăre cu ochi strălucitori, care fixează o bucățică apetisantă.

— Și de ce te-a împușcat soldat Ringer, Ben? „Nu poți să-i spui adevărul.”

Bine. Dă-l naibii de adevăr. Mă rezum la fapte.

— Din cauza lui Reznik.

— Reznik?

— Da domnule, soldat Ringer m-a împușcat pentru că i-am luat apărarea lui Reznik. Am zis că trebuia să fie acolo.

— Și de ce era nevoie să-i iei apărarea lui Reznik, sergent? Întreabă, așezându-se picior peste picior și apucându-și genunchiul ridicat cu mâinile.

Nu-i poți susține privirea mai mult de trei sau patru secunde.

— S-au întors împotriva noastră, domnule. Mă rog, nu toți. Flintstone și Ringer – și Teacup, dar numai din cauza lui Ringer. Ziceau că faptul că Reznik e acolo dovedește că asta-i o minciună și că dumneavoastră...

Ridică o mână:

— „Asta”?

— Tabăra, infestații. Că nu eram antrenați să-i ucidem pe extraterestri, ci că ei ne antrenau să ne omorâm între noi.

La început, nu zice nimic. Aproape că mi-aș dori să râdă, să zâmbească sau să clatine din cap. Dacă ar face-o, poate că încă aș mai avea unele îndoieli, aș putea reevalua toată chestia cu „ăsta-i un cap fals de extraterestru” și mi-aș spune că sufăr de paranoia și de cine știe ce isterie provocată de lupte.

El, în schimb, mă privește total lipsit de expresie, cu ochii ăia strălucitori, de pasăre.

— Dar tu n-ai vrut să ai nimic de-a face cu mica lor teorie a conspirației, nu?

Încuviințez din cap. Un gest puternic și încrezător – sper.

— Au luat-o razna cu toții, domnule. Au întors toată echipa împotriva mea.

Zâmbesc. Un zâmbet sumbru, dur, soldățesc – sper.

— Dar nu înainte să mă ocup de Flint.

— I-am recuperat trupul, zice Vosch. Fusese împușcat de foarte aproape, ca și tine. Deosebirea e, însă, că lui, glonțul i-a intrat în corp ceva mai sus.

„Ești sigur, Zombi? De ce trebuie să-l împuști în cap?”

Nu trebuie să-și dea seama că a fost «scurt-circuitat». Poate că dacă reușesc să fac destule pagube, n-o să mai găsească nimic. Dă-te înapoi, Ringer. Știi că nu-s cel mai bun țintaș din lume.”

— I-aș fi curățat și pe restul, doar că erau mai mulți decât mine, domnule. Așa că mi-am zis că cel mai bun lucru ar fi să mă-ntorc la bază să vă raportez.

Iarăși, nu se mișcă și nu spune nimic foarte multă vreme. Mă fixează cu privirea și-atât. „Ce ești?” mă întreb. „Ești un infestat? Sau ești... altceva? Ce naiba ești?”

— S-au evaporat, știi asta? mă anunță el într-un final. Apoi așteaptă să vadă ce răspund. Din fericire, am deja un răspuns pregătit. Sau Ringer are. Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului.

— Și-au scos implanturile.

— L-au scos și pe-al tău, precizează el.

Și așteaptă. Pe deasupra umărului său, văd infirmieri în hlate verzi trecând printre rândurile de paturi și-aud cum le

scârțâie papucii pe linoleum. O zi obișnuită în spitalul suflitelor pierdute.

Sunt gata pentru întrebarea asta:

— Le cântam în strună. Pândeam momentul potrivit. După ce mi l-a scos mie, Dumbo i l-a scos lui Ringer, și atunci am intervenit.

— L-ai împușcat pe Flintstone...

— Și dup-aia, Ringer m-a împușcat pe mine.

— Și apoi... mă îndeamnă cu brațele încrucișate pe piept acum. Bărbia în piept. Cercetându-mă cu ochii mijiiți. Ca o pasăre de pradă care-și urmărește viitoarea cină.

— Și-apoi am fugit, domnule.

„Deci, reușesc să-l dobor pe Reznik în întuneric, în toiul unei furtuni de zăpadă, dar nu te nimeresc pe tine de la un metru distanță? N-o s-o-nghită, Zombi.

Nu trebuie s-o înghită. Trebuie doar să-i ocupe mintea câteva ore.”

Își drege glasul. Se scarpină în bărbie și pare să studieze tavanul un timp, înainte de a-și întoarce privirea spre mine:

— Ce noroc ai avut, Ben, c-ai reușit să ajungi în zona de evacuare înainte să mori din cauza hemoragiei.

„Ah, nu zău, tu, orice-ai fi tu! Noroc chior.” Brusc, între noi se lasă o tăcere grea. Ochii albaștri. Gura strânsă. Brațele încrucișate.

— Nu mi-ai spus totul.

— Domnule?

— E ceva ce nu-mi spui.

Scutur încet din cap. Camera se clatină de parc-ar fi un vapor în furtună. Câte tranchilizante mi-au dat?

— Fostul tău sergent de instrucție... Cineva din grupa ta trebuie să-l fi percheziționat și să fi găsit unul din astea, spune, ținând în mână un aparat identic cu cel al lui Reznik. Moment în care cineva – și-aș zice că tu, dat fiind că erai cel mai mare în grad – s-ar fi întrebat ce face Reznik cu un mecanism capabil să vă omoare printr-o simplă apăsare a unui buton.

Încuviințez. Ne-am gândit c-o să ajungă și la asta, Ringer și cu mine, așa că am răspunsul pregătit. Dacă o să mă creadă sau nu, asta-i cu totul altă întrebare.

— Există o singură explicație logică, domnule. Era prima noastră misiune, prima noastră luptă adevărată. Cineva tre-

buia să ne monitorizeze. Și era nevoie de o măsură de siguranță, în cazul în care vreunul dintre noi ar fi cedat nervos în mijlocul bătăliei și s-ar fi întors împotriva celorlalți...

Amuțesc, cu răsuflarea tăiată, și mă bucur c-am făcut-o, pentru că n-am încredere în mine cu atâtea medicamente în sistem. Gândurile nu-mi sunt deloc limpezi. Mă strecor printr-un câmp minat, pe o ceață deasă. Ringer prevăzuse asta. De-aia mă făcuse să repet de nu știu câte ori partea asta în timp ce așteptam întoarcerea elicopterului, chiar înainte de a-mi propti pușca în burtă și-a apăsa pe trăgaci.

Scaunul scârțâie pe podea și, dintr-o dată, chipul supt și dur al lui Vosch îmi umple câmpul vizual.

— E de-a dreptul extraordinar, Ben, cum ai reușit tu să rezisti dinamicii grupului în timpul luptei, uriașei presiuni de-a urma turma. E aproape; ei bine, aproape inuman, în lipsa unui cuvânt mai bun!

— Sunt om, șoptesc, inima bătându-mi atât de tare încât, pentru o secundă, sunt convins că mi-o poate vedea prin halatul subțire de spital.

— Ești sigur? Pentru că asta e, de fapt, esența chestiunii, nu-i așa, Ben? Asta-i miza! Cine e om – și cine nu e. N-avem și noi ochi, Ben? N-avem mâini, organe, dimensiuni, simțuri, afecte și pasiuni? Dacă ne împungi, nu sângerăm? Dacă greșești față de noi, nu vom căuta să ne răzbunăm?

Unghiul drept al maxilarului. Asprimea ochilor albaștri. Buzele subțiri și palide pe fondul chipului îmbujorat.

— Shakespeare. *Neguțătorul din Veneția*. Sunt cuvintele rostite de membrul uneia dintre cele mai persecutate și disprețuite rase. Ca a noastră, Ben. Ca rasa umană.

— Nu cred că ne urăsc, domnule.

Încerc să-mi păstrez calmul după această cotitură stranie și neașteptată pe câmpul minat. Mi se învârte capul. Sunt împușcat în burtă, drogat și discut despre Shakespeare cu liderul unuia dintre cele mai eficiente lagăre de exterminare din istoria lumii.

— Au un mod foarte ciudat de a-și arăta afecțiunea.

— Nu ne urăsc și nici nu ne iubesc. Le stăm în cale, asta-i tot. Poate că, pentru ei, noi suntem infecția.

— *Periplaneta americana* pentru *Homo sapiensul* lor? în concursul ăsta, eu o să fiu de partea gândacului. E mult mai greu de stârpit.

Mă bate pe umăr și devine foarte serios. Acum e-acum. Am ajuns la ultimul prag. Acum se decide dacă mor sau trăiesc. O simt. Frământă întruna aparatul argintiu în mână.

„Planul tău e de rahat, Zombi. Știi asta.

Bine, bine. Vino tu cu unul mai bun!

Rămânem împreună și ne încercăm norocul cu cei care s-au ascuns în clădirea tribunalului.

Și Nugget?

N-o să-i facă niciun rău. De ce ești așa de îngrijorat în privința lui Nugget? Doamne, Zombi, mai sunt sute de copii...

Mda, mai sunt. Dar lui i-am dat cuvântul meu.”

— Țsta-i un incident foarte grav, Ben. Extrem de grav. Deziluzia lui Ringer o s-o împingă exact în brațele celor pe care fusese trimisă să-i elimine. O să le spună tot ce știe despre operațiunile noastre. Ca să împiedic asta, am trimis deja trei echipe după ea, dar mi-e teamă să nu fie prea târziu. Dacă se dovedește a fi așa, n-o să mai am de ales și-o să fiu nevoit să pun în funcțiune ultima opțiune.

Ochii îi strălucesc, aprinși de vâlvătaia propriului lor foc albăstriu. Când își întoarce privirea de la mine, chiar tremur, fiindu-mi deodată extrem de frig și foarte, foarte frică.

„Care-i ultima opțiune?”

N-o fi înghițit-o cu totul, dar precis i-am dat ceva de rume-gat în următoarele ore. Încă sunt în viață. Și atâta vreme cât trăiesc, Nugget mai are o șansă.

Se întoarce de parcă și-ar fi amintit brusc ceva.

„La dracu'. Acu' vine.”

— Aa, și încă ceva. Nu vreau să fiu chiar eu cel care-ți aduce vești proaste, dar va trebui să-ți întrerupem tratamentul cu analgezice ca să ne dai un raport complet.

— Un raport, domnule comandant?

— Lupta e un lucru ciudat, Ben. Se joacă cu memoria ta. Și ne-am dat seama că medicamentele interferează cu programul. O să mai dureze vreo șase ore până ți se curăță complet sistemul de medicamente.

„Tot nu-mi dau seama, Zombi. De ce trebuie să te împușc? De ce nu poți spune că ne-ai tras clapa și gata? După mine, asta cu împușcatul e un pic prea gogonată.

Trebuie să fiu rănit, Ringer.

De ce?

Ca să-mi dea medicamente. Să mă pună pe perfuzii, ceva.

De ce?

Ca să câștig timp. Să nu mă ducă acolo imediat ce aterizăm.

Unde să te ducă?”

Prin urmare, nu trebuie să-l întreb pe Vosch despre ce vorbește, dar o fac oricum:

— O să mă conectați la Țara Minunilor?

Îi face semn cu degetul unui infirmier, care se apropie cu o tavă în mâini, pe care se află o seringă și o micuță capsulă argintie.

— Te conectăm la Țara Minunilor.

IX. Ca o floare în ploaie

65

Azi noapte am adormit în fața șemineului, iar în dimineața asta m-am trezit în patul nostru – nu, nu al nostru. Al meu. Patul lui Val? Mă rog, patul. Și nu-mi amintesc să fi urcat scările, așa că trebuie să mă fi dus el sus și să mă fi învelit, doar că acum nu e lângă mine. Când îmi dau seama că nu e acolo mă panichez puțin, îndoiala e mult mai ușor de calmat atunci când e cu mine. Când văd ochii ăia de culoarea ciocolatei calde și-i aud vocea baritonală, care mă învăluie ca o pătură călduroasă într-o noapte rece. „O, Cassie, ești fără speranță. Ești un dezastru.”

Mă îmbrac repede, în lumina palidă a răsăritului, și cobor. El nu e acolo, dar M16-le meu este, curățat, încărcat și sprijinit de șemineu. Îl strig, dar nu-mi răspunde decât tăcerea.

Iau arma în mână. Ultima dată când am tras cu ea a fost în ziua cu Soldatul Crucifix.

„Nu-i vina ta, Cassie. Și nici a lui.”

Închid ochii și-l văd pe tata întins în țărână, împușcat în burtă, spunându-mi „Nu, Cassie”, chiar înainte ca Vosch să se ducă la el și să-l reducă definitiv la tăcere.

„E vina lui. Nu a ta. Nu a Soldatului Crucifix. A lui.” Dintr-odată, în fața ochilor am o imagine foarte vie, în care lipesc țeava puștii de tâmpla lui Vosch și-i zbor capul de pe umeri.

Mai întâi, trebuie să-l găsesc. Apoi să-l rog frumos să stea locului, ca să-i pot lipi țeava puștii de tâmplă și să-i zbor capul de pe umeri.

Mă trezesc stând pe canapea lângă Urs, ținându-l în brațe pe Urs într-o parte și pușca în cealaltă, de parc-aș fi din nou în pădure, în cortul meu de sub copacii aflați sub cer, sub

ochiul malign al navei-mamă, sub puzderia de stele, dintre care a noastră e doar una – și care erau nenorocitele de șanse ca Ceilalți să aleagă tocmai steaua noastră din cele 100 sextilioane de stele din univers ca să se instaleze?

E prea mult pentru mine. Nu-i pot învinge pe Ceilalți. Sunt un gândac. Bine, o să folosesc metafora lui Evan cu efemerida, oricum efemeridele sunt mai drăguțe; măcar pot să zboare. Ce pot să fac, însă, e să scap lumea de câțiva ticăloși până la sfârșitul ultimei zile pe acest pământ. Și plănuiesc să-ncep cu Vosch.

O mână mi se lasă pe umăr:

— Cassie, de ce plângi?

— Nu plâng. E o alergie. Blestematul ăsta de urs e plin de praf.

Se așază lângă mine pe partea cu ursul, nu pe cea cu pușca.

— Unde-ai fost? Întreb ca să schimb subiectul.

— Am fost să văd cum e vremea.

— Și?

„Vorbește cu subiect și predicat, te rog. Mi-e frig și am nevoie de vocea ta caldă și învăluitoare ca să mă simt în siguranță.” Îmi trag genunchii la piept, și-mi sprijin tălpile pe marginea canapelei.

— Cred că totul e-n regulă pentru noaptea asta.

Lumina dimineții se strecoară printr-o crăpătură a cearșafurilor care acoperă fereastra, zugrăvind-i chipul în auriu. Sclipește jucăuș în părul întunecat și-i scânteiază în privire.

— Foarte bine, mormăi eu.

— Cassie, mă cheamă el, atingându-mi genunchiul, îi simt căldura mâinii prin blugi.

— Mi-a venit ideea asta ciudată.

— Că toate astea nu-s decât un vis urât?

Scutură din cap și râde nervos:

— Nu vreau să înțelegi greșit ce-o să-ți spun, așa că, te rog, ascultă-mă înainte să spui ceva, da? M-am gândit mult la asta și nici măcar n-aș fi adus-o în discuție dacă...

— Spune-mi, Evan. Spune-mi și gata.

„O, Doamne, ce-o vrea să-mi spună?” Mă încordez toată. „Lasă, Evan. Nu-mi spune.”

— Lasă-mă să mă duc.

Scutur din cap confuză. Să fie vreo glumă? Mă uit la mâna pe care mi-o ține pe genunchi și la degetele cu care mă strânge ușor.

— Credeam că mergi oricum.

— Vreau să spun, lasă-mă pe *mine* să merg, zice, atingându-mă ușurel pe genunchi ca să mă uit la el.

Și-atunci mă prind.

— Adică să te las să te duci singur. Eu să rămân aici, iar tu să-mi cauți fratele.

— Ei, ai promis că mă asculți!

— N-am promis nimic, îi arunc eu, dându-i mâna la o parte de pe genunchiul meu.

Ideea ca el să mă lase în urmă nu-i numai jignitoare – ci de-a dreptul înspăimântătoare.

— Eu sunt cea care i-a făcut o promisiune lui Sammy, așa că las-o baltă.

Evident că n-o lasă.

— Dar habar n-ai ce-i acolo.

— Și tu ai?

— Mult mai mult decât tine.

Se-ntinde spre mine, dar îl opresc punându-i mâna în piept. „O, nu, amice!”

— Atunci, spune-mi!

Ridică brațele în sus în semn de exasperare.

— Gândește-te cine are mai multe șanse să rămână suficient timp în viață ca să-ți poți îndeplini promisiunea. Nu spun asta pentru că tu ești fată, sau pentru că eu aș fi mai puternic, mai dur, sau cine știe cum. Spun doar că, dacă se duce doar unul dintre noi, celălalt ar mai avea o șansă să-l găsească în caz că se-ntâmplă ceva rău.

— Mă rog, probabil că ai dreptate cu ultima parte, dar asta nu înseamnă că tu trebuie să fii primul care încearcă. E fratele meu. Și a naibii să fiu dac-o să stau aici să aștept ca vreun Amuțitor să bată la ușă să-mi ceară o cană de zahăr! O să mă duc singură.

Sar de pe canapea de parc-aș vrea să plec chiar în clipa asta. M-apucă de braț și mă smucesc.

— Gata, Evan. Se pare că tu tot uiți că eu te *las* pe tine să mă însoțești, nu invers.

Pleacă spășit capul.

- Știi asta. O știi prea bine.
- Apoi râde amărât.
- Știam și care-o să fie răspunsul tău, dar trebuia să întreb.
- Pentru că ai impresia că nu pot să am grijă de mine?
- Pentru că nu vreau să mori.

66

Ne pregătim de săptămâni bune. În această ultimă zi n-a mai rămas mare lucru de făcut decât să așteptăm înserarea. N-am luat multe cu noi; Evan credea că am putea ajunge la Wright-Patterson în vreo două-trei nopți. Asta dacă nu suntem întârziați de vreo furtună de zăpadă sau dacă nu e vreunul dintre noi ucis – sau amândoi, ceea ce-ar amâna operațiunea pe termen nedefinit.

În ciuda faptului că n-am luat decât strictul necesar, mă chinui să-l îndes pe Urs în rucsac. Poate c-ar trebui să-i tai picioarele și să-i spun lui Sammy c-au fost smulse de explozia Ochiului care-a distrus Tabăra de Cenușă.

Ochiul. Asta ar fi mult mai bine, mi-am zis: nu un glonț în cap, ci o bombă extraterestră pe care să i-o vâr lui Vosch direct în pantaloni.

— Poate că n-ar trebui să-l iei, zice Evan.

— Poate c-ar trebui să-ți ții fleanca, bombăn, îndesând capul Ursului în propria-i burtă și trăgând fermoarul. Gata!

Evan zâmbește.

— Știi că prima dată când te-am văzut în pădure, am crezut că e ursul tău.

— În pădure?

Zâmbetul îi piere instantaneu.

— Nu m-ai găsit în pădure, îi amintesc.

Brusc, în cameră s-a făcut cu vreo zece grade mai frig:

— M-ai găsit în mijlocul unui morman de zăpadă.

— Voiam să zic că eu eram în pădure, nu tu, se fâstâcește el. Te-am văzut din pădure, de la jumătate de kilometru distanță.

Dau din cap afirmativ. Nu pentru că îl cred, ci pentru că știu că am dreptate să n-am încredere în el.

— Încă n-ai ieșit la lumină din pădurea aia, Evan. Ești drăguț și ai niște cuticule incredibile, dar nu înțeleg de ce ai palmele atât de fine sau de ce miroseai a praf de pușcă în

noaptea în care se presupunea că te-ai dus să vizitezi mormântul prietenei tale.

— Ți-am zis aseară. N-am mai muncit nimic la fermă de doi ani de zile și-mi curățasem arma în dimineața aia. Nu știu ce altceva să-ți spun...

— N-am încredere în tine decât pentru că te descurci atât de bine cu pușca și încă nu m-ai omorât, cu toate că ai avut vreo mie de ocazii. N-o lua în nume de rău, dar e ceva ce nu-mi miroase bine la tine și la toată situația asta, dar asta nu înseamnă că n-o să mă prind eu la un moment dat. Iar când o să mă prind, dacă adevărul mi te pune de-a curmezișul, o să fac ce trebuie să fac, i-o tai eu.

— Ce?

Mi-o întoarce cu blestematul ăla de zâmbet câș și sexi, umerii ridicați, mâinile înfundate în buzunare, cu o atitudine de genul „cine, eu?”, care bănuiesc că e menită să mă facă să-mi pierd mințile, dar într-un fel bun. Ce-o avea el de-mi vine să-l plesnesc și să-l sărut, să fug de el și să m-arunc la pieptul lui, să îl îmbrățișez și să-i trag un șut între picioare, toate în același timp? Mi-ar plăcea să dau vina pe Sosire pentru efectul pe care-l are asupra mea, dar ceva îmi spune că tipii ne fac nouă, fetelor, chestia asta de ceva mai mult timp, nu doar de câteva luni.

— Tot ceea ce va trebui să fac, repet și urc la etaj.

Faptul că m-am gândit la ce voi avea de făcut mi-a amintit de ceva ce voiam să fac înainte să plecăm.

Intru în baie și cotrobăi prin sertare până când găsesc o foarfecă cu care m-apuc să-mi tai părul. Din spatele ușii se-aude podeaua scârțâind așa că strig fără să mă mai întorc să văd ce se-ntâmplă:

— Nu te mai furișă pe-acolo!

N-a trecut mai mult de-o secundă, că Evan bagă capul pe ușă.

— Ce faci acolo? mă întreabă.

— Îmi tai părul simbolic. Tu ce faci? Aaa, da, era să uit: mă urmărești peste tot și stai să mă pândești pe după uși.

Poate că într-una din zilele-astea o să-ți iei inima-n dinți și-o să și treci pragul, Evan.

— Dar tu chiar îți tai părul!

— M-am hotărât să scap de toate lucrurile care mă enervează, zic eu uitându-mă la el în oglindă.

— Și de ce te enervează părul tău?

— De ce vrei să știi? zic, uitându-mă la propria-mi reflexie de data asta, dar văzându-l tot acolo, în cadru, cu colțul ochiului.

Al naibii simbolismul ăsta!

Ia o decizie înțeleaptă și iese. Harșt, harșt, harșt și chiuve-ta se umple de bucle. Îl aud tropăind pe jos, apoi ușa de la bucătărie se trânteste. Trebuia să-i cer voie lui mai întâi sau ce? De parc-aș fi proprietatea lui. Ca un cățeluș pierdut pe care l-a găsit în zăpadă.

Mă dau un pas în spate ca să-mi contemplan opera. Cu părul tuns scurt și fără machiaj arăt de parc-aș avea vreo doisprezece ani. Mă rog, oricum nu mai mult de paisprezece. Dar cu atitudinea potrivită și accesoriile de rigoare sper să pot trece drept o copilandră de vreo zece-unsprezece anișori. Poate că cineva chiar se va oferi să mă ducă la adăpost cu prietenosul său autobuz școlar galben.

După-amiază, o perdea de nori gri se-așterne peste cer, aducând cu sine o înserare timpurie. Evan dispăre din nou și se întoarce peste câteva minute cu două canistre de cincisprezece litri de benzină. La privirile mele întrebătoare, îmi zice:

— Mă gândeam că o diversiune n-ar strica, îmi ia ceva timp să procesez informația:

— Vrei să-ți dai foc la casă?

Încuviințează din cap și pare chiar un pic entuziasmat de idee.

— O să-mi dau foc la casă.

Cară una dintre canistre sus, ca să stropească dormitoarele, iar eu ies pe verandă, ca să scap de mirosul de benzină. O cioară mare și neagră, care țopăie prin curte, se oprește și mă fixează cu ochisorii ei mici. Îmi vine să scot pistolul și s-o împușc.

Nu cred c-aș rata. Mulțumită lui Evan, am devenit o țintașă destul de bună și, pe deasupra, urâsc păsările din tot sufletul.

În spatele meu, ușa se deschide și-un val de vapori înăbușitori năvălește afară cu furie. Cobor în curte și cioara își ia zborul croncănind. Evan stropește și prispa, apoi lasă canistra lângă zidul casei.

— Hambarul, zic eu. Dacă voiai să creezi o diversiune, ar fi trebuit să dai foc hambarului. Așa, casa ar fi tot aici când ne întoarcem.

„Pentru că mi-ar plăcea să cred că ne întoarcem, Evan. Tu, eu și Sammy – o mare familie fericită.”

— Știi foarte bine că nu ne mai întoarcem, răspunde el și-aprinde chibritul.

67

Douăzeci și patru de ore mai târziu am închis cercul care mă leagă de Sammy ca un fir de argint, întorcându-mă în locul unde i-am făcut promisiunea.

Tabăra Gropii de Cenușă e exact la fel cum am lăsat-o, adică nu există. E doar un drum de pământ care traversează pădurea, întrerupt de o pustietate lată de vreun kilometru în locul în care fusese Tabăra. Aici pământul e mai tare ca oțelul și complet pustiit, fără pic de iarbă, frunze uscate sau buruieni. Firește că acum e iarnă, dar, cumva, nu cred că la primăvară acest luminiș făcut de mâna Celorlalți o să fie plin de flori.

Arăt către un punct din dreapta noastră:

— Acolo era cazarma. Cred. E greu să-ți dai seama fără niciun reper în afara drumului. Acolo, depozitul, în direcția aia era groapa de cenușă și după ea, râpa.

Evan scutură din cap a mirare:

— N-a mai rămas nimic, exclamă și lovește pământul tare ca piatra cu piciorul.

— O, ba da. Ceva tot a rămas... Eu.

— Știi ce-am vrut să spun, oftează el.

— Oricum mă agit prea tare, zic eu.

— Mda. Nu-i genul tău.

Încearcă să zâmbească, dar, în ultimul timp, zâmbetul lui nu mai are același efect asupra mea. De când am plecat, lăsându-i casa în flăcări, în mijlocul câmpurilor, s-a purtat desul de drăguț cu mine. În lumina din ce în ce mai slabă a amurgului, îngenunchează, întinde harta pe pământ și arată către locul în care ne aflăm cu lanterna.

— Drumul de pământ de-acolo nu e pe hartă, dar trebuie să fie legat de asta, poate pe-aici? Putem să-l urmăm până pe 675, și-apoi avem drum drept până la Wright-Patterson.

— Cât mai avem până acolo? întreb, aruncând o privire la hartă peste umărul lui.

— În jur de patruzeci-cincizeci de kilometri. Dacă tragem tare, cam o zi.

— Tragem tare.

Mă așez lângă el și-i scotocesc în rucsac, căutând ceva de mâncare. Găesc o misterioasă carne afumată, împachetată într-o hârtie cerată, și câțiva biscuiți tari. Îi ofer unul lui Evan, dar dă din cap că nu vrea.

— Trebuie să mănânci, îl admonestez eu. Nu-ți mai face atâtea griji.

Se teme c-o să rămânem fără mâncare. Și-a luat și pușca, firește, dar, în această primă fază a misiunii de salvare, n-o să putem vâna. Trebuie să fim cât mai silențioși cu putință când trecem prin această zonă – nu că ar fi o regiune deosebit de liniștită. În prima seară, am auzit focuri de armă. Uneori, ecoul unei singure împușcături, alteori, chiar mai multe. Dar întotdeauna la mare depărtare, niciodată suficient de aproape cât să ne îngrijorăm. Poate că erau niște vânători singuratici, ca Evan, care se descurcau cum puteau. Poate că erau niște bande rătăcitoare. Cine știe? Poate că mai sunt și alte fete de șaisprezece ani, cu un M16 în mână, suficient de proaste încât să creadă că sunt ultimele reprezentante ale umanității pe planetă.

Până la urmă cedează și ia un biscuit. Rupe o bucată și-o mestecă încet, cercetând pustietatea la ultima geană de lumină a zilei.

— Și dacă nu mai trimit autobuze? Întreabă pentru a mia oară. Cum intrăm?

— Ne vine nouă vreo idee.

Cassie Sullivan: expertă în strategie militară.

Se uită la mine:

— Ei au soldați profesioniști. Humvee-uri, Black Hawk-uri și chestia asta – cum i-ai zis? — bomba ochi-verde. Ar fi bine să venim și noi cu ceva pe măsură.

Își bagă harta în buzunar și se ridică, aranjându-și pușca pe umăr. Simt că e pe cale să facă ceva. Nu știu exact ce.

Să izbucnească în lacrimi, în râs, să țipe?

Și eu. Toate trei deodată. Și poate nu din aceleași motive. Am hotărât să am încredere în el, dar, așa cum spunea cineva odată, nu te poți forța să ai încredere. Așa că-ți pui toate în-doielile într-o cutiuță, pe care-o îngropi cât poți de adânc

și-ncerci să uiți unde ai îngropat-o. Problema mea e că acea cutiuță îngropată e ca o coajă de pe-o rană pe care nu te poți abține s-o rupi întruna.

— Ar trebui să mergem, spune brusc, aruncând o privire spre cer.

Norii care s-au strâns cu o zi înainte încă mai sunt pe cer, ascunzând stelele.

— Aici suntem expuși.

— Ce e? șoptesc eu.

Ridică palma și mișcă scurt din cap, cercetând în continuare cu privirea întunericul aproape absolut. Eu nu văd nimic. Nu aud nimic. Dar, pe de altă parte, nici nu sunt o vânătoare ca Evan.

— O nenorocită de lanternă, murmură el, cu buzele lipite de urechea mea. Ce-i mai aproape, pădurea de pe partea cealaltă a drumului sau râpa?

Ridic din umeri. Chiar nu știu.

— Râpa, bănuiesc.

N-are nici cea mai mică ezitare. Mă ia de mână și-o luăm la goană către locul în care sper eu că e râpa. Nu știu cât am alergat până acolo. Probabil că nu atât de mult pe cât mi s-a părut mie, pentru că mie mi s-a părut o veșnicie. Evan mă lasă în jos pe peretele stâncos al râpei, apoi sare lângă mine.

— Evan? îl strig.

Duce un deget la buze și se cațără pe perete ca să se uite peste margine. Face un gest înspre rucsacul lui, în care încep să scotocesc în căutarea unui binoclu, îl trag de pantaloni și-l întreb – „Ce se întâmplă?” – dar îmi face semn să-l las în pace. Se bate cu mâna pe coapsă, ținându-și degetul mare în palmă. Sunt patru? Asta vrea să spună? Sau folosește cine știe ce cod al vânătorului, gen: „Pune-te în patru labe!”

Rămâne nemișcat un timp destul de lung. Într-un final, se lasă ușor înapoi și-și lipește iar buzele de urechea mea:

— Vin în direcția asta.

Mijește ochii și cercetează întunecimea dinspre peretele opus al râpei, care e mult mai abrupt decât cel pe care-am coborât noi, dar acolo sunt păduri, sau, cel puțin, ce-a mai rămas din ele: cioturi de copaci spulberați, încrengături de ramuri și mlădițe. O bună acoperire. Sau, măcar mai bună decât cea oferită de o albie secată în care suntem total expuși,

iar băieții răi ne pot împușca pe rând, ca pe niște pești dintr-un acvariu. Își mușcă buza, cântărindu-ne șansele. Avem oare timp să escaladăm peretele opus înainte să fim reperați?

— Stai jos aici!

Își dă pușca jos de pe umăr, își înfige mai bine bocancii în peretele alunecos și-și așază coatele pe marginea râpei. Sunt chiar sub el, cu M16-le în brațe. Sigur, mi-a zis să stau jos, știu. Dar n-am de gând să mă fac ghem și să-mi aștept cu minte sfârșitul. E o situație în care am mai fost și n-o să mai ajung în veci.

Evan trage un foc și nemișcarea amurgului se destramă. Reculul îl dezechilibrează, piciorul îi alunecă și cade la pământ. Din fericire, sub el e o mare idioată care-i amortizează căderea. Norocul lui, nu și al idioatei.

Se rostogolește de pe mine, sare în picioare și mă-mpinge spre peretele opus. Dar e cam greu să te miști repede când nu poți să respiri.

O rachetă de semnalizare cade în râpă, despicând întunericul cu strălucirea ei roșiatică, de coșmar. Evan mă apucă de subsuori și mă aruncă spre marginea peretelui. Mă prind cu vârful degetelor de muchie și-mi înfig vârful bocancilor cu furie în perete, ca o biciclistă dementă. Apoi Evan mă împinge de fund și-am trecut.

Mă întorc să-l ajut, dar îmi strigă să fug – acum nu mai are niciun sens să vorbim încet – exact în clipa în care un mic obiect în formă de ananas aterizează în râpă, în spatele lui.

— Grenadă! țip, ceea ce-i dă o secundă întreagă să se fe-rească.

Dar nu-i destul.

Suflul exploziei îl doboară și, în clipa următoare, o siluetă îmbrăcată într-o salopetă apare din partea cealaltă a râpei. Deschid focul cu M16-le, urlând ceva fără noimă din toți rărunchii. Silueta o zbughește de unde-a venit, dar eu continuu să trag înspre locul în care se aflase. Nu cred că se aștepta la răspunsul lui Cassie Sullivan la invitația lui de-a petrece în stilul extraterestru post-apocaliptic.

Golesc încercătorul și pun unul nou. Număr până la zece și mă oblig să mă uit în jos, sigură de ce-o să văd. Trupul lui Evan pe fundul râpei, făcut fărâme, doar pentru că am fost singurul lucru pentru care-a considerat că merită să moară.

Eu, fata care l-a lăsat să o sărute, dar nu l-a sărutat niciodată prima. Fata care nu i-a mulțumit niciodată că a salvat-o și l-a răsplătit numai cu ironii și acuzații. Știi ce-o să văd când mă uit în jos, dar nu asta văd.

Evan a dispărut.

Micul glas din capul meu a cărui slujbă e să mă mențină în viață îmi strigă: „Fugi!”

Așa că fug.

Sar peste trunchiuri căzute și tufe uscate iar în spatele meu aud țacănitul familiar al focului de armă automată.

Grenade. Rachete de semnalizare. Arme automate. Țăstia care ne urmăresc nu sunt niște puștani, ci profesioniști.

După ce trec de lumina diabolică a rachetei, mă lovesc de un perete de întuneric, apoi intru drept într-un copac și cad pe spate. Nu știu cât de departe am ajuns, dar trebuie să fi alergat ceva pentru că nu mai văd râpa și nu mai aud altceva decât bătăile inimii și vuietul din urechi.

Mă arunc înspre un pin căzut și mă ascund în spatele lui, așteptând să-mi recapăt răsuflarea. Așteptând să cadă încă o rachetă de semnalizare chiar în fața mea și să năvălească Amuțitorii peste mine din tufișuri.

În depărtare, se-aude un foc de armă, urmat de un țipăt ascuțit. Apoi, drept răspuns, focul de baraj al unor arme automate, o altă explozie de grenadă și-apoi tăcere.

„Păi, nu în mine trag, așa că trebuie să fie Evan”, îmi zic. Ceea ce mă face să mă simt în același timp mai bine, și mult mai rău, pentru că el e acolo de unul singur, în fața unor profesioniști, iar eu unde sunt? Mă ascund în spatele unui copac ca o fetiță.

Dar ce fac cu Sams? Pot să fug înapoi înspre o luptă pe care probabil c-o s-o pierd, sau să stau ascunsă ca să mai rămân în viață suficient cât să-mi țin promisiunea.

Sau/sau – așa e lumea acum.

Un alt pac! al unei arme și încă un țipăt de fetiță.

Din nou liniște.

Îi elimină unul câte unul. Un țăran fără experiență de luptă împotriva unui pluton de soldați profesioniști. Depășit numeric. Depășit ca putere de foc. Secerându-i cu aceeași eficiență brutală ca a Amuțitorului de pe autostradă, vânătorul

din pădure care m-a urmărit până sub o mașină și-apoi a dispărut misterios.

Pac!

Un țipăt.

Tăcere.

Nu mă mișc. Aștept, ascunsă după buștean, cu inima cât un purice, în ultimele zece minute ne-am împrietenit atât de tare încât mă gândesc să-i dau nume: Howard, bușteanul meu favorit.

„Știi, când te-am văzut prima dată în pădure, am crezut că e ursul tău.”

Frunzișul și crenguțele uscate trosnesc și pâraie sub greutatea unor pași. O umbră mai întunecată se desprinde din întinericul pădurii. Chemarea dulce a Amușitorului. Amușitorul meu.

— Cassie? Gata, Cassie, pericolul a trecut.

Cu un efort, sunt în picioare, cu pușca îndreptată spre capul lui Evan Walker.

68

Se-oprește în loc imediat, dar mai durează ceva până când începe să i se citească nedumerirea pe chip:

— Eu sunt, Cassie.

— Știi că tu ești. Doar că nu știu cine ești.

Strânge din dinți și are vocea încordată. De furie? Frustrare? Nu-mi dau seama.

— Lasă pușca jos, Cassie.

— Cine ești tu, Evan? Dacă ăsta e numele tău. *Eventual* al tău.

Zâmbește abia perceptibil. Apoi cade în genunchi, se clatină, se prăbușește la pământ și rămâne nemișcat.

Aștept cu pușca așintită spre ceafa lui. Nu se mișcă. Sar peste Howard și-l împung cu vârful piciorului. Tot nu se mișcă, îngenunchez lângă el, sprijinind patul puștii de coapsă și îi apăs două degete pe jugulară, încercând să-i simt pulsul. E încă în viață. De la genunchi în jos, are pantalonii făcuți ferfeniți și umezi la atingere, îmi miros degetele. E sânge.

Sprijin M16-le de trunchiul prăbușit și-l rostogolesc pe spate. Pleoapele i se zbat. Întinde mâna și îmi atinge obrazul cu palma însângerată.

— Cassie, murmură el. Cassie de la Casiopeea.

— Termină, i-o tai eu, remarcând pușca de lângă el și lovind-o cu piciorul ca să nu mai ajungă la ea. Cât de grav ești rănit?

— Cred că destul de grav.

— Câți erau?

— Patru.

— N-aveau nicio șansă, nu?

Oftează adânc. Ridică privirea spre mine și nu mai e nevoie să spună nimic, căci îi pot citi răspunsul în ochi.

— Nu, nu prea.

— Pentru că nu te lasă inima să ucizi, dar te lasă să faci ceea ce trebuie să faci, spun pe nerăsuflăte.

Probabil că știe unde vreau s-ajung cu asta.

Ezită, încuviințează. I se citește durerea în ochi. Îmi feresc privirea, ca să nu-mi poată citi la rându-mi în ochi. „Tu ai apucat-o pe drumul ăsta, Cassie. Nu te mai poți întoarce acum.”

— Și ești foarte bun la lucrurile astea pe care inima te lasă să le faci, nu?

„Păi chiar asta e întrebarea, nu? Și pentru tine: ce te lasă inima să faci, Cassie?”

Mi-a salvat viața. Tot el să fie cel care a încercat să mi-o ia? N-are niciun sens.

Mă lasă oare inima să-l văd cum sângerează până la ultima picătură pentru că știu că m-a mințit – că nu e blândul Evan Walker, vânătorul milos, fiul, fratele și iubitul îndurerat, ci altceva, ceva ce-ar putea să nici nu fie uman? Sunt eu în stare să urmez prima regulă până la concluzia ei ultimă, brutală și neiertătoare, și să-i trag un glonț în fruntea aia perfect sculptată?

„Ei, rahat, pe cine duci tu de nas aici?”

Încep să-i desfac nasturii de la cămașă.

— Trebuie să-ți dăm hainele astea jos, mormăi eu.

— Nici nu știi de când aștept să te-aud spunând asta, replică el zâmbind strâmb și sexy.

— Nu mai scapi tu din asta doar cu lapte și miere, prietene. Poți să te ridici puțin? Un pic mai mult. Uite, ia astea.

Îi dau niște analgezice din trusa de prim ajutor și le ia cu două guri mari de apă din sticla pe care i-am dat-o.

Când îi trag cămașa peste cap încearcă să-mi prindă privirea, dar evit să mă uit la el. În timp ce-i trag bocancii din picioare își desface cureaua și fermoarul. Ridică fundul, dar nu pot să-i dau pantalonii jos pentru că s-au lipit de picioare cu sânge închegat.

— Rupe-i, mă sfătuiește el.

Se rostogolește pe burtă, încerc, dar materialul îmi tot alunecă printre degete.

— Uite, folosește asta, zice, întinzându-mi un cuțit însângerat.

Nu-l întreb de unde e sângele.

Tai dintr-o parte într-alta foarte încet, căci mi-e frică să nu-l ating și pe el. Apoi desprind cracii de pe fiecare picior în parte ca și cum aș decoji o banană. Asta e, metafora perfectă: de parc-aș decoji o banană. Trebuie să aflu adevărul și nu poți ajunge la fructul gustos fără să decojești stratul exterior.

Vorbind de fructe, am ajuns – vreau să zic, el a ajuns – la chiloți.

Pusă în fața faptului, îl întreb:

— Chiar trebuie să mă uit la fundul tău?

— Mă întrebam care e părerea ta.

— Gata cu încercările astea jalnice de glumă.

Tai pânza în dreptul șoldurilor și trag de chilot până când rămâne gol. Fundul lui e rău. Adică e ciuruit de alice. Altfel, arată destul de bine.

Tamponez găurile cu un tifon pe care l-am găsit în trusă, zbatându-mă din răspuțeri să nu izbucnesc în hohote isterice de râs. O pun pe seama stresului insuportabil, nu pe seama faptului că-l șterg pe Evan Walker la fund.

— Doamne, ești într-un hal fără de hal!

— Deocamdată, încearcă doar să oprești sângerarea, horcăie el, încercând să respire.

Îi bandajez rana dintr-o parte cât de bine pot.

— Poți să te-ntorci din nou cu fața? întreb.

— Mai bine n-aș încerca.

— Trebuie să văd cum e în față. „O, Doamne, în față?”

— În față e bine. Serios.

Mă trag înapoi, epuizată. Bănuiesc că asta-i unul dintre lucrurile în privința cărora trebuie să-l cred pe cuvânt.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— După ce-ai ieșit din râpă, am fugit. Am găsit un loc cu pantă mai puțin abruptă. Am ieșit, m-am întors și le-am picat în spate. Restul, probabil că l-ai auzit.

— Am auzit trei împușcături, dar tu ai zis că erau patru.

— Cuțitul.

— Cuțitul ăsta?

— Da, ăla. Sângele de pe mâinile mele e al lui, nu al meu.

— Vai, ce bine.

Mă frec pe obraz, în locul în care m-a atins cu mâna și decid să propun cea mai proastă explicație pentru ce se întâmplă:

— Ești un Amuțitor, nu?

Tăcere. Ce ironic.

— Sau ești om? Încerc eu în șoaptă.

„Spune-mi că ești om, Evan. Iar când o spui, spune-o perfect, ca să nu mai existe nicio îndoială Te rog, Evan, am nevoie să-mi îndepărtezi toate îndoielile. Știu că ai zis că nu te poți forța să ai încredere – dar, la naiba, fă pe altcineva să aibă. Fă-mă pe mine. Spune-o. Spune că ești om.”

— Cassie...

— Ești om?

— Sigur că sunt om.

Trag adânc aer în piept. A spus-o, dar nu perfect. Nu-i văd fața, ascunsă sub cot. Poate că dacă i-aș vedea *fața*, ceea ce-a spus ar suna așa cum trebuie și gândul ăsta îngrozitor nu m-ar mai chinui atât. Iau niște pansamente sterile și-ncep să-mi șterg mâinile de sângele lui – sau al cui o fi.

— Dacă ești om, de ce m-ai mințit?

— Nu te-am mințit în toate privințele.

— Doar în cele care contează.

— Exact acolo am spus adevărul.

— Tu i-ai omorât pe oamenii ăia trei de pe autostradă?

— Da.

Tresar. Nu mă așteptam să zică da. Ci „Glumești? Nu mai fi atât de paranoică!” în schimb, am parte de un răspuns moale și simplu, de parcă l-aș fi întrebat dacă a făcut vreodată baie în pielea goală.

Următoarea întrebare e cea mai grea de până acum.

— Tu m-ai împușcat în picior?

— Da.

Mă înfior și scap pansamentul însângerat.
— De ce m-ai împușcat în picior, Evan?
— Pentru că nu puteam să te împușc în cap. „Ei bine, iată!”
Scot Lugerul și mi-l pun în poală. Capul lui e la vreo treizeci de centimetri de genunchiul meu. Ce mă uimește la situația asta e faptul că cel care are pistolul tremură ca frunza, iar cel care se află la mila lui e cât se poate de calm.
— Acum plec, zic eu. Plec și te las aici să sângerezi, așa cum m-ai lăsat și tu sub mașină.
Aștept să spună ceva.
— Văd că nu pleci, subliniază el.
— Aștept să văd ce-ai de zis.
— E complicat.
— Nu, Evan. Minciunile sunt complicate. Adevărul e simplu. De ce trăgeai în oameni pe autostradă?
— Pentru că mă temeam.
— De ce te temeai?
— Mă temeam că nu erau oameni.
Scot un oftat și pescuiesc o sticlă de apă din rucsac. Mă sprijin de trunchiul căzut și trag o dușcă zdravă.
— I-ai împușcat pe oamenii ăia de pe autostradă – și pe mine, și Dumnezeu mai știe pe cine; pentru că știu că nu ieșei în fiecare noapte ca să vânezi animale – pentru că știi deja de-al Patrulea Val. Eu sunt soldatul tău cu crucifix.
Încuviințează cu capul lipit de cot și spune cu vocea înfundată:
— Dacă așa vrei tu să-i spui.
— Și dacă voiai să mă omori, de ce m-ai scos din zăpadă?
De ce nu m-ai lăsat să îngheț?
— Nu voiam să te omor.
— După ce m-ai împușcat în picior și m-ai lăsat să mor sub o mașină.
— Nu, nu. Erăi deja în picioare când am fugit.
— Ai fugit? De ce-ai fugit?
Mi-e greu să-mi închipui scena.
— Mi-era frică.
— I-ai împușcat pe oamenii ăia pentru că ți-era frică. Pe mine m-ai împușcat pentru că ți-era frică. Și-ai fugit tot de frică.
— Mda, s-ar putea să am o problemă cu frica.

— Dup-aia mă găsești și mă aduci la fermă, mă îngrijești până mă fac bine, îmi gătești hamburgeri, mă speli pe cap, mă înveți să trag și te săruți cu mine pentru că...?

Își întoarce capul și mă privește cu un singur ochi:

— Cassie, știi că asta-i un pic cam nedrept din partea ta!

— Nedrept din partea mea? rămân eu cu gura căscată.

— Să mă interoghezi când sunt ciuruit de alice.

— Nu-i vina mea, sar eu. Tu ești cel care-a insistat să vină.

Și, zicând asta, un fior de spaimă mi se strecoară pe șira spinării.

— De ce-ai venit cu mine, Evan? E vreo păcăleală? Te folosești de mine pentru altceva?

— A fost ideea ta să-l salvăm pe Sammy, precizează el. Eu am încercat să te fac să te răzgândești. Chiar m-am oferit să mă duc singur.

Acum a început să tremure. E gol, iar afară sunt doar vreo cinci grade, îi întind jacheta pe spate și-i acopăr cum pot mai bine picioarele și fundul, cu cămașa de blugi.

— Îmi pare rău, Cassie.

— Pentru ce?

— Pentru tot, zice, amestecând cuvintele. Analgezicele au început să-și facă efectul.

Țin pistolul cu ambele mâini și tremur toată, dar nu de la frig.

— Evan, eu l-am ucis pe soldatul ăla pentru că n-am avut de ales – nu m-am dus în fiecare zi să caut oameni pe care să-i omor. Nu m-am ascuns în păduricea de lângă șosea, ca să elimin pe oricine trecea pe-acolo pentru că ar putea fi unul dintre ei, spun eu, întărindu-mi cuvintele cu câte-o înclinare a capului. Pentru că, de fapt, e cât se poate de simplu. Nu poți să fii cine zici tu că ești, pentru că acea persoană n-ar fi făcut ce-ai făcut tu!

În clipa asta nu mă mai interesează nimic altceva decât adevărul. Și să nu fiu o proastă. Și să nu simt nimic pentru el, pentru că asta ar face mult mai dificil, poate chiar imposibil, ceea ce trebuie să fac, iar dacă vreau să-mi salvez fratele, nimic nu poate fi imposibil.

— Și-acum ce urmează? întreb.

— Dimineață va trebui să scoatem alicele.

— Vreau să spun, după valul ăsta. Sau tu ești ultimul val, Evan?

Mă privește și clatină încetisor din cap:

— Nu știi ce-aș mai putea face ca să te conving...

Îi lipesc țeava pistolului de tâmplă, chiar lângă ochiul ciocolatiu care mă privește și mârâi:

— Primul val: Stingerea. Al Doilea Val: Atacul. Al Treilea: Molima. Al Patrulea: Amușitorii. Ce urmează, Evan? Care e cel de-al Cincilea Val?

Nu răspunde. A leșinat.

69

La răsăritul soarelui, el încă nu și-a recăpătat cunoștința, așa că-mi iau carabina și ies din pădure ca să-i văd „opera”. Poate nu e cea mai bună idee din lume. Dacă vizitatorii noștri nocturni au chemat întăriri? M-ar lua ca din găleată. Nu-s o țintașă proastă, dar nu sunt nici Evan Walker.

Mă rog, nici Evan nu e chiar Evan Walker.

Nu știi ce este. El zice că e om, și arată ca un om, vorbește ca un om, sângerează și, de acord, sărută ca un om. Iar un trandafir, oricum i-ai spune bla, bla, bla. Și mai și spune ce trebuie, cum ar fi că i-a împușcat pe oamenii ăia din același motiv pentru care l-am împușcat și eu pe Soldatul Crucifix.

Problema e că nu-l cred. Iar acum, nu mă pot hotărî ce-ar fi mai util: un Evan viu, sau unul mort. Mort fiind, Evan nu mă poate ajuta să-mi țin promisiunea. Dacă e viu, poate.

De ce m-a împușcat, ca să mă salveze apoi? Ce voia să spună când a zis că l-am salvat?

E straniu. Când m-a luat în brațe, m-am simțit în siguranță. Când m-a sărutat, m-am pierdut cu totul. E ca și cum ar fi doi Evan. Cel pe care îl știu și cel pe care nu-l știu. Evan, băiatul de la țară cu palmele fine, care mă mângâie până încep să torc ca o pisică și Evan prefăcutul, ucigașul cu sânge rece care a tras în mine.

O să presupun că e om – măcar din punct de vedere biologic. Poate că e o clonă crescută la bordul navei-mamă dintr-un fragment de ADN recoltat pe pământ. Sau poate ceva mai puțin științifico-fantastic și mai infam: un trădător de specie. Poate că asta și sunt, de fapt, Amușitorii: mercenari umani.

Ceilalți îi oferă ceva ca să ne omoare. Sau îl amenință – țin ostatică o persoană apropiată (Lauren? Că tot nu i-am văzut mormântul) și fac o înțelegere cu el. „Omoară douăzeci de oameni și-o primești înapoi.”

Și ultima posibilitate? Păi, să fie chiar ceea ce spune că este. Un om rămas de capul lui, care ucide înainte de a fi ucis, adept neabătut al regulii numărul unu, până când a încălcat-o lăsându-mă mai întâi să scap, pentru ca apoi, să mă salveze.

Explică ce s-a întâmplat la fel de bine ca celelalte două ipoteze. Totul se potrivește. Ar putea fi adevărat. Cu excepția unui singur detaliu sâcâitor: soldații.

De-aia nu-l abandonez în pădure. Pentru că vreau să văd cu ochii mei ce-a făcut.

Dat fiind că tabăra Gropii de Cenușă e mai plată acum ca un deșert, n-am nicio problemă în a găsi cadavrele lăsate de Evan. Unul e chiar pe buza râpei. Alte două se află unul lângă celălalt la vreo câteva sute de metri distanță.

Toate trei sunt împușcate în cap. Pe întuneric, în timp ce ripostau. Ultimul e întins chiar în locul în care erau dormitoarele soldaților, poate chiar acolo unde Vosch l-a împușcat pe tata.

Niciunul dintre ei nu are mai mult de paisprezece ani. Și toți poartă niște ciudate viziere argintii pe ochi. Să fie un fel de dispozitiv de vedere nocturnă? Dacă e așa, într-un fel bolnăvicios, isprava lui Evan e cu-atât mai impresionantă.

Când mă întorc, Evan e deja treaz și stă în fund, sprijinit de trunchiul căzut. E palid, tremură și-are ochii adânciți în orbite.

— Sunt niște copii, îi zic. Doar niște copii.

Îmi croiesc drum printre tufele uscate din spatele lui și vomit.

Apoi mă simt mai bine.

Mă întorc la el. Am hotărât să nu-l ucid. Încă. Mi-e mai util viu decât mort. Dacă e un Amuțitor, ar putea să știe ce s-a întâmplat cu fratele meu. Așa că iau trusa de prim ajutor, îngenunchez lângă el și-i îndepărtez picioarele.

— Buun, e timpul pentru operație.

Găsesc un pachet de pansamente sterile și încep să curăț sângele victimei lui de pe cuțit. Mă urmărește în tăcere.

Înghit cu greu și în gură îmi rămâne un gust de vomă:

— N-am mai făcut așa ceva, spun.

Ceea ce era destul de evident, dar simt nevoia s-o exprim pentru că am impresia că vorbesc cu un necunoscut.

Încuviințează din cap și se întoarce pe burtă. Dau cămașa de pe el, dezvelindu-i partea de jos a corpului.

N-am mai văzut niciodată un bărbat gol, iar acum stau în genunchi între picioarele lui, deși nu-l văd în toată goliciunea. Doar partea din spate. Ciudat, nu mi-am închipuit că prima dată când o să stau lângă un bărbat gol o să fie așa. Mă rog, dacă stau bine să mă gândesc, poate nu-i chiar așa de ciudat.

— Mai vrei un calmant? îl întreb. E frig și-mi tremură mâinile...

— Nu mai vreau nicio pastilă, mormăie el, cu fața ascunsă într-un cot.

La început, lucrez încet, înțepând ușurel cu vârful cuțitului rănille, dar, în curând, îmi dau seama că nu asta-i cea mai bună metodă de-a scoate bucăți de metal dintr-un trup uman – sau poate neuman: nu faci altceva decât să prelungesti agonia.

Durează destul de mult. Nu din cauză că aş tăragăna eu, ci pentru că e plin de șrapnel. Dar nu se zvârcolește deloc. De-abia dacă tresare. Uneori scoate un „Aaa!”, alteori, suspină.

Îi dau la o parte jacheta de pe spate. Aici n-are foarte multe răni, iar cele care sunt, sunt concentrate în zona inferioară. Am degetele înțepenite și încheieturile mă dor, mă străduiesc să fiu cât mai rapidă – dar cu băgare de seamă.

— Rezistă, șoptesc. Aproape am terminat.

— Și eu.

— N-avem destule bandaje.

— Ocupă-te doar de cele mai grave.

— Și pentru infecție...?

— E niște penicilină în trusă.

În timp ce caut pastilele, el se-ntoarce din nou cu fața în sus, apoi înghite două cu o gură de apă. Mă las pe spate, transpirată, deși nu sunt decât câteva grade peste zero.

— De ce copii? întreb eu dintr-odată.

— Nu știam că sunt copii.

— Poate că nu, dar erau înarmați până în dinți și știau bine ce fac. Problema lor a fost că și tu știai. Probabil c-ai uitat să-mi spui de pregătirea ta de comando.

— Cassie, dacă nu putem avea încredere unul în celălalt...

— Evan, păi chiar *nu putem* avea încredere unul în celălalt.

Vreau să-i dau una în cap și să izbucnesc în plâns în același timp. Am ajuns la un stadiu de epuizare dincolo de oboseală.

— Tocmai asta-i problema.

Deasupra capului nostru, soarele s-a desprins din nori, dezvelind un cer de un albastru strălucitor.

— Clone extraterestre de copii? Îmi dau eu cu presupusul. America recurge la ultimii recruți pe care-i mai are la dispoziție? Nu, acum serios, de ce mișună pe-aici copii cu arme automate și grenade?

Scutură din cap. Mai ia o gură de apă și tresare, cuprins de-un spasm:

— Poate c-aș mai lua o pastilă din aia.

— Vosch a zis că sunt doar copiii. Îi răpesc ca să-i transforme într-o armată?

— Poate că Vosch nu e unul dintre ei. Poate că armata a luat copiii.

— Și-atunci de ce i-au omorât pe toți? De ce l-a împușcat pe taică-meu? Și dacă nu-i unul dintre ei, de unde a făcut rost de Ochi? Ceva nu miroase-a bine aici, Evan. Iar tu știi ce se întâmplă. Amândoi știm că știi. De ce nu-mi spui pur și simplu? Ai încredere în mine să rămân înarmată și să-ți scot șrapnel din fund, dar n-ai suficientă încredere cât să-mi spui adevărul?

Se uită lung la mine, apoi spune:

— Mi-ar fi plăcut să nu te tunzi.

În momentul ăsta îmi vine să urlu, dar mi-e prea frig, prea greață și sunt prea secătuită de energie.

— Jur pe ce-am mai sfânt, Evan Walker, zic eu cu o voce egală, că dacă n-aș avea nevoie de tine, te-aș omorî chiar în clipa asta.

— Atunci, îmi pare bine că ai nevoie de mine.

— Iar dacă aflu că m-ai mințit în privința lucrului cel mai important, te omor.

— Și care-i lucrul cel mai important?

— Faptul că ești om.

— Sunt la fel de uman ca și tine, Cassie, spune și mă ia de mână.

Amândoi avem mâinile pătate de sânge. A mea, de al lui. A lui, de sângele unui băiat nu cu mult mai mare decât fratele meu. Câți oameni o fi ucis mâna asta?

— Asta suntem noi doi? întreb mirată.

Sunt pe punctul de a-mi pierde cu totul cumpătul. Nu pot să am încredere în el. Dar trebuie să am. Nu pot să cred.

Dar trebuie să cred. Asta să fie scopul final al Celorlalți, valul suprem, care să despoaie umanitatea până la oasele ei de animal, până ce nu mai rămânem decât niște prădători fără suflet care le fac treaba murdară, la fel de singuratici și milostivi ca niște rechini?

— Ce este? se îngrijorează el, observându-mi căutătura de animal încolțit.

— Nu vreau să fiu un rechin, șoptesc eu.

Mă fixează îndelung cu privirea, iar tăcerea care se lasă e din ce în ce mai apăsătoare. Ar fi putut să spună „Rechin? Cine? Ce? Cum? Cine-a zis că ești un rechin?” El, în schimb, începe să dea din cap, de parc-ar înțelege perfect ce spun.

— Nu ești.

Tu, nu *noi*, îmi zic și-i întorc o privire la fel de lungă și pătrunzătoare.

— Dacă Pământul ar fi pe moarte și-am fi nevoiți să plecăm, zic eu încetșor, și-am găsi o planetă, dar cineva ar fi acolo înaintea noastră, cineva cu care, dintr-un motiv oarecare, am fi incompatibili...

— Am face tot ceea ce trebuie.

— Ca niște rechini.

— Ca niște rechini.

Bănuiesc că încerca să mă ia cu binișorul. Conta pentru el, presupun, ca aterizarea mea să nu fie prea dureroasă, ca șocul să nu fie prea mare. Cred că voia să mă prind fără să fie nevoit s-o spună.

Îi dau mâna la o parte. Sunt furioasă pe mine că l-am lăsat să mă atingă. Furioasă că am stat cu el când știam că sunt lucruri pe care nu mi le spune. Furioasă pe tatăl meu, pentru că l-a lăsat pe Sammy să se urce în autobuzul ăla. Furioasă pe Vosch. Furioasă pe ochiul verde care plutește la orizont. Furioasă pe mine pentru c-am încălcat prima regulă pentru primul tip drăguț care mi-a ieșit în cale, și pentru ce? Pentru

ce? Pentru că avea niște mâini mari, dar blânde, și pentru că respirația îi mirosea a ciocolată?

Îl bat cu pumnii în piept până când uit de ce-l lovesc, până când mă golesc cu totul de furie, iar în locul lui Cassie nu mai rămâne decât o gaură neagră.

— Cassie, oprește-te! Calmează-te! Nu sunt dușmanul tău, zice el, prinzându-mi pumnii în palme.

— Și-atunci, al cui dușman ești tu? Pentru că ești dușmanul cuiva. Nu la vânătoare te duceai tu în fiecare noapte – cel puțin, nu de animale. Și nici n-ai învățat karatele ăsta ucigaș la ferma lui tăticu'. Tot spui ce nu ești, când eu nu vreau să știu decât ce ești. Ce ești tu, Evan Walker?

Îmi dă drumul la încheieturi și mă ia prin surprindere punându-mi mâna pe față și trecându-și degetul mare și fin peste obrazul și peste nasul meu, de parcă m-ar atinge pentru ultima dată.

— Sunt un rechin, Cassie, spune încet, lungind cuvintele, de parcă asta ar putea fi ultima dată când vorbim.

Mă privește cu ochii în lacrimi, de parcă m-ar vedea pentru ultima dată.

— Un rechin care a visat că este om.

Mă prăbușesc cu viteza luminii în gaura neagră care s-a căscat odată cu Sosirea și-a înghițit totul în calea ei. Gaura în care s-a pierdut tata la moartea mamei, cea care am crezut că e undeva, în afara mea, dar n-a fost niciodată acolo, ci în mine. Și a fost în mine de la început, crescând, înghițind orice fărâamă de speranță, încredere și dragoste pe care am avut-o, croindu-și drum prin galaxia sufletului meu în timp ce eu m-am agățat de-o ultimă alegere – o alegere care mă privește acum de parc-arfi ultima oară.

Așa că fac ceea ce-arface majoritatea oamenilor.

Fug.

Gonesc prin pădure, în aerul mușcător al iernii, printre cren-gile golașe și frunzele uscate, pe sub cerul albastru. Țâșnesc dintre copaci într-un câmp deschis, unde pământul înghețat îmi scrâșnește sub bocanci, sub o boltă indiferentă, o perdea de un albastru strălucitor, trasă peste un miliard de stele care sunt încă acolo, încă se uită la ea, la fata care aleargă cu părul tăiat scurt în vânt și lacrimi șiroindu-i pe obraji. Nu fuge de nimic și înspre nimic, pur și simplu aleargă, aleargă de-i sfâ-

râie călcâiele, pentru că ăsta-i cel mai rațional lucru pe care-l poți face atunci când îți dai seama că singura persoană de pe planetă în care ai decis să ai încredere nu este de pe această planetă. Ca să nu te mai gândești la faptul că ți-a salvat fundul de mai multe ori decât îți poți aminti, sau că te-ar fi putut ucide de vreo sută de ori, sau că ceva în el e tare chinuit și trist și teribil, dar absolut teribil de însingurat, de parcă *el* ar fi ultimul om de pe Pământ, nu fata care tremură în sacul ei de dormit, îmbrățișând un ursuleț de pluș într-o lume care-a amuțit definitiv.

„Taci, taci, taci odată!”

70

Când mă întorc, a dispărut. Și da, m-am întors. Unde să mă fi dus fără armă și, mai ales, fără blestematul ăla de ursuleț, rațiunea mea de-a exista? Nu mi-a fost teamă să mă întorc – avusese zece miliarde de ocazii să mă omoare, ce mai conta una în plus?

Uite-i carabina. Rucsacul. Trusa de prim ajutor. Și uite-i și blugii zdrențuiți, lângă bușteanul Howard. Dat fiind că n-a luat alți pantaloni cu el, bănuiesc că țopăie prin pădurea înghețată doar în bocancii de munte, ca un fotomodel dintr-un calendar. Nu, stai. Cămașa și jacheta lui lipsesc.

— Haide, Urs, mormăi eu, apucându-mi rucsacul. E vremea să te întorci la stăpânul tău.

Înșfac carabina, verific încărcătorul, fac același lucru și cu Lugerul, îmi trag pe mâini niște mănuși negre pentru că miau amorțit degetele, fur harta și lanterna din rucsacul lui și-o iau înspre vâlcea. Ca să pun ceva distanță între mine și omul-rechin, risc să merg la lumina zilei. Nu știu unde s-a dus, poate să cheme dronele, să bombardeze zona, acum că fusese demascat, dar nu contează. Asta am hotărât pe drumul de întoarcere, după ce am alergat până m-au lăsat picioarele: chiar nu contează cine sau ce este Evan Walker. Nu m-a lăsat să mor. M-a hrănit, m-a îmbăiat, m-a protejat. M-a ajutat să-mi recapăt puterile. M-a învățat chiar și cum săucid. Cu așa un dușman, cine mai are nevoie de prieteni?

Cobor în râpă. La umbră e cu câteva grade mai frig. Escaladez peretele și trec dincolo, în peisajul devastat al taberei

Gropii de Cenușă, unde-o iau la goană pe un pământ tare ca asfaltul. Și uite și primul cadavru, îmi zic „Dacă Evan e unul dintre ei, tu pentru ce echipă joci?” L-ar ucide Evan pe unul dintre-ai lui doar ca să-și păstreze acoperirea în fața mea – sau a fost obligat să îiucidă pentru că îl credeau om? Îmi vine să-mi smulg părul din cap: tâmpenia asta nu se termină niciodată. Cu cât sapi mai mult, cu-atât devine mai adâncă.

Trec pe lângă un alt cadavru, căruia de-abia dacă îi arunc o privire, dar e suficient cât să-mi dau seama că soldatul-copil nu are pantaloni.

Dar nu contează. Merg mai departe pe drumul de pământ, spre nord. Tot în marș forțat. „Mișcă, Cassie, mișcă, mișcă!” Am uitat mâncarea, am uitat apa. Nu contează. Nu contează. Cerul e limpede ca lacrima. Un ochi albastru uriaș, gigantic, care privește în jos, la noi. Alerg pe marginea drumului, aproape de liziera pădurii dinspre vest. În caz că văd vreo dronă, am unde să mă adăpostesc. Dacă-l văd pe Evan, mai întâi trag și de-abia apoi îl iau la-ntrebări. Mă rog, nu doar pe Evan. Pe oricine.

Prima regulă e tot ce contează acum. Sammy e tot ce contează acum. Pentru o vreme, am uitat chestia asta.

Amuțitori: umani, semi-umani, clone umane, sau extraterestri care proiectează niște holograme umane? Nu contează. Scopul final al Celorlalți: să ne eradicheze, să ne bage pe toți în lagăre de concentrare sau să ne transforme în sclavi? Nu contează. Șansele mele de succes: unu la sută, sau zero virgulă unu, sau zero virgulă zero zero zero unu la sută? Nu contează.

„Urmează drumul, urmează drumul, urmează prăfuitul drum de pământ...”

După vreo câțiva kilometri, cotește la dreapta și face legătura cu autostrada 35. Alți câțiva kilometri pe autostrada 35, până la intersecția cu 675. Pot să m-adăpostesc sub podul rutier și să aștept autobuzele acolo. Dacă încă mai circulă pe-acolo. Dacă mai circulă. Punct.

Ajunsă la capătul drumului de pământ, mă opresc doar cât să cercetez terenul din urma mea. Nimic. Nu vine. Mă lasă să plec.

Intru câțiva metri în pădure ca să-mi trag sufletul după cursa de până acum. În clipa în care mă așez, toate lucrurile

de care am fugit mă ajung cu mult înainte să-mi recapăt răsuflarea.

„Sunt un rechin care a visat că era om...”

Cineva urlă – îi aud țipetele răsunând printre copaci, care le reproduc la infinit. Poate să tabere pe mine o hoardă întregă de Amuțitori, că tot nu-mi pasă. Îmi apăs tâmplele cu mâinile și-ncep să mă legăn înainte și-napoi și am senzația asta ciudată că plutesc pe deasupra propriului meu corp, apoi mă lansez înspre cer cu o mie de kilometri pe oră și văd cum mă fac din ce în ce mai mică, până când mă transform într-un punct și imensitatea pământului mă înghite cu totul. De parcă cineva mi-ar fi dat drumul de pe planetă. De parcă nu mai există nimic care să mă țină ancorată aici și sunt atrasă în vid. Un lanț de argint care acum s-a rupt.

Înainte să mă găsească, credeam că știu ce-nseamnă singurătatea, dar habar n-aveam. Nu știi ce e adevărata singurătate până când nu i-ai cunoscut opusul.

— Cassie.

Două secunde și sunt în picioare. Alte două și-am îndreptat vârful mitralierei spre locul din care vine vocea. O umbră sare printre copacii din stânga mea și deschid focul, trăgând la-ntâmplare înspre trunchiuri, ramuri și în gol.

— Cassie.

În fața mea, spre dreapta. Golesc încărcătorul. Știu că nu l-am nimerit. Știu că n-am nicio șansă să-l nimeresc. E un Amuțitor. Dar dacă trag întruna, poate c-o să se retragă din proprie inițiativă.

— Cassie.

Chiar în spatele meu. Trag adânc aer în piept, reîncarc și-apoi fac stânga-mprejur și lansez o ploaie de plumbi în arborii nevinovați.

„Nu te prinzi, proasto? Te face să-ți consumi toată muniția.”

Așa că aștept, cu picioarele depărtate, umerii drepiți, arma în sus, scrutând fiecare colțișor de teren cu privirea, și parcă-i aud vocea în cap, dându-mi instrucțiuni la fermă: „Trebuie să simți ținta. S-o simți de parc-ai fi legate una de alta...”

Se-ntâmplă în spațiul dintre două secunde. Brațul îi cade peste pieptul meu, îmi smulge carabina din mână și-mi ia Lugerul. Peste încă o secundă, m-a prins într-o strânsoare ca

de urs și mă strivește la piept, ridicându-mă câțiva centimetri de la pământ în timp ce încerc să-l lovesc furibundă cu picioarele și să-l mușc de braț.

Și în tot timpul ăsta, buzele lui îmi gădilă pielea delicată a urechii.

— Cassie! Nu face asta, Cassie...

— Dă-mi... drumul!

— Asta-i problema. Nu pot.

71

Evan mă lasă să dau din picioare și să mă zbat până obolesc, apoi mă sprijină de trunchiul unui copac și se dă un pas în spate.

— Știi ce se întâmplă dacă fugi, mă avertizează.

E roșu la față și respiră cu greutate. Când se întoarce să-mi recupereze armele, mișcărilor îi sunt țepene și greoaie. Faptul că m-a prins – după ce a încasat și grenada aia pentru mine – l-a costat. Jacheta deschisă lasă la vedere cămașa de blugi de dedesubt, iar pantalonii pe care i-a luat de la puștiul mort îi sunt cu vreo două numere mai mici și sunt mulați exact acolo unde nu trebuie. Arată de parc-ar purta niște colanți sport.

— Mă împuști în ceafa, lansez eu, sfidătoare.

Își înfige Lugerul meu la brâu și-și pune M16-le pe umăr.

— Asta puteam să fac demult.

Presupun că vorbește despre prima dată când ne-am cunoscut.

— Ești un Amuțitor, zic eu.

Și am nevoie de toată stăpânirea de sine de care sunt în stare ca să nu sar ca din pușcă și s-o iau din nou la goană printre copaci. Bineînțeles că n-are niciun sens să fug de el. Așa cum n-are sens nici să mă lupt cu el. Deci, trebuie să fiu mai deșteaptă ca el. Mă simt de parc-aș fi iar sub mașină, în ziua în care ne-am cunoscut. Nu pot nici să mă ascund, nici să fug.

Se-așază la câțiva metri distanță, punându-și pușca în poală. Tremură din tot corpul.

— Dacă treaba ta e să ne ucizi, pe mine de ce nu m-ai omorât? vreau eu să știu.

Răspunde fără să clipească, de parc-ar fi hotărât ce-o să spună cu mult înainte:

— Pentru că sunt îndrăgostit de tine.

Capul îmi cade pe scoarța aspră a copacului. Crengile goașe de deasupra se profilează ascuțite pe cerul de un albastru intens. Trag adânc aer în piept, iar când expir, aproape fără să vreau, scot un hohot de râs.

— Păi e cam tragică povestea asta de dragoste, nu? Invalidatorul extraterestru își pierde mințile după fata umană. Vânătorul se îndrăgostește de pradă.

— Eu sunt om.

— Eu sunt om, dar...

— Termină propoziția, Evan.

„Pentru că eu așa sunt acum. Sunt terminată, Evan. Tu erai tot ce-mi mai rămăsese, ultimul meu prieten, și-acum te-ai dus și tu. Vreau să zic, ești aici, orice-ai fi tu, dar Evan, Evan al meu, s-a dus.”

— Niciun *dar*, Cassie. Și. Sunt om și nu sunt. Nu sunt nici-una și sunt amândouă. Sunt un Altul și sunt ca tine.

Îl privesc în ochii adânciți în orbite, încărcăți de reflexe întunecate în aerul umbros și scuip printre dinți:

— Mă faci să vărs.

— Cum ți-aș fi putut spune adevărul, când adevărul ar fi însemnat să mă părăsești, iar asta ar fi însemnat să mori?

— Nu-mi ține tu predici despre moarte, Evan, zic eu, fluturându-i dezaprobat degetul arătător prin fața ochilor. Mi-am privit mama murind. L-am văzut pe unul dintre voi omorându-mi tatăl. Am văzut mai multă moarte în ultimele șase luni decât oricine altcineva de-a lungul istoriei.

Îmi împinge mâna în jos și zice printre dinți:

— Și dac-ai fi putut face ceva ca să-l protejezi pe tatăl tău și s-o salvezi pe mama ta, n-ai fi făcut-o? Dac-ai fi știut că o minciună l-ar putea salva pe Sammy, n-ai fi spus-o?

Cred și eu! Ca să-l salvez pe Sammy chiar m-aș preface să am încredere în inamic, încă încerc să pricep ce-i cu acel „pentru că sunt îndrăgostit de tine.” Încerc să-mi imaginez vreun alt motiv pentru care și-arfi trădat specia.

Nu contează, nu contează. Un singur lucru contează, în ziua în care Sammy s-a urcat în autobuzul ăla, o ușă s-a închis în urma lui, o ușă ferecată cu o mie de lacăte, și-mi dau seama că tipul care stă în fața mea are cheile.

— Știi ce e la Wright-Patterson, nu? zic eu. Știi exact ce s-a întâmplat cu Sam.

Nu răspunde. Nu încuviințează. Dar nici nu neagă. La ce s-o gândi? Că una e să cruți un nenorocit de om oarecare, și cu totul alta să dezvălui marele plan? Să fie ăsta momentul „sub Buick” al lui Evan Walker, când n-ai unde să fugi, n-ai unde să te-ascunzi și singura opțiune e să dai piept cu dușmanul?

— Mai trăiește? întreb, aplecându-mă în față și simțind cum scoarța aspră a copacului mi se înfige în coloană.

Ezită o clipă, apoi:

— Probabil că da.

— Și-atunci, de ce l-au... de ce l-au dus acolo?

— Ca să-l pregătească.

— Să-l pregătească pentru ce?

De data asta, așteaptă câteva secunde înainte de a-mi răspunde. Apoi:

— Pentru al Cincilea Val.

Închid ochii. Pentru prima oară, e prea mult pentru mine să privesc chipul acela frumos. Doamne, sunt așa de obosită. Atât de-al naibii de obosită c-aș putea să dorm o mie de ani. Și dac-aș dormi o mie de ani, poate că atunci când m-aș trezi, Ceilalți n-ar mai fi, iar prin pădure, ar zburda o droaie de copii veseli. „Sunt un Altul și sunt ca tine.” Ce naiba înseamnă asta? Sunt prea obosită ca să mai duc gândul până la capăt.

Deschid ochii și mă forțez să mă uit la el.

— Tu poți să ne bagi înăuntru.

Dă din cap.

— De ce nu? sar eu. Ești unul dintre ei. Poți să zici că m-ai prins.

— Wright-Patterson nu e un lagăr de concentrare, Cassie.

— Atunci ce e?

— Pentru tine? zice, aplecându-se înspre mine, iar respirația lui îmi încălzește fața. O capcană mortală. N-ai rezista nici cinci secunde. De ce crezi c-am încercat tot ce mi-a trecut prin minte ca să te împiedic să mergi acolo?

— Totul? Chiar așa? Ce-ar fi să-ncerci și adevărul? Ceva de genul, „Hei, Cass, apropo de misiunea asta de salvare a ta. Sunt un extraterestru ca și tipii care l-au luat pe Sam, așa că știu foarte bine că orice-ai face n-are nicio șansă”?

— Dacă ți-aș fi spus asta ar fi contat?
— Nu asta-i ideea.
— Nu, ideea e că fratele tău e ținut în cea mai importantă bază înființată de noi – adică, de Ceilalți – de la epurare încoace...
— De la ce? Cum i-ai zis? Epurarea?
— Sau curățarea.
Spunând asta, nu se poate uita în ochii mei.
— Uneori, i se mai zice așa.
— A, deci asta faceți voi? Curățați mizeria umană?
— Eu nu-i spun așa, iar epurarea sau curățarea sau oricum i-ai spune n-a fost decizia mea, protestează el. Dacă asta te face să te simți mai bine, nici n-am crezut c-ar trebui...
— Nu vreau să mă simt mai bine! Ura pe care-o simt în clipa asta e tot ce-mi trebuie, Evan. Tot ceea ce-mi trebuie.
„Bine, bine, asta a fost sinceră și din suflet, dar nu trebuie să mergi prea departe. El e tipul cu cheile. Fă-l să vorbească.”
— N-ai crezut c-ar trebui să faceți ce?
Trage o dușcă zdravănă din sticla de apă și mi-o întinde și mie. Refuz.
— Wright-Patterson nu e o bază oarecare ci *baza*, continuă el, cântărindu-și cu grijă cuvintele. Iar Vosch nu e nici el un comandant oarecare – ci *comandantul*, liderul tuturor operațiunilor de teren și arhitectul epur... – cel care a conceput atacurile.
— Vosch a ucis șapte miliarde de oameni.
Cifra îmi sună ciudat de gol în urechi. După Sosire, una dintre temele preferate de discuție ale tatei era cât de avansați trebuie să fie Ceilalți, cât de sus trebuie să fi urcat pe scara evoluției ca să fi ajuns la stadiul călătoriei intergalactice. Și asta e soluția lor la „problema” umană?
— Printre noi, au existat unii care nu au fost de părere că răspunsul e anihilarea, spune Evan. Eu am fost unul dintre ei, Cassie. Tabăra mea a pierdut disputa.
— Nu, Evan, tabăra *mea* e cea care a pierdut.
E mai mult decât pot să suport. Mă ridic, așteptând să mă imite, dar n-o face, ci se uită lung la mine.
— El nu te vede cum te văd unii dintre noi... cum te văd eu, zice. Pentru el, ești o boală care, dacă nu e eradicată, o să-și ucidă gazda.

— Sunt o boală. Asta sunt eu pentru tine.

Nu mai pot să-l privesc. O secundă dacă mă mai uit la el, îmi vine rău.

În spatele meu, vocea lui e calmă, egală, aproape tristă:

— Cassie, te confrunți cu ceva mult peste puterile tale. Wright-Patterson nu-i o tabără de epurare oarecare. Complexul ei subteran este centrul coordonator pentru toate dronele din emisfera asta. Acolo sunt ochii lui Vosch, Cassie; modul în care te vede. A pătrunde să-l salvezi pe Sammy nu e doar riscant – ci sinucigaș. Pentru amândoi.

— Pentru amândoi? mă mir eu, aruncându-i o privire cu colțul ochiului.

Nu s-a mișcat din loc.

— Nu mă pot preface că te-am luat prizonieră. Misiunea mea nu e să capturez oameni – ci să-i omor. Dacă încerc să pătrund în tabără cu tine drept prizonieră, o să teucidă. Apoi o să măucidă și pe mine, pentru că nu mi-am făcut treaba. Și nici nu te pot ajuta să te strecuri. Baza e patrulată de drone, împrejmuită cu un gard electrificat de șase metri înălțime, turnuri de veghe, camere de supraveghere cu infraroșu, detectoare de mișcare... și o sută de luptători ca mine, și știi ce pot face eu.

— Atunci, o să mă strecur înăuntru fără tine.

Dă aprobator din cap:

— E singura cale – dar numai pentru că ceva e posibil nu înseamnă că nu duce la moarte sigură. Toți cei pe care-i aduc înăuntru – mă refer la cei pe care nu-iucid imediat – trec printr-un program de scanare, care le cartografiază întregul psihic, inclusiv amintirile. O să știe cine ești și de ce te afli acolo... și-apoi o să teucidă.

— Trebuie să existe un scenariu care nu se termină cu ei făcându-mi felul, insist eu.

— Există, confirmă el. E scenariul în care găsim un loc sigur în care să ne-ascundem și așteptăm ca Sammy să vină la noi.

Rămân cu gura deschisă și-mi zic „poftim?” Apoi zic și cu voce tare:

— Poftim?

— S-ar putea să dureze câțiva ani. Cât zici că are, cinci ani? Cea mai mică vârstă de la care le dau voie e șapte.

— Cea mai mică vârstă de la care li se dă voie să facă ce?

Își ferește privirea.

— Ai văzut și tu.

Piciul căruia îi tăiasse gâtul la Tabăra de Cenușă, cel îmbrăcat cu salopetă, cărând o pușcă aproape la fel de mare ca el. Acum chiar vreau să beau ceva. Mă duc până la el, mă aplec să iau sticla și văd cum se-ncordează tot. Chiar și după patru guri mari de apă, gura mea e tot uscată.

— Sam e al Cincilea Val, accept eu.

Cuvintele au un gust rău, așa că mai trag o dușcă zdravănă.

Evan încuviințează:

— Dacă a trecut de selecție, e viu și e... caută cuvântul. Procesat.

— Adică spălat pe creier.

— Mai curând, îndoctrinat, îi este inculcată ideea că extraterestrii se folosesc de corpuri umane și că noi – adică oamenii – și-au dat seama cum să-i detecteze. Iar dacă îi poți detecta, poți să...

— Asta nu-i o invenție, îl întrerup eu. Voi chiar folosiți corpurile oamenilor.

Scutură din cap:

— Nu așa cum crede Sammy c-o facem.

— Ce înseamnă asta? Fie o faceți, fie nu.

— Sammy crede că arătăm ca un soi de infecție, sau ca un parazit care se atașează de creier, dar...

— Ce amuzant, exact așa mi te-am imaginat și eu, Evan. Ca un parazit, nu mă pot eu abține să-i spun.

Ridică o mână. Când nu i-o dau la o parte și nici n-o zbughesc înspre pădure, mă cuprinde încetișor de încheietură cu degetele și mă trage ușor în jos, lângă el. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul și-am început să transpir, în ciuda frigului mușcător. Și-acum?

— A existat un băiețel, un băiețel adevărat, pe nume Evan Walker, spune el, privindu-mă adânc în ochi. Ca orice alt copil, a avut și el o mamă și un tată, frați și surori cât se poate de umani cu toții. Înainte de-a se fi născut, eu am fost introdus în el, în timp ce mama lui dormea, în timp ce dormeam amândoi. Treisprezece ani am dormit înăuntrul lui Evan Walker. În timp ce el învăța să stea în picioare, să mănânce hrană solidă, să meargă, să vorbească, să alerge și să meargă pe bicicletă, eu am fost acolo, așteptând să mă tre-

zesc. La fel ca mii de alți Ceilalți din mii de alți Evan Walker de jur împrejurul lumii. Când s-a întâmplat ce s-a întâmplat, mulți dintre noi se treziseră deja și-și planificaseră viețile astfel încât, atunci când venea momentul, să se afle în locul potrivit.

Dau cuminte din cap, dar de ce o fac? A intrat într-un corp uman? Ce naiba înseamnă asta?

— Cel de-al Patrulea Val, spune el, încercând să mă ajute. Amuțitorii. E un nume cum nu se poate mai nimerit pentru noi. Căci am fost tăcuți și ne-am ascuns în trupurile oamenilor, în viețile lor. N-a trebuit să ne prefacem că suntem voi. Chiar *eram* voi. Oameni și Ceilalți în același timp. Când m-am trezit eu la viață, Evan n-a murit. A fost... absorbit.

Perspicațe ca întotdeauna, Evan își dă seama că sunt îngrozită de ceea ce-aud. Întinde mâna să mă liniștească și tresare când mă trag înapoi din fața atingerii lui.

— Deci, ce ești tu, Evan? șoptesc eu. Unde ești? Ai zis că ești... cum ai zis? Încerc eu să-mi amintesc cu mintea gonindu-mi cu un milion de kilometri pe oră. Introdus. Introdus unde?

— Poate că *introdus* nu e cuvântul cel mai potrivit. Cred că cel mai apropiat concept ar fi *descărcat*. Am fost descărcat în Evan în timp ce creierul lui era încă în formare.

Clatin din cap. Pentru o ființă cu secole întregi mai avansată ca mine, răspunde foarte greu la o întrebare atât de simplă.

— Dar ce ești? Cum arăți?

Se-ncruntă:

— Știi cum arăt.

— Nu! O, Doamne, uneori poți fi atât de... „Ai grijă, Cassie, ai grijă! Nu merge până acolo! Amintește-ți ce contează cu adevărat.” – înainte să devii Evan, înainte să ajungi aici, când erai încă pe drum, cum arătai?

— Nu arătam nicicum. N-am mai avut corpuri de zeci de mii de ani. A fost nevoiți să renunțăm la ele când am plecat de-acasă.

— Iarăși minți. Ce, arăți ca o broască râioasă, ca un facocer, ca un melc sau ca ce? Orice ființă vie arată într-un fel.

— Noi suntem conștiință pură. Ființă pură. Singurul mod de-a face călătoria asta a fost să ne abandonăm corpurile și să ne descărcăm conștiința în serverul navei-mamă.

Îmi ia mâna și-mi strânge degetele într-un pumn.

— Țsta sunt eu, zice el cu blândețe.

Apoi, îmi acoperă pumnul cu palmele.

— Și ăsta e Evan. Nu e o analogie perfectă, pentru că nu există vreun punct în care el se termină și încep eu.

Zâmbește.

— Nu mă descurc prea bine, nu-i așa? Vrei să-ți arăt cine sunt?

„La naiba!”

— Nu. Da. Ce vrei să spui?

Mi-l închipui decojindu-și fața ca o creatură dintr-un film de groază.

Când îmi răspunde, are un ușor tremur în voce:

— Țți pot arăta ce simt.

— Nu implică vreo introducere, nu?

Râde:

— Ba, aș zice că da. Într-un fel. Dacă vrei să vezi, Țți arăt, Cassie.

Firește că vreau să văd. Și firește că nu vreau să văd. E limpede că el vrea să-mi arate – oare asta mă va aduce cu un pas mai aproape de Sams? Dar asta nu-i numai despre Sammy. Poate că dacă îl las să-mi arate o să înțeleg de ce m-a salvat când ar fi trebuit să mă omoare. De ce m-a ținut noapte de noapte în brațe, în întuneric, ca să mă protejeze – și să n-o iau razna cu totul.

Încă zâmbește, încântat, probabil, că nu-i scot ochii cu unghiile sau că nu-l iau la mișto, ceea ce l-ar putea dura chiar mai mult. Mâna mea e pierdută între ale lui, într-o dulce prinsoare, ca inima gingașă a unui trandafir îmbobocit în așteptarea ploii.

— Ce trebuie să fac? șoptesc.

Îmi dă drumul la mână și-ntinde brațele spre capul meu. Tresar.

— Nu Ți-aș face rău niciodată, Cassie.

Trag aer în piept. Sunt de acord. Mai inspir de câteva ori.

— Închide ochii.

Îmi atinge ușor pleoapele, delicat ca o aripă de fluture.

— Relaxează-te. Respiră adânc. Golește-ți mintea. Dacă n-o faci, nu pot intra. Vrei să intru, Cassie?

„Da. Nu. Doamne Dumnezeule, până unde trebuie să merg ca să-mi pot ține promisiunea?” Șoptesc:

— Vreau.

Nu-mi începe de la cap, așa cum m-așteptam. O căldură delicioasă mi se răspândește, în schimb, în tot corpul, pornind de la inimă, iar oasele, mușchii și pielea mi se dizolvă în căldura ce izvorăște din mine, cuprinde întreg pământul și-ajunge la marginile universului. Căldura e totul și e pretutindeni. Trupul meu și tot ce e în afara lui îi aparține. Apoi îl simt; e și el în căldură, alături de mine și nimic nu ne separă, niciun punct de unde începe el și mă sfârșesc eu, și mă deschid ca o floare în ploaie, dureros de încet și amețitor de repede, mă dizolv în căldură, în el, și nu e nimic de *văzut*; nu e decât un cuvânt la îndemână pe care l-a folosit pentru că nu există cuvinte care să-l poată descrie, el este pur și simplu.

Și mă deschid în fața lui ca o floare în ploaie.

72

Când deschid ochii, primul lucru pe care-l fac este să izbucnesc în hohote nestăvilite de plâns. Nu mă pot abține: în viața mea nu m-am simțit atât de singură și părăsită.

— Poate că a fost prea devreme, zice el, luându-mă în brațe.

Și începe să mă mângâie pe păr.

Și îl las. Sunt prea slabă, prea confuză, prea goală și însingurată ca să mai pot face altceva.

— Îmi pare rău că te-am mințit, Cassie, îmi șoptește el cu buzele lipite de părul meu.

Frigul începe să mi se strecoare iar în oase. Tot ce mai am acum e doar amintirea acelei călduri.

— Probabil că urăști să fii prizonier acolo, înăuntru, șoptesc eu, punându-i o mână pe piept. Și-i simt inima răspunzând la presiunea mea.

— Nu mă simt ca un prizonier, mă contrazice el. Dimpotrivă, într-un fel, mi se pare chiar că am fost eliberat.

— Eliberat?

— Că pot să simt ceva din nou. Că simt asta.

Mă sărută și un alt fel de căldură începe să mi se răspândească prin corp.

Stau în brațele inamicului. Ce-o fi cu mine? Creaturile astea ne-au ars de vii, ne-au strivit, ne-au înecat, ne-au infectat cu o boală care ne face să sângerăm pe dinăuntru. Le-am văzut ucigându-i pe toți cei pe care i-am iubit vreodată – cu o singură excepție importantă – și iată-mă pe mine jucându-mă de-a pupatul cu una dintre ele! I-am dat voie să-mi pătrundă în suflet. Am împărtășit cu el ceva mai prețios și mai intim decât propriul trup.

De dragul lui Sammy, de-aia. Un răspuns bun, dar complicat. Adevărul e simplu.

— Spuneai că ai pierdut disputa despre ce trebuia făcut cu boala asta umană, îmi amintesc eu. Și alternativa ta care era?

— Coexistența, îmi răspunde, dar nu mi se adresează mie, ci astrelor de deasupra. Nici nu suntem atât de mulți, Cassie. Doar vreo câteva sute de mii. Am fi putut să pătrundem în voi și să ne trăim noile vieți fără ca cineva să-și dea seama că suntem aici. Foarte puțini au fost de acord cu mine. Li se părea degradant să pretindă că sunt oameni. Se temeau că dacă vor juca jocul ăsta mai mult timp, cu-atât mai mult vor semăna cu voi.

— Și cine și-ar dori așa ceva? Întreb eu.

— Nici eu nu credeam că ar fi posibil, recunoaște el. Până ce n-am devenit unul.

— Când... „te-ai trezit” în Evan?

Dă din cap și spune simplu, de parc-ar fi cel mai evident lucru din lume:

— Când m-am trezit în tine, Cassie. Nu am fost întru totul om până când nu m-am văzut prin ochii tăi.

Moment în care din ochii lui cu-adevărat omenești încep să curgă lacrimi cu-adevărat umane și e rândul meu să-l țin în brațe pentru că i se frânge inima. Rândul meu să mă privesc prin ochii lui.

S-ar putea spune că nu sunt singura care stă în brațele dușmanului.

Eu sunt umanitatea, dar Evan Walker cine e? Om și Celălalt. Amândouă și niciuna. Iubindu-mă, nu mai aparține nimănui.

Dar el nu crede același lucru.

— O să fac cum vrei tu, Cassie, hotărăște el, complet neajutorat, iar ochii îi strălucesc mai tare decât stelele de deasupra. Înțeleg de ce trebuie să te duci. Dacă ai fi tu închisă în tabăra aia, aș face același lucru. Nicio mie de Amuțitori nu m-ar putea opri.

Își lipește buzele de urechea mea și șoptește încet, dar aprig, de parcă mi-ar împărtăși cel mai important secret din întreaga lume. Și poate chiar așa și este:

— E fără speranță. Și e prostesc. E sinucigaș. Dar dragostea e o armă în fața căreia n-au nicio apărare. Știu cum gândiți, dar nu știu ce simțiți.

Nu *noi*. *Ei*.

O graniță a fost trecută, iar el nu e prost. Știe că e genul acela de graniță pe care n-o mai poți trece înapoi.

73

Ultima zi împreună ne-o petrecem sub podul rutier de pe autostradă ca doi oameni fără adăpost, ceea ce și suntem, de fapt. Unul dintre noi doarme, celălalt stă de veghe. Când vine rândul lui să se odihnească, îmi dă armele înapoi fără șovăire și adoarme instantaneu, de parcă nici nu i-ar trece prin cap că aș putea fugi sau l-aș putea împușca în cap. Nu știu ce să zic, poate că nu-i trece. Asta a și fost întotdeauna problema noastră: că nu gândim ca ei. De-asta am și avut încredere în el la început și tot de-asta știa că o să am încredere în el. Amuțitorii omoară oameni. Evan nu m-a omorât. Prin urmare, Evan nu poate fi un amuțitor. Vedeți? E logic. Mda – logic din punct de vedere uman.

La asfințit, terminăm ce-a mai rămas din provizii și urcăm panta de lângă autostradă, ca să ne adăpostim între copaci.

— Autobuzele nu circulă decât noaptea, îmi spune. Și-o să-ți dai seama când sosesc, pentru că o să auzi zgomotul motorului de la kilometri distanță. E singura sursă de zgomot rămasă. Mai întâi vezi farurile, apoi auzi motorul, și după aia o să treacă în viteză pe lângă tine ca niște mașini mari de curse galbene, pentru că autostrada a fost curățată și nu mai există limită de viteză.

Nu știe sigur: pot să oprească sau nu. Poate că doar o să încetinească suficient pentru ca unul dintre soldații din in-

terior să-mi tragă un glonț în frunte. Poate că nici n-o să vină vreunul.

— Dar tu ziceai că încă mai adună oameni, îi amintesc eu. De ce să nu vină?

Stă cu ochii ațintiți la șoseaua de sub noi:

— La un moment dat, cei „salvați” o să-și dea seama c-au fost înșelați, sau, dacă nu ei, atunci supraviețuitorii de-afară. Când se va întâmpla asta, o să închidă baza – sau partea din bază în care se face epurarea, zice și-și drege glasul fără să-și dezlipească privirea de la șosea.

— Și ce-nseamnă asta, mai exact, că „închid baza”?

— O închid așa cum au închis și tabăra Groapa de Cenușă.

Mă gândesc la ceea ce tocmai a spus, fixând, ca și el, șoseaua cu privirea.

— Bine, zice el într-un final. Atunci, rămâne să sperăm că Vosch n-a oprit încă operațiunea.

Iau un pumn de pământ amestecat cu bețișoare și frunze moarte și mă frec cu ele pe față. Apoi încă unul cu care mă dau pe cap. Mă privește fără să spună nimic.

— Asta-i momentul în care îmi dai una în cap, zic eu.

Miros a pământ și, din cine știe ce motiv, mă gândesc la tatăl meu îngenuncheat peste patul de trandafiri și pe cearșafurile albe.

— Sau te oferi să mergi în locul meu. Sau îmi dai una în cap și dup-aia te duci în locul meu.

Sare în picioare. Pentru o clipă, mi-e teamă c-o să mă pocnească în cap, atât e de supărat, în loc de asta, își strânge trupul cu brațele de parcă i-ar fi frig – sau pur și simplu, face tot ce poate ca să nu-mi dea una în cap.

— E adevărată sinucidere, izbucnește el.

Amândoi ne gândim la asta, așa că unul dintre noi ar putea s-o și spună. E sinucidere dacă mă duc eu și același lucru dacă mergi tu. Viu sau mort, Sammy e pierdut.

Scot Lugerul de la brâu și i-l pun la picioare. Apoi fac același lucru și cu mitraliera.

— Păstrează tu astea pentru mine, zic eu. O să am nevoie de ele când mă întorc. Și, apropo, cineva ar trebui să spună și asta: arăți ridicol în pantalonii ăia.

Mă întind după rucsac fără să mă ridic, îl scot pe Urs. Pe el nu mai e nevoie să-l murdăresc, și-așa arată jigărit rău de tot.

— Ai auzit ce-am spus? mă întreabă el.

— Problema e că tu nu auzi nici ce spui tu, i-o arunc eu. Nu există decât un mod de-a ajunge înăuntru, iar ăla e cel prin care a ajuns și Sammy. Tu nu poți merge. Trebuie să mă duc eu. Așa că nici nu mai deschide gura. Dacă mai spui ceva, te plesnesc.

Când mă ridic în picioare se petrece ceva ciudat: pe măsură ce mă ridic, Evan pare să se micșoreze.

— Mă duc să-mi iau frățiorul și nu există altă cale.

Se uită în sus la mine și încuviințează. A fost înăuntru meu. N-a existat niciun punct în care el să se termine iar eu să încep, așa că știe ce urmează să spun:

— Singură.

74

Sus sunt stelele, ace de lumină care străpung pânza cerului.

Sub tăișul lor, drumul e pustiu, iar pe el, o fată cu chipul mânjit de noroi, părul scurt și ondulat plin de crenguțe și frunze moarte, ține strâns în mână un ursuleț de pluș vechi și ponosit. Pe drumul pustiu, sub cerul străpuns de stele.

Se-aude bubuitul unor motoare, apoi fasciculele gemene ale farurilor spintecă orizontul, și luminile se fac din ce în ce mai mari, mai strălucitoare, două stele gata să devină supernove, prăvălindu-se peste fata care are secrete în suflet și promisiuni de ținut. Cea care înfruntă iureșul de lumină fără să fugă sau să se-ascundă.

Șoferul mă vede de la distanță. Frânele scârțâie, ușa se deschide cu un șuier ascuțit și un soldat coboară pe șosea. Deși are o armă în mână, n-o ațintește spre mine. Se uită la mine stând prinsă în lumina farurilor, iar eu îi răspund la privire.

Poartă o banderolă albă cu o cruce roșie pe ea. Pe ecuson scrie PARKER, îmi amintesc numele ăsta. Inima stă să-mi sară din piept. Dacă mă recunoaște? Se presupune că am murit.

Cum mă numesc? Lizbeth. Sunt rănită? Nu. Sunt singură? Da.

Parker rotește încet capul, scrutând cu privirea peisajul. Nu vede vânătorul ascuns în pădure, care urmărește tot ce se întâmplă și a cărui pușcă e ațintită chiar asupra capului său. Bineînțeles că nu-l vede. Vânătorul din pădure e un Amuțitor.

Parker mă ia de braț și m-ajută să urc în autobuz, înăuntru miroase a sânge și a transpirație.

Jumătate din locuri sunt goale. Sunt copii. Și adulți. Dar ei nu contează. Doar Parker, șoferul și soldatul cu ecusonul pe care scrie HUDSON contează. Mă arunc pe ultimul scaun de lângă ieșirea de urgență, același loc pe care a stat și Sam când și-a lipit mânuța de geam și m-a privit devenind din ce în ce mai mică până ce-am fost înghițită cu totul de norul de praf ridicat de autobuz.

Parker îmi dă o pungă de jeleuri topite și-o sticlă cu apă. Nu le vreau pe niciuna dintre ele, dar le consum pe amândouă. Jeleurile au stat în buzunarul lui, sunt calde și lipicioase, și mi-e teamă să nu-mi vină rău.

Autobuzul accelerează. Mai în față, cineva plânge. În afară de asta, nu se-aude decât uruitul roților, zumzetul ascuțit al motorului și vuietul vântului înghețat care pătrunde prin geamurile sparte.

Parker se întoarce cu un disc argintiu pe care mi-l lipește de frunte. Ca să-mi măsoare temperatura, îmi zice. Discul se face roșu. Sunt în regulă, zice el. Cum îl cheamă pe ursulețul meu?

Sammy.

La orizont, se văd niște lumini. E Tabăra de Refugiu, mă informează Parker. De-acum sunt în siguranță. Nu mai trebuie să fug. Nu mai trebuie să mă ascund. Dau din cap. Voi fi în siguranță.

Pe măsură ce ne apropiem, lumina crește în intensitate, de la un fascicul subțire care pătrunde prin parbriz, până ce inundă întregul autobuz cu razele sale. Oprim în fața porții, se-aude o sonerie puternică și poarta se deschide. Sus, în turnul de veghe, se distinge silueta unui soldat.

Ne oprim în fața unui hangar. Un grăsan se cațără în autobuz și aterizează pe vârful picioarelor, așa cum fac grăsanii în general. Numele lui este maiorul Bob. Ne spune că n-ar trebui să ne temem. Suntem în deplină siguranță. Trebuie să ținem minte, însă, două reguli. Regula unu e să ținem minte ce culoare avem. Regula numărul doi: să ascultăm și să ne supunem.

Mă țin după grupul meu care îl urmează pe Parker până la o ușă laterală a hangarului. O bate pe Lizbeth pe umăr și-i urează noroc.

Găsesc un cerc roșu și mă așez. Sunt soldați peste tot. Majoritatea, însă, sunt copii, mulți dintre ei nu cu mult mai în vârstă ca Sam. Toți sunt dotați cu viziune argintii și sunt foarte serioși, cu excepția celor mai mici. Cei foarte mici sunt cei mai serioși dintre toți.

„Copiii pot fi manipulați să creadă și să facă aproape orice”, îmi explicase Evan când ne pregăteam pentru misiune. „Cu antrenamentul potrivit, puține sunt creaturile mai sălbatice decât un copil de zece ani.”

Am și un număr: T-șazeci și doi T de la *Terminator*. Ha.

Numerele sunt anunțate la un megafon.

„ȘAZECI ȘI DOI! T ȘAZECI ȘI DOI! DU-TE LA UȘA ROȘIE, TE ROG! NUMĂRUL ȘAZECI ȘI DOI!”

„Prima oprire e la dușuri.”

De cealaltă parte a ușii de culoare roșie e o femeie slabă îmbrăcată cu un halat verde. Totul e dat jos și aruncat în coșul de rufe. Inclusiv lenjeria intimă. Cei de-aici iubesc copii, dar nu și păduchii și căpușele. Uite și dușul. Uite și săpunul. Când ai terminat, pune-ți halatul alb și așteaptă să fii chemată.

Sprijin ursulețul de perete și merg goală pușcă pe plăcile reci de faianță. Apa de-abia dacă e călduță. Săpunul emană un miros înțepător de medicament. Când mă îmbrac sunt încă umedă și halatul de hârtie mi se lipește de piele.

Aproape că poți vedea prin el. Îl iau pe Urs de jos și aștept.

„Apoi urmează pre-examinarea. O mulțime de întrebări. Unele sunt aproape identice, ca să-ți verifice povestea. Fii calmă și concentrează-te.”

Trec de ușa următoare. Mă urc pe masa de examinare, unde mă ia în primire o altă asistentă, mai greoaie și mai rea. De-abia dacă-mi aruncă o privire. Probabil că sunt a mia persoană pe care-o vede de când Amuțitorii au cucerit baza.

Care e numele meu complet? Elizabeth Samantha Morgan.

Câți ani am? Doisprezece.

De unde sunt? Am frați sau surori? Mai trăiește cineva din familia mea? Ce s-a întâmplat cu ei? Unde m-am dus după ce-am plecat de-acasă? Ce mi s-a întâmplat la picior? Cum am fost împușcată? Cine m-a împușcat? Știu cumva unde se mai află alți supraviețuitori? Cum îi cheamă pe frații mei? Dar pe părinții mei? Care era meseria tatei? Cum îl chema pe

cel mai bun prieten al meu? Să-i spun ce s-a întâmplat cu familia mea.

Când a terminat, mă bate pe genunchi și-mi spune să nu mă tem. Sunt în perfectă siguranță.

Îl strâng pe Urs la piept și încuviințez din cap.

În perfectă siguranță.

„Urmează controlul fizic. Apoi implantul. Incizia e foarte mică. Probabil că o s-o închidă cu lipici chirurgical.”

Femeia pe nume dr. Pam este atât de drăguță, încât, în ciuda voinței mele, îmi place de ea. E doctorița ideală: bună, blândă, răbdătoare. Nu se repede imediat să mă împungă cu acele ei, mai întâi stă de vorbă cu mine. Îmi spune tot ce urmează să-mi facă. Îmi arată implantul. E ca un cip pentru animalul de companie, doar că mai bun! Acum, dacă mi se întâmplă ceva, o să știe unde să mă găsească.

— Cum îl cheamă pe ursulețul tău?

— Sammy.

— E în regulă dacă îl așez pe Sammy pe scaunul ăsta până îți punem implantul?

Mă întorc pe burtă, în mod total irațional, îmi fac griji c-o să-mi vadă fundul prin halatul de hârtie. Mă încordez, anticipând înțepătura acului.

„Dispozitivul nu-ți poate descărca conștiința până ce nu e conectat la Țara Minunilor. Dar, odată ce e în tine, e complet funcțional, îl pot folosi să afle unde ești și să te omoare.”

Dr. Pam mă întreabă ce mi s-a întâmplat la picior. Niște oameni răi m-au împușcat. Aici n-o să ți se mai întâmple așa ceva, mă liniștește ea. În Tabăra de Refugiu nu există oameni răi.

Sunt în perfectă siguranță.

Gata, m-a însemnat. Mă simt de parc-aș avea un bolovan de zece kilograme agățat la gât. E timpul pentru ultimul test, îmi spune. Un program capturat de la inamic.

„Îi spun Țara Minunilor.”

Îl iau pe Urs de pe scaun și-o urmez în camera de alături. Pereți albi, podea albă, tavan alb. Un scaun alb, de dentist, cu niște curelușe desfăcute atârând de suporturile pentru mâini și picioare. O tastatură și-un monitor. Mă invită să iau loc și se duce la calculator.

— Ce face Țara Minunilor? întreb.

— Păi, e cam complicat, Lizbeth, dar practic, Țara Minunilor face o hartă virtuală a funcțiilor tale cognitive.

— O hartă a creierului?

— Ceva de genul ăsta, da. Îa loc, drăguță. N-o să dureze mult și promit că nu doare.

Mă așez și-l strâng tare pe Urs la piept.

— O, nu, iubito, Sammy nu poate să stea cu tine pe scaunul ăla.

— De ce nu?

— Uite, dă-mi-l mie. Îl pun chiar aici, lângă calculatorul meu.

Îi arunc o privire bănuitoare. Dar ea zâmbește și a fost atât de drăguță cu mine. Ar trebui să am încredere în ea.

În fond, ea are încredere deplină în mine.

Dar sunt așa de emoționată, încât, când i-l întind, Urs îmi scapă din mână și cade cu burta lui grasă și pufoasă, chiar lângă scaun. Mă întorc să-l iau, dar dr. Pam îmi spune să stau la locul meu, că mi-l dă ea. Și se apleacă.

Îi apuc capul cu ambele mâini și îl izbesc cu putere de brațul scaunului. Șocul îmi trimite unde de durere în brațe.

Se prăbușește, uimită de lovitură, dar nu cu totul, înainte ca genunchii să-i atingă podeaua albă, am sărit din scaun și am ajuns în spatele ei. Planul era să-i dau o lovitură de karate în gât, dar e cu spatele la mine, așa că trebuie să improvizez. Apuc breteaua legată de brațul scaunului și i-o înfășor de două ori în jurul gâtului. Ridică mâinile să se apere, dar deja e prea târziu. Strâng bine breteaua, sprijinindu-mă cu piciorul de scaun, ca să am mai multă forță, și trag.

Secundele în care aștept să-și piardă cunoștința sunt cele mai lungi din viața mea.

Într-un sfârșit, se lasă moale cu totul. Dau imediat drumul curelei și se prăbușește cu fața pe podea, îi verific pulsul.

„Știu că e tentant, dar nu trebuie s-o ucizi. Ea și toți cei care conduc baza sunt conectați la un sistem de monitorizare aflat în centrul de comandă. Dacă moare, se dezlănțuie iadul pe pământ.”

O întorc cu fața în sus și văd că din nări îi curg două firi-cele de sânge. Probabil că are nasul spart, îmi pun mâna la ceafă și dibui după implant. Asta-i partea cea mai scârboasă, dar sunt euforică și plină de adrenalină. Până acum, totul a mers perfect. Pot s-o fac.

Smulg pansamentul, trag cu putere de marginile inciziei și mi se pare că cineva îmi apasă un chibrit aprins în ceafă. Rana se desface. O pensetă și-o oglinjoară mi-ar prinde de minune acuma, dar nu am, așa că sunt nevoită să-mi folosesc unghiile. Tehnica funcționează mai bine decât m-aș fi așteptat: după trei încercări, dispozitivul îmi rămâne sub unghie și-l scot afară.

„Descărcarea durează doar nouăzeci de secunde. Ceea ce înseamnă că ai la dispoziție trei, poate patru minute. Oricum, nu mai mult de cinci.”

De când am intrat? De două, trei minute? îngenunchez lângă dr. Pam și-i bag pastiluța argintie cât de adânc pot într-una dintre nări. Îâhh.

„Nu, nu poți să i-o bagi în gură. Trebuie să fie aproape de creier, îmi pare rău.”

„Ție-ți pare rău, Evan?”

Am sânge pe deget. Al meu și-al ei, amestecate.

Mă duc la tastatură. Acum vine partea cu-adevărat înspăimântătoare.

„Nu știi numărul lui Sammy, dar ar trebui să fie afișat alături de numele lui. Dacă o variantă nu merge, încearcă alta. Ar trebui să existe și o funcție de căutare.”

Sângele îmi picură pe ceafă și mi se prelinge între omoplați. Sunt străbătută de niște frisoane incontrolabile, așa că mi-e greu să bat la tastatură, în căsuța albastră care clipește scriu cuvântul „căutare”, îmi trebuie două încercări ca să-l scriu corect.

INTRODUCEȚI NUMĂRUL.

Nu știi numărul, fir-ar să fie. Știu doar numele. Cum ajung înapoi la căsuța albastră? Apăs pe Enter. **INTRODUCEȚI NUMĂRUL.**

Aaa, acum m-am prins. Vrea un număr!

Scriu *Sullivan*.

EROARE DE SCRIERE.

Oscilez între dorința de-a izbi monitorul de perete și cea de-a îi da șuturi lui dr. Pam până când rămâne fără suflare. Niciuna dintre ele nu mă va ajuta să-l găsesc pe Sam, dar m-ar face să mă simt mai bine. Apăs pe butonul Escape, care mă trimite din nou la căsuța albastră, în care scriu *căutare după nume*.

Cuvintele dispar, ducându-se direct în Țara Minunilor. Căsuța albastră clipește și redevine goală.

Îmi rețin cu greu un urlat disperat. Nu mai am timp.

„Dacă nu-l găsești în sistem, trebuie să treci la Planul B.”

Nu-s deloc încântată de Planul B. Mie îmi place Planul A, unde locul în care se află apare pe ecran și alerg direct în brațele lui. Planul A e simplu și curat. Planul B e complicat și murdar.

Încă o încercare. Nu cred că cinci secunde în plus ar putea să conteze atât de mult.

Scriu *Sullivan* în căsuța albastră.

Ecranul o ia razna cu totul. O grămadă de cifre încep să curgă pe fundalul gri, umplând ecranul, de parcă i-aș fi cerut să calculeze valoare lui pi. Mă panichez și-ncep să apăs butoane la întâmplare, dar fluxul de date nu se oprește. Au trecut cinci minute și mai bine. Planul B e nasol, dar asta e.

Mă strecor în camera vecină, unde găsesc salopetele albe. Iau una de pe raft și încerc foarte inteligent să mi-o pun pe mine fără să-mi scot halatul. Cu un geamăt de frustrare, mă chinui să-l dau jos și, pentru o clipă, sunt goală pușcă, o clipă în care ușa de lângă mine se va trânti de perete și un batalion întreg de Amuțitori vor năvăli în cameră. Așa se întâmplă lucrurile în toate Planurile B. Costumul e mult prea mare, dar mai bine mai mare decât prea mic, cred, așa că-mi închid rapid fermoarul și mă întorc în camera conectată la Țara Minunilor.

„Dacă nu-l găsești folosind interfața principală, e foarte probabil ca ea să aibă pe undeva o interfață secundară. Funcționează pe același principiu, dar trebuie să fii foarte atentă. O funcție e de localizare, cealaltă e pentru detonare. Dacă introduci comanda greșită n-o să-l găsești, ci o să-i prăjești creierul.”

Când mă năpustesc înapoi în cameră, ea și-a venit în simțiri și m-așteaptă cu Urs într-o mână și o cutiuță argintie care arată ca un celular în cealaltă.

După cum spuneam, Planul B e de rahat.

Pe gât, în locul în care am strâns-o, are o dungă roșie ca focul. Chipul îi e plin de sânge, dar mâinile nu-i tremură, iar ochii și-au pierdut orice urmă de căldură. Ține degetul mare deasupra unui buton verde, în josul căruia clipește un număr pe un afișaj electronic.

— Nu-l apăsa, o rog. N-o să-ți fac niciun rău.

Mă las pe vine, cu mâinile ridicate și palmele la vedere.

— Vorbesc serios, chiar nu vrei să apeși pe butonul ăla. Apasă pe buton.

Capul i se lasă violent pe spate și se prăbușește la pământ. Dă de două ori din picioare și s-a dus.

Dintr-un salt, sunt lângă ea, i-l smulg pe Urs dintre degetele lipsite de viață și-o zbughesc spre hol, prin camera cu salopete. Evan nu s-a obosit să-mi spună la cât timp după ce se-aude alarma sunt mobilizate trupele de șoc, baza este securizată, iar intrusul este capturat, torturat și ucis în chinuri groaznice. Probabil că nu foarte mult.

Acum s-a dus și Planul B. Oricum îl uram. Singurul inconvenient e că Evan și cu mine n-am conceput și un Plan C.

„O să fie într-o echipă cu puști mai mari, așa că cea mai bună variantă ar fi clădirile aflate de jur împrejurul terenului de defilare.”

Barăcile care înconjoară terenul de defilare. Orice-o mai fi și asta. Poate că ar trebui să opresc pe cineva și să cer indicații, pentru că singura cale de ieșire pe care-o știu e cea pe care am intrat, pe lângă cadavru și infirmiera cea bătrână, grasă și rea, și pe lângă cea slabă și simpatică, drept în brațele drăgăstoase ale maiorului Bob.

La capătul culoarului e un lift cu un singur buton: o cursă rapidă într-o singură direcție – spre complexul subteran unde Evan spune că lui Sammy și altor „recruți” le sunt arătate așa-zisele creaturi care „se atașează” de creierul uman. Înțesat de camere de supraveghere. Mișunând de Amușitori. Iar din holul ăsta nu sunt decât două ieșiri: ușa pe care am intrat și cea aflată în dreapta liftului.

În sfârșit, o alegere simplă.

Trântesc ușa de perete și mă trezesc în casa scării. Ca și liftul, scările merg într-o singură direcție: în jos.

Am o secundă de ezitare. Scările sunt înguste și tăcute, dar e genul acela de loc mic și confortabil. Poate c-ar trebui

să rămân aici o vreme și să-l strâng pe Urs în brațe, poate chiar să-mi sug degetul mare.

Îmi iau inima în dinți și mă oblig să cobor încet cele cinci paliere până jos. Treptele sunt din metal și se simt reci sub tălpile goale. Aștept țiuitul alarmei, tropăitul unor bocanci grei și ploaia de gloanțe care-o să se reverse asupra mea de deasupra și de dedesubt. Mă gândesc cum a eliminat Evan, la Tabăra de Cenușă, patru ucigași foarte bine antrenați și înarmați până-n dinți, într-o beznă absolută, și mă întreb cum de mi s-a părut mie că e o idee bună să intru de una singură în vizuina leului, când aș fi putut-o face cu un Amuțitor lângă mine.

Mă rog, nu sunt chiar singură. Urs e cu mine.

Îmi lipesc urechea de ușa de la capătul scărilor, dar nu aud altceva decât bătăile propriei mele inimi. Trag adânc aer în piept și pun mâna pe clanță.

Ușa se deschide cu forță, lipindu-mă de perete, și acum chiar că aud tropăitul unor bocanci, în timp ce niște oameni echipați cu arme semiautomate urcă în goană scările. Ușa începe să se închidă și apuc mânerul ca să mi-o țin în față până când dau ei colțul și ies din raza lor vizuală.

Înainte să se închidă cu totul, m-am și strecurat în culoarul pe care-l ascundea. Pe tavan, beciurile roșii de alarmă se învârt aruncându-mi umbra pe pereții albi, ștergând-o și aruncând-o din nou. La dreapta sau la stânga? M-am rătăcit un pic, dar cred că fața hangarului e la dreapta. Alerg în direcția aia, apoi mă opresc. Unde e cel mai probabil să găsesc majoritatea Amuțitorilor în caz de urgență? Probabil că adunați în jurul intrării principale a locului crimei.

Mă întorc brusc și nimeresc cu bărbia drept în pieptul unui bărbat foarte înalt, cu niște ochi albaștri și pătrunzători.

În tabăra Gropii de Cenușă nu-i văzusem niciodată ochii. Erau mereu ascunși în spatele unei măști de gaze cu lentile negre, ca niște ochi de gândac.

Dar vocea lui mi-o amintesc.

Profundă, aspră, tăioasă ca o lamă.

— A, salutare mielușico, zice Vosch. Am impresia că te-ai rătăcit!

Strânsoarea în care mi-a prins umărul îi e la fel de dură ca și vocea.

— Ce cauți aici, jos? se interesează el. Cine e comandantul tău de detașament?

Scutur din cap și lacrimile care stau să-mi izbucnească șiroaie sunt cât se poate de adevărate. Trebuie să gândesc rapid, și primul meu gând e că Evan a avut dreptate: aventura asta solitară era sortită eșecului de la bun început, indiferent câte planuri de rezervă am fi scornit noi. Dacă Evan ar fi fost aici...

Dacă Evan ar fi fost aici!

— A omorât-o! spun eu repede. Omul ăla a omorât-o pe dr. Pam!

— Ce om? Cine a omorât-o pe dr. Pam?

Scutur din cap, cu ochii roșii de-atâta plâns, și-mi strivesc ursulețul ponosit la piept. Un alt grup de soldați se-apropie în goană din spatele lui Vosch, iar el mă împinge înspre ei.

— Duceți-o la loc sigur și veniți sus. Avem o breșă.

Sunt târâtă până la cea mai apropiată ușă, împinsă într-o cameră întunecată și încuiată înăuntru. Luminile se-aprind pâlpâind. Primul lucru pe care-mi cad ochii este o fetiță speriată, într-o salopetă albă, ținând la piept un ursuleț de pluș, la vederea căreia chiar scot un mic țipăt de uimire.

Sub oglindă este un pupitru lung pe care se află un monitor și o tastatură.

Sunt în camera de execuție pe care mi-a descris-o Evan, cea în care le arată proaspeților recruți falșii păienjeni de creier.

„Uită de calculator. N-o să încep iar să butonez. Opțiuni, Cassie, care-ți sunt opțiunile?”

Știu că dincolo de oglindă e o altă cameră. Iar acolo trebuie să fie o ușă, care poate fi încuiată sau nu. Știu că ușa de la camera asta e încuiată, așa că pot aștepta ca Vosch să vină să mă recupereze, sau pot trece de partea cealaltă a oglinzii.

Iau unul dintre scaune, mă dau înapoi și-l izbesc de oglindă. Impactul mi-l smulge din mână și se lovește de podea cu un pocnet – pentru mine – asurzitor. Sticla are acum o zgârietură mare, dar altă stricăciune nu văd. Ridic din nou scaunul. Trag adânc aer în piept, cobor umerii și lovesc din nou cu o mișcare din șolduri. Asta te învață la cursurile de karate: forța stă în rotație. Țintesc crăpătura pe

care-am făcut-o. Și-mi canalizez toată energia pe care-o mai am înspre acel punct.

Scaunul ricoșează, mă dezechilibrează și aterizez în fund cu o izbitură care mă face să-mi clănțâne dinții din gură. Atât de puternică e căzătura încât îmi mușc rău limba și gura mi se umple de sânge. Scuipe și-o nimeresc pe fata din oglindă drept în nas.

Apuc iar scaunul și respir adânc, încercând să mă calmez. Am uitat singurul lucru pe care l-am învățat la karate: *haaul!* Strigătul de luptă. Râdeți cât vreți, dar chiar îți canalizează forța!

Cea de-a treia și ultima lovitură reușește să spargă sticla. Impulsul mă propulsează în față, mă izbesc de pupitru, rămân cu picioarele în aer și brațele îmi intră în camera vecină, odată cu scaunul. Văd un alt scaun de dentist, un set de procesoare, o grămadă de fire pe podea și o altă ușă. „Doamne, te rog, fă să nu fie închisă!”

Îl culeg pe Urs de pe jos și mă strecor prin spărtură în camera vecină, îmi imaginez expresia de pe fața lui Vosch când o să se întoarcă și-o să vadă oglinda spartă. Ușa de-aici nu e încuiată. Dă într-un alt coridor placat cu gresie cenușie și plin de uși fără nicio inscripție. A, câte posibilități! Dar nu intru în coridorul ăsta, ci rămân, pentru un timp, în ușă. În fața mea, drumul nemarcat, în spate, cel pe care l-am însemnat eu: o să vadă gaura. O să-și dea seama în ce direcție am luat-o. Cât o să le ia să mă ajungă din urmă? Gura mi se umple iarăși de sânge și mă chinui să-l înghit. Nu trebuie să le fac munca prea ușoară.

Prea ușor: am uitat să blochez ușa din prima cameră cu scaunul din dotare. N-o să-i împiedice prea mult, dar o să-mi mai pună câteva secunde prețioase în pușculiță.

„Dacă ceva merge prost, nu sta prea mult pe gânduri, Cassie! Ai instincte bune. Trebuie să ai încredere în ele. La șah merge să gândești fiecare mutare, dar nu șah jucăm noi aici.”

Mă reped înapoi, în camera de execuție și mă arunc prin spărtura pe care-am făcut-o. Nu calculez bine lățimea pupitru-lui de pe partea cealaltă, mă răstorn pe spate și mă izbesc tare cu capul de podea. Rămân întinsă pe jos timp de-o secundă, confuză, cu puncte roșii înaintea ochilor. Mă uit în tavan și văd

tuburile de metal care trec pe dedesubt. Aceași instalație era și pe holuri: sistemul de ventilație al buncărului.

Și-mi zic: „Cassie, ăsta-i nenorocitul de sistem de ventilație al buncărului!”

77

Înaintează pe burtă, întrebându-mă dacă nu sunt prea grea pentru sistemul de susținere și așteptându-mă ca, din clipă în clipă, un segment întreg de conductă să se prăbușească cu mine cu tot. Mă strecoar prin coloana de aerisire, oprindu-mă la fiecare cotitură să ascult. Ce să ascult mai exact, nici eu nu știu. Plânsetele unor copii înspăimântați? Râsetele unora veseli? Aerul din conductă e rece, luat de afară și adus în subteran, cam ca mine.

Spre deosebire de mine, însă, aerul chiar are ce căuta aici. Ce-a spus Evan?

„Cea mai bună opțiune sunt barăcile care înconjoară terenul de defilare.”

Asta e, Evan. ăsta-i noul plan. O să gădesc cel mai apropiat puț de aerisire și-o să-mi croiesc drum până la suprafață. Nu voi ști nici unde și nici cât de departe sunt de ținta mea și, firește că baza va fi închisă și va mișuna de Amuțitori și de însoțitorii lor, soldații-copii, cu creierul spălat, toți în căutarea fetei în salopetă albă. Și să nu uităm de ursulețul de pluș! Asta da reper! De ce-oi fi ținut eu să iau blestematul ăsta de urs cu mine? Sunt sigură că Sam ar fi înțeles dacă l-aș fi lăsat pe Urs în urmă. N-am promis că i-l aduc pe Urs, ci pe mine.

Ce naiba e cu ursulețul ăsta?

Odată la câțiva metri, am câte-o alegere de făcut: o iau la dreapta, la stânga sau merg înainte? Și la fiecare câțiva metri, mă opresc să ascult și să înghit sângele care mi s-a adunat în gură. Nu mi-e teamă să-mi las sângele să picure aici: sângele e ca firimiturile care-o să-mi marcheze drumul de întoarcere. Cu toate astea, limba mi se umflă și-mi pulsează dureros la fiecare bătaie de inimă. Cronometrul uman care măsoară minutele rămase până ce mă gădesc și mă duc în fața lui Vosch, care mă va omorî cum l-a omorât pe tata.

Ceva mic și maroniu vine iute spre mine, de parc-ar avea o misiune importantă. Un gândac. Până acum am dat peste

pânze de păianjen, praf cât încape și o misterioasă substanță vâscoasă care-ar fi putut fi mușgai toxic, dar ăsta-i primul lucru cu adevărat scârbos pe care-l văd. Păianjeni sau șerpi puteți să-mi dați în orice zi a săptămânii, dar nu gândaci! Și-acum se-ndreaptă chiar spre fața mea. Având în minte imaginea cât se poate de vie a creaturii ăleia strecurându-mi-se în salopetă, îl strivesc cu singurul lucru pe care-l am la dispoziție. Mâna. Bleah.

Merg mai departe, în față văd o strălucire gri-verzuie, pe care-o și botez în minte verde-navă-mamă. Mă apropii centimetru cu centimetru de grătarul prin care pătrunde strălucirea cea verzuie și mă uit printre zăbrele în camera de dedesubt – doar că a o numi „cameră” nu e deloc corect. E uriașă, cel puțin de dimensiunea unui stadion de fotbal, în formă de bol, cu rânduri după rânduri de computere, la care lucrează peste o sută de oameni – doar că a-i numi „oameni” e nedrept față de adevărații oameni. Ei sunt ei și-atât, oamenii inumani ai lui Vosch, și n-am nici cea mai vagă idee ce pun la cale, dar cred că ăsta trebuie să fie un element central al planului lui, inima operațiunii, kilometrul-zero al „epurării”. Un ecran imens ocupă un întreg perete, proiectând o hartă a pământului împânzită de puncte de un verde aprins – probabil sursa bolnăvicioasei lumini verzui. Orașe, îmi zic, și-apoi îmi dau seama că punctele verzi trebuie să reprezinte grupuri de supraviețuitori.

Vosch nu trebuie să ne vâneze, căci știe exact unde ne aflăm.

Mă strecor mai departe, încercând să înaintez cât de încet pot până când lumina verzuie este la fel de minusculă ca punctele de pe harta din camera de control. Cam la a patra ramificație a conductei aud niște voci. Voci de bărbați. Și zăngănitul unui metal pe alt metal, scârțâitul unor tălpi de cauciuc pe o podea de beton.

„Mergi mai departe, Cassie. Nu te mai opri. Sammy nu-i aici, jos, și Sammy e obiectivul tău.” Apoi, unul dintre tipi zice:

— Câți a zis că sunt?

— Cel puțin doi. Fata și oricine-o fi ăla care i-a eliminat pe Walters, Pierce și Jackson, completează celălalt.

Cine i-o fi eliminat pe Walters, Pierce și Jackson?

Evan. El trebuie să fie.

Ce...? Timp de aproape două minute încheiate sunt furioasă rău pe el. Singura noastră speranță era să mă strecor singură printre liniile lor de apărare, să trec neobservată și să-l iau pe Sam înainte ca cineva să-și dea seama ce se petrece. Firește că nu mersese exact așa cum plănuisem, dar Evan n-avea de unde să știe asta.

Și totuși. Faptul că Evan n-a ținut seama de planul nostru atent conceput și s-a infiltrat în bază înseamnă, totodată, că el e-aici.

Iar Evan face tot ce-l lasă inima să facă.

Mă târăsc mai aproape de sunetul vocilor și le trec chiar pe deasupra capetelor, în drum spre gura de ventilație. Mă uit prin fantele de metal și văd doi Amuțitori încărcând globuri în formă de ochi într-un cărucior mare. Și-mi dau seama imediat ce simt, pentru că am mai văzut ceva asemănător.

„Ochiul va avea grijă de ea.”

Îi urmăresc până când termină de încărcat căruciorul și-l împing încetișor mai departe.

„Va veni un moment în care n-o să mai poți trece neobservată. Când se-ntâmplă asta, o să închidă baza – sau doar acea parte din bază pe care-și permit s-o piardă.”

Vai. Vosch o să transforme Tabăra de Refugiu într-o nouă Tabără a Gropii de Cenușă.

Și, chiar în clipa în care mă lovește gândul ăsta, pornește și alarma.

X. O mie de feluri

78

Două ore.

Chiar în clipa în care Vosch pleacă, în capul meu începe să ticăie un ceas. Nu, nu un ceas. Mai mult un soi de cronometru care măsoară timpul rămas până la Apocalipsă. O să am nevoie de fiecare secundă, așa că unde-i infirmierul ăla? Tocmai sunt pe cale să-mi scot singur branula din mână că ră sare și el de undeva. Un puști lung și deșirat pe nume Kistner; ne-am cunoscut ultima dată când am fost aici, în spital. Are un tic nervos, tot trage cu degetele de halatul de spital, de parcă materialul i-ar irita pielea.

— Nu ți-a spus? mă întreabă încetișor în timp ce se apleacă peste pat. A fost declanșat codul galben.

— De ce?

Ridică din umeri:

— Crezi că-mi spun mie ceva? Sper doar că asta nu-nseamnă că ne închid iar în buncăr.

Nimănui din spital nu-i plac exercițiile împotriva raidurilor aeriene. Să transporti câteva sute de pacienți în subteran în mai puțin de trei minute e un coșmar logistic.

— Mai bine decât să rămânem afară și să fim evaporați de o rază extraterestră a morții, nu?

Poate că nu-i decât un mecanism psihic, dar în secunda în care Kistner îmi scoate cateterul, începe să mă doară, o durere surdă și pulsatilă în locul în care m-a împușcat Ringer, care bate în ritmul inimii. Așteptând să mă dezmeticesc, mă întreb dacă n-ar trebui să reevaluez planul pe care l-am făcut. O evacuare în buncărul subteran ar putea simplifica lucrurile. După eșecul lui Nugget de la primul raid aerian,

comandantul a decis să trimită toți copiii necombatanți într-o cameră sigură, aflată în mijlocul complexului. O să fie mult mai ușor să-l iau de-acolo decât să verific toate dormitoarele din bază.

Dar n-am nici cea mai mică idee când – sau chiar și dacă – o să se întâmple asta. Mai bine rămân la planul inițial. Tic-tac.

Închid ochii și-mi închipui fiecare pas al evadării cât mai detaliat cu putință. Am mai făcut asta și înainte, pe vremea când existau licee și meciuri de vineri seara și mulțimi care să ovaționeze echipele. Atunci când a câștiga o cupă locală părea cel mai important lucru din lume. Îmi imaginam pe unde-o să alerg, arcul făcut de mingea care zboară către poartă, apărătorul care ține pasul cu mine, momentul exact în care să întorc capul ca să prind mingea din zbor fără să mă opresc, închipuindu-mi nu doar jocul perfect, ci și pe cel greșit, cum mi-aș modifica traseul, oferindu-i fundașului o țintă apetisantă pentru a salva pasa.

Sunt o mie de feluri în care lucrurile ar putea merge greșit și o singură șansă ca ele să meargă bine. Nu trebuie să mă gândesc la viitoarea schemă de joc, sau la următoarele două sau trei. Ci la cea de-acum, la pasul ăsta. Trebuie s-o nimeresc pas cu pas și-o să reușesc.

Pasul unu: infirmierul.

Bunul meu prieten, Kistner, care spală un pacient aflat la două paturi mai încolo.

— Hei, îl strig. Hei, Kistner!

— Ce e? răspunde el, evident enervat. Nu-i place să fie întrerupt.

— Trebuie să merg la toaletă.

— N-ai voie să te ridici. O să-ți rupi cusăturile.

— Haide, omule! Baia e chiar acolo.

— Astea-s ordinele doctorului, îți aduc o ploscă.

Îl urmăresc cu privirea cât își croiește drum printre paturi către dulapul cu medicamente. Mi-e un pic teamă că n-am așteptat suficient și efectul medicamentelor nu s-a estompat. Dacă nu pot să stau în picioare? „Tic-tac, Zombi. Tic-tac.”

Împing așternuturile la o parte și-mi dau picioarele jos din pat. Strâng din dinți – asta-i partea grea. De la piept până la brâu, sunt înfășat ca o mumie, iar faptul că mă ridic în picioare o să-mi întindă exact mușchii sfâșiați de glonțul lui Ringer.

„Eu te-am tăiat. Tu mă împuști. Suntem chit.

Dar e disproportionat. Data viitoare ce-o să se întâmple? O să-mi bagi o grenadă în pantaloni?”

Asta-i o imagine tulburătoare – cea cu grenada în pantalonii lui Ringer – pe multiple planuri!

Deși sunt în continuare destul de amețit, când mă ridic în fund aproape că leșin de durere. Așa că-mi acord câteva momente de pauză în care să-mi limpezesc gândurile.

Pasul doi: baia.

„Chinuie-te să mergi cât mai încet. Fă pași mici. Târșăie picioarele.” Simt cum mi se deschid poalele halatului la spate. Tot salonul îmi poate vedea fundul gol.

Toaleta e doar la vreo zece metri distanță, dar mie mi se pare că e la zece kilometri. Dacă e încuiată, sau e cineva înăuntru, m-am fript.

Dar nu-i niciuna, nici alta. Încui ușa după mine. Înăuntru nu sunt decât o chiuvetă, un vas de toaletă și o micuță cabină de duș. Bara de la perdeaua dușului e prinsă în perete cu șuruburi. Ridic capacul closetului, care e prins cu două bare metalice boante la ambele capete. Suportul pentru hârtie igienică e de plastic. De-aici nu prea am de unde să-mi aleg ceva care s-aducă a armă. Dar mă încadrez în plan. „Haide, Kistner, sunt al tău!”

Se-aud două bătăi scurte în ușă, apoi vocea lui de partea cealaltă:

— Hei, ești acolo?

— Ți-am zis că trebuie să mă duc! Țip eu de dincolo.

— Și eu ți-am zis că-ți aduc o ploscă!

— Nu mai puteam să mă țin.

Trage cu putere de clanță.

— Deschide ușa!

— Vreau și eu puțină intimitate! strig.

— Chem paza!

— Bine, bine! De parc-aș pleca undeva!

Număr până la zece, trag zăvorul, mă târșâi până la closet și mă așez. Ușa se crapă puțin și văd o fâșie din chipul subțire al lui Kistner.

— Mulțumit? bombăn eu. Acum poți, te rog, să închizi ușa?

Kistner mă privește lung un timp, trăgându-se instinctiv cu degetele de halat.

— O să fiu chiar aici, îmi promite.

— Bine, îi zic.

Ușa se-nchide încetișor. Acum mai număr încă de șase ori până la zece. Încet. Un minut bun.

— Hei, Kistner!

— Ce-i?

— Cred c-o să am nevoie de ajutorul tău.

— Ce înțelegi prin „ajutor”?

— Să mă ridic! Nu pot să mă ridic de pe blestematul ăsta de veceu! S-ar putea să-mi fi rupt vreo cusătură...

Ușa se trânteste de perete. Și chipul lui Kistner se ivește în prag, roșu de furie.

— Ți-am zis eu.

Se pune în fața mea și întinde ambele mâini.

— Haide, apucă-mă de încheieturi.

— Poți să închizi ușa mai întâi? E jenant.

Kistner închide ușa și mă lasă să-l apuc de încheieturi.

— Ești gata?

— Mai mult de-atât n-o să fiu niciodată. Pasul trei: îl bag cu capul în toaletă.

Când se trage înapoi, mă împing în picioare, izbindu-l cu umărul în pieptul îngust și lovindu-l de peretele de beton din spate. Apoi îl trag spre mine, trec în spatele lui și-i sucesc brațul la spate, ceea ce-l obligă să se lase în genunchi, în fața closetului, îl apuc de păr și-l împing cu fața în apă. Fie el e mai puternic decât pare, fie sunt eu mai slăbit decât am crezut, căci îmi ia o veșnicie să-l las fără cunoștință.

Îi dau drumul și mă ridic. Kistner se rostogolește încet pe podea, îi trag pantofii și pantalonii, și-l ridic în picioare ca să-i scot cămașa. Pantalonii o să fie prea lungi, cămașa prea mică, pantofii prea strâmți, îmi smulg halatul de hârtie, îl arunc în cabina de duș și mă îmbrac cu halatul de infirmier al lui Kistner. Pantofii durează cel mai mult. Sunt mult prea mici. În timp ce mă chinui să-i încălț, o durere ascuțită mă străbate într-o parte. Când mă uit în jos, văd un firicel de sânge ițindu-se printre bandaje. Dacă trece prin cămașă?

„O mie de feluri. Concentrează-te asupra singurului fel corect de-a face lucrurile.”

Îl târăsc pe Kistner în cabina de duș și trag perdeaua. Cât o să rămână inconștient? Nu contează. Mergi mai departe. Nu te gândi la ce-o să se întâmple.

Pasul patru: dispozitivul de urmărire.

În fața ușii am un moment de ezitare. Dacă l-a văzut cineva pe Kistner intrând și-acum mă vede pe mine ieșind, îmbrăcat cu hainele lui?

„Atunci ești terminat. Oricum o să te omoare. Bine, bine, soluția e să nu te lași omorât încă! Mori încercând!”

Ușile sălii de operații par să se afle la un teren de fotbal distantă de mine, la capătul a șiruri întregi de paturi, prin ceea ce pare a fi o mare de brancardieri, infirmiere și doctori în halate de spital. Pornesc spre ele cât de repede pot, călcând mai ușor pe partea cu rana, ceea ce îmi îngreunează mersul, dar n-am ce-i face; din câte știu, Vosch mă urmărește pas cu pas, iar acum se întreabă de ce nu mă duc înapoi în patul meu.

Trec prin ușile batante și intru în sala preoperatorie, unde un doctor cu chipul obosit se săpunește până la cot, pregătindu-se de operație. Tresare când mă vede intrând.

— Ce cauți aici?

— Căutam niște mănuși. Am rămas fără dincolo. Chirurgical îmi face semn cu capul înspre un rând de dulapuri de pe perețele opus.

— Șchiopătezi, îmi zice. Ești rănit?

— Mi-am întins un mușchi cărând un grăsan până la toaletă.

Doctorul își clătește stratul de săpun verde de pe antebrațe:

— Ar fi trebuit să-i dai o ploscă.

Cutii de mănuși de latex, măști chirurgicale, pansamente antiseptice, leucoplast. Unde naiba e? Îi simt respirația în ceafă.

— Cutia e chiar în fața ta, zice el săritor, uitându-se ciudat la mine.

— Îmi pare rău, dar nu prea am dormit astăzi.

— Mie-mi zici! râde el și-mi dă un cot chiar în rana de la împușcătură.

Camera începe să se învârtă cu mine. Rău de tot. Strâng din dinți ca să nu urlu de durere. Doctorul se grăbește să intre în sala de operații, iar eu trec de la un dulăpior la altul, deschizând uși, scotocind prin sertare, dar nu dau cu niciun

chip peste ce caut. Am capul greu, nu pot să respir, iar rana mă doare ca naiba. Cât o să mai rămână Kistner inconștient? Cât o să mai treacă până când cineva se duce să se ușureze și dă peste el?

Pe podea, lângă dulapuri, e un coș de gunoi cu eticheta *DEȘEURI PERICULOASE – FOLOSIȚI MĂNUȘI*, căruia îi smulg capacul dintr-o singură mișcare și – bingo – printre lavete chirurgicale pline de sânge, seringi folosite și catetere uzate, descopăr exact ce căutam.

Mă rog, pe bisturiu e un strat de sânge închegat. Bănuiesc că l-aș putea steriliza cu un tampon antiseptic sau l-aș putea spăla în chiuvetă, dar n-am timp și, în clipa de față, un bisturiu murdar e cea mai mică dintre problemele mele.

„Sprijină-te de chiuvetă ca să ai cât mai multă stabilitate. Pipăie-te cu degetele pe ceafă, ca să-ți dai seama unde e dispozitivul, apoi apasă, nu tăia, lama boantă și murdară în piele până se despică.”

79

Pasul cinci: Nugget.

Un doctor foarte tinerel, îmbrăcat cu un halat alb și o mască chirurgicală pe față, se grăbește să ajungă la lifturi. Șchio-pătează pe partea stângă. Dacă i-ai desface halatul, ai vedea pata de un roșu întunecat de pe uniforma cea verde, de infirmier. Dacă i-ai trage gulerul în jos, ai putea să vezi și bandajul înfășurat în grabă în jurul gâtului. Dar dacă ai încerca să faci oricare dintre aceste lucruri, doctorul cel tinerel te-ar ucide.

Ajung la lift. În timp ce coboară cabina stau cu ochii închiși. Dacă nu cumva a lăsat o cineva mașinuță de golf nesupravegheată chiar lângă ușa de la intrare, până în curte mai sunt vreo zece minute de mers pe jos. Apoi vine partea cea mai grea: să-l gădesc pe Nugget printre cele peste cincizeci de grupe încartiruite acolo și să-l scot fără să trezesc pe nimeni. Deci am vreo jumătate de oră ca să-l caut și să-l iau. Încă vreo zece minute ca să ajungem la hangarul Țării Minunilor, unde se descarcă autobuzele. Și-aici, planul se descompune într-o serie de variante nebunești, cu totul improbabile: să ne strecurăm la bordul unui autobuz gol, să le facem de hac șoferului și celorlalți soldați care-ar putea să-l însoțească odată trecuți de

poarta taberei, și apoi când și unde să abandonăm autobuzul și s-o luăm pe jos ca să ne întâlnim cu Ringer?

„Și dacă trebuie să aștepti să vină un autobuz? Unde te mai ascunzi până atunci?

Nu știu.

Și odată ce ești la bordul autobuzului, cât o să mai trebuiască să aștepti? Treizeci de minute? O oră?

Nu știu.

Nu știi? Păi, uite ce știu eu, Zombi: durează prea mult. Cineva precis o să dea alarma.”

Are dreptate. Durează prea mult. Ar fi trebuit să-lucid pe Kistner. Fusese unul dintre pașii stabiliți inițial.

Pasul patru: ucide-l pe Kistner.

Dar Kistner nu e unul dintre ei. Kistner e doar un puști. Ca și Tank. Ca Oompa. Ca Flint. Kistner n-a cerut să lupte în războiul ăsta și nici n-a știut vreodată adevărul despre el. Dacă i-aș fi spus adevărul, probabil că nu m-ar fi crezut, dar nici nu i-am dat șansa să o facă.

„Ești moale. Ar fi trebuit să-l omori. Nu poți să te bazezi doar pe noroc și pe speranțe deșarte. Viitorul umanității le aparține celor duri.”

Așa că, atunci când ușile liftului se deschid către holul principal, îi fac în sinea mea o promisiune lui Nugget, promisiunea pe care nu i-am făcut-o surorii mele, al cărei lăntișor îl port în jurul gâtului.

„Cine încearcă să se bage între noi, oricine-ar fi, e mort.”

Și chiar în clipa în care fac promisiunea asta, ceva din univers se hotărăște să-mi răspundă, pentru că sirenele antiaeriene încep toate să urle cu o forță mai să-ți spargă timpanele.

Perfect! Măcar o dată, lucrurile merg așa cum vreau eu. Nu mai trebuie să traversez tabăra. Nu mai trebuie să mă strecor în dormitoare și să-l caut pe Nugget în carul cu fân. Nu mai alergăm la autobuze. Acum am drum drept până la complexul subteran. Pun mâna pe Nugget în haosul organizat din camera de siguranță, ne ascundem până sună alarma ce anunță sfârșitul raidului, și-apoi, la autobuze.

Simplu.

Sunt la jumătatea drumului către scările ce duc în subteran când holul pustiu e scaldat brusc într-o lumină de un verde bolnăvicios, același verde fumuriu care dansa în jurul

capului lui Ringer când mi-am pus viziera la ochi. Neoanele de deasupra s-au închis – procedura standard într-un exercițiu împotriva raidurilor aeriene – ceea ce-nseamnă că lumina nu vine dinăuntru, ci de undeva din parcare.

Întorc capul și mă uit. Ceea ce n-ar fi trebuit să fac.

Prin ușile de sticlă, văd o mașinuță de golf gonind prin parcare, în direcția aerodromului. Apoi văd și sursa luminii verzui așezată la intrarea acoperită a spitalului. De forma unei mingi de fotbal, doar că de două ori mai mare. Îmi amintește de un ochi. Mă zgâiesc la el și mi se pare că mă fixează la rându-i cu privirea.

Puls... puls... puls...

Bliț, bliț, bliț.

Scânteiescânteiescânteie.

XI. Marea nesfârșită

80

Urletul sirenei este atât de puternic, încât îmi simt părul de pe ceafă vibrând.

Merg cu spatele, cât pot de repede, prin conducta principală de aerisire, îndepărtându-mă de arsenal, când mă opresc.

„Cassie, depozitul de armament!”

Mă întorc la gura de ventilație, prin care mă uit vreo trei minute încheiate, cercetând camera de dedesubt în așteptarea vreunui semn de mișcare, în timp ce sirena îmi bubuie în urechi, împiedicându-mă să mă concentrez. Mulțumesc mult, colonele Vosch.

„Bine, afurisitule ce ești”, mormăi eu cu limba umflată, adresându-mă ursulețului. „Intrăm.”

Trag un șut grilajului cu călcâiul gol și *ha!* Se deschide dintr-o singură lovitură. Când m-am lăsat de karate, mama m-a întrebat de ce, și i-am spus că nu mai era o provocare pentru mine. Ceea ce însemna că mă plictiseam, dar nici vorbă să recunosc asta în fața mamei. Dacă te-auzea plângându-te că te plictisești, te trezeai c-o cârpă de praf în mână.

Sar în cameră. Mă rog, mai mult un depozit de dimensiuni medii decât o cameră. Înăuntru, toate lucrurile de care un invadator extraterestru ar avea nevoie pentru a administra un lagăr de exterminare al oamenilor. Pe un perete sunt Ochii, câteva sute, aranjați frumos în găoacele lor special concepute. Pe perețele opus, rânduri întregi de puști, lansatoare de grenade și alte arme, cu care n-am nici cea mai mică idee ce s-ar putea face. În alt colț, arme de dimensiuni mai mici, arme semiautomate, grenade și cuțite militare de 30 de centimetri lungime. Există și o garderobă, în care găsești unifor-

me pentru toate armele și toate gradele cu puțință, cu tot echipamentul necesar, centuri, bocanci și varianta militară a umilei borsete.

Iar eu mă simt ca un copil într-un magazin de dulciuri.

Prima dată îmi dau jos salopeta albă. Iau de pe umeraș cea mai mică uniformă pe care o găsesc și-o îmbrac, îmi trag bocancii.

E timpul să ne echipăm. Un Luger cu un încărcător plin. Vreo două grenade. Un M16? De ce nu? Dacă tot joci rolul ăsta, măcar să ai costumul pe măsură. Mai bag vreo două încărcătoare suplimentare în borsetă. Ah, uite! Centura mea are chiar și un toc special pentru cuțitoiul ăla fioros de treizeci de centimetri! Bună, fiorosule! Ce bine-mi stai tu aici!

Lângă unul dintre rasteluri e o cutie de lemn. Arunc o privire înăuntru și văd o stivă de tuburi metalice gri. Ce să fie astea? Un soi de grenade? Iau una dintre ele în mână. E goală pe dinăuntru și are șanțuri la unul dintre capete. Acum m-am prins ce sunt.

Sunt amortizoare.

Și se potrivesc perfect la țeava noii mele mitraliere M16.

Îmi îndes părul sub o beretă prea mare pentru capul meu și-mi doresc să fi avut o oglindă la îndemână. Sper să trec drept unul dintre copiii-recruți ai lui Vosch, dar probabil că aduc mai mult cu surioara soldatului Joe care se joacă de-a armata.

Acum să văd ce fac cu Urs. Găsesc o chestie care-aduce cu un rucsac de piele, îl bag înăuntru și-mi arunc breteaua pe umăr. De-acum, urletul sirenei nu mă mai deranjează. Sunt plină de adrenalină. Nu doar că am mai egalizat puțin șansele, dar știu că e și Evan aici. Iar Evan n-o să se lase până ce nu mă știe în siguranță sau nu-i omoară pe ceilalți Amușitori.

Mă întorc la gura de aerisire, stând în cumpănă dacă să încerc să mă strecur așa, îngreunată cum sunt cu cele zece kilograme suplimentare de echipament, sau să-mi încerc norocul pe culoare. Dar la ce mai e bună o deghizare dacă nu te vede nimeni? Fac stânga-mprejur și mă îndrept spre ușă, chiar când sirena se-oprește brusc și se lasă tăcerea.

Ăsta nu mi se pare un semn bun.

În aceeași ordine de idei, a te afla într-un depozit de armament plin de bombe verzi – una singură dintre ele fiind în

stare să pulverizeze totul pe-o rază de un kilometru pătrat – în timp ce câteva zeci dintre prietenele ei cele mai apropiate sunt gata să fie detonate deasupra ta, nu-i cea mai strălucită variantă.

Mă lansez înspre ușă, dar n-ajung până acolo înainte ca primul Ochi să fie detonat. Camera se zdruncină din temelii. Mai am doar câțiva metri, când următorul Ochi clipește pentru ultima oară, iar ăsta trebuie să fie mai aproape, pentru că din tavan începe să curgă moloz, iar conducta de ventilație din celălalt capăt al camerei se desprinde din suport și se prăbușește pe podea.

„Hmm, Voschy, asta a fost cam aproape, nu crezi?”

Trec pragul fără să-mi mai iau nicio măsură de precauție, să văd cine mai e prin preajmă. Cu cât mai mare distanța dintre mine și restul Ochilor, cu-atât mai bine. Alerg pe sub luminile roșii care-și continuă dansul drăcesc, cotind pe culoare la întâmplare, încercând să nu mă gândesc la nimic din ce-o să se întâmple, bazându-mă doar pe instinct și pe noroc.

Încă o explozie. Zidurile se cutremură. Din tavan cad nori întregi de moloz. Deasupra, se-aude cum clădirile sunt pulverizate din temelii. Aici, dedesubt, ajung până la mine țipetele înspăimântate ale unor copii.

Le urmez.

Uneori, cotesc greșit și țipetele slăbesc în intensitate. Mă întorc pe unde-am venit și încerc alt culoar. Locul ăsta e ca un labirint în care eu sunt cobaiul.

Bubuiturile de deasupra au încetat, cel puțin pentru moment, așa că încetinesc ritmul, strângând mai tare mitraliera în mâini, încercând câte un culoar și întorcându-mă atunci când plânsetele scad în intensitate.

Ecolul vocii maiorului Bob care vorbește undeva la o portavoce este reverberat de pereții buncărului și pare să vină de peste tot și de niciunde.

„Buun, acum vreau să stați cu toții jos, lângă șeful vostru de echipă! Toată lumea liniște și atenție la mine! Rămâneți cu șeful vostru de grupă!”

Cotesc și văd o echipă de soldați îndreptându-se direct spre mine. Majoritatea adolescenți. Mă lipesc de un perete, iar ei trec pe lângă mine în goană fără să-mi arunce nicio privire. Și de ce m-ar băga în seamă? Nu sunt decât un soldat

gata să se lupte pe viață și pe moarte cu hoarda extraterestră.

Se fac nevăzuți după un colț și mă pun din nou în mișcare, îi aud pe copii sporovăind și scâncind, în ciuda admonestărilor maiorului Bob chiar după colțul următor.

„Aproape-am ajuns, Sam. Acum, rămâne să fii și tu acolo!”

— Stai!

Se-aude un strigăt în spatele meu. Și nu-i o voce de copil. Mă opresc. Umerii mi se încordează. Rămân nemișcată.

— Unde-i postul tău, soldat? Soldat, cu tine vorbesc!

— Mi s-a ordonat să păzesc copiii, domnule! răspund cu cea mai groasă voce de care sunt în stare.

— Întoarce-te și privește-mă când vorbești cu mine, soldat!

Oftez și mă întorc. Are vreo douăzeci și ceva de ani și n-arată rău. Genul „băiat american get-beget”. Nu știu ce grad are, dar am impresia că e ofițer.

„Cel mai sigur e să-i consideri pe toți cei care au peste optsprezece ani potențial suspecti. Ar putea să fie și niște adulți umani în poziții de autoritate dar, cunoscându-l pe Vosch, mă cam îndoiesc. Prin urmare, dacă dai peste vreun adult, mai ales dacă e ofițer, probabil că nu e om.”

— Ce număr ai? Iatră el.

Ce număr am? Spun prima chestie care-mi vine în minte:

— T-șaizeci și doi, domnule! Se uită mirat la mine:

— T-șaizeci și doi? Ești sigură?

— Da, domnule, da!

„Da, domnule, da? Of, Cassie.”

— De ce nu ești cu grupa ta?

Nu mai așteaptă să-i răspund, ceea ce e bine, pentru că oricum nu-mi vine nimic în minte. Face un pas în față, mă cercetează de sus până jos și e clar că nu sunt îmbrăcată regulamentar. Ofițerului Extraterestru nu-i place deloc ce vede.

— Unde ți-e plăcuța de identificare, soldat? Și de ce ai un amortizor montat la mitralieră? Și asta ce-i? zice, trăgând de geanta de piele în care e Urs.

Când mă feresc, geanta se deschide și sunt prinsă asupra faptului.

— E un ursuleț de pluș, domnule.

— Un ce?

Se zgâiește de sus în jos la mine și ceva se schimbă în cătătura lui exact în clipa în care lumina becului din apropiere cade pe fața mea și-și dă seama cu cine are de-a face. Mâna dreaptă îi zboară imediat înspre arma din dotare, dar asta-i o mișcare cât se poate de idioată când tot ce trebuia să facă era să-și coboare pumnul asupra căpățânii mele de care atârna blestematul de ursuleț de pluș. Amortizorul meu descrie un arc de cerc, oprindu-se la un centimetru de frumosul lui chip băiețesc, și apăs pe trăgaci.

„Acum chiar ai făcut-o lată, Cassie. Ți-ai spulberat singura șansă! Și erai atât de aproape!”

Nu pot să las un ofițer extraterestru acolo unde-a căzut.

În iureșul luptei s-ar putea să nu se vadă tot sângele ăsta, care e oricum aproape invizibil în lumina roșie și rotitoare, dar nu și corpul. Ce să fac cu cadavrul?

Sunt aproape, atât de aproape și n-o să las un cadavru să mă țină departe de Sammy. Îl apuc de glezne și-l târăsc de-a lungul culoarului, într-un alt culoar, după care cotesc și-l las jos. E mai greu decât pare. Stau o clipă să-mi întind mușchii încordați ai spatelui și-apoi o iau repede înapoi. Acum, dacă mă mai oprește cineva pe drum, plănuiesc să spun tot ceea ce trebuie ca să nu mai fiu nevoită să ucid. Dacă nu cumva n-am de ales. Și atunci voi ucide din nou.

Evan avea dreptate: de fiecare dată e puțin mai ușor.

Camera e ticsită de copii. Sute de copii, îmbrăcați în salopete albe identice. Adunați în grupuri mari, împrăștiate pe o suprafață cât o sală de sport. S-au mai liniștit. Poate că ar trebui să-l strig pe Sam pe nume, sau să împrumut portavocea maiorului Bob. Îmi croiesc drum prin cameră, ridicând picioarele cât pot de sus, ca să nu calc pe vreun degețel.

Sunt atât de multe chipuri încât încep să se estompeze, devenind unul și-același. Camera se lărgeste, trecând dincolo de pereți, înspre infinit, plină cu fețișoare care privesc cu mirare în sus și nemernicii ăștia, nemernicii ăștia ce-au făcut? Când eram în cort am plâns o grămadă, nu doar de mila mea, ci și pentru viața stupidă de dinainte, care-mi fusese luată cu forța. Acum îmi cer întruna iertare de la oceanul nesfârșit de chipuri întoarse către mine.

Încă mai bâjbâi ca un zombi prin camera când aud o voce firavă strigându-mă pe nume. Venind dinspre un grup pe

lângă care tocmai trecusem. Și e ciudat că el e cel care m-a recunoscut și nu eu. Împietresc. Nu mă întorc, închid ochii, dar tot nu reușesc să mă întorc în direcția vocii.

— Cassie?

Las capul în piept și simt cum în gât mi se pune un nod cât Texasul. Apoi mă întorc și-l văd holbându-se la mine cu ceva ce-adoce a teamă, de parcă asta ar fi ultima picătură – să vadă o fată care seamănă leit cu sora lui, bâjbâind printre copii, îmbrăcată într-o uniformă militară. De parc-ar fi atins limita ultimă a cruzimii Celorlalți.

Îngenunchez în fața fratelui meu, care nu mi se-aruncă imediat în brațe, ci îmi fixează chipul brăzdat de lacrimi cu privirea și îmi atinge obrazul umed cu degetele. Apoi și le trece pe fruntea mea, pe nas, pe bărbie, peste pleoape.

— Cassie?

Acum e bine? Oare poate să-și creadă ochilor? Dacă lumea își calcă un milion plus una promisiuni, o poți crede pe cea cu numărul un milion doi?

— Hei, Sams.

Își lasă capul ușor pe-o parte. Probabil că am o voce ciudată din cauza limbii umflate. Mă chinui să desfac încheietoarea sacului de piele.

— Am, hmm, mi-am zis că o să vrei asta înapoi, spun, scoțând ursulețul ponosit de pluș și întinzându-i-l.

Se-ncruntă, scutură cu putere din cap, dar nu face niciun gest să-l ia și mă simt de parcă mi-ar fi dat un pumn în burtă.

Apoi, frățiorul meu îmi smulge blestematul de ursuleț din mâini și-și înfige capul în pieptul meu cu toată puterea și, dincolo de mirosul de transpirație și de săpun medicinal, îl simt, simt mirosul lui, al lui Sammy, fratele meu.

XII. Din cauza lui Kistner

81

Ochiul verde m-a privit și eu l-am privit înapoi, și nu-mi mai amintesc ce m-a smuls de pe buza prăpastiei dintre ochiul care clipea și ceea ce-a urmat.

Prima mea amintire clară? Faptul că alergam.

Prin hol. Pe scări. Către subsol, pe primul palier și-apoi pe-al doilea. Când am ajuns pe-al treilea palier, suflul exploziei m-a izbit în spate ca o macara pentru demolări, proiectându-mă pe scări, direct în ușa adăpostului antiaerian.

Deasupra mea, clădirea spitalului mugește în agonie. Exact așa sună: ca o ființă vie care urlă în timp ce e sfâșiată în bucăți. Pârâitul asurzitor al cimentului și al pietrei sfărâmate. Scârțâitul cuielor care se frâng și vâjâitul a două sute de ferestre făcându-se țândări. Podeaua se cutremură și se crapă sub mine. Mă arunc cu capul înainte în holul de beton armat, în timp ce clădirea de deasupra se dezintegrează.

Luminile mai clilesc o dată, apoi coridorul rămâne în beznă totală. N-am fost niciodată în partea asta a complexului subteran, dar n-am nevoie de săgețile fosforescente ca să știu care e drumul spre camera de siguranță. Tot ce trebuie să fac e să urmez țipetele îngrozite ale copiilor.

Dar, mai întâi, mi-ar fi de mare ajutor dac-aș putea sta în picioare.

Căzătura mi-a sfâșiat cusăturile și sângerez puternic, din ambele răni: cea prin care a intrat glonțul lui Ringer și cea prin care a ieșit. Încerc să mă ridic. Strâng din dinți și dau tot ce pot, dar picioarele pur și simplu nu vor să mă susțină. Mă ridic pe jumătate și-apoi cad grămadă, cu capul vâjâind și respirația tăiată.

O a doua explozie mă trimite din nou la podea. Reușesc să mă mai târăsc câțiva centimetri până ce o a treia explozie mă doboară iar. La naiba, ce faci acolo sus, Vosch?

„Dacă e prea târziu, o să fim obligați să recurgem la opțiunea finală.”

Mda, cred c-am deslușit misterul ăsta. Vosch își aruncă în aer propria bază. Distruge satul ca să-l salveze. Dar să-l salveze de ce? Doar dacă nu cumva nu e Vosch. Poate că eu și Ringer suntem complet nebuni. Poate că-mi risc viața mea și pe-a lui Nugget degeaba. Tabăra de Refugiu este exact ceea ce Vosch spune că este, iar asta înseamnă că Ringer a intrat fluierând într-o tabără de infestați. Ringer e moartă. Ea și Dumbo și Poundcake și micuța Teacup. Doamne, oare am făcut-o din nou lată? Am luat-o la fugă când ar fi trebuit să rămân pe loc? Le-am întors spatele când ar fi trebuit să lupt?

Următoarea explozie e cea mai rea dintre toate, căci lovește chiar deasupra. Îmi acopăr capul cu ambele mâini în timp ce bucăți de beton cât pumnul meu de mari se desprind din tavan. Suflul exploziilor, anestezicele din sistem, sângele pierdut, întunericul... toate conspiră în a mă ține la pământ. Aud pe cineva țipând în depărtare – și-mi dau seama că sunt chiar eu.

„Trebuie să te ridici. Trebuie să te ridici. Trebuie să-ți ții promisiunea pe care i-ai făcut-o lui Sissy...”

Nu. Nu lui Sissy. Sissy e moartă. Ai lăsat-o în urmă, sac puturos de vomă regurgitată ce ești!

La naiba, ce doare! Durerea rănilor care sângerează și cea a vechii răni care nu vrea, cu niciun chip, să se vindece. Sissy e alături de mine în întuneric.

O văd cum întinde mâna spre mine.

„Sunt aici, Sissy. Ia-mă de mână.”

Mă întind spre ea, în întuneric.

82

Dar Sissy se retrage. Și sunt iarăși singur.

Când vine clipa aia în care nu mai poți fugi de trecut, în care te întorci și înfrunți lucrul pe care credeai că nu-l poți înfrunta – clipa în care întreaga ta viață oscilează între a renunța și a te ridica – atunci când vine clipa aia, și vine sigur,

dacă nu te poți nici ridica și nici nu poți renunța, faci următorul lucru: te târăști.

Înaintează pe burtă și ajung la intersecția cu principalul culoar care străbate complexul de la un capăt la celălalt. Trebuie să mă odihnesc. Două minute, nu mai mult. Luminile de avarie se aprind pâlpâind. Acum știu unde sunt. La stânga e turnul de aerisire, iar la dreapta, centrul de comandă și camera de refugiu.

Tic-tac. Pauza de două minute pe care mi-am luat-o a trecut. Mă ridic sprijinindu-mă de perete și aproape că leșin de durere. Chiar dacă reușesc să pun mâna pe Nugget fără probleme, cum naiba îl scot afară în halul în care sunt?

Plus că mă îndoiesc că a mai rămas vreun autobuz pe aici. Sau vreo Tabără de Refugiu, dacă tot am adus vorba de asta. Dacă îl găsesc – *dacă* îl găsesc – unde naiba ne ducem?

Înaintează cu greu, sprijinindu-mă cu mâna de perete ca să nu cad. În față, aud pe cineva țipând la copiii din camera de refugiu să stea jos, pentru că totul va fi bine și sunt în deplină siguranță.

Tic-tac. Chiar înainte de ultima cotitură, arunc o privire în stânga și zăresc ceva înghesuit lângă perete, într-un colț: un corp.

Mai bine zis, cadavrul unui om.

Cald încă. Îmbrăcat într-o uniformă de locotenent. Cu jumătate din chip spulberat de un glonț de mare calibru, tras de la foarte mică distanță.

Nu e un recrut. E unul dintre ei. Să-și fi dat și altcineva seama care-i adevărul? Poate.

Sau poate că mortul a fost împușcat de un recrut zelos și panicat, care l-a confundat cu un infestat.

„Nu-ți mai face iluzii, Parish.”

Scot arma din tocul mortului și mi-o bag în buzunar. Apoi îmi trag masca chirurgicală peste față.

„Dr. Zombi, sunteți chemat de urgență în camera de siguranță!”

Și iat-o, drept în fața mea. Încă vreo câțiva metri și-am ajuns.

„Am ajuns, Nugget. Sunt aici. Rămâne să fii și tu.”

Și e de parcă m-ar fi auzit, pentru că vine înspre mine, ținând în mână – dacă vă vine să credeți – un ursuleț de pluș.

Doar că nu e singur. Mai e cineva cu el. Un recrut cam de vârsta lui Dumbo, într-o uniformă lălâie, cu bereta trasă pâ-

nă deasupra ochilor și un M16 în mână, cu un soi de țeava metalică înfiptă în vârf.

N-am timp de gândire. Pentru că a mă strecura cu binișorul prin asta mi-ar lua mult prea mult timp și ar ține mult prea mult de noroc. Și deja nu mai e vorba de noroc, ci de cât de dur poți să fii.

Pentru că ăsta e cel din urmă război și numai cei duri o să-i supraviețuiască.

Pentru că am sărit un pas din planul pe care-l făcusem. Din cauza lui Kistner.

Bag mâna în buzunarul halatului. Mă apropii. Nu, nu încă. Durerea din coaste mă face să mă împleticesc, așa că trebuie să-l termin dintr-o singură lovitură.

Da, e un puști.

Da, n-are absolut nicio vină.

Și da, o să-l termin.

XIII. Gaura neagră

83

Aș vrea să pot sta să-i adu-mec mirosul dulce al lui Sammy la nesfârșit, dar nu pot. Locul mișună de soldați înarmați, unii dintre ei Amuțitori – sau oricum, nu adolescenți, așa că trebuie să presupun că sunt Amuțitori. Îl trag pe Sammy lângă un perete, punând un grup de copii între noi și cel mai apropiat paznic. Mă aplec cât pot de mult și-i șoptesc:

— Ești bine?

— Știam c-o să vii după mine, Cassie, răspunde el, dând din cap.

— Ți-am promis, nu?

În jurul gâtului, poartă un lăntișor cu un medalion în formă de inimioară. Ce naiba? întind mână să-l ating, și se fe-rește nițel.

— De ce ești îmbrăcată așa? mă întrebă.

— O să-ți explic mai târziu.

— Acum ești și tu soldat, nu? în ce grupă ești? Grupă?

— În nicio grupă, zic. În grupa mea sunt doar eu.

Se încruntă:

— Nu poți să ai grupa ta, Cassie.

Acum nu-i momentul să purtăm discuția asta ridicolă despre grupe și alte tâmpenii. Arunc o privire în jur.

— Sam, trebuie să ieșim de-aici.

— Știu. Maiorul Bob zice că plecăm cu un avion mare, mă informează arătând cu capul în direcția maiorului Bob și schițând gestul de a-i face cu mâna. Îl opresc.

— Un avion mare? Când? Ridică din umeri:

— În curând.

L-a ridicat pe Urs de jos și-acum îl cercetează pe toate părțile.

— Are o ureche ruptă, îmi arată el acuzator, de parcă nu mi-aș fi făcut datoria cum trebuie.

— În seara asta? îl întreb. Sam, e important. Luați avionul în seara asta?

— Așa a zis maiorul Bob. A zis că vaculează tot personalul neesențial.

— Îl vaculează? A, da. Deci, evacuează toți copiii. Minte mea a luat-o deja la goană, încercând să evalueze toate posibilitățile. Asta să fie calea de scăpare? Să ne urcăm pur și simplu la bord și să ne încercăm norocul atunci când aterizăm – oriunde va fi asta? Doamne, de ce-am aruncat salopeta aia albă? Dar, chiar dacă aș fi păstrat-o și ne-am fi strecurat în avion, nu ăsta era planul.

„Undeva prin bază – probabil în apropierea centrului de comandă sau a apartamentului lui Vosch – se află niște capsule de salvare. Practic, sunt niște rachete de o singură persoană, programate să aterizeze în siguranță undeva departe de bază. Nu mă întreba unde, că nu știu. Dar capsulele astea sunt cea mai bună șansă a ta – nu sunt construite de oameni, dar o să-ți explic cum să le folosești. Dacă reușești să dai de vreuna și dacă încăpeți amândoi în ea și dacă supraviețuiți până atunci.”

O mulțime de *dacă*. Poate c-ar trebui să iau la bătaie vreo puștoaică de dimensiunile mele și să-i fur costumul.

— De când ești aici, Cassie? mă întrebă Sam.

Cred că suspectează că l-am evitat, poate pentru că l-am lăsat pe Urs să rămână fără ureche.

— De mai multă vreme decât aș fi vrut, bombăn eu și asta mă face să mă decid. Nu mai stăm aici nici măcar un minut mai mult decât trebuie și nu luăm niciun zbor dus către cine știe ce Tabără de Refugiu II. Nu schimb un lagăr de exterminare pe altul.

Se joacă cu urechea ruptă a lui Urs. Nu-i nici prima nici singura lui rană. Aproape c-am pierdut șirul datilor în care mama a trebuit să-l cârpească. Are mai multe petice decât Frankenstein. Mă aplec ca să-i atrag atenția lui Sammy și-n clipa aia ridică privirea și mă-ntrebă:

— Tati unde-i?

Gura mi se mișcă dar nu scoate niciun sunet. Nici nu mă gândisem ce să-i spun – sau cum să i-o spun.

— Tata? A, păi...

„Nu, Cassie. Nu te complica.” Nu vreau să facă o criză chiar în timp ce ne pregătim de evadare. Așa că mă hotărâsc să-l las pe tata să mai trăiască nițel.

— Ne așteaptă la tabăra Gropii de Cenușă. Buza de jos începe să-i tremure.

— Tati nu-i aici?

— Tati e ocupat, i-o tai eu, sperând să-l fac să tacă, și mă simt ca naiba pentru asta. De-asta m-a trimis pe mine. Ca să te iau. Și asta și fac acum. Te duc la el, zic și-l ridic de subsuori.

— Păi și cum facem cu avionul?

— Nu mai ai loc în ăsta, răspund repede și am parte de o privire mirată: „Nu mai e loc?”

— Hai să mergem!

Îl iau de mână și-o luăm spre tunel, eu încercând să țin capul cât mai sus și să stau cât mai dreaptă, pentru că dacă ne-am strecura pe vârfuri ca Shaggy și Scooby, precis am atrage atenția asupra noastră. Chiar mă răstesc la niște copii spunându-le să se dea din calea mea. Dacă încearcă cineva să ne oprească n-o să-l împușc. O să-i explic că puștiului îi e rău și-l duc la un doctor înainte să vomite pe el și pe restul copiilor din sală. Dacă nu mă crede, atunci îl împușc.

Și suntem în tunel și, incredibil, un doctor, cu fața ascunsă în spatele unei măști chirurgicale, vine drept spre noi. La vederea noastră, ochii i se măresc și dusă e povestea mea, ceea ce-nseamnă că dacă ne oprește va trebui să îl împușc, în timp ce ne-apropiem, îl văd băgându-și nepăsător mâna în buzunarul halatului alb și-o alarmă mi se declanșează în cap, aceeași pe care-am auzit-o în magazinul de cartier, în spatele frigiderelor de bere, chiar înainte să descarc un încărcător întreg în trupul unui soldat care ținea în mână un crucifix.

N-am decât o jumătate de jumătate de secundă să iau decizia asta.

Asta-i prima regulă a celui din urmă război: să n-ai încredere în nimeni.

Amortizorul meu e deja îndreptat înspre pieptul lui când e pe cale să scoată mâna din buzunar.

Mâna în care ține un pistol.

În mâna mea, însă, se află o mitralieră M16.

Cât durează o jumătate de jumătate de secundă?

Suficient pentru ca un băiețel care habar n-are de prima regulă să sară între pistol și carabină.

— Sammy! strig eu, îndreptând mitraliera în sus exact înainte ca glonțul să iasă de pe țeava și să-mi văd frățiorul sărindu-i doctorului pe picioare și smulgându-i masca cu degețelele.

N-aș vrea să știu care a fost expresia de pe fața mea când masca s-a dat la o parte și-am văzut chipul din spatele ei. Mai slab decât mi-l aminteam. Mai palid. Cu ochii cufundați adânc în orbite și sticloși, de parc-ar fi bolnav sau rănit, dar o recunosc, cunosc chipul ascuns în spatele măștii. Doar că nu pot să accept informația.

Chiar aici, în locul ăsta. La o mie de ani și un milion de kilometri distanță de holurile liceului George Barnard.

Aici, în pânțelele fiarei aflate la capătul pământului, stând chiar în fața mea.

Benjamin Thomas Parish.

Iar Cassiopeia Marie Sullivan are acum o autentică experiență extracorporală, văzându-se pe sine privind-l. Ultima dată când l-a văzut, se afla în sala de sport a școlii, după stingerea luminilor, iar atunci nu i-a văzut decât ceafa. De-atunci, însă, nu l-a mai văzut decât cu ochii minții, a cărei parte rațională a fost cât se poate de convinsă că Ben Parish era la fel de mort ca și restul omenirii.

— Zombi! strigă Sammy. Știam că tu ești! „Zombi?”

— Unde îl duci? mă întrebă Ben, c-o voce groasă. Nu-mi amintesc să fi fost așa de groasă. Poate că și-o îngroasă intenționat, ca să pară mai în vârstă?

— Zombi, ea e Cassie, îl informează Sam, muștrător. Știi tu... Cassie.

— Cassie? se miră el, de parcă n-ar mai fi auzit numele ăsta niciodată.

— Zombi? zic, pentru că de numele ăsta chiar n-am mai auzit.

Îmi dau jos bereta, zicându-mi că poate-așa o să mă recunoască, dar imediat regret gestul, căci știu cum trebuie să-mi arate părul.

— Suntem colegi de liceu, îi amintesc eu, trecându-mi în grabă degetele prin şuvițele ciumpăvite. Stau în fața ta la ora de chimie.

Ben scutură din cap de parcă s-ar lupta să-l curețe de niște pânze de păianjen. Sammy exclamă triumfător:

— Ți-am zis eu c-o să vină.

— Liniște, Sam, îl cert.

— Sam? întrebă Ben.

— Acum mă cheamă Nugget, Cassie, mă informează Sam.

— Păi, sigur, sigur, zic întorcându-mă spre Ben. Îl cunoști pe fratele meu.

Ben dă prudent din cap și tot nu mă prind ce-i cu atitudinea asta a lui. Nu că m-aș aștepta să-mi sară în brațe, și nici măcar să-și amintească de mine de la orele de chimie, dar vocea îi e încordată și nu și-a băgat pistolul la loc.

— De ce ești îmbrăcat în doctor? întrebă Sammy.

Ben e îmbrăcat ca un doctor. Eu ca un soldat. Doi copii care se joacă de-a costumatul. Un fals doctor și un fals soldat hotărându-se dacă să-și spulbere creierii unul altuia.

Aceste prime momente ale întâlnirii dintre mine și Ben Parish au fost foarte ciudate.

— Am venit să te iau de-aici, îi zice Ben lui Sam, uitându-se la mine.

Sam îmi aruncă iute o privire. Nu de-asta am venit și eu? Acum chiar că e confuz.

— Nu-mi duci tu fratele nicăieri, mă reped eu.

— Totul e o minciună, sare și Ben. Vosch e unul dintre ei. Ne folosesc ca să ucidem supraviețuitorii, ca să ne ucidem între noi...

— Știu, i-o tai eu. Dar cum de știi *tu* asta și ce-are de-a face cu venitul după Sam?

Ben pare să fi rămas fără cuvinte după răspunsul pe care i l-am dat la știrea lui bombă. Și-atunci îmi dau seama. El crede că am fost îndoctrinată ca restul celor din tabără. E atât de ridicol încât chiar izbucnesc în râs. Și în timp ce râd ca o proastă, îmi dau seama și de altceva: de faptul că nici el n-a fost spălat pe creier.

Ceea ce înseamnă că pot avea încredere în el.

Doar dacă nu cumva mă joacă pe degete, făcându-mă să las garda – și arma – jos, ca să mă poată elimina și să-l ia pe Sam. Ceea ce-nseamnă că nu pot să am încredere în el.

Și nici nu pot să-i citesc gândurile, dar probabil că parcurge aceeași linie de gândire ca și mine până am izbucnit în râs. De ce râde nebuna asta de fată cu părul ca un coif? Pentru că a zis ceva evident sau pentru că eu cred că-mi toarnă numai baliverne?

— Știu, intervine împăciuitor Sammy. Putem să mergem împreună!

— Știi vreo cale de ieșire de-aici? îl întreb pe Ben.

Sammy e mai credul decât mine, dar ideea nu e rea deloc. Partea cu găsitul capsulelor de salvare – în măsura în care chiar există – a fost întotdeauna cea mai slabă a planului meu. Dă din cap.

— Tu știi?

— Știi una – doar că nu știu cum se ajunge acolo.

— Nu știi cum se ajunge la calea de ieșire? Buun. Rânjește. Arată ca naiba, dar zâmbetul lui nu s-a schimbat deloc. Luminează tunelul ca un bec de o mie de wați.

— Eu știu și calea și cum se ajunge la ea.

Își pune pistolul la loc în buzunar și ridică palma goală.

— Hai să mergem împreună.

Întrebarea care mă frământă e: aș mai fi luat mâna aia dacă ar fi fost a oricui altcuiva în afară de Ben Parish?

84

Sammy observă sângele înaintea mea.

— Nu-i nimic, geme Ben.

Dar după expresia de pe chipul lui nu mi se pare deloc așa. Mi se pare mult mai mult decât nimic.

— E o poveste lungă, Nugget, zice Ben. Ți-o spun mai încolo.

— Unde mergem? vreau eu să știu.

Nu că am ajunge acolo – oriunde-ar fi – prea repede. Ben șontăcăie de-a lungul labirintului de coridoare ca un adevărat zombi. Chipul pe care-l știam e în continuare acolo, dar e cumva estompat... sau poate nu estompat, dar împietrit într-o versiune mai subțire, mai ascuțită, mai dură a lui. De

parcă cineva ar fi îndepărtat bucățile care nu erau absolut necesare pentru păstrarea esenței lui Ben.

— În general? Ieșim naibii de-aici. Imediat după tunelul care urmează pe partea dreaptă. Duce la un puț de aerisire prin care...

— Stai! strig eu, apucându-l de braț.

În șocul reîntâlnirii noastre uitasem cu totul.

— Dispozitivul de urmărire al lui Sammy!

Se holbează la mine o secundă, apoi râde trist:

— Am uitat cu totul.

— Ce-ai uitat? întrebă Sammy.

Mă las într-un genunchi și-i iau mâinile într-ale mele. Suntem deja la câteva coridoare distanță de camera de siguranță, dar vocea amplificată a maiorului Bob continuă să reverbereze în buncăr.

— Sams, trebuie să facem ceva. Ceva foarte important. Oamenii de-aici nu sunt ce-au zis ei că sunt.

— Atunci, cine sunt? șoptește el.

— Sunt oameni răi, Sam. Niște oameni foarte răi.

— Infestați, zice Ben. Dr. Pam, soldații, comandantul... chiar și comandantul. Toți sunt infestați. Ne-au păcălit, Nugget. Sammy face niște ochii cât cepele:

— Și comandantul?

— Și el, răspunde Ben. Așa că trebuie să ieșim de-aici și să ne întâlnim cu Ringer.

Îmi surprinde privirea întrebătoare.

— Nu așa o cheamă de fapt.

— Serios? scutur eu din cap. Zombi, Nugget, Ringer. Probabil că-i o chestie militară.

Mă reîntorc spre Sam:

— Ne-au mințit în legătură cu o grămadă de lucruri, Sam. În legătură cu totul, aproape.

Îi dau drumul la mâini și-mi trec degetele pe ceafa lui, gă-sind mica umflătură de sub piele.

— Asta-i una dintre minciunile lor, chestia asta pe care au pus-o în tine. O folosesc ca să-ți urmărească toate mișcărilor – și o pot folosi și ca să-ți facă rău.

Ben se lasă și el pe vine alături de mine.

— Așa că trebuie s-o scoatem, Nugget.

Sam dă din cap, cu buza de jos tremurând și ochii plini de lacrimi:

— Bi-iii-ne...

— Dar tu trebuie să fii foarte cuminte și foarte tăcut, îl avertizez eu. N-ai voie să plângi și nici să te miști. Crezi că poți face asta?

Dă din nou din cap și o lacrimă i se prelinge pe obraz și-mi cade pe braț. Mă ridic și mă retrag câțiva pași mai departe cu Ben, într-o scurtă consfătuire preoperatorie.

— O să trebuiască să folosim ăsta, zic eu, arătându-i cuțitul militar cu lama de treizeci de centimetri, având grijă să nu-l las pe Sammy să-l vadă.

Ben face ochii mari.

— Dacă zici tu! Doar că eu aveam de gând să folosesc ăsta, zice, scoțând un bisturiu din buzunarul halatului.

— Cred că al tău e mai bun, admit eu.

— Vrei s-o faci tu?

— Așa ar trebui, în fond, e fratele meu.

Dar gândul de-a tăia gâtul lui Sammy îmi face rău.

— Pot s-o fac eu, se oferă Ben. Tu îl ții și eu tai.

— Deci nu-i doar o deghizare? glumesc eu. Chiar ți-ai luat diploma în medicină de la Universitatea E.T.?

Zâmbește sinistru.

— Tu încearcă doar să-l ții cât mai nemișcat cu putință, ca să nu tai ceva important.

Ne întoarcem lângă Sam, care acum stă în șezut, sprijinit de perete, strângându-l pe Urs la piept și-și plimbă temător privirea de la unul la altul, îi șoptesc lui Ben:

— Parish, dacă-i faci vreun rău, îți înfig cuțitul ăsta în inimă!

Mă privește surprins:

— Nu i-aș face niciodată rău.

Îl ridic ușor pe Sam în poală, îl întorc pe burtă și îl pun să stea pe picioarele mele, cu bărbia sprijinită de genunchiul meu. Ben îngenunchează lângă noi. Mă uit la mâna în care ți-ne bisturiul și văd că îi tremură.

— Sunt în regulă, șoptește el. Nu-ți face griji. Nu-l lăsa să se miște.

— Cassie...! murmură Sammy.

— Șșșșșșș. Șșșș. Nu te mișca. O să se grăbească, zic eu. Grăbește-te, îi zic lui Ben.

Îi țin capul lui Sammy cu ambele mâini. Pe măsură ce apropie bisturiul, mâna lui Ben devine din ce în ce mai stabilă.

— Hei, Nugget, zice el. E în regulă dacă îmi iau medalionul înapoi mai întâi?

Sammy încuviințează și Ben desface încuietoarea. Metalul scoate un clinchet când i-l trage de la gât.

— E-al tău? îl întreb mirată pe Ben.

— Al surorii mele, zice lăsându-l să-i cadă în buzunar și, din felul în care a spus-o, știu că e moartă.

Întorc capul. Cu o jumătate de oră în urmă am împușcat pe cineva drept în față și-acum nu pot să mă uit la cea mai mică tăietură din lume. Când lama îi intră în piele, Sammy tresare. Mă mușcă de picior ca să nu țipe. Și mușcă tare. Am nevoie de toată energia pe care-o mai am ca să rămân nemișcată. Dacă mă mișc, mâna lui Ben ar putea să alunece.

— Grăbește-te, chițai eu, c-o voce de șoricel.

— Gata! exclamă Ben și-mi arată dispozitivul pe buricul însângerat al degetului său mijlociu.

— Scapă de el.

Ben îl aruncă într-o parte dintr-o scuturare de mână și pune un plasture pe rana lui Sammy. El a venit pregătit. Eu am venit cu un cuțit militar lung de treizeci de centimetri.

— Gata, Sammy, s-a terminat, gem eu. Poți să-mi dai drumul acum!

— Mă doare, Cassie!

— Știu, știu, zic eu, ridicându-l ca să-l îmbrățișez. Și ai fost foarte curajos.

Dă din cap cât se poate de serios.

— Știu.

Ben îmi întinde mâna și m-ajută să mă ridic. Are mâna lipicioasă de la sângele fratelui meu. Își bagă bisturiul în buzunar și scoate din nou arma.

— Ar fi bine să ne mișcăm, zice cu tot calmul din lume, de parc-am fi pe cale să ratăm autobuzul.

Când ajungem înapoi în culoarul principal, Sammy începe să se lase greu pe mine. Facem o ultimă cotitură și Ben se-oprește brusc, ceea ce mă face să intru în el. Tunelul reverberează de sunetul a vreo zece arme semiautomate pregătite de tragere și aud o voce cunoscută zicând:

— Ai întârziat, Ben. Te așteptam mult mai devreme. O voce foarte groasă, dură ca oțelul.

85

Îl pierd pe Sammy pentru a doua oară. Un soldat Amuțitor îl ia de lângă mine și-l duce înapoi în camera de siguranță de unde bănuiesc că va fi evacuat împreună cu ceilalți copii. Un alt Amuțitor ne duce pe Ben și pe mine în camera de execuție. Cea cu oglinda și butonul. Cea în care oameni nevino-vați sunt legați fedeleș și electrocuțați. Camera plină de sânge și minciuni. Ceea ce-mi pare cum nu se poate mai nimerit.

— Știți de ce o să pierdeți războiul ăsta? ne întreabă Vosch după ce ne-a încuiat înăuntru. De ce noi nu îl putem pierde? Pentru că știm cum gândiți. Vă urmărim de șase mii de ani. Când erau ridicate piramidele în deșertul Egiptului, noi vă urmăream. Când Cezar a dat foc bibliotecii din Alexandria, noi vă urmăream. Când l-ați crucificat pe țăranul ăla evreu din secolul întâi, noi vă urmăream. Când Columb a pus prima dată piciorul în Lumea Nouă... când ați purtat un mare război pentru a vă elibera milioane de frați din sclavie... când ați descoperit ce e fiziunea... când v-ați aventurat pentru prima dată dincolo de atmosferă... Ce făceam noi?

Ben nu se uită la el. Și nici eu. Stăm în fața oglinzii și ne uităm drept la reflexia noastră distorsionată de oglinda spartă. Camera din față e cufundată în întuneric.

— Erați cu ochii pe noi, zic eu.

Vosch stă în fața monitorului, cam la vreo jumătate de metru de mine. De cealaltă parte e Ben, iar în spatele nostru, un Amuțitor extrem de solid.

— Învățam cum gândiți. Asta e secretul victoriei, după cum bine știe și sergentul Parish aici de față: să înțelegi cum gândește inamicul. Sosirea navei-mamă nu a fost începutul, ci începutul sfârșitului. Iar acum sunteți amândoi aici, la marile final, gata să trageți cu ochiul la ce vă rezervă viitorul. Vreți să vedeți viitorul? Viitorul vostru? Sunteți gata să beți din cupa umană până la ultima picătură și să vedeți ce se află la fundul ei?

Vosch apasă unul dintre butoanele tastaturii. Luminile din camera aflată în spatele oglinzii se-aprind pâlpâind.

Înăuntru se află un scaun, lângă care e postat un Amuțitor, iar de scaun e legat fratele meu, Sammy, de capul căruia sunt atașate mai multe fire electrice groase.

— Țsta e viitorul, șoptește Vosch. Animalul uman în lanțuri, soarta lui la îndemâna noastră. Iar când veți fi terminat sarcinile pe care vi le-am repartizat, vom apăsa comanda de execuție și deplorabila voastră ocârmuire a acestei planete va lua sfârșit.

— Nu e nevoie să faceți asta! strig eu.

Amuțitorul din spatele meu îmi pune o mână pe umăr și mă strânge cu putere. Dar nu suficient de puternic cât să mă împiedice să sar de pe scaun:

— Tot ce trebuie să faceți este să ne puneți implanturile și să ne descărcați în Țara Minunilor. N-o să vă spună asta tot ce vreți să știți? Nu e nevoie să-l omorâți...

— Cassie, zice Ben încetșor. O să-l omoare oricum.

— N-ar trebui să-l ascuți, domnișoară, intervine Vosch. El e slab. Întotdeauna a fost slab. În doar câteva ore ai demonstrat mai multă hotărâre și tărie de caracter decât a făcut-o el în toată existența lui jalnică.

Îi face un semn din cap Amuțitorului, care mă trântește înapoi în scaun.

— Pe tine o să te „descarc”, îmi spune Vosch, iar pe sergentul Parish o să-lucid. Dar pe puștiul de colo încă mai poți să-l salvezi, dacă-mi spui cine te-a ajutat să te strecorei în bază.

— N-o să aflați asta dacă mă descărcați? mă arăt eu nedumerită, zicându-mi „Evan trăiește!”

Apoi: „Sau poate că nu.” Ar fi putut fi ucis în explozie, anantizat ca tot ceea ce se găsea la suprafață. Sau e posibil ca nici Vosch să nu știe dacă e viu sau mort.

— Pentru că cineva te-a ajutat, continuă Vosch, fără să-mi ia în seamă întrebarea. Și bănuiala mea e că acel cineva nu e ca domnul Parish de colo. El – sau ei – ar trebui să semene mai mult cu... mine, să zicem. Cineva care ar ști cum să înșele programul Țării Minunilor ascunzându-ți adevăratele amintiri, aceeași metodă pe care-am folosit-o secole de-a rândul ca se ne ascundem prezența de voi.

Scutur din cap. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește. Adevăratele amintiri?

— Pășările sunt cea mai folosită metodă, zice Vosch, trecându-și meditativ degetele peste butonul pe care scrie EXECUTĂ. Bufnițele, într-o primă fază, adeseori, când ne „introduceam” în voi, utilizam ca paravan imaginea unei bufnițe, ca să ne ascundem prezența de femeia însărcinată.

— Urăsc pășările, murmur eu.

Vosch zâmbește:

— Sunt unele dintre cele mai utile animale din fauna indigenă acestei planete. Sunt variate, în cea mai mare parte, nu sunt considerate periculoase. Și sunt atât de omniprezente, încât au devenit, practic, invizibile. Știi că se trag din dinozauri? E o ironie extrem de satisfăcătoare. Dinozaurii v-au făcut loc vouă, iar acum, cu ajutorul urmașilor acestora, voi o să ne faceți loc nouă.

— Nu m-a ajutat nimeni! strig eu, întrerupându-i prelegerea. Am făcut-o singură!

— Chiar așa? Atunci cum se face că exact în clipa în care o asasinai pe dr. Pam în hangarul unu, două dintre santinelele noastre erau împușcate, una eviscerată, iar o a patra își găsea sfârșitul la baza turnului sudic de control?

— Nu știi nimic despre asta. Eu am venit doar să-mi caut fratele.

Vosch se-ntunecă la chip:

— Să știi că nu aveți nicio șansă. Toate reveriile voastre, toate fantasmile voastre copilărești în care ne învingeți sunt deșarte.

Deschid gura și cuvintele țâșnesc din ea fără să le pot opri:

— Du-te dracu'!

Clipă în care degetul lui apasă cu forță butonul; de parcă l-ar urî, de parcă butonul ar avea un chip, iar acesta ar fi un chip de om, chipul unui gândac de bucătărie cu conștiință de sine, iar degetul său, gheata care îl strivește.

86

Nu știi ce-am făcut mai întâi. Cred c-am urlat. Mai știi și că m-am smuls din ghearele Amușitorului și-am sărit la Vosch cu gândul să-i scot ochii. Dar nu-mi amintesc ce-a fost mai întâi: urletul sau saltul? Știi că Ben m-a prins în brațe ca să mă împiedice, iar asta s-a întâmplat după urlet și săritură.

Și-a aruncat brațele în jurul meu și m-a tras înapoi pentru că, în acel moment, eu nu mă puteam gândi decât la Vosch și la ura mea, și nici nu mi-a trecut prin minte să arunc vreo privire în cealaltă cameră, la fratele meu. Dar Ben a făcut-o, s-a uitat la monitor, iar când Vosch a apăsat butonul de execuție, pe ecran a apărut:

UPS!

Într-o secundă, întorc capul spre oglindă și văd că Sammy e încă în viață – plânge în hohote, dar e în viață. Lângă mine, Vosch se ridică atât de brusc, încât scaunul îi zboară de sub el și se lovește de perete.

— A spart terminalul central și a rescris programul, mârâie el la Amuțitor. Următorul pas o să fie să taie cablurile de alimentare cu energie. Ține-i aici! Păzește ușa aia! Nimeni nu iese de-aici până nu mă-ntorc! îi strigă celui care stă lângă Sammy și iese în trombă din cameră.

În urma lui, se-aude păcănitul zăvorului.

Nu există nicio cale de scăpare. Sau poate că da: cea pe care am apucat-o prima dată când am fost închisă în camera asta. Arunc o privire în sus, spre gura de ventilație. „Las-o baltă, Cassie. Sunteți doar tu și Ben împotriva a doi Amuțitori, și Ben e rănit. Nici măcar nu te gândi la asta!”

Nu. Sunt eu și Ben și *Evan* împotriva Amuțitorilor. Evan trăiește. Iar dacă Evan trăiește, n-am ajuns încă la capătul frânghiei – la fundul cupei ce-a fost hărăzită umanității. Boscancul încă n-a strivit gândacul. Nu încă.

Și-atunci îl văd căzând pe podea, prin fantele grilajului de aerisire: corpul unui gândac adevărat, proaspăt strivit. Îl urmăresc căzând cu încetinitorul, atât de lent încât pot vedea micul salt pe care-l face atunci când se lovește de podea. „Vrei să te compari cu o insectă, Cassie?”

Privirea îmi zboară-napoi la grilaj, în spatele căruia pâl-pâie o umbră, ca fâlfâitul aripilor de efemeridă.

Și-i șoptesc lui Ben:

— Așa de lângă Sammy e-al meu.

— Ce? murmură el nedumerit.

Mă lansez cu umărul în stomacul Amuțitorului de lângă noi, care se împleticește surprins până sub grilajul din tavan, încercând să-și regăsească echilibrul, dar glonțul lui Evan îi sfârtecă cortexul cât se poate de uman și-l ucide instantaneu.

Înainte să ajungă la podea, arma lui e deja în mâinile mele și am o singură șansă, un singur foc tras prin gaura pe care-am făcut-o mai devreme în oglindă. Dacă ratez, Sammy e mort – căci Amuțitorul care-l păzește s-a întors deja spre el, să-și termine treaba.

Dar am avut un instructor excelent. Unul dintre cei mai buni țintași din întreaga lume – chiar și pe vremea în care încă mai era populată de șapte miliarde de oameni.

Nu e chiar ca țintitul într-o cutie goală, pusă pe un gard. Ci mult mai ușor: căci capul lui e mult mai aproape și cu mult mai mare decât o cutie.

Sammy aproape că a ajuns la mine înainte ca trupul individului să atingă podeaua. Îl trag prin gaură, în timp ce Ben se uită în jur înmărmurit: la trupul Amuțitorului mort, la celălalt Amuțitor redus la tăcere, la pistolul din mâna mea. Nici nu știe la ce să se uite mai întâi. Eu, însă, mă uit în sus, la grilajul gurii de ventilație.

— Drumul e liber! îi strig eu.

Bate o dată în conductă și inițial nu mă prind, dar apoi izbucnesc în râs.

„Haide să stabilim un cod pentru momentul când mai vrei să te streкори așa, ca hoțul. O bătaie înseamnă că vrei să intri.”

— Da, Evan, strig eu, râzând atât de tare încât începe să mă doară burta. Poți să intri.

Sunt gata să mă scap pe mine de ușurare că suntem toți în viață, dar mai ales pentru că e el în viață.

Se lasă în cameră, aterizând în vârful picioarelor, ca o pisică. Sunt în brațele lui cât ai zice „Te iubesc,” ceea ce și face, mângâindu-mă pe cap, șoptindu-mi numele și rostind într-una „Efemerida mea”.

— Cum ne-ai găsit? îl întreb.

E atât de cu mine, atât de acolo, încât mi se pare că-i văd delicioșii ochi ciocolatii pentru prima dată, că-i simt brațele puternice și buzele moi pentru prima dată.

— Foarte ușor. Cineva a trecut pe-acolo înaintea mea și-a lăsat o dâră de sânge.

— Cassie? mă strigă Sammy nedumerit, ținându-se de Ben, pentru că în momentul ăsta se simte mai apropiat de Ben decât de Cassie. „Cine-o fi tipul ăsta care pică din conductele de aerisire și ce face cu sora mea?”

— El trebuie să fie Sammy, exclamă Evan.

— Da, el e Sammy, spun eu. A, și el e...

— Ben Parish, se prezintă Ben.

— Ben Parish? se uită Evan întrebător la mine. *Acel Ben Parish?*

— Ben, zic eu, roșie ca focul, îmi vine în același timp să râd și să mă ascund în spatele pupitrului de comandă. El e Evan Walker.

— E iubitul tău? mă interoghează Sammy.

Și nu știu ce să zic. Ben pare complet pierdut, Evan amuzat până peste poate, iar Sammy doar al naibii de curios. E primul meu moment cu adevărat stânjenitor din bârlogul ăsta extraterestru, și-am trecut prin destule până acum.

— E un prieten din liceu, bălmăjesc eu.

Și Evan mă corectează, dat fiind că e limpede că mi-am pierdut mințile:

— De fapt, Sam, Ben e prietenul lui Cassie din liceu.

— Nu e prietena mea, sare Ben. Vreau să zic, parcă-mi amintesc de ea... Dar ia stai, tu de unde știi cine sunt? zice el când realizează ce spusese Evan.

— Nu știe! aproape că țin eu.

— Cassie mi-a povestit despre tine, răspunde Evan și-i dau un ghiont în coaste, pentru care primesc o privire de genul „Ce-am zis?”

— Poate că putem discuta despre de unde ne cunoaștem cu toții ceva mai târziu, pledez eu. Acum nu credeți c-ar fi o idee bună să ne luăm tălpășița?

— Ba da, aprobă Evan. Să mergem!

Și-apoi către Ben:

— Ești rănit.

Ben ridică din umeri:

— Sunt doar câteva cusături desprinse. O să fiu în regulă.

Bag pistolul Amuțitorului în buzunar și-mi dau seama că și Ben o să aibă nevoie de o armă, așa că mă strecor prin gaura din oglindă în camera vecină ca să-i fac rost de una. Când mă întorc, îi văd pe toți pur și simplu, în așteptarea mea, Ben și Evan zâmbindu-și unul altuia – în cunoștință de cauză, mi se pare mie.

— De ce stați așa ca momâile? întreb eu, mai aspru decât voiam.

Trag scaunul de lângă trupul Amuțitorului până sub grilajul gurii de ventilație:

— Evan, ia-o tu înainte!

— Nu mergem pe-acolo, mă anunță Evan, scoțând cardul de acces din buzunarul Amuțitorului și trecându-l prin fanta de lângă ușă. Instantaneu, becul verde se aprinde.

— Ieșim așa, fără nicio grijă, prin față? întreb.

— Absolut fără nicio grijă, confirmă el.

Mai întâi iese el și verifică culoarul, apoi ne face semn să-l urmăm, și ieșim din camera de execuție. În spatele nostru, ușa se închide automat. Pe hol domnește o liniște bizară și totul pare pustiu.

— A zis că aveai de gând să tai curentul, îi șoptesc eu, scoțându-mi pistolul din toc.

Evan ține în mână un obiect argintiu, care seamănă cu un mobil cu clapetă.

— Asta o să și fac. Chiar acum.

Apasă pe un buton și holul se scufundă în întuneric. Nu văd nimic. Cu mâna liberă bâjbâi prin beznă în căutarea mâinii lui Sammy. Dau, în schimb, peste a lui Ben, care mă strânge cu putere înainte să-mi dea drumul. Simt niște degete mici care mă trag de pantalon, așa că le-apuc și le încleștez pe centură.

— Ben, ține-te de mine, șoptește Evan. Cassie, tu ține-te de Ben. Nu e departe.

Prin beznă asta absolută, mă așteptam ca micul nostru trenuleț de rumba să înainteze târșându-și picioarele, dar ne mișcăm repede, aproape împiedicându-ne unii alții. Probabil că vede prin întuneric – o altă caracteristică de felină a lui. Nici n-am mers mult și ne strângem cu toții în jurul unei uși. Sau cel puțin așa mi se pare mie. E netedă, nu zgrunțuroasă ca pereții cenușii ai buncărului. Cineva – probabil că Evan – împinge suprafața plată și dintr-odată mă izbește o pală de aer proaspăt și rece.

— Scări? întreb în șoaptă.

Sunt complet oarbă și dezorientată, dar cred că astea sunt aceleași scări pe care-am coborât prima dată când am ajuns aici.

— La jumătatea drumului, o să dați peste niște dărâmături, zice Evan. Dar ar trebui să reușiți să vă strecurați pe

lângă ele. Aveți grijă, însă, s-ar putea să fie cam instabile. Când ajungeți sus, luați-o spre nord. Știți unde-i nordul?

— Eu știu. Sau, cel puțin, știu cum să-mi dau seama unde e, răspunde Ben.

— Ce vrei să spui: când ajungem sus? întreb eu. Nu vii cu noi?

Îi simt palma pe obraz și i-o dau la o parte, pentru că știu ce-nseamnă asta.

— Vii cu noi, Evan! rostesc eu imperativ.

— Trebuie să fac ceva mai întâi.

— Exact, spun, căutându-i mâna în întuneric. Trebuie să vii cu noi.

— O să te gălesc, Cassie. Nu te gălesc eu mereu? Eu...

— Nu, Evan. Nu știi sigur c-o să mă găsești.

— Cassie.

Nu-mi place cum îmi rostește numele. Vocea lui e prea moale, prea tristă, aduce prea mult a voce de rămas-bun.

— Am greșit când am zis că sunt amândouă și niciuna. Nu pot fi asta. Acum o știu. Trebuie să aleg.

— Stai un pic, intervine și Ben. Cassie, tipul ăsta e unul dintre ei?

— E complicat, zic eu, o să-ți explic mai târziu.

Îi iau mâna lui Evan într-ale mele și mi-o lipesc de inimă:

— Evan, nu mă părăsi din nou!

— Tu m-ai părăsit pe mine, îți amintești?

Își răsfirea degetele în dreptul inimii mele, de parc-ar ține-o în palmă, de parc-ar fi a lui, teritoriul atât de disputat, câștigat acum pe drept.

Cedez. Ce-aș putea să fac, să-l ameninț cu pistolul? „A ajuns până aici”, îmi spun. „O să ajungă el și până la capăt.”

— Ce e spre nord? întreb împingându-mă și mai tare în palma lui.

— Nu știu. Dar e drumul cel mai scurt către cel mai îndepărtat punct cu putință.

— Cel mai îndepărtat punct de ce?

— De-aici. Așteptați avionul. Când decolează, fugiți. Ben, crezi că poți să fugi?

— Cred că da.

— Repede?

— Da, răspunde el, dar nu sună foarte încrezător.

— Așteptați să treacă avionul, murmură Evan. Țineți minte – avionul!

Mă sărută apăsător pe gură, apoi scările rămân pustii. Simt respirația lui Ben în ceafă – fierbinte în aerul rece.

— Nu înțeleg ce se întâmplă aici, zice Ben. Cine e tipul ăsta? Era un... Ce e? De unde-a apărut? Și unde se duce acum?

— Nu sunt sigură, dar cred că a găsit depozitul de armament.

„Cineva a fost pe-acolo înaintea mea și-a lăsat o dâră de sânge.

„O, Doamne, Evan. Nici nu-i de mirare că nu mi-ai spus.”

— O să arunce în aer toată șandramaua asta.

87

Urcușul nostru pe scări n-ar putea fi numit chiar o cursă spre libertate, căci ne târâm centimetru cu centimetru, ținându-ne unul de altul, eu în frunte, Ben la coadă și Sammy între noi. Spațiul închis e inundat de particule fine de praf și nu trece mult până când ne înecăm și tușim cu toții suficient de tare cât să fim auziți de toți Amușitorii cale de doi kilometri, sau așa mi se pare mie. Înaintez prin beznă cu o mână întinsă în față și-i anunț încetșor pe ceilalți peste ce obstacole dau în cale.

— Primul palier!

O sută de ani mai târziu ajungem pe-al doilea palier, aflat aproape la jumătatea drumului spre ieșire, dar încă n-am dat peste dărâmăturile de care ne-a avertizat Evan.

„Trebuie să aleg.”

Acum că a plecat și e prea târziu mi-au venit în minte vreo sută de motive cât se poate de întemeiate pentru care n-ar fi trebuit să ne părăsească. Și cel mai bun e următorul:

„N-o să ai timp.”

Ochiului îi ia – cât? – să explodeze, cam unu-două minute de la activare? De-abia dacă ar avea timp să ajungă la ușile depozitului. „Foarte bine, deci o să faci tu pe cavalerul cel nobil și-o să te sacrifici pentru noi, dar atunci nu spune lucruri de genul *o să te gădesc*, ceea ce implică c-o să existe un tu care să mă mai găsească după ce dezlănțui focurile iadului.”

Dacă nu cumva... Poate că Ochii pot fi detonati și de la distanță. Poate că aparatul ăla argintiu pe care-l avea...

„Nu. Dacă s-ar fi putut, ar fi venit cu noi și i-ar fi detonat odată ce-am fi fost în siguranță.”

Fir-ar să fie. De fiecare dată când cred că încep să-l înțeleg pe Evan, îmi scapă printre degete. E de parc-aș fi oarbă din naștere și-aș încerca să-mi închipui cum arată un curcubeu. Dacă ceea ce cred eu c-o să se întâmple chiar se întâmplă, o să-i simt oare trecerea în neființă cum a simțit-o el pe cea a lui Lauren, ca un pumn în inimă?

Suntem pe la jumătatea distanței către al treilea palier când mă lovesc cu mâna de-o piatră. Mă întorc spre Ben și-i șoptesc:

— O să încerc să văd dacă nu pot să mă cațăr pe ea – s-ar putea ca deasupra să fie vreun locșor pe unde putem trece.

Îi dau pușca și mă apuc bine cu ambele mâini de bucata de zid. Nu prea am făcut eu cățărări până acum – bine, recunosc, n-am mai făcut deloc – dar cât de greu ar putea să fie?

N-am ajuns decât cu vreun metru mai sus când îmi alunecă piciorul și cad grămadă la pământ, lovindu-mă tare cu bărbia de bucata de ciment.

— Lasă că încerc eu, zice Ben.

— Nu fi prost! Ești rănit.

— Oricum, și dac-ai reuși tu, tot ar trebui să încerc, subliniază el.

Și firește că are dreptate, îl țin pe Sammy, în timp ce Ben escaladează masa de ciment și grinzi de susținere. Îl aud gemând la fiecare priză. Ceva umed îmi cade pe nas. Sânge.

— Ești în regulă? strig încetișor.

— Hmm. Depinde ce înțelegi prin *în regulă*.

— În regulă înseamnă că nu ești pe moarte.

— Atunci sunt în regulă.

„E slab”, spusese Vosch. Îmi amintesc cum se plimba Ben țațoș pe culoare, săltându-și umerii lați, orbindu-ne pe toți cu zâmbetul lui mortal, stăpânul absolut al universului său. Pe-atunci n-aș fi zis în veci că e slab. Dar Ben Parish pe care-l știam eu e foarte diferit de cel care se cațără acum pe un morman de dărâmături ascuțite și fiare contorsionate. Acest nou Ben Parish are o privire de animal hăituit. Nu știu prin ce-a trecut din ziua aia când l-am zărit în sala de sport și pâ-

nă azi, dar știu că Ceilalți au reușit să-i aleagă pe cei puternici dintre cei slabi.

Cei slabi au fost dați la o parte.

Și tocmai asta-i scăparea marelui plan al lui Vosch: dacă nu ne omori pe toți deodată, cei care rămân nu vor fi cei slabi.

Cei puternici rămân, cei care s-au îndoit fără să se rupă, asemenea barelor de fier forjat ce întăresc betonul din fața noastră.

Inundații, incendii, cutremure, boli, foamete, trădări, izolare și crime.

Ceea ce nu ne ucide, ne ascute simțurile. Ne întărește. Ne învață.

„Tu transformi acum plugurile în săbii, Vosch. Ne remodelezi.”

„Noi suntem lutul, tu ești Michelangelo, și vom fi capodopera ta.”

88

— Ei bine? Întreb după câteva minute în care Ben nu mai apare deloc – nici pe calea lentă, nici pe cea rapidă.

— E un pic de loc. Cred.

Vocea lui pare să vină de undeva, departe.

— Merge destul de adânc, dar mi se pare că văd lumină la capăt.

— Lumină?

— Lumină puternică. Ca de la niște reflectoare. Și...

— Și? Și ce?

— Bucățile nu sunt foarte stabile. Le simt fugindu-mi de sub picioare.

Mă las pe vine în fața lui Sammy și-i zic să se urce la bord și să se țină cu mâinile de gâtul meu.

— Ține-te bine, Sam!

Moment în care mă strânge tare, mai să mă sufoc.

— Aaaa, nu chiar așa de tare!

— Să nu mă lași să cad, Cassie, îmi șoptește la ureche când pornim.

— N-o să te las, Sam.

Își lasă capul pe umărul meu, încrezător că n-o să-l las să cadă. Deși a trecut prin patru atacuri extraterestre și prin ci-

ne știe ce grozăvii în uzina morții lui Vosch, frățiorul meu încă mai crede că lucrurile o să se termine cumva, cu bine.

„Chiar nu aveți nicio speranță”, spusese Vosch. Am mai auzit cuvintele astea și înainte, rostite de o altă voce, de-a mea, în cortul din pădure, sub mașina de pe autostradă. „Nu mai e nicio speranță. Niciun rost. Niciun sens.”

Dar când le-a rostit Vosch, l-am crezut.

În camera de siguranță am văzut o mare nesfârșită de chipuri îndreptate în sus. Dacă m-ar fi întrebat, le-aș fi spus, oare, că nu mai e nicio speranță, că nimic nu mai are rost? Sau le-aș fi zis: „Urcați-vă pe umerii mei, n-o să vă las să cădeți?”

Întinde mâna. Apucă. Trage. Pășește. Odihnește-te. Întinde mâna. Apucă. Trage. Pășește. Odihnește-te. „Urcă-te pe umerii mei. N-o să te las să cazi.”

89

Când ajung aproape de capătul tunelului de dărâmături, Ben mă apucă de încheieturi, dar îi spun, cu răsuflarea tăiată, să-l tragă mai întâi pe Sammy. Nu mai am pic de energie pentru acea ultimă efortare. Atârn acolo, așteptând ca Ben să mă prindă din nou. Mă trage în spațiul îngust dintre tavan și vârful mormanului de dărâmături. Aici, întunericul nu e atât de profund și-i văd chipul supt, împânzit de noi tăieturi sângerânde, profilându-se pe fundalul cenușiu.

— Drept în față, șoptește el. La vreo 40 de metri. N-avem loc să ne ridicăm: stăm culcați pe burtă, aproape nas în nas.

— Cassie, nu mai e... absolut nimic. Tabăra s-a dus. A dispărut pur și simplu.

Dau din cap. Am văzut ce pot face Ochii.

— Trebuie să mă odihnesc puțin, gâfâi eu, și, dintr-un motiv sau altul, mă preocupă mirosul respirației mele. Când m-am spălat ultima oară pe dinți?

— Sams, ești bine?

— Da.

— Tu ești bine? mă întreabă Ben.

— Ce înțelegi prin *bine*?

— Depinde de moment, răspunde el. Afară e totul luminat ca-n plină zi.

— Și avionul?

— E acolo. E mare, unul dintre avioanele alea de transport uriașe.

— Păi da, erau o grămadă de copii aici.

Ne târâm către dunga de lumină ce pătrunde prin crăpătura dintre dărâmături și suprafață. E greu să înaintăm. Sammy începe să se smiorcăie. Are mâinile zdrelite până la os și vânătaii pe tot corpul de la pietrele aspre. Ne strecurăm prin niște locuri atât de înguste, încât ne frecăm cu spinarea de tavan. La un moment dat, rămân înțepenită și lui Ben îi ia câteva minute să mă elibereze. Lumina câștigă lupta cu întunericul, devenind din ce în ce mai puternică. Atât de puternică, încât disting particulele individuale de praf rotindu-se haotic pe fundalul ca de cerneală neagră.

— Mi-e sete, se smiorcăie Sammy.

— Aproape-am ajuns, îl liniștesc eu. Vezi lumina?

Odată ajunși la ieșire, cuprind cu privirea toată această nouă Vale a Plângerii, același peisaj deșertic ca la tabăra Gropii de Cenușă, doar că de vreo zece ori mai arid, din cauză că e măturat de fasciculele de lumină ale unor reflectoare puternice, montate pe niște stâlpi ridicați în grabă în puțurile de aerisire ale complexului subteran.

Deasupra noastră, cerul nopții e împânzit de drone de supraveghere. Sute de drone, plutind la câteva sute de metri înălțime, nemișcate, cu burțile cenușii lucind din când în când în lumina reflectoarelor. Dedesubt, pe pământ, și mult la dreapta, un avion uriaș e oprit perpendicular față de poziția noastră: când o să decoleze, o să treacă chiar prin fața noastră.

— Au încărcat... Încep eu, dar Ben mi-o taie cu un șâșâit.

— Au pornit motoarele.

— Unde-i nordul?

— Undeva în dreapta, îmi arată el cu mâna.

Chipul lui e absolut lipsit de culoare. Stă cu gura întredeschisă, ca un câine care gâfâie. Când se-upleacă să se uite la avion, văd că toată partea din față a cămășii îi e plină de sânge.

— Poți să alergi? îndrăznesc eu.

— Trebuie. Așa că, da.

Mă întorc spre Sam:

— Când ieșim în câmp deschis, te urci înapoi pe umerii mei, da?

— Pot să fug, Cassie, protestează el. Fug repede.

— Îl duc eu, se oferă Ben.

— Nu fi ridicol!

— Nu sunt atât de slăbit pe cât par. Probabil încă e cu gândul la ce-a zis Vosch.

— Sigur că nu, îl liniștesc eu. Dar dacă o să cazi cu el în spinare, suntem morți.

— Asta-i valabil și pentru tine.

— E fratele meu. Eu îl car. Și-n plus, tu ești rănit și...

Asta-i tot ce reușesc să spun. Restul e acoperit de mugetul avionului uriaș care se îndreaptă spre noi, accelerând.

— Acum! strigă Ben, dar nu-l mai aud. Îi citesc exclamația pe buze.

90

Ne ghemuim în fața deschizăturii, cu vârfurile degetelor de la mâini aproape de vârfurile degetelor de la picioare. Aerul rece vibrează în armonie cu asurzitorul tunet emis de avionul care mugește deasupra pământului bătătorit. Ajunge în dreptul nostru exact când roata din față se ridică și-atunci are loc și prima explozie.

„Cam devreme, Evan”, mă gândesc.

Pământul se cutremură și noi luăm startul, Sammy se bălăngăne într-o parte și-ntr-alta la mine în spinare, iar în spațele nostru casa scării pare să se prăbușească în tăcere, pentru că toate sunetele sunt acoperite de răgetul avionului. Suflul motoarelor mă izbește din stânga, făcându-mă să mă împiedic și sunt cât pe ce să alunec. Ben mă prinde și mă împinge înainte.

Apoi prind aripi. Pământul se bombează ca un balon care se umflă și se dezumflă, scoarța despicându-se cu atâta putere că mi-e frică să nu-mi fi spulberat timpanele. Spre norocul lui Sam, aterizez pe piept, dar pentru mine lucrul ăsta reprezintă un ghinion, pentru că impactul îmi goleşte plămâni de fiecare centimetru cub de aer de acolo. Simt cum greutatea lui Sammy dispare și îl văd pe Ben urcându-l pe

umerii lui, mă ridic imediat, dar rămân în urmă și mă gândesc: „Pe dracu' slab, pe dracu'„,

În fața noastră pământul pare să se întindă nesfârșit. În urma noastră, este înghițit de o gaură neagră, iar gaura ne urmărește expandându-se, devorând tot ce-i stă în cale. O dată dacă alunecăm, vom fi aspirați înăuntru și corpurile ne vor fi mărunțite în bucățele microscopice.

Aud un țipăt ascuțit din înalt și o dronă se izbește de pământ la zece metri de noi. La impact se dezintegrează, transformându-se într-o grenadă de mărimea unei mașini, și o mie de bucăți de șrapnel ascuțite ca lama îmi sfâșie tricoul kaki și îmi sfârtecă pielea descoperită.

Ploaia asta de drone are ritmul ei. Mai întâi se aude un țipăt ca de vrăjitoare. Apoi urmează explozia, la impactul cu pământul tare ca piatra. Pe urmă vine rafala de dărâmături. Și noi ne ferim de această revărsare a morții, traversând în zig-zag peisajul lipsit de viață, pe măsură ce e consumat de flămânda gaură neagră care ne hăituește.

Și mai am o problemă. Genunchiul. Vechea rană rămasă de când am fost doborâtă de Amușitorul din pădure. De câte ori talpa îmi atinge scoarța tare, o durere ascuțită îmi săgetează piciorul de sus până jos, încetinindu-mi ritmul. Rămân tot mai în urmă și așa mă și simt: nu simt că alerg, ci că rămân în urmă, timp în care cineva mă lovește repetat cu un baros în genunchi.

O cicatrice apare în pustietatea perfectă dinaintea noastră. Se face tot mai mare. Se apropie repede, venind cu viteză direct spre noi.

— Ben! țip eu, dar el nu-mi poate auzi glasul acoperit de tunete și bubuituri și implozia asurzitoare a două sute de tone de piatră prăbușite în gol, pe care au creat-o Ochii.

Umbra neclară care vine către noi se materializează luând forma unui Humvee, străpuns de turele îndreptate în jos.

Hotărâți mai sunt, nenorociții ăștia mici.

Ben îl vede acum dar n-avem încotro, nu ne putem opri, nu ne putem întoarce. „Măcar o să-i absoarbă și pe ei odată cu noi”, mă gândesc.

Pe urmă cad.

Nu-mi dau seama prea bine de ce. Nu-mi amintesc căzătura în sine. Într-o clipă sunt în picioare, în următoarea mă

aflu cu fața lipită de piatra tare întrebându-mă: „De unde a apărut zidul ăsta?” Poate că mi s-a blocat genunchiul. Poate am alunecat pe propriu-mi sânge. Dar am căzut și simt pământul sub mine plângând și jelind, înghițit de hău, ca o creatură devorată de vie de un prădător înfometat.

Mă opintesc să mă ridic, dar pământul nu mă ajută. Se bombează sub mine și iarăși cad. Iată-i pe Ben și pe Sam înaintea mea, la vreo câțiva metri, pe picioare, și iată Humvee-ul întorcând în fața lor, cu scrâșnet de cauciucuri. De-abia dacă încetinește. Portiera se deschide și un puști slăbănog se apleacă în afară, întinzând mâna după Ben.

Ben i-l azvârle pe Sammy puștiului, care îl aruncă pe fraatele meu înăuntru și apoi lovește tare cu mâna pe lateralul mașinii, de parcă ar zice „Hai Parish, hai!”

Și pe urmă, în loc să sară în Humvee ca un om normal, Ben Parish se întoarce și gonește înapoi înspre mine.

Îi fac semne din mâini: „N-ai timp, n-ai timp, n-ai timp n-ai timp n-ai timp n-ai timp.”

Simt răsuflarea bestiei pe pulpele mele goale – țărână și piatră fierbinte, prăfoasă, pulverizată – și pe urmă pământul se despică între mine și Ben și bucata pe care zac eu se desprinde și începe să alunece în gaura întunecată.

Lucru care mă face să alunec într-o parte, îndepărtându-mă de Ben, care s-a aruncat inteligent pe burtă, la marginea fisurii, ca să evite să ajungă odată cu mine, pe bucata aceea, în gaura neagră. Vârfurile degetelor noastre se ating, flirtează unele cu altele, degetul lui mic se face cârlig în jurul degetului meu – „Salvează-mă Parish, pe cuvântul tău de onoare că mă salvezi?” – dar nu mă poate trage ținându-mă doar de degetul mic, așa că în jumătatea de secundă pe care o are la dispoziție pentru a se hotărî, își desface degetul de pe al meu și profită de unica șansă pe care o are de-a mă prinde de încheietură.

Văd că deschide gura, dar nu aud nimic, se aruncă pe spate, trăgându-mă în sus, peste el, și nu-mi dă drumul, mă ține de încheietură cu ambele mâini și se rotește ca un aruncător de greutăți, lansându-mă în direcția Humvee-ului. Cred că simt efectiv cum mi se dezlipesc tălpile de pe pământ.

O altă mână îmi prinde brațul și mă trage înăuntru. Mă trezesc călare pe piciorul puștiului, doar că acum, de aproa-

pe, îmi dau seama că nu e un puști, ci o fată cu ochi negri, brunetă, cu păr strălucitor și drept. Peste umărul ei îl văd pe Ben sărind în spatele Humvee-ului, dar nu pot vedea dacă i-a reușit manevra sau nu. Apoi sunt izbită de portieră, căci șoferul trage tare de volan spre stânga, pentru a evita o dronă căzătoare. Apasă pedala până la podea.

Gaura a înghițit deja toate luminile, dar e o noapte senină și văd clar pe marginea prăpastiei cum se năpustește spre Humvee gura larg deschisă a bestiei. Șoferul, mult prea tânăr pentru a avea permis, trage de volan în stânga și-n dreapta ca să evite torentul de drone care explodează peste tot în jurul nostru. Una dintre ele cade la câțiva metri în fața noastră, n-avem timp să o ocolim, așa că gonim direct prin mijlocul exploziei. Parbrizul se dezintegrează, împroșcându-ne cu sticlă.

Roțile din spate alunecă, noi ne clătinăm, apoi suntem proiectați înainte, iar mașina se află doar la câțiva centimetri de marginea prăpastiei. Nu mă mai pot uita, așa că îmi îndrept privirea în sus.

Nava-mamă plutește lin pe cer.

Sub ea, pierzându-se rapid înspre linia orizontului, o altă dronă.

„Nu, nu e o dronă”, îmi spun. „Strălucește.”

O stea căzătoare, asta trebuie să fie, cu coada ei de foc, ca o coardă de argint care îi face legătura cu cerurile.

91

Când se apropie răsăritul, ne aflăm deja la mulți kilometri depărtare, pitiți sub un pod de pe autostradă, unde puștiul cu urechi foarte mari, poreclit Dumbo îngenunchează lângă Ben, ca să-i pună un bandaj nou pe rană. Pe mine și pe Sammy ne-a ajutat deja, ne-a scos bucățile de șrapnel, ne-a curățat rănilor, ne-a cusut, ne-a bandajat.

M-a întrebat ce-am pățit la picior, l-am spus că am fost împușcată de un rechin. Nu reacționează. Nu pare nici confuz, nici amuzat, nici nimic. Ca și când a fi împușcată de un rechin e un lucru absolut normal după Sosire. La fel ca schimbarea numelui în Dumbo. Când l-am întrebat care e numele lui adevărat, a zis că e... Dumbo.

Ben e Zombi, Sammy e Nugget, Dumbo e Dumbo. Mai sunt și Poundcake, un puști cu o nutriță dulce, care nu scoate un cuvânt, pentru că nu poate sau pentru că nu vrea, habar n-am. Teacup, fetița nu cu mult mai mare decât Sam, care s-ar putea să aibă probleme grave și care mă îngrijorează, pentru că ține în brațe și mângâie și alintă un M16 care pare încărcat.

În fine, fata drăguță și brunetă, Ringer, care e aproximativ de vârsta mea, care nu are doar păr extrem de strălucitor și foarte drept, ci și tenul impecabil al unui fotomodel, genul pe care îl vezi pe copertele revistelor de modă zâmbindu-ți arogant în timp ce stai la coadă la casa de marcat. Doar că Ringer nu zâmbește niciodată, la fel cum Poundcake nu vorbește niciodată. Așa că am hotărât să mă agăț de posibilitatea că ar putea să aibă ceva dinți lipsă.

De asemenea, ceva se întâmplă între ea și Ben. Ceva care pare serios. Au petrecut mult timp stând de vorbă, la început, când am ajuns aici. Nu că i-aș fi spionat sau ceva, dar mă aflam suficient de aproape ca să-mi ajungă la urechi cuvintele șah, cerc și zâmbet. Apoi l-am auzit pe Ben întrebând:

— De unde ai făcut rost de Humvee?

— Am avut noroc, a zis ea. Au mutat o parte din echipament și rezerve într-o zonă de manevre la vreo doi kilometri vest de tabără, probabil ca parte a pregătirilor dinaintea bombardamentului. Era păzit, dar eu și Poundcake am avut avantaj.

— Nu trebuia să te întorci, Ringer.

— Dacă nu m-aș fi întors, n-am fi stat de vorbă acum.

— Nu asta vreau să spun. Odată ce-ai văzut că tabăra sare în aer, ar fi trebuit să mergeți înapoi la Dayton. S-ar putea ca noi să fim singurii care știm adevărul despre al Cincilea Val. E mai important decât mine.

— Tu te-ai întors după Nugget.

— E altceva.

— Zombi, nu ești chiar așa de prost.

Ca și când Ben ar fi vreun pic prost.

— Nu înțelegi? În clipa în care hotărâm că o persoană nu mai contează, ei au câștigat.

Trebuie să fiu de acord cu Domnișoara Pori Minusculi în această privință, în timp ce îmi țin frățiorul în poală ca să-l încălzesc. Sub un cer înțesat de un miliard de stele. Nu-mi

pasă că stelele ne arată cât de mici suntem. Fiecare dintre noi, chiar și cel mai mic, cel mai slab, cel mai insignifiant, contează.

E aproape vremea răsăritului. Se simte apropierea lui. Lumea își ține respirația, pentru că nu există nicio garanție că soarele va răsări iarăși. Faptul că a existat un ieri nu înseamnă că va fi și un mâine.

Ce zicea Evan?

„Într-o clipă suntem aici, în momentul următor nu mai suntem; nu contează cât timp avem de petrecut aici, contează ce facem cu acest timp.”

Și șoptesc „Efemeridă”. Numele pe care mi l-a dat el.

Fusese în mine. El fusese în mine și eu fusesem în el, existaserăm împreună într-un spațiu infinit și nu se știuse unde se termină el și unde încep eu.

Sammy se foiește la mine în poală. Adormise; acum e treaz din nou.

— De ce plângi, Cassie?

— Nu plâng. Șșș, hai, culcă-te la loc.

Își trece degețelele peste obrazul meu.

— Ba plângi.

Cineva se apropie. E Ben. Îmi șterg repede lacrimile. Se așază lângă mine, foarte atent, cu un mic geamăt de durere. Nu ne uităm unul la celălalt. Privim sughițurile de foc ale dronelor căzătoare din depărtări. Ascultăm șuierea vântului singuratic printre crengile uscate ale pomilor. Simțim răcoarea pământului înghețat pătrunzând prin tălpile pantofilor.

— Voiam să-ți mulțumesc, spune el.

— Pentru ce? întreb.

— Mi-ai salvat viața.

Ridic din umeri.

— Tu m-ai ridicat când am căzut, spun. Așa că suntem chit.

Fața mi-e acoperită de bandaje, părul îmi arată de parcă s-ar fi cuibărit vreo pasăre în el, sunt îmbrăcată ca unul dintre soldații de jucărie ai lui Sammy, iar Ben Parish se apleacă și mă sărută oricum. Un pupic ușor, jumătate pe obraz, jumătate pe gură.

— Pentru ce-a fost asta? întreb cu vocea ascuțită ca un mic guițat, vocea fetiței care eram cu multă vreme în urmă, a lui Cassie pistruiată, cu păr electricizat și genunchi noduroși, o

fată ca oricare alta, cu care împărțea același autobuz școlar ca oricare altul, în fiecare zi ca oricare alta.

În toate fanteziile mele cu primul nostru sărut – și trebuie să fi fost vreo șase sute de mii – nici măcar o dată nu mi-am imaginat că va fi așa. Sărutul nostru de vis era de obicei însoțit de lumina lunii, sau de ceață, sau de lumina lunii și de ceață, o foarte romantică și misterioasă combinație, cel puțin pe scena potrivită. Ceața luminată de lună lângă un lac sau un râu leneș: romantic. Ceața luminată de lună în aproape orice alt loc, precum o alee îngustă: Jack Spintecătorul.

— Îți mai aduci aminte de bebeluși? îl întrebam eu în fanteziile mele.

Iar Ben răspundea întotdeauna:

— Desigur. Sigur că-mi aduc aminte. Bebelușii!

— Hei, Ben, mă întrebam dacă îți aduci aminte... Mergeam amândoi cu autobuzul în generală și tu vorbeai despre surioara ta și eu ți-am spus că tocmai mi se născuse și mie frățiorul, Sammy, și mă întrebam dacă-ți aduci aminte de asta. Că s-au născut în același timp. Adică nu în același timp, că asta ar însemna că sunt gemeni, ha ha, vreau să spun aproximativ în același timp. Nu chiar în același timp, la vreo săptămână distanță. Sammy și surioara ta. Bebelușii.

— Poftim? Ce bebeluși?

— Mă rog. Nu contează.

— Totul contează de-acum.

Tremur. El probabil că a observat pentru că își trece brațul în jurul umerilor mei și stăm așa o vreme, eu îl țin în brațe pe Sammy, Ben își ține brațul în jurul meu, și privim toți trei cum soarele sparge linia orizontului, topind întunericul într-o explozie de lumină.

Mulțumiri

Deși scrierea unui roman e o experiență solitară, drumul său până la apariție nu e, și așa fi un nesimțit fără pereche dacă mi-aș asuma întregul merit pentru asta. Am o datorie enormă față de echipa de la Putnam, pentru entuziasmul lor nemăsurat, ce nu părea decât să crească pe măsură ce proiectul ne depășea toate așteptările. Mulțumiri infinite lui Don Weisberg, Jennifer Besser, Shanta Newlin, David Briggs, Jennifer Loja, Paula Sadler și Sarah Hughes.

Au existat momente în care am fost convins că editorul meu, invincibila Arianne Lewin, era întruchiparea unui spirit demonic, decis să-mi distrugă forțele creatoare, să-mi pună la încercare rezistența și să mă împingă, ca orice mare editor, până la cele mai obscure limite ale capacităților mele. Pe parcursul mai multor schițe, al nenumăratelor revizuiți și modificări de text, Ari și-a păstrat credința neștirbită în manuscrisul meu – și în mine.

Lui Brian DeFiore, agentul meu, ar trebui să-i fie decernată medalia (sau măcar o diplomă frumos înrămată) pentru cel mai abil gestionar al temerilor mele auctoriale. Brian este acel soi rar de agent care n-ar ezita în veci să pătrundă alături de clientul său în cele mai tenebroase hățișuri, întotdeauna dispus – n-aș spune neapărat și doritor – să te asculte, să te țină de mână și să citească pentru a patru sute nouăzeci și șaptea oară un manuscris aflat în permanentă schimbare. El n-ar spune niciodată că e cel mai bun, dar eu o s-o fac: Brian, ești cel mai bun.

Mulțumiri lui Adam Schear, pentru priceperea cu care s-a ocupat de drepturile de difuzare externe ale acestui roman, și aprecieri deosebite lui Matthew Snyder, de la CAA, pentru modul în care și-a croit drum prin straniile, minunatele și

năucitoare strâmtoni ale lumii filmului, folosindu-și puterile magice cu o copleșitoare eficiență – înainte chiar ca manuscrisul să fie terminat. Mi-aș dori să fiu măcar pe jumătate la fel de bun ca scriitor pe cât este el ca agent.

Pe parcursul scrierii unei cărți, familia unui scriitor e silită să ducă o povară deosebit de grea. Sincer, uneori nici nu știu cum de-au suportat-o – nopțile lungi, tăcerile indispuse, privirile în gol, răspunsurile distrase la întrebări care nu fuseseră niciodată puse. Fiului meu, Jake, îi mulțumesc din suflet că i-a oferit bătrânului său tată perspectiva unui adolescent, dar mai ales pentru că mi-a spus „șefu” când aveam mai multă nevoie de asta.

Nimănui nu-i sunt atât de îndatorat pe cât îi sunt soției mele, Sandy. O conversație purtată târziu în nopțe, plină de același captivant amestec de teamă și amuzament atât de specific discuțiilor noastre nocturne, s-a aflat la originea acestei cărți. Aceasta, și o foarte neobișnuită discuție, purtată câteva luni mai târziu, în care comparăm o invazie extraterestră cu atacul unei mumii. Ea este vajnica mea călăuză, cel mai bun critic, cea mai înfocată admiratoare și cea mai de temut apărătoare a mea. În plus, îmi este și cea mai bună prietenă.

Pe parcursul scrierii acestei cărți am pierdut un prieten și un însoțitor de nădejde, credinciosul meu câine, Casey, cel care-a înfruntat toate atacurile, a cucerit toate plajele și s-a luptat pentru fiecare centimetru de pământ alături de mine. Case, o să-mi fie dor de tine.

